

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

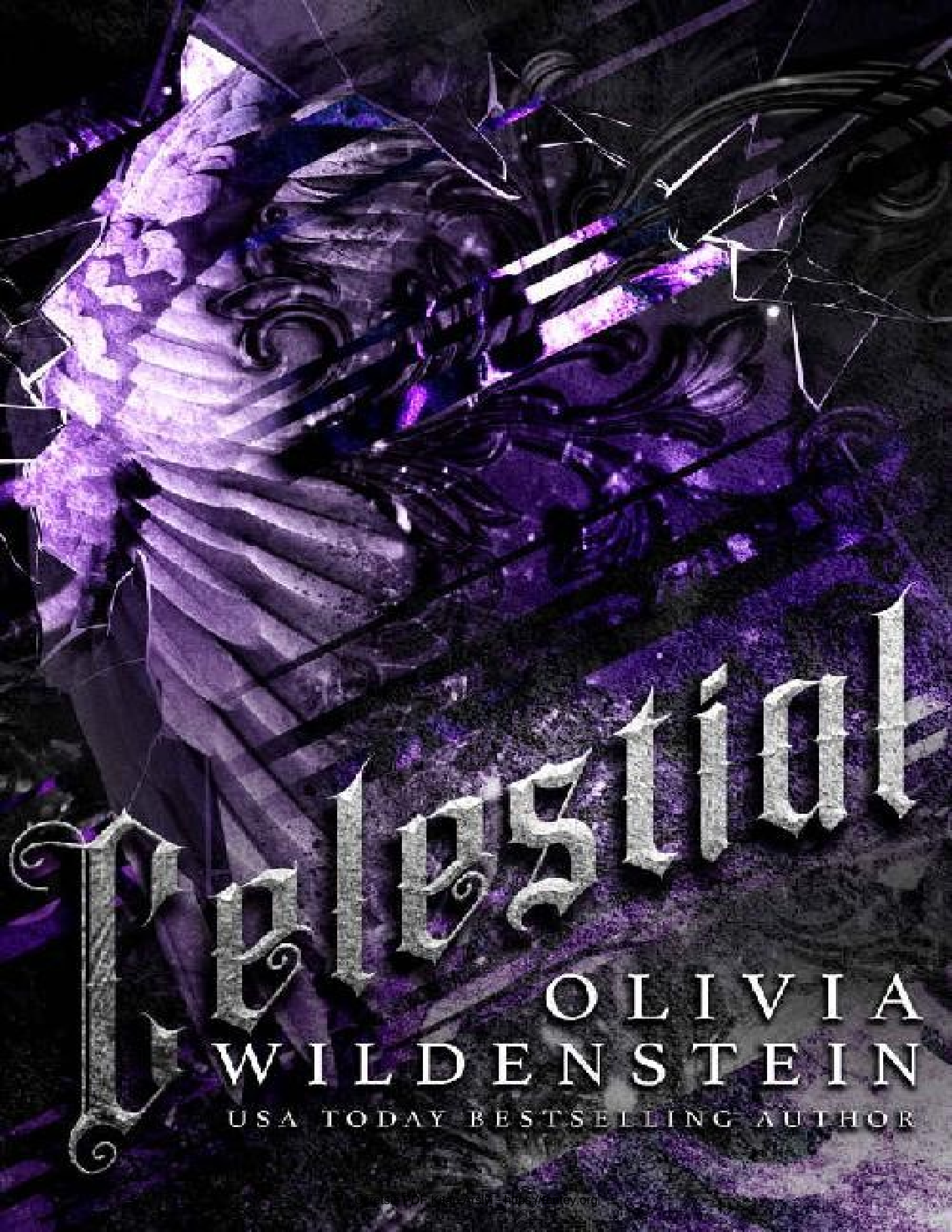
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Festival

OLIVIA
WILDENSTEIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Pelestial

OLIVIA
WILDENSTEIN

Pelestial

Celeste & Asher

art by Salome Totladze

İÇİNDEKİLER

Melek Hiyerarşisi

Melek Sözlüğü

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>
<u>Bölüm</u>	<u>67</u>
<u>Bölüm</u>	<u>68</u>
<u>Bölüm</u>	<u>69</u>
<u>Sonsöz</u>	

Teşekkür Sonsöz

Ayrıca Olivia Wildenstein

Yazar Hakkında

ANGELHIERARCHY

SERAPHIM

Başmelekler olarak da bilinir. Onlardan yedi tane vardır.
En yüksek rütbeli göksel varlık.
Verities (saf kan melekler).

MALAKIM

Ruh koleksiyoncuları.
Gerçekler.

ISHIM

Rütbeliler. Günahkar puanları oluştururlar.
Gerçekler.

ERELIM

Göksel nöbetçiler.
Gerçekler ve melezler.

OPHANIM

Lonca çalışanları: profesörler ve amirler.
Çoğunlukla melez ama çeşitliliğe de açık.

FLETCHINGS

Henüz kanatlarını tamamlamamış genç melekler.

Gerçekler ve melezler.

NEFILİM

Düşmüş melekler. Gözden düşmüş. Kanatsız. Ölümlü.

ANGELICGLOSSARY

ama - anne
apa - baba
aheeva - aşk
ayim - su
habamehot - kendinizi saklayın
kalkohav - starlight
lehatsamehot - kendinizi gösterin
levsheh - tatlım
lev - kalp
leh - benim
mota - bebek
mostasheh - tatlı bebek
naya - şafak
neshamateh - ruh eşi
neshamim - ruhlar
neshaleh - ruhum
ni - ben
sheh - tatlı
ta - sen
senin
tched - iblis
neshahadza - soulhalf
yot - vardır
zoya - temptresses

Sizi yok etmeyen Şey sizi yeniden Şekillendirecektir.

PROLOJE

I Daha önce hiçbir şehirden nefret etmemiştim ama hiçbir şehir beni Paris kadar mahvetmemişti.

Paris, aşkın ve günahın beşiği.

Yıllardır Jarod Adler'ı en kötü günahkâr olarak görüyordum. Bu gece, bu unvanı ve bir Triple'inkinden çok daha kötü bir puanı hak ettim.

Bir değil iki nefilimin ruhunu topladım ve onlarla birlikte Fransa'nın başkentinin yağmurdan kayganlaşmış gökyüzünden kaçtım.

Çiçek açmış bir kiraz ağacının altında avuçlarımı uzattım ve parmaklarımı altın kürelerin etrafında gevşettim. Abaddon'da ne olmuştu da onları bedenlerinden ayırmıştım? Bu aptalca hareket sadece sorgulanmama değil, aynı zamanda rütbemin düşürülmesine ve Elysium'dan atılmama, beni ben yapan uzantılarımın elimden alınmasına neden olacaktı. Tek olduğum şey.

Yağmur damlaları soluk pembe yaprakların arasından süzülüp yaldızlı kürelerin etrafında kıvrılıp taze kan gibi botlarımın üzerine dökülürken gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğdim. Eğer tanrılar var olsaydı, onlardan tavsiye isterdim ama biz başmelekler, yaşam ve ölüm arasında karar veren, kaderleri tartan ve ruhları yargılayan kişilerdik.

Yine de bu gece, başparmağımın üzerinde sürünen karıncadan daha fazla ilah değildim.

Göz kapaklarımı açtım ve parmaklarımı kapatarak masum yaratığı oradan uzaklaştırdım. Ruhlar avuçlarımda titreşirken, kanatlarımı açtım ve İblis Sarayına dönmeye hazırlandım. Fakat sert ve ıslak rüzgârların benim için farklı bir planı vardı.

Yeni bir rota çizdiler, ahlaki pusulamı paramparça ettiler, onurlu meleği yok ettiler ve içimdeki kusurlu adamı uyandırdılar.

I Kampüsteki Bay Büyük Adam ile iki reşit olmayan kızın arasına sıkışmadan önce kalabalık bar boyunca yürüdü.

çok fazla makyaj ve çok az kumaş.

"Affedersiniz," diye homurdandı sarışın liseli, kısa saçları bilezik yerine geçebilecek bir çift çemberin etrafında sallanıyordu.

Ona bir bakış bile atmadan, ön kolumu yapışkan ahşap barın üstünde kaydardım ve tüm dikkatimi arkası dönük bir beyzbol şapkası ve göğüs uçlarını sürttüğü kesin olan dar bir kas tişörtü giyen adama verdim.

"Susadım," diye mırıldandım. "Şunu içmemin sakıncası var mı?"

Sıcak bir saniye boyunca beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yasal mısınız?"

Düz göğsüm ve dar kalçalarım hakkında hiçbir şey söylemesem de kılıanıyormuş gibi yaptım. Dudaklarımı yaladım ve bunu yavaşça yapmaya özen gösterdim. "O ikisinden daha yasal."

Hâlâ homurdanan sarışına aldığı birayı bana doğru uzatırken soluk gözleri parlıyordu. "Hepsi senin, güzelim." Çeşitli yüzüklerim soğuk bardağa çarptı.

"Cömert çocukları severim." Bardağı elime alır gibi yaptım.

Dudaklarımla temas etmeden önce işaret parmağımı uzattım ve çenesinden aşağıya, sonra daha aşağıya, boğazının sütunu boyunca gezdirdim. Adem elması sallanıyor, gözbebeklerini genişleten heyecanı yansıtıyordu. Üniversitenin spor salonunda geçirdiğim uzun saatler boyunca sertleşen göğüs kaslarını yavaşça yoklayarak dikkatini dağıttım ve düşük belli kot pantolonundan cüzdanını çıkardım.

Kanat kemiklerim sanki bir tüyü çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi gümbürdedi. Ama hırsızlık benim tarzım değildi. Suçluları suçüstü yakalamak benim tarzımdı.

Ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim ve dudaklarımı kulağının hizasına getirdim. "Bir daha birinin içkisine dozaj koyarsan" -cüzdanını açıp ehliyetini çıkardım- "Lafayette, California'dan Matt Boyd, seni polise kendim ihbar ederim." Sonra birayı göğsünden aşağı boşalttım, soğuk sıvı kasıklarına çarptığında küfrettiğini duymaktan büyük bir keyif aldım.

Boş bardağı ve cüzdanını barın üzerine bıraktım, sonra adamın kimliğini barmen yardımcım ve sayısız faydası olan en iyi arkadaşım Jase'e uzattım.

Matt Boyd, "Seni çılgın sürtüğüm," diye homurdandı. "Tutuklanacak biri varsa o da sensin."

Ona sakarca bir gülümseme attım. İnsanüstü bir kana sahip olmama rağmen, insanüstü bir boya sahip değildim, bu yüzden başımı yukarı eğmek zorunda kaldım. "Peki ben hangi suçtan dolayı tutuklanacağım? Masum bir kızı uyuşturulmaktan ve tecavüze uğramaktan kurtarmak mı?"

Jase beni lamine karttan kurtarıırken parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Hesabınızı kapatıyorum. Yirmi dolar tutuyor Bay Boyd. Nakit mi, kredi kartı mı?" Kimliğinin her iki yüzünün de fotoğrafını çekti.

Adamın dudakları öfkeli nefeslerle titriyordu. "Lanet bira üzerimde. İçimde değil!" Cüzdanını kaptığı gibi bardan uzaklaştı ama bir kas duvarıyla burun buruna geldi.

The Trap'in sahibi ve Jase'in çok daha büyük ağabeyi olan Leon, iki eliyle Matt'in omuzlarını sıktı, sonra da onu bara doğru yönlendirdi. Jase'in zayıf olduğu yerde Leon, loncanın holo-ranker'larındaki çoğu mahkûmdan daha fazla dövmesi olan dağ gibi bir adamdı.

Leon bana yakın zamandaki bir kavgadan kalma diş eksik bir gülümseme attı. Harlem'deki barı üniversiteli gençlerin uğrak yeri olsa da, mahallenin keşleri ve torbacıları arasında da 'çok popülerdi'. "İyi yakaladın Celeste."

Matt küfürler savurmaya bağıladı, eğer bir yivci olsaydı bu ona bir sürü tüye mal olurdu.

"Teşekkür ederim." Geçen dönem Ceza Adaleti dersimde Jase ile tanıştıktan sonra The Trap'te takılmaya başlamıştım. Sonra da Leon'un ekstra yağlı, ekstra lezzetli çizburgerleri ve Jase'in rahat arkadaşlığı için bodrum katındaki bar ve ızgarada takılmaya devam ettim. Yoğun gecelerde kızı loncadan çıkarabilirsiniz ama loncayı kızdan çıkaramazsınız, bu yüzden ahlaksız faaliyetlere karşı gözümü dört açtım.

"Nakit mi kredi mi?" Jase dostça tekrarladı.

Matt sakallı çenesini yukarı kaldırdı. "Ben ödüyorum."

"Benim barımda bir kızın içkisine doz mu koyuyorsun?" diye homurdandı Leon, "Sonra da beni soymaya mı çalışıyorsun? Jase, Tommy'yi çağır."

"Tommy kim?" Matt'in sesi meydan okuyan tonunu kaybetmişti.

"Çok yetenekli bir aşçı yardımcısı olan emekli bir denizci."

Tommy, çoğu insanda korku uyandıran yüz dövmeleleri olan güçlü, sessiz bir tipti. Bana karşı her zaman son derece kayıtsızdı, bu yüzden onunla hiçbir sorunum yoktu.

Jase mutfağa doğru yöneldiğinde Matt cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. "Polis yok. Ben gidiyorum. Ve söz veriyorum, beni bir daha görmeyeceksin."

"Bu güzel ama senden istediğim bir daha asla kimseye uyuşturucu vermeyeceğine söz vermen. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Asla-" Matt yutkundu. "O boku bir daha asla yapmayacağım."

"Güzel. Şimdi barıma getirdiğin hap zulasını teslim et."

Matt elini boxer'ının içine sokup küçük bir Ziploc çıkardı ve titreyerek kaldırdı.

Leon onun kolunu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Senin lanet taşak terini yüzümde görmek istemiyorum." Boş bira bardağını kaptı. "Buraya at."

Matt elindekini bıraktı, sonra şapkasını çevirerek yüzünü bize doğru yönelen ilgiden korumaya çalıştı. Baş garson ve Leon'un bir dargın bir barışık kız arkadaşı Alicia, "Her şeyi kayda aldım Leon," dediğinde Matt'in bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Sağ ol, bebeğim." Sonra sesini alçaltıp Matt'in kulağına öyle bir şey mırıldandı ki, spor salonu faresi kıpırdandı ve Leon'un boynunda sallanan haçı süsleyen elmaslar kadar beyazlaştı.

Hayatımın ilk on beş yılında, bana yaramazlık yapan insanları nazikçe ıslah etmem, onlara doğru yola yönlendirmek için el uzatmam öğretilmişti. Bunu takip eden dört yıl boyunca tehdit ve kaba kuvvetin de aynı derecede işe yaradığını, hatta daha iyi olduğunu öğrendim. Ve çok daha hızlı.

Biri kolumun üst kısmına dokundu - büyük halkaları olan bir sarışın. "Arkadaşım ve ben size teşekkür etmek istiyoruz."

"Bundan bahsetmeyin ama bir dahaki sefere içkilerinize dikkat edin." Kızlar sonsuz minnettarlıklarını sunmak için Jase'e doğru döndüklerinde - yemin ederim, teşekkür ettikten sonra da Jase'le ilgilenmeye devam ettiler - saati kontrol etmek için deniz mavisini ipek bomberımın cebinden cep telefonumu çıkardım ve Muriel'den gelen cevapsız bir mesajı fark ettim.

Okurken gülümsedim. Her Cuma hafta sonu için eve gitsem de, Mimi her Perşembe mutlaka başka bir plan yapıp yapmadığımı sorar ve yapmamın sorun olmayacağını hatırlatırdı. Hafta sonları kutsal aile zamanlarıydı ve Mimi artık tek ailem olduğu için, Leigh'i kaybettikten sonra benimle hiç durmadan ilgilenen kadına adadım.

Leigh. Onu düşünmek hâlâ acı veriyordu. O benim en iyi arkadaşım, kız kardeşim, dayanağımdı. Hayatını kaybettiği gece, yıkılmıştım. Sonra da kızmıştım. Onu görevinden uzaklaştırdığı için Jarod'a kızgındım. Bunu yapmasına izin verdiği için Leigh'e kızgındım. Seraph Asher'a kanatlarını yaktığı ve onu sırtında kabarmış hilallerle Dünya'ya geri fırlattığı için kızgındım. Onu bu dünyada tutmak için yeterli olamadığım için kızgındım.

Haftalarca ondan nefret ettim, sonra da ondan nefret ettiğim için kendimden nefret ettim.

Ve şimdi... şimdi, sadece onu özlüyordum. Tıpkı Mimi'nin oğlu gibi büyüüttüğü Jarod'u özlediği gibi.

Başparmaklarım ekranın üzerinde uçu: **Öğle yemeğine yetişmeye çalışacağım ama danışmanımla görüşmem gerekiyor, açsanız beni beklemeyin.** Ve sonra ekledim: **Bu arada, sana bahsettiğim oyunun Cumartesi matinesine bilet aldım. A Streetcar Named Desire'in yeniden çevrimi.**

Mimi yazarken üç nokta yanıyordu. Tabii ki uyumuyordu. Muriel hiç uyumazdı, ara sıra kestirmeyi tercih ederdi. Noktaların dans edişini izledim, uzun soluklu bir cevap bekliyordum, ama gönderdiği tek şey şuydu: **Tamam, tatlım.**

Jase, hoparlörlerden yükselen aceleci tınların arasından adımı seslendi. Barın üzerine eğilmiş, mürekkepli kollarını yapışkan tahtaya dayamış, burnu benimkinden bir santim uzaktaydı. Bana kahverengi gözleriyle bakıyordu, benimkinden çok daha koyu ama çok daha yumuşak. "İçecek bir şey ister misin, Cee?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben eve dönüyorum."

"Şimdiden mi?"

"Saat sabahın ikisi, Jase."

"Seni özleyeceğim." Çimento duvarlara çivilenmiş neon tabelaların karmaşası, Speedy Ayakkabı Tamiri'nden dev bir patlıcanın mor taslağına ve daha küçük bir patlıcanın

Kanatlı domuz -benim kişisel katkım- jöleli saçlarını parlak renklerle süsledi.

Gözlerimi devirdim. "Beş saat sonra görüşürüz." Cuma günleri erken saatte dersim olduğu için kahvaltılarım onun The Trap'teki vardiyasının bitimine denk geliyordu.

"Yine de seni beş saatliğine özleyeceğim."

Güldüm. Kampüs ile Riverside Drive arasında sıkışmış bir binada iki yatak odalı bir daireyi paylaştığım çocuk bana inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. Harika bir gülümsemesi vardı. Harika bir kişiliği de vardı. Yerleşmeye karar verdiği gün bir kızı mutlu edecekti ve o kız ben olabilirim diye şaka yapsa da olmayacaktı. Leigh ve Jarod'un ilişkisini en ön sıradan izlemem bana bir şey öğrettiyse, o da aşık olmanın karmaşık ve acı verici olduğuydu.

Ben eğlence istedim. Ve kolay. Jase ikisinin mükemmel birleşimiydi.

"İyi geceler, Cee."

"İyi geceler, Jase." Ağzının kenarına iffetli bir öpücük bıraktım. "Kendine iyi bak."

"Daha iyi ol."

O susamış bir müşteriye doğru yönelirken ben de neon domuzuma doğru bir bakış attım. Onu satın alırken aklıma Seraph Asher gelmişti ve Leon kanatlı domuzu kutusundan çıkarıp duvara çivilediğinde sırtıtmıştım. Kötü niyetim bana bir tüye mal olmuştu ama lanet olsun ki buna değmemişti.

Başmeleğin kuklasını arkamda bırakarak, ayakkabılarımın tabanı bira kokan betona yapışmış halde, öğrencilerin ve yerlilerin oluşturduğu yoğun kalabalığın arasından ilerledim. Kendimi dudaklarını büzmüş iki kızın tuzağına düşmüş bulmadan önce birkaç adım atabildim.

"Affedersiniz." Onlardan kaçmaya çalıştım ama ikisi de kanatlarını çırpı.

Oh, ne güzel.

Parlak bukleleri ve altın uçlu mavi tüyleri olan esmer kadın yumruklarını kalçalarına indirdi. "Az önce bana

Yarık dudaklı günahkâr, ve hiç de nazik olmayan, kaçmak için. Sen bu konuda bir şey bilmezsin, değil mi Celeste?"

Loncalarda benim posterlerimin olduğunu varsayıyordum çünkü New York'ta yolumun kesiştiği kadın ya da erkek her fletching beni duymuş gibiydi. "Neden bu konuda bir şey bildiğimi varsayıyorsun?" Onların yanından geçip parlayan Çıkış tabelasına doğru baktım.

"Çünkü siyah pençeleri olan ve Celeste adında kıcı olmayan bir motorcu piliçle ödeşmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu."

Bu çok kabaydı. Bir kırım vardı; sadece minyondur, geri kalan her şeyim gibi. Tırnaklarım da törpülenmemişti, gerçi bu ne kadar uygun olurdu ki?

"Bisikletim bile yok." Mimi'nin bir tane almam konusunda hemfikir olacağından şüpheliydim.

"Sanırım senin görünüşünden bahsediyordu." Diğer adam savaş botlarına ve siyah deri taytına üstünkörü bir göz attı.

Orta parmağımı kaldırdım ve üst dudağımdaki bir şeyi kaşır gibi yaptım. "Sence?"

Sarışın köklerine kadar kızardı. "Onun için bir planım vardı," dedi Verity.

"Özür dilerim Blue, ama masum bir kızı, muhtemelen bu adam tarafından olmasa bile başka biri tarafından tecavüze uğramasına neden olacak bir hapi yutmaktan kurtardığım için özür dilememi mi bekliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Tek yaptığın onu kışkırtmak."

"Tekrar saldıracak." Sarışın, kırmızı kanatlarını omurgasının içine soktu.

Benimki gibi onun kanatları da yaldızlı değildi. Melez statüsü benim kin dolu tonumu yumuşattı çünkü göksel dünya tarafından ne kadar kör edilmiş olursa olsun, göz bağı eninde sonunda düşecek ve tüylerinin parlak olmayışının onu Elysium'un en alt kademelerine mahkûm edeceğini anlayacaktı. Melezlerin umut edebileceği en iyi şey loncalarda ophanim-öğretmen- ya da Elysium ve Abaddon'da erelim- pozisyonlarıydı.

göksel nöbetçiler. Sadece gerçekler eğlenceli işlere sahipti: malakim-ruh toplayıcıları-ishim-ruh rütbelileri-ya da seraphim-meleklerin en iyisi ya da daha doğrusu en boktan olanı.

"Celeste!" Mavi'nin nefesi kesildi.

Bakışlarım anında odanın içinde dolaşarak bir sorun olup olmadığına baktı. Üzerime doğru gelen kimseyi bulamayınca dikkatimi kıza yönelttim. "Ne?"

"Bir tüyünü kaybetmişsin."

Oh.

İşte

bu.

Onu neden kaybettiğimi merak ederek kabarık mor renge baktım. Başmelekler hakkındaki korkunç düşüncelerim yüzünden mi yoksa başka bir fletching'in günahkârını çaldığım için mi? Doğrusu, bu gece sadece bir tanesinin düşmüş olmasına ve onun çıkarılmasına eşlik eden hızlı bıçağı kaçırmış olmama şaşırmıştım.

Tahterevalli tüyü bir çift ince topuklu ayakkabının altında kaybolduğunda, gözleri fal taşı gibi açılmış meleklerle dönüp baktım. "İlk değil. Sonuncusu da olmayacak."

Saymayı uzun zaman önce bırakmıştım ama kanatlarımın -daha doğrusu kanatçıklarımın- Paris'ten önceki yoğunluklarıyla neredeyse aynı olduğunu düşünürsek, kazandığım kadarını kaybettiğimden şüpheleniyordum.

Verity, onu tamamen melek gibi gösteren beyaz askılı bluzunun önünde kollarını kavuşturdu. "Neden pes ettin?"

"Vazgeçtiğimi düşündüren ne?"

Esprilerim, birbirleriyle konuşmadan önce bakışıp duran iki fletching'in dikkatinden kaçtı.

Melez, "Sadece üç yüz yirmi beş ... şey, şimdi dört tane var," derken, gerçek, "Ve üç ay kaldı," dedi.

Beni bir holo-ranker'dan araştırmış olmaları beni kızdırmış olsa da, bu rakam beni çok şaşırtmıştı. Tüyleri dökülen bir tavuk gibi tüy döktüğümünden ve Paris'ten beri herhangi bir göksel göreve kaydolmadığımdan, yüz barının altına düştüğümü hayal etmişim, ama görünüşe göre,

istemeden bir ton iyi iş başarmışım.

Onlara kaydolmadığımızda günahkârın puan kartındaki tüy miktarını kazanmasak da, en küçük şekilde bile olsa de i melerine yardımcı olmayı ba arsak, iyili imiz için bir tüy toplardık.

Melez, "Onu almayacak mısınız?" diye sordu.

"Zafer günlerimi yeniden mi ya ayayım? Hayır. Ben bir tür carpe diem kızıyım."

Yeşil gözbebeklerinin etrafında bol miktarda beyaz belirdi.

"Bana bir şey söyle. Loncada bir vaka çalışması mı yoksa ibretlik bir hikaye mi oldum?"

Verity'nin tüm yüzü sanki Jase'in özel ek i sakızlı tekila shot'larından birini yutmu  gibi buru tu. "Ophanim senin için endi eleniyor Celeste. Özellikle de Ophan Mira."

"Ophan Mira?" Bu gülümsememi bir kademe daha artırdı. Lonca b y   n n, pek de göze çarpmayan öğrencisinin kaderini umursadığından   pheliydim. "Eminim benim yoklu umla yıkılmıştır. Ona en iyi dileklerimi ilet, olur mu?" Sonunda yanlarından geçip sokak çıkışına doğru merdivenleri tırmanırken, bana attıkları numara zihnimde dönüp durdu.

   yüz yirmi dört. Kanatlarımı tamamlamak gibi bir niyetim olduğundan değil, ama bine ulaşmak için gereken miktar o kadar mantıksızdı ki kıs kıs güldüm.

Dışarı  ıkarken Leon'a bir öpücük kondurdum, o da güzel bir sarı ınla sohbet etmekle meşgul olmasına rağmen yakalayıp cebine atar gibi yaptı - sanırım Alicia'yla o anda g r   m yorlardı - sonra boynumu  elik siyahı gökyüzüne doğru uzattım. Her ne kadar loncadaki gibi yıldızlarla süslü olmasa da, bence en güzel gökyüzü buydu.

Kusurlu ve gerçek.

Kuvars ve hanımeli yerine duman ve ı ıklarla bo ulmu .

Ve g r lt . Çok fazla g r lt . Hiçbiri ahenkli değildi. Aryalar söyleyen g kku a ı kanatlı serçeler yoktu, geceye kristal sular akıtan kuvars çeşmeler yoktu-

çiçek açan zambaklar. Sadece korna çalan sarı taksiler, vızıldayan üniversite öğrencileri ve hareketli mahalle sarhoşları.

Bu şehri kusurlarıyla daha da çok sevdim çünkü benim için seçilen hayatı değil, benim seçtiğim hayatı yansıtıyordu.

T Ertesi sabah, ceza adaleti ödevimi görüşmek üzere danışmanımla buluştuktan sonra Metroya bindim ve Muriel'in Columbia Üniversitesi'ne kabul edildikten sonra aldığı çatı katına doğru yola çıktım.

Jarod'un bakıcısının hayatıma girmesinden nefret etsem de, onun hayatımın bir parçası olmamasını hayal bile edemiyordum.

Paris'teki otel odamda tek başıma uyandıktan sonra, haber minibüslerini ve polis bariyerlerini aşarak, Leigh'in adını avazım çıktığı kadar bağırarak onunla konuşmayı talep ettiğim Şeytan Mahkemesi'ne koşmuştum. Sonunda yalvarışlarımı duyan Jarod'un koruması Amir oldu. Beni eve gitmem konusunda uyarmasına rağmen Leigh'i görmekte ısrar edince içeri girmeme izin verdi.

Dört buçuk yıl geçti ve ben hâlâ ürperiyordum. Leigh'i düşünüp de kalbimin, damarlarını kesmek için kullandığı mektup açacağı tarafından bıçaklanıyormuş gibi hissetmemem için daha kaç yıl geçmesi gerekiyordu?

Karanlık anıyı göz kırparak uzaklaştırdım ve metrodaki herkesin solgun ve hastalıklı görünmesine neden olan ışık şeritlerini yansıtan yüzük dizimdeki pul pul dökülen siyah cilamı çıkarmaya odaklandım.

Mimi toplu taşıma kullanmamdan nefret ediyordu ama trafiğin yoğun olduğu saatlerde şehirde gezinmenin daha iyi bir yolu yoktu.

Tekrar bir motosiklet almayı düşündüm. Önce ehliyetimi almam gerekiyordu. Ojelerimi çıkarmaya ara vererek kumaş çantamdan cep telefonumu çıkardım ve güneşten sıırıslık olmuş Beşinci Cadde kaldırımına çıkana kadar motosiklet ehliyetlerinin nasıl alındığını araştırdım.

Erken sonbahar havasını yavaşça içime çektim. New England'daki Hint yazları her zaman en sevdiğim mevsim olmuştu; hava ılık ve küçük canlılarla doluydu, yapraklar ve çimenler Central Park'ı yemyeşil bir örtüyle kaplıyordu. Yurtdışında yaşadığım iki yıl boyunca en çok özlediğim mevsim de buydu.

Plaza'nın konut girişine vardığımda kapıcılar beni ismimle karşıladı, ben de onları isimleriyle selamladım; birine genç kızını, diğerine yeni torununu sordum. Mimi evden pek sık çıkmazdı -ihtiyacı olan her şeyin elinin altında olduğundan emin olurdu- ama dışarı çıktığında lobide oyalanır, herkesin ailesini sorardı. Damarlarında melek kanı dolaşmasa da, Mimi Elysium sakinlerinin çoğundan daha fazla kanatlara layıktı.

Karnından çıkar çıkmaz beni New York loncasına bırakıp başka bir fletching merkezine taşınan genitörümünden kesinlikle daha değerliydi. Bir ophanim olması, loncalar arasında seyahat etmesine izin verildiği anlamına geliyordu, ancak yine de hiç ziyaret etmemiş, benimle iletişim kurmak için loncaların holografik telefonlarını hiç kullanmamış ve kanat kemiği törenime katılmamıştı - bir meleğin hayatındaki önemli bir an, neredeyse yükselişimizden daha önemli çünkü nihayet loncalardan çıkıp değerli küçük tüylerimizi biriktirmeye başlayabileceğimiz gündü. Ancak o noktada artık onunla tanışmak umurumda değildi çünkü Leigh vardı ve o da benim sevgi kotamı dolduruyordu.

Ve şimdi, Mimi vardı.

Asansörle Mimi'nin Jarod'un onun adına bıraktığı parayla satın aldığı yirmi birinci kattaki çatı katına çıkarken, onun yanından ayrılmayı önerdiğim günü düşündüm. Gidecek hiçbir yerim yoktu, bir daha asla bir loncaya adım atmamaya karar vermiştim ama Mimi'ye yük olmak istememiştim. Ten rengi, Leigh ve Jarod'un cesetlerini gömdüğümüz Montparnasse Mezarlığı'ndan çıkarken önünden geçtiğimiz beyaz mermer mezarla yarışıyordu.

"Seni bekleyen bir ailen var mı Celeste?"

"Leigh benim tek ailemdi."

"Ve Jarod benimdi."

Ben de kaldım ve birbirimizin ailesi olduk. Ve kederden doğan bağımız sevgiden doğan bir bağa dönüştü. Muriel'de artık ihtiyacım olmadığını düşündüğüm anneyi bulmuştum. Ne de olsa on beş yaşındaydım ve beş yılımı, kanat kemiklerimiz olduğu gün bizi kendi kendimize yeterli gören ophanim'den çok az yardım alarak insan dünyasında gezinerek geçirmiştik.

Muriel eğitimimi devralmış, zihnimi loncalarda öğretilmeyen bilgilerle doldurmuştu. Beni en çok büyüleyen şey, ironik bir şekilde, insan adalet sistemiydi. Bu konudaki kitapları yalayıp yutuyor, boşlukları öğreniyor, Mimi'nin geniş mutfağımızda yemek pişirirken anlattığı Adler'lerin hukuka aykırı yöntemlerine dair hikâyeleri yalayıp yutuyordum. On sekiz yaşına geldiğimde, avukat ya da yargıç olma hayallerimi itiraf ettim ama bunun için üniversite eğitimi almam gerekiyordu ve benim tek bir okul transkriptim bile yoktu.

Bir hafta sonra, üniversitelere katılmam için üç davetiye aldım. "Kolejlerin insanları davet ettiğini bile bilmiyordum!"

Mimi bana bir yığın düşünceyi gizleyen o sessiz gülümsemesini sundu.

"Yapmıyorlar, değil mi? Normalde yani. Bunu sen yaptın. Beni içeri soktun."

"Önemli olan içeri nasıl girdiğiniz değil, içeri girdikten sonra ne yaptığınızdır." Pişirmesine yardım ettiğim ılık keki kesiyordu. "Peki hangisi seni çağırıyor?"

O iki dilimi tabaklara koyarken ben üç antetli kağıda da bakmıştım, bakışlarım Columbia Üniversitesi'ninkinde takılı kalmıştı. Sonunda New York'un ona çok uzak olduğuna karar verdim ve Sorbonne'un mektubunu işaret ettim.

Ertesi gün Mimi yatak odama geldi ve bana bir pasaport uzattı. Daha önce hiç sahip olmadığım için aval aval baktım ve ilk adımın yanında yazılı olan soyadının izini sürdürdüm-Moreau.

Bir ırka aittim; şimdi bir aileye aittim.

Anahtarlarımı çantamdan çıkardım ve Muriel'in uçak biletlerimizi aldığı gün satın aldığı duman grisi parke, siyah granit ve bordo kadifelerden oluşan mabede girdim. Gerçi bir üst katı paylaşabilirdik ve ben de aynı derecede mutlu olurdum çünkü lüks benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Yine de, lüks bir adresle birlikte gelen güvenliği takdir ediyordum. Mimi'nin Adler ailesiyle ilişkisini çok az kişi biliyor olsa da, bir hayatı mahvetmek için sadece bir kişi yeterliydi.

"Mimi, buradayım," diye bağırdım girişten geçip her zamanki uğrak yeri olan mutfığa adımımı atarken. Ceketimi ve çantamı adanın yüksek sandalyelerinden birine fırlattım, sonra ocağın üstündeki tabaktan bir parça croque monsieur almadan önce ellerimi yıkadım, yapışkan peynir tat tomurcuklarımı aydınlatırken inledim. "Mimi?"

"Buraya, Celeste."

Sesinin izini sürerek oturma odasına gittim, orada mavi öğleden sonra ışığının altında duruyordu, bakışları Jase ile paylaştığım daireye kadar uzanan geniş, yeşil park dikdörtgenine gömülmüştü. Yanağına bir öpücük kondurmadan önce sıcak jambonlu ve peynirli sandviçin kalanını ağzıma attım. Teni buz gibiydi, ama ben

Sabahını dar balkonda kitap okuyarak geçirdiğini hayal etti, yemek yaptıktan sonra en sevdiği eğlence.

"Ça va, ma chérie?" İngilizce bilgisi kusursuz olsa da her zaman birlikte Fransızca konuşurduk.

"Oui."

Kanatlarımı kaybettiğimde herhangi bir dili konuşma ve anlama konusundaki meleksi yeteneğimi kaybedip kaybetmeyeceğimi sık sık merak ederdim ama çoğunlukla soracak kimsem olmadığı için bu düşüncüyü bir kenara bırakırdım. Ayrıca, bunu üç ay içinde öğrenecektim.

Yeni görevim ve danışmanımın tavsiyeleri hakkında gevezelik ederken, Mimi beni pür dikkat dinliyor ve hızlı cümle akışımı her zamanki sıcak gülümsemesiyle noktalıyordu. Sıcak gülümsemeler, fark ettim ki kıpkırmızı ruj sürülmemişti.

Croque monsieur midemde pıhtılaştı. "Bir sorun var."

"Yanlış mı?" Tıpkı görünüşü gibi ses tonu da bozuktur.

Kalbim istisnai olarak hareketsiz kaldı. "Ne oldu? Paris'e dönmen mi gerekiyor? Amir'e bir şey mi oldu?"

Jarod'un koruması iletişimde kaldığı tek kişiydi. Fransa'da kalmış, İblis Mahkemesi kapatılıp kimsesiz çocuklar için bir sığınağa dönüştürüldükten sonra Nice'e çekilmişti.

"Amir iyi, Celeste."

"O zaman nedir?" Hiçbiri titremesin diye her kelimeyi ısırarak söyledim. "Mimi, ne-"

"Kanser."

"Kanser mi?" Aptalca

tekrarladım. "Korkunç bir şey, kanser."

Sıkıştırılmış peynir ve jambon boğazıma kaçtı. "Korkunç ama tedavi edilebilir." Sertçe yutkundum ve geri tıktırdım. "Öyle değil mi?"

"Celeste. . ."

"Değil mi?" Cevap vermeyince şakaklarımın arkasında bir basınç oluştu. "Mimi?" Adı dudaklarımda titredi.

"Savaştım. Elimden geldiğince savaştım ama kanser daha çok savaştı."

Dondum kaldım. Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamazdı. "Bütün o uykular. İştahın azaldı. Sadece ..." demiştin. Ne demişti? Oh, melekler, hatırlayamadım, ama her zaman bir bahanesi vardı. "Ne kadar zamandır" -kirpiklerime yapışmış bir tutam saçı geriye ittim- "biliyordun?" Göz kapaklarımı aşağı, yukarı, aşağı oynattım ama yüzünün hatları parıldamaya devam etti.

"Altı ay."

"Altı ay!" Boğuk bir sesle söyledim, sanki çırpıcılarından biriyle kalbimi sert tepelere vuruyormuş gibi hissediyordum. "Neden bana söylemedin? . . neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu yükü size yüklemekten önce kazanmayı umuyordum."

"Bana yük olmak mı?" Kelimeler boğazımdaki devasa yumruyu geçip gitti. "Oh, Mimi."

Her daim tereyağı ve bulaşık deterjanı kokan kâğıttan başparmağı elmacık kemiğimi okşadı.

"Olmalı. Kemoterapi aldın mı? Kemoterapi işe yarar. Ya da ameliyat. Doktorunuz kim?" Telefonumu çıkardım ve "En iyi kanser doktorları" yazmaya çalıştım ama telefon parmaklarımın arasından kayıp kalın halının üzerine düştü.

Yanaklarımı iki avucunun arasına aldı. "Karaciğerime metastaz yaptı, Celeste."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yakında seni terk etmek zorunda kalacağım."

"Gerçekten hiçbir şey yok mu ... tedavi yok mu ... yok mu?" Gözyaşları içimden aktı ve sanki camdan yapılmışım gibi beni kavrayan nasırlı parmakların etrafında birikti.

Başını iki yana salladı. "Ama sen artık büyüdün ve-"

"Sana hala ihtiyacım var! Sana her zaman ihtiyacım olacak!"

"Ma chérie."

"Lütfen. Bir şey olmalı Muriel. . . Lütfen." Kime yalvardığımdan bile emin değildim - bu kadına mı yoksa yukarıdaki meleklerle mi? Bulutsuz maviliğe baktım.

cumbalı pencerenin dışında, herhangi bir meleğin izleyip izlemediğini merak ediyordu. "Lütfen." Boğazımdan hıçkırıklar döküldü ve yüzünü çevreleyen gümüş rengi kumral dalgalı saçları dalgalandı. Saçları her zaman çok düzgün toplanırdı ama bugün öyle değildi.

"Jarod'umu görmeye gitme vaktim geldi. Muhtemelen Cennet'te Leigh'in bile başa çıkamayacağı türden sorunlara neden oluyordur."

Jarod cennette değildi. Cehennemde bile değildi. O ve Leigh her ikisinden de mahrum bırakılmıştı. Ve yakında bunu öğrenecekti, çünkü bu kadın, bu inanılmaz ve özverili doğa gücü, şüphesiz Elysium'a bağlıydı.

Leigh'i kaybettiğimden beri ilk kez ruhumun unutulmaya mahkûm olmamasını diledim. Ama artık çok geçti. Üç ay içinde altı yüz tüyden fazlasını kazanmamın imkânı yoktu.

"Ne kadar önce ...?" Ziyaret ettiği uzmanların tıbbi yeterlilikleri hakkındaki kuşkularımı ve kalp ağrımı haykırmak istesem de fısıldadım. Eğer ona bir tedavi bulamamışlarsa, iyi olmaları mümkün değildi.

"Bir hafta, muhtemelen iki. Doktorlar son derece kötümser insanlardır."

Günler mi? Onunla geçirecek
günlerim mi kalmıştı?
Gözyaşlarım daha hızlı
döküldü.

Kalbim daha çok kırıldı.

Böyle bir eli hak edecek ne yapmıştım? Seraphim'e saygısızlık ettiğim için miydi? Halkımın arkaik yasalarına karşı sesimi yükselttiğim için miydi? Onlara sırtımı döndüğüm için miydi?

Ciğerlerim vakumlanmış gibiydi, genişleyemiyor ve hava alamıyordu. Hıçkırıklar arasında soluk soluğa kaldım.

"Her şeyi ayarladım, Celeste. Asla hiçbir şey istemeyeceksin. Küllerimin Jarod'un küllerinin yanına gitmesini istesem de, kendini hazır hissettiğinde küllerimi alabilirsin."

Bir hıçkırık daha beni parçaladı. Kollarını kambur omurgama doladı ve beni öyle bir güçle içine çekti ki, vücudunun hastalıktan harap olduğunu hayal bile edemezdim.

Ölmesine izin vermezdim.

Malakim'in onu benden çalmasına izin vermezdim. Bir yolunu bulurdum.

Bir yolunu bulmalıydım.

Yedi'nin ayaklarına kapanır ve onun yaşaması için yalvarırdım, çünkü bu acınası adaletsiz dünyada elimde kalan tek şey bu kadındı.

I Paris'ten sonra bir daha loncaya adım atmamaya yemin etmişim ama Muriel uyumak için yerleştikten sonra taksiye atlayıp kuvars yatakhanelerine gittim. Sıradan bir yerd.

Yeşil kapı içimi öyle bir öfkeyle doldurdu ki neredeyse dönüp duracaktım ama sonunda kinciliğimi bir kenara bıraktım, omuzlarımı dikleştirdim ve kapının tokmağını çevirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kapı tıkladı.

Hâlâ tüylerim varken, ophanim'in beni yasal olarak dışarıda bırakamayacağını düşündüm.

Loncalar her zaman yoğundu ama öğleden sonraları en yoğun olanlarıydı. Yaygın hanımeli sarmaşıkları, yedi kuvars çeşmesi ve kubbeli cam tavanı olan avlu, kanatlı kızlar ve cıvı cıvı serçelerle doluydu. Fletching kalabalığı etrafımdan ayrılıp ağızlarını ayırırken, tatlı çiçekli hava ciğerlerime tutkal gibi sızdı. Kanala doğru yürürken, sesimi kaybedene ya da yüksek bir yerden bir melek göz kamaştırıcı parlaklıktaki bacadan aşağı süzülene kadar bağırma planım pekişti.

"Fletching, eve dönmüşsün."

Hedefime ulaşmamı engellemek istercesine kızıl kanatlarını açan Ophan Mira'nın önünde durdum. Eve mi? Gerçek şu ki

Bu loncayı evim olarak görmem, bunadığımı düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu.

"Hayır, Ophan. Seraphim'i çağırmaya geldim."

Ophan Mira başını yana eğdi, kısa, biberli siyah saçları dar omuzlarını sıırıyordu. "Seraphim meşgul insanlardır. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kanseri tedavi edebilir misin, Ophan?" "Tedavi edemem."

"O zaman bana yardım edemezsin." Yanından geçmeye çalıştım ama sarı saçları kanat kemiklerinin dibine kadar uzanan bir kadın Ophan Mira'nın yanına gelerek yolumu kesti.

Onunla daha önce hiç karşılaşmadığımdan ve kanatları eski profesörümün kanatları kadar gür olduğundan, Lonca 24'ün yeni bir üyesi olduğunu varsaydım.

"Beni kanaldan uzak tutmaya mı çalışıyorsun?" Kendimi hiç de hoş hissetmediğim halde hoş bir şekilde sordum.

"Kanser doğal bir olgudur Celeste. Gerekli bir olgudur. Ruhlar yaşamaktan yorulduğunda-"

"Doğal mı? Bu bir hastalık! Bir hücre mutasyonu! Doğal olan hiçbir şey yok-"

"Sakin ol, Fletching."

Dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım. Ne cüretle bana sakın olmamı söylerdi! Kalbi kırık olan o değildi.

Burun deliklerim, Plaza'dan buraya kadar üç mil koşmuşum da, köşedeki yağlı hamburgercinin arkasındaki çöplük kadar evim olan bu yere gelmişim gibi alevlendi. "Seraphim ile bir görüşme talep ediyorum."

"Bu kanseri tartışmak için mi? Fletching, vesayetim altında geçirdiğin yıllar boyunca hiçbir şey öğrenmedin mi? İnsanların zaman çizelgelerine müdahale etmeyiz. Biz hayatların koruyucusu değiliz; biz ruhların koruyucusuyuz. Eğer bu insan kanserse, zarfının zamanı gelmiştir ve ruhu - eğer hak ediyorsa- toplanıp tazmin edilecektir."

"O sadece altmış yaşında!" Sesim tam tüylü kanatlar gibi şakladı.

"Altmış yıl saygıdeğer bir ömürdür."

Sinirden dişlerimi gıcırdatacaktım. Altmış çok genç bir yaştı. "Muriel'in en az yirmi yıl daha yaşamasına izin verilmeli!"

"Sakin ol, Celeste." Ophan Mira'nın adımı kullanması gözlerimi kırıştırmama neden oldu. İlk isimlerimizi çok nadir kullanırdı.

Bakışlarım ateş damarlı kuvarsın üzerinde yüzümün olduğu posterleri aradı ama koridorun duvarları pürüzsüz ve süssüzdü. Görünürde ne bir ARANIYOR ilanı ne de asi bir hanımeli sarmaşığı vardı.

Eli seğiren omuzlarıma geldi. Bir adım geri çekildim, insanların iznim olmadan bana dokunmasından nefret ediyordum.

"Hoşnutsuzluğunuzu Yedi'ye ileteneğim-"

"Hoşnutsuzluk mu?" Homurdandım.

"-ama koridorlarımda kendinizi daha fazla göstermenize izin vermeyeceğim. Seraphim'in cevabını yerinde beklemek isterseniz, lütfen kafeteryaya gidin ve ya ben ya da Ophan Lia"-yeni acemiye işaret etti

"-Onlardan haber aldığımızda gelip seni alacağız."

"Mesajımı ileteneğine güvenmem mi gerekiyor?"

Mira'nın ince kaşları kıvrıldı. "Güvenmek mi? Oh, Fletching,

Her şeyin üstünde tuttuğumuz tek değer olan dürüstlüğü sorgulamaya başlarsanız, ırkınızla ne kadar derinden bağlantısız hale gelirsiniz."

Her zaman gülümseyen kanatlarım bunun onların en önemli önceliği olduğunu kanıtlayabilirdi. "En çok değer verdiğin şeyin merhamet olmaması ne büyük talihsizlik." Kanat kemiklerimde bir acı kıvılcımı dolaştı. Az önce aptal uzantılarımdan bir tüyün koptuğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu.

"Birinin kişisel tercihi yüzünden bizim türümüz suçlanamaz." "Birisi mi? Leigh sadece biri değildi. Ve hangi seçim var mıydı?"

"Celeste, hemen kafeteryaya, yoksa mesajını
iletmeyeceğim." Ophan Mira'nın gözleri bir ışıık gibi
parlıyordu.

etrafımızdaki kuvars. "Nerede olduğunu hatırlıyor musunuz yoksa Ophan Lia'nın size eşlik etmesini mi istersiniz?"

Çıglık atarak -bu noktada söyleyecek söz bulamıyordum- döndüm ve lastik kılıçlardan çıkan tüylerden oluşan çit geri çekildi. Koridordan aşağıya, yükseltilmiş botanik yataklarının bulunduğu geniş kuvars avluya dalarken nabzım kafatasımı dövüyordu. Her zaman Elysian gökyüzünün loncanın üzerinde parladığını düşünmüştüm, ama değişmeyen mavi bir yanılsamaydı, tıpkı cam kubbedeki stratejik olarak yerleştirilmiş açıklıklardan ekinleri serpen göksel yağmur gibi. Melekler aldatma konusunda çok uzmandılar.

Yıl boyunca meyve veren bir incir ağacının kısmen gizlediği gözyaşı damlası şeklindeki kuvars masaya oturdum. Fletchings, sürekli sıcak tahıllar ve buğulanmış balık, cam sürahilerde soğutulmuş meyve suları ve mücevher tonlarında ürün piramitleri sunan kuvars levhaya yakın masaları tercih etti. Çocukluğumun kokusu zaten rahatsız olan midemi iyice bulandırdı.

Beklerken, bacaklarımı katladım, yeniden katladım, salladım ve bana bakma cüretini gösteren birkaç fletching'e baktım. Sonunda hepsi meraklı bakışlarını kaçırdı. Göz dağı vermekten sıkıldım, telefonumu çıkardım ve Muriel'e bir işim olduğunu ve uyandığında beni aramasını söyleyen bir mesaj attım. Sonra da tarayıcıyı açtım. Daha önce yazmayı başardığım tek kelime arama çubuğunda alaycı bir şekilde duruyordu: en iyi. Yaralanmaya hakaret eklemek için, arama motorum en iyilerden oluşan bir açılır liste öneriyordu - en iyi film, en iyi Çin restoranı, Manhattan'daki en iyi otel, en iyi spor salonları.

Lanet spor salonları mı? Hiç egzersiz yapmazdım. Nefret ederdim. Tutkuyla.

"Merhaba." Hafif bir ses beni cep telefonumu boğmaktan alıkoydu.

Sesin sahibine baktım, kalın yan örgülü ve kömürleşmiş kahverengi gözlü altın saçlı bir çocuktü. Ne zaman

Benimkinin yanındaki sandalyeye tırmandı, küçük bacaklarını kaldıraç olarak altında tutarak, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Gözleri irileşmek ve sulanmak yerine yumuşak kaldı ve gülümsedi. "Üzgün görünüyorsun."

Bunun bir çeşit tuzak olduğunu, ophanim'in melek gibi bir elçi göndererek beni kandırmaya çalıştığını hayal ederek avluyu taradım ama kafeteryada hiçbir öğretmen dolaşmıyordu ve fletching'lerin çoğu gitmişti.

"Ben Naya."

Telefonumu yere bıraktım. "Senin Ophan Pippa ile birlikte olman gerekmiyor mu, Naya?"

Düğmeli burnunu kırıştırdı. "Canavarlarla ilgili bir hikâye anlatıyor. Ben canavarları sevmem."

"Dünya onlarla dolu, bu yüzden onlara alışsanız iyi olur." "Hiç bir canavarla tanıştın mı?"

Tristan'ı düşündüm. Sonra da Asher'ı düşündüm. Farklı türde canavarlar ama ikisi de korkunç. Ve sonra, her zamanki gibi, kanatlarımdan bir tüy koptu. "Evet."

Kocaman gözlerini bana kırıştırdı. "Gerçekten korkutucu görünüyorlar mı?"

"Hayır. Çoğu sana ve bana benziyor." "Canavar gibi görünmüyorsun."

"Eminim ophanim aynı fikirde olmayacaktır." "Neden katılmasınlar ki?"

"Çünkü . . ." Nereden başlamalı? "Çünkü, ilk olarak, hayatımı insanlar arasında sürdürmeye karar verdim."

Sanki bunun beni neden bir şeytan yapacağını düşünüyormuş gibi alt dudağını ağzına götürdü. "En sevdiğim renk apa'mın kanatları." Ya da değil. "Senin en sevdiğin renk ne?"

Sandalyeme geri yerleştim. Çocuklar meraklıydı ve birbirinden kopuk konular arasında ışık hızında bağlantılar kuruyorlardı. Görünüşe göre doğrusal olmayan düşünce tarzımla Leigh'i çıldırtmıştım. "Siyah. Siyah benim en sevdiğim renktir."

"Siyah bir renk değildir."

Geçen ay yirminci yaş günümde Jase'in hediyesi olan, üzerinde 1.80 boyunda ama benim boyum 1.90 yazan deri taytımı ve siyah tişörtümü işaret ettim. "Aynı fikirde değilim. Siyah bir renktir."

"Siyah, ışığın yokluğudur."

Kaşlarımı çattım, söylediği şey yüzünden değil... teknik olarak siyahın bir renk olmadığını biliyordum, ama bu kadar genç birinin bunun farkında olmasına şaşırdığım için.

"Ben de moru severim." Derinleşen gökyüzüne baktı. "Menekşe. Lavanta değil."

"Kanatlarımı seversin o zaman." "Onları görebilir miyim?"

Seyrek tüylerimi büyüyle sakladım, neye benzediklerini ve neyi temsil ettiklerini küçümsedim. Yılda sadece bir kez, kanat kemiği törenimin yıldönümü olan 19 Aralık'tath elektrik moru tüylerimin sırtımdan dökülmesine izin verdim.

"Hayır." Kısa cevabım üzerine çocuk dudaklarını büzdü ama sandalyesinden kalkmadı. "Kaç yaşındasın, Naya?"

"Dört buçuk. Ya sen?" "Yirmi."

"Benim apa'm yüz kırk üç."

Naya tam bir baba kızıydı. Neredeyse annesini soracaktım ama burnumu sokmanın bana düşmeyeceğine karar verdim. Umurumda da değildi. Çocuğu bir daha görecektim.

"Neden üzgünsün?"

Göz kırptım. Burada kızgın göründüğümü sanıyordum. Cevap vermeden önce telefonumu birkaç kez çevirdim. "Çünkü sevdiğim biri ölüyor."

Kaşları çatıldı. "Ölüm bir son değildir."

Beyin yıkamanın ne kadar erken başladığını unutmuşum. "Bazı insanlar için öyle."

"Sevdiğin kişi kötü biri mi?"

"Hayır. Onlar olağanüstü." Boğazıma hayalet bir uzuv gibi oturan yumru yeniden genişlemeye başladı.

"O zaman neden üzgünsün?"

"Çünkü onun ölmesini istemiyorum."

"Ama onu tekrar göreceksin." Güdük bir parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Elysium'da."

"Yapmayacağım."

Kaşlarını çatması o kadar belirginleşti ki sanki Ophan Mira'nın alnından birkaç kırışıklık çalmış gibi göründü. "Ama kanatların var."

"Var ama zamanında tamamlayamayacağım. Tamamlamadığında ne olur biliyor musun?"

Tereddüt etmeden, "Nefilim olursun." dedi. "Bingo.

En kötü canavar türü."

"Nephilim canavar değildir."

Başım şaşkınlıkla geriye doğru sallandı. "Katılıyorum." Öne doğru eğildim. "Ama bunu burada çok yüksek sesle dile getirme. Sanırım bu inancı paylaşan sadece ikimiz varız."

"Seninle bir şeyler paylaşmak hoşuma gidiyor Celeste."

Kalbim yavaşça, acı verici bir şekilde sıkıştı ama sonra sıkışma yerini tamamen sessizliğe bıraktı. "Sana adımı söylemedim. Adımı nereden biliyorsun?"

Yüzünü kocaman bir sırtış kaplamadan önce derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi yanağının içini ısırdı. "Bunu bana kafam söyledi."

Kafası mı? Ne demek istediğini anlayana kadar ona baktım. Daha önce Ophan Mira'nın çılgınlığını duymuş olmalıydı. Taş, sesi bir tünelin rüzgârı taşınması gibi taşıyordu.

Melekten bahset . . . Ophan Mira incir ağacının etrafında döndü. "Fletching, sera-" Masa arkadaşımı görünce dudakları kıpırdamadı. "Fletching Naya, burada ne yaptığını sanıyorsun?"

"Arkadaşımla vakit geçiriyordum." Elleri kuvars masanın üzerinde sanki bir iş görüşmesinin ortasındaymış gibi birbirine kenetlenmişti.

Titrememesi ya da tereddüt etmemesi karşısında kendimi gülümserken buldum.

"Arkadaşın mı?"

Çok mu kabasın, Ophan? Arkadaşlara layık değil miydin?

Naya oturduğu yerde kaydı. "Celeste ve ben arkadaşız."

"Ne kadar ... harika." Mira'nın tüyleri artık

Kanat kemiklerine lehimlendi, hiçbirini düşmedi. Eğer bir yivci olsaydı, bu yalan ona pahalıya mal olurdu. "Ancak, yatma vakti geldi. Lütfen yatakhanelere doğru ilerleyin. Ophan Pippa sizi bekliyor."

Naya'nın küçük göğsünden büyük bir iç çekiş çıktı. "Tamam." Sandalyesinden fırladı ve hiç beklemediğim bir anda beni sarıp sarmalayarak bomberımın deniz mavisini ipeğini ezdi. "Hoşça kal, Celeste."

"Hoşça kal, Naya." Sevgi gösterisi karşısında o kadar şaşırımtım ki onu kucaklamadım.

Masanın etrafında Ophan Mira'ya doğru dönerken, "Geri gelip benimle oynar mısınız?" diye sordu.

Hayır. Hayır demem gerekiyordu. "I . . . I . . ." Mira'nın gergin yüzüne bir bakışım la sağduyumu geri kazandım.

"Muhtemelen hayır."

Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için gelmişim: Mimi'ye yardım etmek. Eğer melekler bana yardım etmekten aciz ya da isteksiz olduklarını kanıtlarlarsa, loncaları ziyaret etmek için hiçbir amacım kalmayacaktı, daha genç fletching'lerle ilişki kurmak şöyle dursun, onları yıllarca göremeyecektim bile, çünkü kanat kemiklerinden önce Elysium'un çocuklarının loncalardan çıkmalarına izin verilmezdi, bedenleri insanlar kadar kırılgan ve ölümlüydü.

Alt dudağı titredi. "Ama biz arkadaşız."

"Fletching Naya," dedi Mira küçük kızın adını söyleyerek, "şimdi git bakalım."

Şaşkın bakışlarını bana çevirmeden önce ophanım'e göz kırptı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, ezilmiş elmaslar gibi parlıyordu. Onları sildi ve sonra dönüp kaçtı, kalbimi kurumuş bir taç yaprağı kadar kırılgan hissettirdi.

Mira, Naya'nın salınan altın sarısı saçlarını çocuk yatakhanelerine giden koridorda gözden kaybolana kadar takip etti. "Son derece duygusal küçük bir kız."

Dünyamızda yanlış olan bir başka şey daha: melekler empatiyi yüceltirken duygusal kopukluğu savunuyorlardı. Leigh günahkârlarına karşı fazla şefkatliydi. "Duygusal olmak bir kusur değildir, Ophan."

"Öyle olduğunu söyledim mi?" Tüylerim sergileniyor olsaydı, soğuk sesi onları buz gibi yapardı.

"Peki, Seraphim bana yardım edebilir mi, Ophan?"

"Hayır. Ama onun durumunu kontrol etmek ve doğal ölümünü tehlikeye atmamak için ona yardım etmenizi hatırlatmak üzere Ranking Room'u ziyaret etmenizi istediler."

Homurdandım. "İntihar etmesine yardım etmeyeceğim."

"Yapacağını hiç söylemedim." Ama bunu düşünüyordu. Asırlık tenini çizen sayısız sığ olukta bunu görebiliyordum. "Belki sen de puanını kontrol etmelisin."

Öyle ani bir şekilde ayağa kalktım ki sandalye kuvarsın üzerinde kaydı. "Puanımı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Biliyorum."

"Planlarınızı öğrenebilir miyim?"

"Her günü son günümüş gibi yaşa çünkü eninde sonunda bir tanesi öyle olacak." Ona doğru yürüdüm, bir inciri dalından koparmak için durdum, sonra da ısırdım. Kusursuzca olgunlaşmıştı. Tükürmek istedim. Onun yerine yuttum.

"Celeste. . ." Dikkatli gözlerini benimkilere dikti.

Bana meleğimin verdiği hediyeği boşa harcamamamı söylemek istediğini hissettim. Sonunda, ismime fazladan bir kelime eklemedi.

"Elveda, Ophan."

Ayrılmadan önce Ranking Room'un kavisli, sürgülü cam kapılarından geçtim ve dairesel odayı çevreleyen uzun barda bir koltuğa zıpladım. Holo-ranker canlanana kadar kuru avucumu cam panele bastırdım, sonra soğuk camın üzerinde Muriel Moreau'nun taslağını çizdim. Yüzü üç boyutlu olarak belirdi, o kadar gerçekçiydi ki

sanki karşımda oturuyormuş gibi hissettim. Dudakları büküldü, sonra düzeldi ve parlak lacivert gözleri benimkilerle buluşarak üzerime şefkat dalgaları gönderdi.

Rütbesini görene kadar profilinde gezindim. Ancak o zaman kafeteryada içime çektiğim nefesi bıraktım: 7.

Göksel açıdan bakıldığında, bu inanılmaz bir skordu. Ruhu toplandıktan sonra Elysium'a götürülecek ve orada sonsuza kadar kalmak ya da yeni bir bedenin içinde başka bir yaşam için Dünya'ya dönmek arasında seçim yapacaktı. Bana göre ruhu hatasızdı ve tek bir rakamı bile hak etmiyordu, ama doğru ve yanlış görüşlerimin ishim'inkilerden çok farklı olduğunu öğrenmeye başlamıştım.

Sahte turuncu ve pembe çizgileriyle kubbeli camın ötesindeki gökyüzüne doğru boynumu uzattım. Elysium Mimi gibi birini hak etmiyordu.

Muhtemelen kalmayacaktı. Jarod ve Leigh'in orada olmadığını anladığında kalmayacaktı. Keşke onu bir şekilde hayal kırıklığına hazırlayabilseydim ama insanlarla Elysium hakkında konuşmamıza izin verilmiyordu. Beni pervasız ve hak etmediğime inansalar da, şaşırtıcı bir şekilde bu yasaya saygı duyuyordum.

Bakışlarımı, kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir yüzün altında süzülen tek rakama çevirdim ve nabzım kulaklarımda titreyerek diğer tüm sesleri bastırdı. Yakında bir gün o yüz artık var olmayacaktı. Bu profil yok olacaktı. Sevmeye başladığım kadın gitmiş olacaktı.

Kulaklarım hâlâ çınlarken, Mimi'ye yedi puana neyin mal olduğunu kontrol ettim: baba katili.

Bacağımın zıplaması durdu. Kan pompalamam durdu. Mimi babasını mı öldürmüştü?

Bir an sersemlemiş bir halde orada oturdum ve sonra dairesel odadaki her ses kreşendo yaparak sessizliği bastırdı. Eğer onu öldürdüyse, o zaman bunu hak etmişti. Onun hayatına hiç burnumu sokmamıştım, aynı şekilde o da benimkine hiç sokmamıştı. Geçmişlerimiz kişiliklerimizi şekillendirmiş olsa da

ilişkimizi şekillendirmesine izin vermiştik. Ona, konuşulmamış anlaşmamıza sadık kalacak kadar saygı duydum ve günahının hik yesinin bedeniyle birlikte yok olup gitmesine izin verdim.

Temkinli bir şekilde avucumu cam panele bastırdım ve Mimi'nin bundan sonra rahatsız edilmemesi için imzamı attım. Titreyen portresinin üzerinde büyük blok harflerle **GUILD 24'TEN CELESTE'YE ATANDI yazısı** belirledi inde holo-ranker'ı kapattım ve loncadan sonsuza dek ayrıldım.

"A Sonra ne oldu?" Ellerimi yastığımın altına koyarak sordum.

İçin ve geçmiş iki günler, Muriel vardıolmuştur

Bana geçmişiyile ilgili hikayeler anlatıyordu. Bazılarını zaten duymuştum ama bunu duymamıştım. Büyük boy yatağında uzanırken, komodininin üzerindeki saat kırmızı harflerle zamanı gösteriyordu - sabah 4 - soğuk parmakları saçlarımın arasından kaydı. Dünden beri hiç kalkmamıştı. Uyuşukluğunu uykusuzluğuna bağılıyordu ve evet, biz de pek uyumuyorduk, en azından ben uyumuyordum. Aslında çok fazla uyukluyordu, bazen konuşmalarımızın ortasında.

Bencilce, onu uyanık tutmak istedim. Onunla olabildiğince çok anı biriktirmek istedim ki önümüzdeki aylarda onlara ulaşabileyim. Daha önce kalp kırıklığı yaşadığım için ilk yılın en zoru olacağını biliyordum.

"Peki Pierre ne yaptı?"

Rujsuz çok solgun olan dudakları hüznle kıvrıldı. "Beni atış poligonuna götürdü. Bana silahlardan tüfeklere kadar her şeyi nasıl kullanacağımı öğretti."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar romantik."

Başını çevirdi ve gözlerini açtı. "Beni kurtardı, Celeste."
"Seni kurtardı mı?"

Eli uzun kestane rengi saçlarımda durdu. "Babamdan."

Azı dişlerim birbirine yapıştı. Karışmayacağıma söz vermiştim ama soru ağzımdan kaçiverdi. "Sana nasıl zarar verdi?"

"Sadece özdenetim ve ahlaktan yoksun insanlar bunu yapabilir."

Daha önce hiç kırktan yüksek birini seçmemiştim ama günaha yabancı değildim. Gerçekten yüksek rütbelileri seçmemiş olmam, onların profillerini ve puanlarını kazanmak için işledikleri suçları araştırmadığım anlamına gelmiyordu. Korkunç suçlar. Kurtarılamaz. Uzak durmamın gerçek nedeni de buydu, onları hak ettiklerine karar vermemek. Onlar canavardı, Ophan Pippa'nın hikayelerini dolduranlardan daha korkunçlardı.

Sonra aklım Naya'ya gitti. Bir gün bu günahkârlarla nasıl uğraşmak zorunda kalacağını, ikinci bir şansı hak edip etmediklerine ve bunu onlara verecek kişinin kendisi olup olmayacağına nasıl karar vereceğini düşündüm. Genellikle tehlikeli olanlar, özellikle de erkekler, erkek avcılara bırakılırdı ama bazı kızlar onları üstlenirdi. Leigh almıştı.

Ancak Jarod o kadar da kötü değildi, üç haneli puanını benim kanatlı neon domuzu satın almama ilham veren adamın yaptığı bir hata sayesinde kazanmıştı.

"Baban hâlâ hayatta mı?"

"Hayır, ma chérie."

"Nasıl geçti?"

"Acısız bir şekilde. Ne yazık ki." Dikkati inci grisi tavana kaydı. "Nişancılığım çok iyiydi."

"Çok üzgünüm,

Mimi." "Ne için?"

"Seni sevmesi gereken birinin elinden acı çektiğini."

"Hmm." Elini yumuşak yorganın üzerinde kaydırđı. "Ben değilim. Eğer nazik olsaydı, Pierre'le tanışamazdım. Pierre'le tanışmasaydım, nasıl ateş edileceğini öğrenemezdim. Ve eğer silah kullanmayı öğrenmeseydim, Isaac Adler beni asla işe almazdı ve ben de Jarod'u ve sonra seni yetiştiremezdim." Bir parmak eklemine yanağında gezdirdi. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Korkunç şeylerin bile." Mimi sessizliğini anlayışsızlığıyla karıştırdı, çünkü ekledi: "Seni yok etmeyen şey seni yeniden şekillendirecektir. Bunu unutma Celeste. Unutma ki kumu cama dönüştüren ateş, kütükleri de küle dönüştürebilir."

Melek ateşini değilse tabii. Melek ateşini bir şeyi hiçliğe dönüştürürdü. Kanatları yaktı ve ruhları yok etti.

Sırt üstü yuvarlandım. "Ateşini sevmiyorum."

"Ateşsiz bir hayat soğuk ve kasvetli olurdu, ma chérie." Gözlerimi çevreleyen mor yaylardan birinin izini sürdü. "Şimdi biraz uyu ve sabahleyin ateşin mucizelerini gösterebilmem için krep yapabiliriz. Tabii çiğ hamur yemek tercih etmezsen."

Ona yan gözle baktım, solgun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. "Bana Pierre hakkında daha fazla şey anlatabilir misin? Ona ne oldu?"

"Yabancı lejyonların bir parçasıydı."

"Ve?"

"Gözlerini kapat ve sana Pierre ile nasıl başladığımızı ve sonra nasıl bittiğimizi anlatayım."

Bitti. Bu kelimedenden nasıl da nefret ederdim.

O hikâyesine başlarken göz kapaklarımı zorla indirdim. Sanki zihnim sonunu duymak istemediğime dair kalbimle gizli bir anlaşma yapmış gibi, Muriel ve Pierre hâlâ mutlu ve birlikteyken kapandı.

Şafak, kalın bordo şamın kenarlarından süzüldüğünde irkilerek uyandım ve Mimi'yle geçirdiğim değerli zamanı kaçırdığım için kendime lanet ettim. Gözlerimdeki uyku kırıntılarını ovuşturarak yuvarlandım.

Bakışlarım yıllardır görmediğim, bir daha asla bakmamayı umduğum bir çift gözle buluştuğunda doğruldum.

Seraphim geldiyse, bunun tek bir anlamı vardı: Mimi gitmişti.

"N o!" Seraph Asher'a aldırmadan Muriel'e doğru süründüm.

Yüzü pürüzsüzdü, acıdan arınmıştı ve Yıllardır taşıdığı melankoliyi. Yanağımı onunkine bastırdım.

"Veda etmeden beni terk ettin," diye mırıldandım kulağına.

"Celeste. . ." Asher'ın sesi beni hayatımın en karanlık dönemine geri götürdü.

Mimi'den uzaklaştım ve gözyaşlarımın gözeneklerimden aktığını hissettirecek kadar hızlı ıslanan yanaklarımı avuçladım. "Sen, kapa çeneni." Kanat kemiklerim gerilerek bir tüyü dışarı atarken kaşlarım çatıldı. "Anne tüyü." Ağrım dinene kadar gözlerimi kapattım ve sonra göz kapaklarımı kaldırıp bakışlarımı arkadaşımın kanatlarını yakmadan önce onu yükselmeye zorlayan adama diktim.

Leigh onun yüzünden öldü.

"Ruh toplamanın bir Seraphim'in görevleri arasında olduğunu bilmiyordum. Elysium'un liderlerinin ruhları taşımaktan daha önemli işleri yok mu?" Kanat kemiklerimden bir tüy daha yuvarlanırken omurgam sıkıştı.

"Anlıyorum acı çekiyorsun-"

"Acı mı çekiyorsun? Acı çekmiyorum. Acı çekiyorum. Öfkeliyim, Seraph." Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu ama etkili olmuş olmalıydı çünkü Asher geniş omuzlarını dikleştirdi ve kollarını kavuşturarak gövdesini saran kahverengi süeti gerdi. "Önce Leigh, şimdi de Muriel." Elini kendi ellerimin arasına alıp yanağıma bastırdım ve parmaklarının tenimi son bir kez okşaması için yalvardım. "Onu geri getiremez misin? Sonsuza kadar yaşayamayacağını biliyorum ama-" Sesim takıldı. Dalgalandı. İçimde kabaran hıçkırık sefil havayı parçalamadan önce dudaklarımı kapattım.

Bana haftalarca söz vermiştin.

Ve krepler. Bana krep sözü vermiştin!

Gözyaşlarım parmak eklemlerine damlıyor, çok sevdiği çırpma telleri ve tahta kaşıkların geride bıraktığı nasırları ıslatıyordu.

Hafta sonları eve kimin yanına gideceğim?

Kötü günlerde kime şikayet etmem gerekiyor? Ya da iyi günlerde?

Oh . . . Mimi.

"Biliyor musun Seraph, ruhu Elysium formunu aldığı anda ve senin ne yaptığını anladığında senden nefret edecek. Ya da daha doğrusu yapmadığın şeyi, yani sevdiği çocuğu kurtardığını. Ruhu silinmeyi hak etmeyen bir çocuğu."

"Bitti mi?" Asher'ın vücudunun hatları bulanık olsa da, bronz bir darbeye çevrelenmiş camgöbeği gözleri mükemmel bir şekilde odaklanmıştı.

"Türümüz tarafından işlenen adaletsizlikleri kınamayı bitirdiğim gün öldüğüm gündür, bu yüzden hayır, bitirmedim. Ama bir gün bitecek. Üç ay içinde olabilir. Yetmiş yıl sonra da olabilir. Bu bedenimin ne zaman iflas edeceğini Abaddon'da kim bilebilir? Ölümün beni ne zaman susturacağını? Tüm loncalarda ne büyük bir kutlama olacak, değil mi?"

Asher'ın çenesi sertleşirken, bronzlaşmış ön kollarındaki tendonlar ve kemikler kıvrıldı, hâlâ katlanmış ve göğsüne yapışmıştı. "İşin bitti mi?"

"İngilizce konuşmuyor muydum? Oh bekle . Bütün dilleri akıcı bir şekilde konuşabildiğin için bunun bir önemi yok." Kürek kemiklerim birbirine çarptı. Bir tüy daha gitti.

"Celeste, kes şunu."

"Neden? Duygularını mı incitiyorum, Seraph? Duyguların olduğunu sanmıyordum." İshim beni tekrar kopardı ve dişlerimi sıktım, ta ki sıcak acı dilimlerinin göğsümdeki acıyı bastırdığını fark edene kadar. Sonra çenem gevşedi ve rahatsızlığı memnuniyetle karşıladım.

Asher alçak sesle ve uzun uzun homurdandı.

"Bahse girerim Muriel'in ruhunu almaya gönüllü olduğun için pişmansındır, ha?"

Dudakları incelmış, onları çevreleyen küçük çizgileri ve gözlerinin kenarındakileri daha da belirginleştirmişti. Melekler Elysium ya da Abaddon'dayken yaşlanmazlardı ve loncalar içinde son derece yavaş yaşlanırlardı ama Asher onu Paris'te son gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibiydi.

Topuklarımın üzerine oturdum ve ona ters ters baktım. "Neden bu yolculuğa çıktın ki?"

"Leigh'e verdiğim bir sözü tutmak için. Tutamadığım bir söz."

"Ne sözü, Seraph?" "Sana yardım etmek için."

"Bana yardım mı edeceksin?" Neredeyse gülüyordum. Hayır. Güldüm. Sonra gülmeyi bıraktım. "Umarım yükselmeme yardım etmek için değildir çünkü yukarı doğru kanalize olmaya hiç ilgim yok."

Bakıştık. Önce gözlerimi kaçıracağımı düşündüyse, beni gerçekten hiç tanı mıyordu. O zaman beni neden tanırsın ki? Geçmişte birlikte saatlerce vakit geçirmiş değildik. Birbirimize en çok eşlik ettiğimiz zaman, Jarod'a Asher'ın yardımıyla ne yaptığını açıklaması için zaman ve alan tanımak amacıyla beni İblis Mahkemesi'nden aldığı yağmurlu öğleden sonraydı.

İçten içe, Leigh'in zorla yükseltilmesinde Jarod'un daha suçlu olduğunu biliyordum ama Asher müdahale etmeyi reddetmeliydi. Leigh'i Jarod'a devretmeyi kabul ederek onu mahkûm etmişti.

Bunu, sevgilisinden uzaklaştıktan sonra fikrini değiştirip baş meleklerle evleneceğini umarak mı yapmıştı?

Seraphim'in iyilięini istemesi için onu cesaretlendirdięimi dūřunmek. Loncayı ziyaret ettięi gūn çenemi kapalı tutmalıydım. Paris'e asla gitmemeli ve onu gūrevini tamamlaması için cesaretlendirmemeliydim. Eęer onun hayatından uzak dursaydım, belki de soęuk topraęın altına gūmūlmek yerine Elysium'da olurdu.

Hatanın bende de olduğunu fark ettim.

Değişim hevesim Leigh'in sonunu getirmişti.

Bunu fark edince Mimi'nin eli tuttuğum yerden kayarak kalın yorgana çarptı.

Midem suçluluk duygusuyla kasıldı, boęazım safrayla doldu. Dōndūm ve yataktan fırladım ama dūřen tūylerimden birine çarpmış olmalıyım ūnkū yatak odası kayboldu, yerini tahta çiviler ve tellerle çevrili gūneř yanıęı bir çim parçası aldı.

"Kōpeęinize kızdığınız için onu a bırakamazsınız." Tombul Rottweiler yavrusunu sarkık kulaklarının arasından okşadım ve karşılığında őzensiz bir őpūcūk aldım. "O hālā bir bebek. Neyi yanlış yaptığını anlamıyor."

Monica onun tasmaşını çekti. "O benim kōpeęim, senin değil." "Onu senden almaya alışmıyorum."

"O zaman ne halt etmeye buradasın?"

"Onun ūzerine fazla gitmemeniz gerektięini hatırlatmak için buradayım."

"O bir bekçi kōpeęi. En azından őyle olması gerekiyor. Sūmūklū çocukları yalamaya devam ederse paramı geri istemek zorunda kalabilirim. Kaç yařındasın sen? Sekiz mi?"

Ellerimi birleştirdim. "On bir."

"Her neyse. Sen bir çocuksun. Sinirlerimi bozan bir ocuk ve seninle onun arasında tūm sinirlerim tūkeniyor." Kōpeęine doęru bařını salladı.

"Adı ne?" "Rambo."

"Beki kōpeęi için gūzel bir isim."

Bir an siyah tüy yumağına baktı ve orada bir Şefkat hissettim. "Umalım da sonunda bunu hak etsin. Hey, Rambo, otur. Şimdi."

Rambo kalçalarını yere indirmedi. Onun yerine, Monica küçük bedenini yamalı çimlerin üzerinde sürüklerken bana baktı. Onun bir bekçi köpeğine duyduğu ihtiyaı anlıyordum. Özellikle de küçük kız kardeşi ve annesiyle yalnız yaşadığı için, ama Rambo'nun itaat etmesini sağlamanın tek yolu otoritesine biraz sıcaklık katmaktı.

"İkramınız var mı?"

"İkram mı? Küçük kız, kendime ve aileme zar zor yetecek kadar yiyeceğim var. Benim ikramım yok. Ayrıca bunu hak edecek hiçbir Şey yapmadı."

Sırt çantamı karıştırdım ve bir granola bar çıkardım. Muhtemelen en sağlıklı köpek maması değildi, ama içinde çikolata yoktu, bu yüzden köpek için çok kötü olmadığını varsaydım. "Bir Şey deneyebilir miyim?"

 nce bana, sonra da buruşan ambalaja baktı. Sonra kötü biri olmadığı, sadece yorgun olduğu ve hızlıca bir Şeyler halletmeye hevesli olduğu için içini çekti ve yumuşadı. "Eğer her yere sıarsa, sen toplarsın."

"Anlaştık. Klipsini açabilir misin?"

Monica delinmiş siyah bir kaşını kaldırdı ama yine de kabul etti. Rambo serbest kaldığı anda bana doğru sıçradı, dili sallanıyordu.

Granola barın bir köşesini kopardım. "Rambo, otur."

Köpek üzerime atladı, yemeği almaya çalıştı ama ben onu yüksekte tuttum.

"Otur Rambo, bu da senin."

Dört ayak üzerine düştü ve sonra baldırlarımı ve ayak bileklerimi yalamaya başladı.

Gıdıklandığım için gülmeye başladım. "Rambo, otur."

Monica bana bakıyordu, kollarını lacivert atletinin önünde kavuşturmuş, sol pazusundaki morluğa bakıyordu. Nasıl olduğundan emin değildim ama birinin ona verdiğinden şüpheleniyordum.

Çömeldim ve işaret parmağımı Rambo'nun kuyruğunun tam üzerine bastırdım. "Otur."

Köpek oturdu.

"Kal."

Kuyruğu sallanmaya başladı ve ayağa fırladı.

"Otur." Tekrar o noktaya bastım ve oturdu. Bu sefer "Kal" dediğimde kaldı. Ona bir parça granola yedirdim, tadına bakmadan yuttu.

Bu iki komutu birkaç kez daha tekrarlattım ve sonra Monica'ya granola barı uzatıp aynı şeyi yapmasını sağladım. Bir saat sonra, güneş başımıza vururken, Rambo bir profesyonel gibi oturuyor ve kalıyordu.

Ama en iyi yanı, Monica'nın çıplak ayak parmaklarını yaladığında, Monica'nın onu azarlamak yerine çömelip yavru köpeğini kulaklarının arasından kaşmasıydı.

Rambo'ya kötü davrandığı için üç günahkâr puanından birini kazanmıştı. Benim görevim ona nezaketin zalimlikten daha çok işe yaradığını hatırlatmaktı. Üç tüyümü kazandıktan sonra, onun hayatından çıkmadan önce harçlığımı iki aylık köpek maması tedarikine harcadım.

Uzun süre havasız kalmış bir dalgıç gibi anılarımdan sıyrıldım. Asher üzerimde belirdi, parmakları pazılarımın etrafında kenetlenmişti.

Beni yüzüstü düşmekten kurtarmış olmasına rağmen, "Çek ellerini üzerimden!" diye hırladım.

Parmakları açıldı ama geri adım atmadı, tıpkı başka tarafa bakmadığı gibi. Tüyümün gövdesindeki anının beni daha sakin, daha uysal yapacağını mı umuyordu?

Titreyen elimi spazm geçiren karnıma bastırdım. "Onun ruhunu al ve defol."

Dönüp yatağın etrafında dönerken turkuaz tüylerinin bronz uçları sallanıyordu.

Arkamı dönmezdim.

Mimi'nin ruhunu ele geçirip onu götürmesine seyirci kalamazdı.

Ama topuklarımın üzerine oturup dizkapaklarımı sıkıldığımda, bakışlarım duvara dayalı çerçeveli aynaya çarptı.

Görmek istemedim.

Ama gördüm.

Her şeyi gördüm.

Asher'ın avucunu Mimi'nin göğüs kafesine koyduğunu gördüm.

Ruhunun altın ipliklerinin cansız kabuğundan yükseldiğini ve ellerine yapıştığını gördüm. İpeksi tellere uyguladığı narin çekimi. Parıldayan küre avucunun içinde sakince duruyordu, bütün ve ışıltılı.

Mimi'nin ruhunu onun ellerinden alıp kendi ellerimin arasında kozalamak istedim. On altıncı yaş günümde bana verdiği mücevher kutusuna saklamak. Özlediği her yıl için bir tane olmak üzere on altı yüzükle doldurmuştu. Her bir yüzüğü takmak için krem brüle dolu kaşığı yere bıraktığımda bana gülmüştü. Görünüşe göre ayrı ayrı takılmaları gerekiyordu. Ben hiç takmadım. Onları bir arada tuttum.

Keşke onun ruhunu ve benimkini de bir arada tutabilseydim. Asher'ın gözleri aynada benimkilerle buluştu.

"Git buradan," diye mırıldandım.

Şiddetli bir fırtına içimi dövüyor, zayıflayan haysiyetimi yok etmekle tehdit ediyordu.

Kapıyı kullanmak yerine pencereyi açtı, kanatlarını çırpı ve korkuluktan şafak vakti bulanmış gökyüzüne fırladı.

L Birkaç saat sonra, Mimi'nin aramamı söylediği avukatı, Bay Alderman'ı aradım. O geldi ve ben kanepede bir çocuk gibi otururken zombi, ağrıyan göğsüme bir yastık tutuyor ve cumbalı pencerelerin dışındaki bulutların yavaş dansına kayıtsızca bakıyordum.

Evde öldüğü için, Bay Alderman polisi aradı, böylece doğal nedenlerden öldüğünü doğrulayabildiler ve sonra cesedi almak için adli tabip geldi. Temizlik ekibi indiğinde transa geçtim ve gitmeleri için bağırdım.

Bay Alderman beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bayan Moreau, Muriel kıyafetlerinin çıkarılmasını istedi, böylece -"

"Hiçbir şeye dokunulmasını istemiyorum," diye homurdandım. "Ne çarşaflara, ne giysilerine, ne de dış fırçasına. Hiçbir şeye."

Adam benimle kavga etmeyecek kadar makul biriydi. "Tamam o zaman. Hazır olduğunuzda beni arayın, her şeyi ayarlayayım." İnce gri yünlerle kaplı kalçalarını sıvazladı. "Son bir şey daha. Bakıcınız küllerinin Adler mezarlığına gömülmesini istediğini bana bildirdi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onu gömmekten bahsetmeye hazır değildim çünkü onu gömmek onu benden sonsuza dek uzaklaştıracaktı.

İyi. Bunun Paris'e, Leigh'e gitmek anlamına geldiğinden bahsetmiyorum bile ve henüz buna hazır değildim.

Ayrılmadan önce Bay Alderman bana kâğıt üstüne kâğıt imzalattı. Bunun hesapları ve dairenin tapusunu alabilmem için olduğunu söyledi ama bildiğim kadarıyla her şeyi rastgele insanlara devrediyordum. Gözlerim yasal metinleri tarayamayacak kadar ağrıyordu ve içten içe maddi varlıklar umurumda bile değildi. Özellikle de mafyaninkileri.

Elbette Mimi, Jarod'un ona bıraktığı paranın lekesiz olduğunu, amcasının at yarışı ahırlarından kazanıldığını, tüm kanlı paranın hayır kurumlarına ve derneklere dağıtıldığını açıklamıştı ama Jarod'un sözüne güvenebilir miydim? Özünde kötü biri olmasa da, yine de bir şiddet ve baskı imparatorluğu yönetmişti. Düşüncelerim ve duygularım çözüldüğünde, Bay Alderman'ı arayıp yeni hayır kurumlarının oluşturulması konusunu görüşecektim çünkü temiz olsun ya da olmasın Jarod Adler'ın parasını istemiyor ya da ona ihtiyaç duymuyordum.

Kâğıtlarını mürekkeplemeyi bitirdim ve o da hepsini süslü deri çantasına tıktırdı.

"Gitmeden önce size bir şey getirebilir miyim, Bayan Moreau?

Yemek mi? Kampüsteki evinize bırakayım mı?"

Çatı katının pencerelerinin ötesindeki gökyüzü şeftali ve altın rengine bulanmış bir deniz mavisiydi. Mimi'nin adını haykırmak üzereydim -gün batımını çok severdi- ama onun artık burada olmadığını hatırladım ve kalbim boğazıma düğümlendi.

"Bayan Moreau?" Bay Alderman, inci gibi yuvarlak yüzünü yansıtacak kadar parlak mokasenlerinin üzerinde kaydı. "Gitmeden önce bir şey var mı?"

Başımı salladım ve koltuktan kalktım. Muhtemelen elini sıkmaya geldiğimi düşünerek elini uzattı ama ben yanından süzülerek geçtim ve teras kapısının sürgüsünü açtım. Ellerimi cam korkuluklara dolayarak, artık onu özel kılan insanlardan arınmış olsa da hayran olduğum şehre baktım. Central Park'taki ördek havuzları ıslıl ıslıldı.

Yapraklı karaağaç ve akçaağaç kümeleri, insanların karıncalar gibi dolaştığı yılan gibi kıvrılan beton yolların üzerinde titriyordu. Dünya hiçbir ruh için dönmeyi bırakmadı.

Tüm renkler birbirine karıştığında, açık kanepenin sert minderlerine kıvrıldım ve gözlerimi kapattım, tüylerim diken diken oldu, çıplak kollarımda ve solmuş Ringmaster of the Shitshow tişörtümün eteği ile pamuklu taytımın elastik bel bandı arasında sergilenen karın diliminde.

Uzaktan yemek yemeyi ve duş almayı düşündüm ama ikisini de yapacak isteğim yoktu. Mimi burada olsaydı bana zorla lezzetli bir şeyler yedirirdi ama artık burada değildi. Elysium'a ulaşmış mıydı? Oğlunun melekler diyarına gidemediğini öğrenmiş miydi? Ne olduğumu öğrenmiş miydi?

Dün gece bana bahsettiği adamı düşündüm, Pierre'i. Elysium'da mıydı? Asher'a sormayı unutmuştum.

Asher, Leigh'e benimle ilgileneceğine söz vermişti.

Ne kadar korkunç.

Bunu ondan ne zaman istemişti? Onu sevdiği adamdan kopardıktan sonra mı yoksa kanatlarını yakarken mi? Sonra bu sabah kaybettiğim tüyleri düşündüm. Hâlâ buruşuk yorganın üzerinde mi duruyorlardı, yoksa ziyaretçilerimden biri istemeden de olsa onları yutmuş muydu?

Sonunda, tartışmalar beni uyuttu ve rüyamda Rambo ve Monica'yı gördüm. Onların ayrılmaz bir ikili olduğunu ve yıllar boyunca birbirlerini birden fazla kez kurtardıklarını hayal ettim. Karanlık ve sessiz daireyi görünce çabucak kaybolan bir gülümsemeyle uyandım.

Şehrin üzerinde yeni bir şafak sökmüş, cam, tuğla ve metal kuleleri aydınlatmış, alacakaranlığın tek renkli tonlarını yok etmişti. Bu yeni günle yüzleşmek istemediğim için tekrar uykuya dalmaya çalıştım.

Mimi'nin kokusu, boynuma kadar çektiğim kaşmir şalın yumuşak liflerinden süzülerek etrafıma yayıldı.

Loncanın hanımeli sarmaşıklarından biri gibi çürümüş kalbime işkence ediyor ve rahatlatıyordu. Üşümüş tenimi ısıttığı için minnettar olduğum sıcak battaniyeye sarıldım.

Ama sonra sarsılarak oturma pozisyonuna geçtim ve örtü belimin etrafına çöktü. Bay Alderman gitmeden önce beni yatırmış mıydı? En son o ayrılmıştı ve dairemin anahtarı başka kimsede yoktu. Anahtarı bir pelerin gibi omuzlarıma dolayarak içeri girdim. Sessizlik bekliyordum ama cızırdayan bir şeyin belirgin sesiyle karşılaştım. Oturma odasını geçip kısa koridordan mutfığa doğru koşarken kalbim küt küt atıyordu. Biri Mimi'yi hayata mı döndürmüştü? Bu mümkün müydü?

Acımasızca durduğumda çoraplı ayaklarım kaydı. Ve sonra kalbim fırlatılmış bir kuruş gibi battı. "İçeri nasıl girdin? Ve tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Asher omzunun üzerinden bana baktı. "Senin uyuduğun balkona indim ve sana kahvaltı hazırlıyorum." Saçlarını tepeden toplamış ve süet pantolonunu beyaz bir tişört ve kot pantolonla değiştirmişti, bu da onu farklı gösteriyordu. Biraz daha insani. Yine de hiç hoş karşılanmamıştı.

"Aç değilim."

"Muriel bana bunu söyleyeceğini söylemişti."

Kalbim yavaş bir pirouette yaptı. "Onunla konuştun mu?"

"Hatırı sayılır bir süre için."

Ne kadar adaletsiz. Konuşmalarını sormak için can atsam da Asher'ın gitmesini istiyordum.

Çırpılmış yumurtaları tabağa koydu, sonra tabağı bana doğru itti. "Yemek yemelisin."

O, muhtemelen çatal bıçak takımı bulmak için mutfaktaki tüm çekmeceleri karıştırırken, ben de midem düşmüş bir tüy gibi sallanırken pıhtılaşmış sarı tümseğe bakıyordum.

Atışı bana o yapmış olmalı.

Onu durduğum yere bıraktım ve geri çekildim. "İçeri girmenin yolunu bulduğuna göre, şüphesiz çıkmanın yolunu da bulabilirsin."

Arkamı döndüm ve adımlarımı oturma odasına doğru takip ederek dairemin kendi kanadına yöneldim. Kapıyı çarptım, ahşabın çerçeveye ne kadar sert çarptığını ve mandalın kilit plakasına ne kadar tiz bir şekilde tıkladığını görmekten büyük bir memnuniyet duydum.

Kavurucu bir düşün ardından ipek çarşaflarımın üzerine yayıldım ve cep telefonumu kapıp Cuma gününden beri ilk kez açtım. Birkaç cevapsız arama vardı, hepsi de Jase'den geliyordu. Ekranımı kısa mesajlarla doldurduğu için sesli mesajları dinleme zahmetine girmedim.

Pizzalar yolda. Neredesin?

JASE: Film mi dizi mi?

Celeste?

Pizzalar geldi.

Boxerıma kadar düştüm. Üzerinde senin güzel yüzün olan o korkunç şeyler.

Eğer hemen eve gelmezsen, pizzadaki bütün patlıcanlı malzemeyi yiyeceğim.

Celeste, beni unutup başka planlar yaptıysan sorun değil ama bana mesaj at ve güvende olduğunu söyle.

Tamam, şimdi çok endişelendim.

Lütfen beni ara.

Bir kayıp ihbarı yapmak üzereyim.

Şaka değil.

Celeste, lanet olsun. Ara beni!

Sonunda yaptım. "Merhaba" dedikten sonra tam üç dakika boyunca bana bağırdı. Stresini attıktan sonra ona Mimi'den bahsettim, sonra da Salı olduğunu hatırlamadan önce pizza gecesini tekrarlamasını istedim. Salı günleri çalışırdı. Sadece pazar ve pazartesi günleri izinliydi.

Bana çenemi kapatmamı, vardiyasına bakacak birini bulacağını söyledi ve sonra çatı katına gelmesini isteyip istemediğimi sordu.

Hayır dedim. Jase benim en iyi ve tek arkadaşımdı ama Mimi'yle hiç tanışmamış, bu daireye hiç gelmemiştir. Alışkanlığımdan dolayı hayatımın bu kısmını gizli tutmuştum, çünkü geçmişim kolay kolay açıklanamazdı.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra danışmanıma yokluğumu açıklayan bir e-posta gönderdim, ardından televizyon izledim, uyudum ve saç dökülmesiyle ilgili reklamlarla uyandım. Tekrar uyumaya çalıştım ama nafile, tüllü siyah bir kazak giydim, deri tozluklarımı giydim, savaş botlarımın fermuarını çektim, hırpalanmış saçlarıma bir fırça sürdüm, sonra telefonumu kavradım ve yatak odamdan dışarı çıktım.

Mutfağın eşiğinde donup kaldım.

Asher hâlâ orada tüylerini diken diken ediyordu. Yüksek sandalyelerden birine oturmuş, kristal bir bardaktan su içiyordu. Ya da belki votka. Eskiden alkolün tüylere mal olduğunu düşünürdüm ama bunun bir yığın kaka olduğunu öğrendim. İlk ikisini ölçülü ve sonuncusunu özel olarak yaptığımız sürece içki içebilir, uyuşturucu kullanabilir ve çılgınca seks yapabilirdik.

"Yumurtalarını fırına koydum, soğumasınlar diye."

Dudaklarımı bükerek buzdolabına doğru ilerledim, kapağını açtım ve bir şişe su aldım.

"Celeste, lütfen bir şeyler ye. Yumurta istemiyorsan, başka şeyler de pişirmeyi biliyorum."

"'Gitmek' kelimesinin hangi kısmını anlamadın, Seraph?"

Avuç içleri siyah taş adaya yaslandı.

"Yüce Elysium, çok inatçısın."

"İki ölüm ve dört yılın beni yumuşak başlı yapacağını mı düşündün?"

Gözleri sertleşti, çocukken loncanın zemininde yuvarladığımız mücevherli misketlere daha çok benzedi.

"Eğer yersen, giderim."

"Hmm. Cezbedici." Suyumun kapağını kapattım ve uzun bir yudum aldım. "Benim daha iyi bir fikrim var. Ben gidiyorum, sen de kalıp yumurtalarını yiyebilirsin." Çantamı hâlâ yanındaki sandalyenin üzerinde durduğu yerden aldım, deniz mavisini bomberımı giydim ve cep telefonumu cebime attım.

"Celeste!" Seraphim'in sesi beni duraksatacak kadar keskindi.

"Ne?"

"Kanatlarını bitirmen için üç aydan az zamanın var ve altı yüz yetmiş beş tüyün kaldı. İhtiyacımız olan -"

"Biz mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Biz bir takım değiliz, Seraph.

Ben benim, sen ise "baş belası".

Bir sürü başka tanımlayıcı eklememe konusunda kendimi çok cömert hissettim: Tanrı kompleksi olan iğrenç bir melek, Elysium'un bir kuklası, bir Üçlü'den daha kötü.

Bu düşüncelerden biri bana bir tüye mal oldu. Kanat kemiklerimden fırlayan çenemi sıktım ve kapı koluna hafifçe vurarak özel asansörümüze giden küçük sahanlığa çıktım.

"Ayrıca, yükselmek istemiyorum ve Leigh'in aksine, kimse beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamaz." Asansörün kapısı açılıp içeri girdiğimde dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Yine de birinin denediğini görmeyi çok isterim." Asher kapıda belirdiğinde ekledim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ev." Kaşları düştüğünde hatamı anladım; şehir dışındaki ortak dairemde haberi yoktu. Lobinin düşmesine bastım ve kapılar sürünerek kapanırken botuma vurdum. Daha yavaş gidebilirler miydi?

Bir el kapıları iterek açtı ve Asher orada duruyordu, iri gövdesi normal boyutlardaki asansörümün iki yanına sürtünüyordu. "Eve mi?"

Göğsümü şişirdim, kendimi daha büyük, daha sert göstermeye çalıştım. "Lonca. Ouch." İshim görünmez kanatçıklarımdan bir tüy daha kopardı.

Çöküşünü inceledi. "Sanırım gideceğiniz yer lonca değil."

Dudaklarımı sıkıca kapattım, daha fazla işkence yerine sessizliği seçtim. Asansör tiz bir ses çıkarmaya başladı,

son derece nahoş bir ciyıklama. "Kapıyı açabilir misiniz lütfen?"

"Yapabilirim."

Ve yaptı da.

İçeri girdikten sonra.

Yol boyunca kaşlarımı çattım.

Sonra ona kaybolmasını söyledim, bu da bana yumruğumu harekete geçirmek için kaşındıran bir bakış kazandırdı. Ishim niyetimi anlamamış olmalı çünkü kanatlarımdan bir tüy bile çalmadılar.

Plaza'dan çıkıp parka girdikten sonra, "Takip etmek insanlara puan kaybettirir," dedim.

Mavi-yeşil-bronz gözlerinden biri sıkıca kapandı. "İyi ki insan değilim o zaman."

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "Seraph, ben ümitsiz bir vakayım. Hem de gönüllü ve hevesli bir şekilde. Eminim şu anda vicdanınız size ağır geliyordur ama kurtarılmakla ilgilenmiyorum, o yüzden lütfen-"

"Columbia'ya kaydolduğunu duydum. Kampüste yaşadığınızı varsayıyorum."

Hırladım. "Çok mu kurnazca davrandım-"

"Muriel hırslı olduğun için seninle gurur duyuyor ve mezun olamayacağın için çok üzülüyor."

Kekeledim. "Neden mezun olamayacakmışım?"

Başını yana eğdi ve deri saç bağından koyu altın rengi bir tutam düştü. "Çünkü Mimi-"

"Ona böyle hitap edemezsin!"

Zaten yoldan geçen kadın ya da erkek herkes Asher'a aval aval bakıyordu ama benim sesimi yükseltmem dikkatleri daha da üzerimize çekti. Tasmalı köpekler bile başlarını seraphim'e ve onun büyük melek enerjisine doğru eğdiler.

BDE bir şeydi; BAE Asher'ın şeyiydi.

"Muriel benden sana doğru yolda rehberlik etmemi istedi."

Ona bembeyaz dişlerimi gösteren alaycı bir gülümseme fırlattım. "Elysium artık benim için doğru yol değil."

Her tüy üzerinde ve kanatlar o yapmamıştı. rahatsız bir şekilde büyülenerek seğirdi. "Celeste. . ."

"Söyle bana Seraph, Jarod ve Leigh'e yaptıkların için seni tokatladı mı?"

Tüylerinin bronz uçları ögle güneşini yutup gözlerimin içine geri tükürüyordu.

"Jarod, Leigh'in kaderini belirledi, Celeste."

Süper güçlerim olsaydı, göğsümde çarpan öfke on mil yarıçapındaki tüm gökdelenleri yerle bir ederdi. "Hatalarınız için başkalarını suçlamak çocukça ve Yedi'den birine yakışmıyor."

Bir gümbürtünün başlangıcı dudaklarının inatçı çizgisinden sızdı.

"Mimi'yi özlüyorum. Leigh'i kaybettikten sonra o benim her şeyimdi. Her şeyimdi. Beni yanına almasaydı bugün nerede olurdum hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey, yeni hayallerimi eskileri için feda edemeyeceğim ve etmeyeceğim. Leigh'in ölümü beni değiştirdi. Hayattan ne istediğimi değiştirdi. Dünyayı nasıl gördüğümü değiştirdi." Çiğ boğazımı bir yutkunmayla ıslattım. "Mimi muhtemelen olgun ve bağışlayıcı olduğu için seninle konuşmaya tenezzül etti. Benim olmadığım iki şey."

"Açıkça."

Alay edilmeye tepki vermedim çünkü bunu kendim yapmıştım. "Eğer bana birazcık saygın varsa, beni rahat bırakırsın. Bunu bir kez yaptın, bu yüzden tekrar yapabileceğinden şüphem yok."

Çenemi yukarıda tutarak bana meydan okumasına meydan okudum. O meydan okumayınca, muhtemelen azı dişlerini kütük gibi gıcırdatmakla meşguldü, topuklarımın üzerinde döndüm ve karaağaçların gölgelediği patikadan aşağı doğru yürüdüm. Ancak Bethesda Terrace'a vardığımda omzumun üzerinden bir bakış attım.

Elysium'un altın çocuğu sonunda gitmişti.

W Dördüncü kata çıktığımda başım dönüyordu ve tenim ter içinde kalmıştı.

Vücudumdaki her kemik ağrıyor, her kas titriyordu. Kirpiklerimi kırmak bile acı veriyordu. Berbat bir haldeydim.

Çantamı Jase'in The Trap'in önceki sahiplerinden kurtardığı eski püskü kanepenin üzerine bıraktım. Siyah deri canavarın yerine yeni bir şey koymak istemiştim ama bu önerim kesin bir hayır cevabıyla karşılanmıştı. Jase kanepesi dışında neredeyse her konuda rahattı. Bu yüzden kira kontratına onunkinin yanına imzamı attıktan sonra, yıpranmış şeyi su ve beyaz sirkeyle ölü inek, insan kıcı ve eski bira gibi kokmayana kadar temizledim.

Derste olduğu için oda arkadaşımın adını söyleme zahmetine girmedim. Onun ders programını biliyordum çünkü benimkiyle neredeyse aynıydı. Küçük koridorun karşısında, yatak odasının kapısı aralıktı, askeri hassasiyetle yapılmış bir yatak, sonuna kadar çekilmiş panjurlar ve görünürde ne düşmüş bir çorap ne de atılmış bir boxer vardı. Her ne kadar kardeşi Leon gibi asker babasının izinden gitmemiş olsa da, tertipli bir adam tarafından yetiştirilmişti ve bu onun kişiliğini şekillendirmişti.

Pasaklı biri değildim ama düzen konusunda kesinlikle OKB değildim. Sık sık masa sandalyemin arkasında bir tişört ve her yerde açık, açıklamalı ders kitapları bırakırdım. Yine de taşındığımdan beri, sabahları yorganımı yastıklarımın üzerine çekmek, ortak banyomuzda havlularımı katlamak ve kirli bulaşıklarımı elde yıkamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Unuttuğumda da genellikle eve geldiğimde üçü de benim için yapılmış oluyordu.

Krem rengi çıplak duvarları, beyaz meşe mobilyaları ve binanın yangın merdivenine açılan altıgen şeklindeki pencere duvarıyla yatak odama girdim. İki güvercin tünemiş, sıska pençeleriyle parmaklıklara sıkıca sarılmış, mor-gri tüyleri uçuşuyordu. Tüm tüyleriyle doğdukları, onları kazanmak zorunda olmadıkları için kıskandığımı hatırlıyorum. Bunu hiç kimseye itiraf etmemiştim. Leigh'e bile. Yani, kim kanatlı fareleri kıskandığını itiraf ederdi ki, New Yorkluların çoğu şehir maskotlarını böyle görüyordu?

Perdeleri kapatırken, avlunun karşısındaki düz çatıda bir şey parıldadı. Gözlerimi kıstım, Asher'ın ya da başka bir verity'nin beni takip ettiği fikri kalbimi hızlandırdı, ama bu sadece hantal havalandırma üniteleri ve TV antenleriydi.

Nabzım geri geldi ve parlayan güneş ışığını kapattım.

Botlarımı tekmeledikten sonra yatağıma kıvrıldım ve masamın üzerindeki düz duvarı inceledim. Sanatı severdim ama hiç yatak odası dekore etmemiştim. Ne loncalarda, ne Mimi'nin Paris'teki dairesinde, ne Plaza'da, ne de burada.

Varlığımı ortaya koyma ihtiyacını hiç hissetmemiş miydim yoksa sadece hiç

Kendini her yerde evinde hissediyor musun?

Muhtemelen ikincisi. Küçük yaşlardan itibaren bize gerçek evimizin Elysium olduğu, insan dünyasının nihai hedefimize giden yolda sadece bir durak olduğu öğretildi.

Çıkarma zahmetine girmediğim telefonumu ceketimden çıkardım ve sanatsal resimlere baktım. Aradığım şeyi bulana kadar üç web sitesini taradım. Alüminyum üzerine monte edilmiş iki dev baskı sipariş ettim ve

pleksiglasla kaplı. Beyin yıkamayı bırakmıştım. Serseri olmakla işim bitmişti. Bu dünyaydı. Benim sonum.

Telefonumu komodinin üzerine koyduktan sonra gözlerimi kapattım. Tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum ama çok geçmeden gri sokak kuşlarının cıvıltısı kayboldu, yerini bembeyaz kumlara çarpan dalgaların sesi aldı. Leigh oradaydı, şeftali rengi saçları oval yüzünün etrafında dalgalanıyordu, yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu, platin kanatları elmaslarla kaplanmış gibi parıldıyordu.

Halkımızın size yaptıklarından sonra nasıl gülümseyebilirsiniz? Ne yaptılar? Ne yaptılar, Celeste?

Ölmene izin verdiler. Kanatlarını yaktilar. Kanatlarım burada, tatlım. Öyleydiler de, ama bu doğru değildi.

Leigh kanatlarını kaybetmişti. Seraph Asher onları küle çevirmişti.

Öyle değil miydi? Birden kanatları alev aldı ve çıplak ayaklarının etrafında balmumu gibi eridi. Çığlık atmadı. Ağlamadı. Hareket etmedi. Sadece hareketsiz kaldı ve kaderine razı oldu.

Leigh! Leigh! Leigh! Ona doğru uzandım ama geri çekildi.

Ve geri.

Ve geri.

"Sorun yok, Celeste." Sesi tuhaftı, biraz boğuktu. "Sorun var! Kanatların. Gittiler. Bu hiç adil değil."

"Celeste. . ." Tını çok derindi. Çok erkeksi. "Bebeğim, uyan. Kabus görüyorsun."

Gözlerimi açtığımda bir dizi kahverengi göz, dağınık bir çene ve jöleyle geriye taranmış koyu renk saçla karşılaştım.

Leigh değil.

"Kimse kimsenin kanatlarını yakmıyor." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tabii ki Jase bunun komik olduğunu düşünüyordu çünkü onun dünya versiyonunda insanların kanatları yoktu. Alnımdan bir tutam saçı kaydırđı ve parmaklarının arasından geçirdikten sonra

kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Biraz pizza getirdim. Ekstra patlıcanlı."

Yuttuğum hiçbir şeyin midemde kalmayacağından emin olmama rağmen midem gurulduyordu. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve kasvetli yatak odamın etrafına baktım.

"Ve ekstra şarap. Pizzanın üzerine değil."

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım çok gevşekti. Bugün gerçekten olmuş muydu? Mimi gerçekten gitmiş miydi? Asher gerçekten bana yumurta pişirmiş miydi? Her şey çok gerçeküstü geliyordu. "İşte olman gerekmiyor muydu?"

"Sana söyledim, bu gece tamamen seninim."

Duygular göğsümde kıvılcımlar çaktırdı ve soğuk, kavernöz gövdeyi birazcık sıcaklıkla doldurdu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bununla benim kâbusumu mu yoksa Mimi'nin ölümünü mü kastettiğinden emin değildim. İkisi hakkında da konuşmak istemediğim için "Hayır" dedim.

"Sarılmak
ister misin?"

"Evet."

Beni dövmeli kollarıyla sardı ve başımı boynunun dibine yaslayıp odunsu kızıl kokusunu içime çektim. Boğazı düğümlenmesine rağmen konuşmadık. Muhtemelen sorulmamış sorularla.

Sessizliğini takdir ettim.

Arkadaşlığını.

Onun
sarılmas

1.

Onu.

"Odam için sanat eseri sipariş ettim."

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Tertemiz sıvada delikler açmamdan mı endişeleniyordu? İlk düşüncemin neden bu olduğundan emin değildim. Belki de dairesinin şeklini bozmaktan endişe ettiğim içindi.

"Sonunda."

Kendimi geri çektim. "Dekorasyon yapmamın

sakıncası yok değil mi?" "Sorman benim için sorun."

"Burası senin evin."

"Burası senin odan."

"Sadece kiraliyorum." Yorganı kıvırdım.

"Hâlâ senin odan." Avucunu gergin elimin üzerine koyarak parmak eklemlerimi gevşemeye zorladı. "Özellikle de şimdi."

Artık hafta sonları akın edecek bir yerim yoktu.

Gözlerim bir çakmak tarafından yakılmış gibi hissediyordu. Yükselen üzüntümü bastırmaya çalışarak onları kapattım.

Dudaklarım -sıcak, yumuşak- benimkine dokundu. Tereddütle. Ve sonra daha az dikkatle. Jase'in ağzının tanıdık baskısı üzüntümü bir kenara itti ve onu ham bir ihtiyaç dalgasının arkasına sıkıştırdı. Hem başka bir şeyi hem de hiçbir şeyi hissetme ihtiyacı. Parmaklarım başına doğru yükseldi ve sert saçlarının arasında dans ederek onu daha yakına, daha yakına, daha yakına, sadece hava, ısı ve çarpan kan olana kadar bastırdı.

Parmaklarının ve ağzının beni çıplak bırakmasına, beni kelimelerin yapamayacağı şekilde rahatlatmasına izin verdim. Bu yüzeysel bir rahatlamaydı ama yine de rahatlatıyordu. Çok geçmeden ağırlığı ve sıcaklığı gitti ve ben karanlıkta yalnız kaldım, çıplak ve soğuk, doymuş ama boş

Çok boş.

Duvarlarım

gibi.

Tuvaletin sifonu çekilip çöp kutusu kapanırken, "Pizza ve şarap?" diye sordu.

"Aç değilim." Yanıma kıvrıldım ve nefes aldım. Sadece nefes aldım. Gözyaşlarımı uzak tuttum ama ezici üzüntüyü engelleyemedim.

"Tamam." Menteşeler inledi. "O zaman biraz uyumaya çalış, Cee."

Kapı kapandığında, kalbimin uçuşan parçalarında boğuldum ve hıçkırıklarımı buruşuk yastığıma gömdüm.

Jase geri gelmedi çünkü birlikte yatmamıza rağmen yatıya kalmıyorduk.

Bu gece, kurallarımı unutup içeri gelmesini ve bana sarılmasını diledim.

Hiç yapmadı, ben de kendimi tuttum.

A Jase ve ben ertesi gün Columbia'nın avlusunda yürürken, "Cee, eve git" dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Eve. Evine git."

Ev Mimi'ydi ve Mimi gitmişti. "Derslere katılacak durumda değilsin."

Ağır ders kitabıma daha sıkı sarıldım. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

"Sanırım kendimi senden daha iyi tanıyorum."

Dudakları inceldi ve bir adım geri çekildi. "Haklısın. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Leigh'in rüya versiyonu gibi geri geri gitti. "Denemediğin için değil," diye ısırdı ve beni çimenli avlunun ortasında tek başıma bıraktı.

Zarif tuğla ve taş binalar etrafımda şişip küçülürken dizlerimi kilitledim, baş döndürücü, boğucu. Yüzümü gökyüzüne doğru eğdim ve göz bebeklerimi kömürleştirene, geri kalan her şeyim gibi ağrıta, dünyayı bulanıklaştırana, renklerini, kokularını, seslerini ve hareketlerini yakıp yok edene kadar güneşe baktım.

Telefonum çaldı. Ekrana bir göz attığımda Bay Alderman'dan bir mesaj gördüm: **Muriel Moreau'nun küllerini ne zaman ve nereye teslim etmemizi istersiniz?**

Dizlerim yumuşadı ve düştüm.
Ve düştüm.
Ve düştü.
Dünya obsidyen kadar karanlık olmadan önce grileşti ve parçalandı.

DOLAPLAR ÇARPTI. Su fışkırdı.

Yuvarlandım, açık gökyüzü bekliyordum ama tepemde soluk gri bir tavan belirdi ve ezilmiş kadife safir perdeler siyah, yıldızsız bir dikdörtgeni çerçeveledi. O kadar hızlı doğruldum ki, yatak odam bulanıklaştı ve dev düz ekran televizyonum ve aynalı dolaplarım yüzdü. Dün Plaza'dan ayrılmamış mıydım? Kampüste değil miydim? Nasıl oldu da-

Bir başka patlama sesi kalbimin boğazımda düğümlemesine neden oldu. Ses yakındı. Ebeveyn odamda.

"Jase?" Geçici olarak seslendim.

Tabii kapıcım değilse, ama benim banyomda ne işi olabilir ki? Bu sadece tuhaf değil, aynı zamanda son derece uygunsuz olurdu. Jase'in adını tekrar söyledim.

Banyomdan çıkan adamın dövmeleri ya da siyah saçları yoktu.

Hâlâ tamamen giyinik olmama rağmen çarşafı gövdem etrafına sardım - üzerinde sahte alevlerle Spitfire yazan siyah bir tişört ve deri bir tayt. Çarşafın yavaşça aşağı inmesine izin verdim. "Geri döndün, Seraph."

"Geri dönmüş olmak, ayrıldığım anlamına gelir."

Ağzım kurudu. "Öyle değil mi?"

Asher, statüsüyle çok çelişkili görünen beyaz tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturdu. Elysium güneşinin parlattığı teninin altındaki tendonları titriyordu. "Erkek arkadaşın iyi birine benziyor."

Evet, doğru. "Tanıştığınızı bilmiyordum."

"Sen bayıldıktan sonra. Sana yardım etmek için geri koştu."

Bu tam da Jase'in yapacağı bir şeydi. "Ona izin vermeliydin."

"Peki, ne yapabilir? Seni şehir dışındaki fare deliğine geri götürüp uyutmayacak mı?"

Nefesim kesildi. "Onun dairesi bir fare deliği değil. Ve o benim erkek arkadaşım değil. Sadece oda arkadaşım." Neden ilişkimi netleştirme ihtiyacı hissettim ki?

Asher kapının pervazına yaslandı ve devasa turkuaz kanatlarını omurgasının içine soktu. "Belki de bunu ona söylemelisin."

"Belki de kendi işine bakmalısın." "Sen benim işimsin."

"Ben seni ilgilendirmem."

"Celeste, inan bana, bana kalsa bu dünyanın canına okumana izin verirdim."

Yine yemin mi etti?

"Kampüsteki büyük adam olduğumu sanıyordum, Seraph. Emir almadığımı sanıyordum. Kuralları senin koyduğunu sanıyordum."

Bitişikteki banyomdan sızan zayıf ışıktaki tüyleri parıldıyordu. "Öyleyim. Yapmıyorum. Ve yapıyorum."

"O zaman Abaddon'da neden beni yükseltmeye bu kadar niyetlisin? Yıllık yükselme kotanı doldurmadın mı?"

Dudakları seğirdi. Yine de bunu hayal etmiş olmalıyım, çünkü başmelek sıfır zekâya ve daha da az mizaha sahipti. "Sana daha önce de söyledim Celeste. Muriel kanatlarını tamamlamanı istedi."

"Mimi benden asla böyle bir şey talep etmezdi." "Ama yine de istedi."

"Neden? Ve neden o kadar insan arasından senden bana yardım etmeni istesin ki? Oğlunun katili."

Seraphim'in üzerine çöken karanlık, dramatik elmacık kemiklerinin altındaki gölgeleri hapsediyordu. "Sana banyo yaptırdım ve yemek sipariş ettim."

"Ben senin çocuğun değilim."

Çenesini boynuna doğru eğdi. "Benim çocuğum olmadığının tamamen farkındayım, ama bir şekilde Muriel'in çocuğu oldun ve artık sana bakmak için burada olmadığından bana kaldın. Şimdi kalk, erkek arkadaşının pis kokusunu cildinden temizle ve benimle mutfakta buluş."

Yüzüm kızarmadı. Asla. Yine de yüzüm ateşle doldu. Erkek arkadaşımın kokusu mu? Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Gecenin karanlığında uçup gitmemi ve seni geride bırakmamı sağlayacak yollar düşünmeyi bırak."

"Ah, Seraph." Dudaklarım zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni uçurmanın yollarını düşünmüyordum. Seni öldürmenin yollarını düşünüyordum."

Kanat kemiklerimden bir tüy bile gevşemedi. Belki yalan olmadığı için, belki de İshim tehdidimi önemsemediği için. Ne de olsa başmeleği öldürebilecek değildim. Sadece başka bir başmelek bu güce sahipti çünkü yükselmiş birini öldürmenin tek yolu kanatlarını seraphim ateşiyle yakmaktı.

Asher homurdandı ve hâlâ gölgeler içinde olmasına rağmen gözleri parlıyordu, tek renkliliğe karşı mavi bir çizgi gibi. "Peki, banyoda bu hayallerle kendini eğlendir."

Ben cevap veremedenden yatak odamın kapısı kapandı.

A banyomda uzun süre beklettikten sonra, başmeleği kızdırmanın her türlü yolunu hayal ettim, böylece o da kanatlarını açmasına yardım etmekten vazgeçti onu kızdırmak için en basit yöntem olan kışkırtmaya karar verdim. Diri göğüs uçlarımı gösteren dar siyah bir atlet seçtim ve onu ne dar ne de şeffaf siyah bir külotla eşleştirdim. Eğer bir sütyenim olsaydı onu giyerdim, ama sütyenim yoktu, çünkü destekleyecek çok az şeyim vardı ve sahte reklamlarla ilgilenmiyordum.

Beni bir çocuktan ya da bir erkekten ayıran tek şey belirgin belim ve kıvrımlı popomdu ve her ikisi de mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Başmeleği kıvrandıracağı kesin olan bir sürü çıplak etle donanmış olarak, onun paket servis kartonlarını düzenlediği mutfığa girdim. Çok fazla yemek sipariş ettiğini söylerken şaka yapmıyordu. Çok büyük olan ada, çok sayıdaki ekolojik karton kapların altında görünmezdi.

"Bir restoranın gece boyunca kapanması mı gerekiyordu?" Saçma sapan büfeyi işaret ettim.

Başını kaldırdı ve pembemsi erişte yığını ile bir blok parmesan peyniri arasına sıkıştırmaya çalıştığı kızarmış kalamar dolu kap parmaklarından kayarak yere düştü.

Bana ve sonra da zavallı kalamarlara, sanki onlar da uygunsuz giyinmişler gibi ters ters baktı. "Sanırım pantolonunu unuttun."

"Pantolona neden ihtiyacım olsun ki? Ben evdeyim."

Çömeldi ve kızarmış halkaları avuç avuç toplayıp yağ lekeli kaba geri attı. Normal insan yöntemiyle temizlik yapmaktan sıkılmış olmalı ki parmakları alev alev yandı ve kalan kalamar halkalarını yaktı. Sonra da kutuyu lavabonun altındaki çöpe attı. Ateşi muhtemelen yağlı, balıklı kalıntıları çiğneyip yok etmiş olsa da ellerini yıkadı, sonra tekrar yıkadı, sırtındaki kaslar ince pamuğun altında kasıldı ve sarsıldı.

"Ee, hayat nasıl gidiyor Seraph?"

Musluğu kapattı ama dönmedi. Sadece geniş sırtını bana döndü ve ıslak avuçlarını siyah taş lavabonun kenarına yerleştirdi.

"Hiç evlendin mi? Oh, bekle, yapabilir misin? Şanslı bir yivle anlaşılmayı imzalamak için sadece bir ayın vardı. Pardon, şanslı bir gerçek çünkü melezlerin senin elin için yarışmaya girmesi yasaklandı, tüylerimiz çok yumuşak olduğu için."

Parmak eklemleri beyazlaştı ve parmakları büküldü. Çatlak.

Siyah taş metal leğenden koptu.

Parmaklarına baktı.

Parmaklarına baktım. "Az önce mutfağımı mı kırdın?"

O izin ver dışarı a düşük growl o

Sesli aşırı derecede meleksi. "Sabah tamir ettiririm."

"Taş ustası değilim ama tekrar bir araya getirilebileceğini sanmıyorum."

"Ben hallederim dedim," diye havladı, hâlâ bana bakmıyordu.

Birileri sinirli.

Operasyon ağırlaştırıcı-serafim oldu
fevkalade iyi çalışıyor.

Siyah taş parçasını tezgahın üzerine kaydırđı ve bulaşık sabunu şişesini devirdi. Düzeltti, sonra da tam olarak hangi açıyla yerleştireceğini bulmak için uzunca bir süre harcadı. Sonunda arkasını döndüğünde, turkuaz gözleri nebular kadar parlaktı, bakışlarını alnıma sabitledi.

"Eee?" Adanın üzerine eğildim ve bulaşıkları kokladım, tembelliğim bar sandalyelerinden birine düşmeyi arzulasa da popomu havada tutmaya dikkat ettim. "Mükemmel küçük eşini buldun mu?"

"Ben yapmadım."

Gerçek merakımı bolca umursamazlık altında bastırmaya çalıştım. "Zamanın kalmadığı için mi?"

"Çünkü hayatımda daha fazla karmaşa istemediğime karar verdim."

"Komplikasyon mu? Bu benim cinsiyetime hakarettir." Tabaktan bir çeri domates koparıp ağzıma attım ve suyu fışkırana kadar dişlerimi ince kabuğa geçirdim.

Son yemeğimden bu yana ne kadar zaman geçmişti? İki gün üst üste kahvaltayı, öğle ve akşam yemeklerini, sonra da malum nedenlerden dolayı tekrar öğle yemeğini atlamıştım. Domates, vişne gibi mideye indi. En son Mimi'yle bu mutfakta yemek yemiştım.

Pusuya yatmış kederimden kaçmak için sordum: "Demek bekârlık, ha?"

Kulağa korkunç geliyor."

Asher'ın kara kaşları çatıldı. "Buraya yaşam tercihlerimi tartışmaya gelmedim."

"O zaman neyi tartışalım? Ooh. Ben biliyorum. Elysium politikası." Kalçamı adaya doğru eğdim. "Bu konuda söyleyecek çok şeyim var."

"Eminim biliyordur."

"Nereden başlamalıyız? Nefilim ruhları yasasına ne dersin? Çünkü tahmin edin Leigh'i insan dünyasına geri attıktan sonra ne öğrendim? Nefilimlerin ruhları var. Oh,

Bekle. Bunu biliyordun. Duh." Dramatik bir göz devirmesi ekledim. "Ama ben **b i l m i y o r d u m** ; Leigh de bilmiyordu."

Çenesi keskinleşti.

"Ne düşünüyorum
biliyor musun?"

"Bana söylememeni tercih ederim."

Adadan ayrıldım ve iri erkeğe doğru yürüdüm, yüzüne doğru yaklaştım, bu da bana karşı koca bir kafası varken bir başarıydı. "Sanırım loncaya dönmeli ve insanlarımızı aydınlatmalıyım. Bence eğitimdeki melekler gerçeği bilmeyi hak ediyor."

O kadar yakındık ki şakağındaki damarın sessiz bir öfkeyle kabarıp dalgalandığını görebiliyordum.

"Hayatımız boyunca bize yalan söylemememiz öğretildi ama yine de yalanlarla büyütüldük. Bunun tüyler ürpertici olduğunu düşünmüyor musun, Seraph?"

"Celeste. . ." Adımı ezbere söyledi, çenesi iki heceye şekil vermek için zar zor esniyordu.

"Ne var, Seraph?" Tatlı tatlı sordum.

"Yükseldiğinizde, sizi bu konuyu Yedi'ye açmaya davet ediyorum."

"Ama ben. Yükselmiyorum. Yükselmiyorum." Her kelimeyi işaret parmağını sert göğsüne hafifçe vurarak noktaladım.

Tezgahı ezdiği eli kalktı ve müdahaleci parmağımın etrafına dolandı. Bir an için falankslarımı parçalayacağını sandım ama elimi kendisinden uzaklaştırdı ve sonra bıraktı. Sonra da kenara çekildi.

Ne yazık ki uçup gitmedi. Sadece buzdolabına yöneldi ve kapıyı açtı. Kapıdan bir şişe su aldı ve kapağını açtı. "Bir tane ister misin?"

"Su istemiyorum."

"Bir bardak süt?"

"Benim istediğim konuyu değiştirmemeniz. Benim istediğim, pozisyonunuzu gençleri eğitmek için kullanacağınızı duymak."

Zehirli bir cevap yerine iç çektim. "Ben sadece bir adamım."

"Güçlü bir tane."

"Belki, ama biz yedi kişiyiz. Bir yasayı değiştirmek için dördümüzün lehte oy kullanması gerekir."

"Peki, bu konuyu hiç açtın mı?"

"Açtım. İki kez."

"Ve?"

Buzdolabının kapağını gereğinden biraz daha sert kapattı. "Ve eğer değişmediyse, isteğimin Konsey üyeleri arasında popüler olmadığını tahmin edebilirsiniz."

"Ne yani? Vaz mı geçiyorsun?"

"Vazgeçmiyorum, ama ısrar ediyorum-" Sözünü kesti, biraz su içti, sonra boynunun yan tarafını ovuşturdu. "Israr etmek dikkat çekmeni sağlar."

"Aynı zamanda sonuç da alırsınız."

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bu mantıkla, kanatlarını tamamlaman için ısrar etmeye devam etmeliyim ve sonunda bunu kaba kuvvet kullanmadan yapacaksın."

"Kanatlarım kişisel bir mesele. Nefilim ruhları ise kamusal bir mesele. Halka açık olmalı."

"Çok isyankarsınız ama yine de mücadeleden vazgeçiyorsunuz. Neden?"

"Benim sesim asla seninki gibi taşınmayacak."

"Elysium'da taşıyacak."

"Melez olabilirim ama aptal değilim."

"Birinin diğeriyle ne alakası var?"

"Yükselme konusundaki fikrimi değiştirmem için beni yatıştırmaya çalışıyorsun."

Su şişesini boşalttı, sonra da bir disk haline getirdi. "Bana karşı olmak yerine benimle birlikte çalışman hayatımı kolaylaştıracak olsa da, senin kadar sesli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Leigh'in gür bir sesi vardı. Ayrıca çok güzel tüyleri vardı. Saf tüyleri. Ve bak ne oldu

O yüzden, sonunda tüylerimi kaybedeceksem, onları kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştığım için kusura bakmayın."

Asher'ın gözleri dökülmüş mürekkep gibi karardı. "Onları kaybetmedi. Onlardan vazgeçti."

"Yüce güçler tarafından tekrar tekrar vurulursam onun izinden gitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Vazgeçmenin senin tarzın olduğunu sanmıyordum."

"Öyle değil. Benim tarzım kalıcıdır, herkes benden vazgeçtikten sonra bile."

"Senden kim vazgeçti? Muriel ve Leigh mi?" Sert nefesler göğsünün genişlemesine neden oldu. "Senden vazgeçmediler. Öldüler. Arada büyük bir fark var. Yani şu anda kimden bahsettiğinden emin değilim çünkü kimse senden vazgeçmedi. Siz bizden vazgeçtiniz!"

Sesinin gücü iliklerimde yankılandı. "Leigh'den sonra bir daha hiçbir loncaya dönmedim... bu olaydan sonra." Bir nefes aldım. "On beş yaşındaydım." Bir nefes daha. "Kimse benim için gelmedi. Dört buçuk yıl boyunca tek bir melek bile benim için gelmedi. Katılmayabilirsiniz ama benim kitabımda kayıtsızlık pes etmektir."

Canlı büfeye bir kez daha bakmadan yatak odama geri döndüm ve kapımı kilitledim. Perdelerimi kapattım, titreyen ellerimle telefonumu aldım ve Jase'e iyi olduğuma, hayır, kaçırılmadığıma dair bir mesaj gönderdim.

Yarın görüşür müyüz?

Cevabı yavaş geldi. **Trap'te öğle yemeği mi?**

Tabii.

Telefonumu kapatmadan önce Bay Alderman'ın beni bayıltan mesajını tekrar okudum. Hızlıca bir cevap yazdım: **Lütfen yarın sabah Plaza'ya teslim edin. Teşekkür ederim.**

Ve sonra, muhtemelen uykuda aşırı zaman geçirdiğim ve Asher'la konuşmamdan dolayı yorgun olduğum için, Netflix'i açtım ve Modern Family'nin üç sezonunu izledim. Ben nasıl

Keşke sessiz ve itaatkâr bir aile yerine gürültülü ve çılgın bir ailede doğsaydım. Sadece birkaç dakika kendime acıdım. Daha sonra üzülmemin hiçbir amaca hizmet etmediğine ve harekete geçmeye karar verdim.

Kendime gürültülü ve çılgın bir aile kurar, nefilimler kısır olduğu için çok sayıda çocuk evlat edinir ve belki bir erkekle evlenirdim. Ya da iki. Bazı ülkeler kadınların birden fazla kocaya sahip olmasına izin veriyordu, değil mi? Yine de iki erkek kulağa baş ağrısı gibi geliyor. Ben olsam bir taneyle yetinirdim.

İyi bir tane.

Leigh ile uzun zaman önce yaptığımız bir konuşma zihnimde canlandı. Beni ruh eşlerinin var olduğuna ikna etmeye çalıştığında Versailles bahçelerinde öğle yemeğini bitiriyorduk. Jarod gerçekten onunki miydi? Gülmüş olmama rağmen... gülmüş müydüm? Belki de sadece kafamı sallamıştım. Doğru olup olmadığını merak ettim.

Asher biliyor muydu?

Bu konuyu açma fikrine sııttım. Gerçi düşününce, eğer gitmemişse, romantizmden bahsetmek kesinlikle gitmesine neden olacaktı. Kanatlı ya da kanatsız hiçbir erkek aşkı tartışmaktan hoşlanmazdı.

Parmaklarımı birbirine vurup bir sapkın gibi gülmesem de, sırtışım dudaklarımda kalan bir sırtışa dönüştü. İyi geceler. Gece. Uzun.

T o sonraki Sabah, olarak I
Yastıklı dışarı . yatak
odamda, bu sefer tamamen giyiniktim, sesler
duydum

mutfaktan geliyor. İki tane. Biri Seraph Asher'ındı. İkinci konuşmacının kim olduğunu asla teyit edemedim çünkü hedefime ulaştığımda baş melek ön kapımı tıklatarak kapatıyordu.

Bana doğru döndüğünde, elini saçlarının arasından geçirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Sarı teller omuzlarına çarptı ve orada kıvrıldı. Yatıya mı kalmıştı? Uyuduysa nerede uyumuştı? Belki de baş melekler uyumuyordu. Bu, beyaz tişörtünün neden buruşuk olmadığını açıklardı. Tabii aynısı değilse.

"Bu sizin için geldi."

Bakışlarım temizlenmiş adanın üzerine yerleştirdiği vazoya kaydı. Vazo değil. Bir vazo. Kemiklerim yumuşadı ve tükürüğüm kalınlaştı. Sevdiğim kadının altın kutunun içinde olmadığını kendime hatırlatarak yapışkan ekşiliği geri yuttum. O Elysium'da güvendedeydi.

Elysium'da güvende . . .

Bu düşüncemi daha sonra açıklayacağım.

Parmaklarımı cep telefonumdan çektim ve adanın üzerine bıraktım.

"Sonunda bir şeyler yiyebilecek misin?" Asher sordu.

"Önce kahve." Yıkık taş tezgâhın üstündeki dolaba yöneldim ve Mimi'nin çok değer verdiği ve tüm seti Şeytan Sarayı'ndan getirttiği süslü porselenin verdiği hisle kalbim sıkışarak puantiyeli bir fincan aldım. Fincanımı süslü espresso makinesine götürüp onu uyandırırken, "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Bir tane isterim, teşekkür ederim." "Uzun mu? Kısa mı? Şeker? Sütlü mü?" "Kısa. Siyah."

Bardak yanmış lezzetle dolarken dolaba döndüm. "Burada mı uyudun?"

"Ben yaptım."

Makinenin musluğunun altındaki fincanı kendi fincanımla değiştirdim ve onunkini dostça yanıma getirdim. "Kaçacağımın mı endişelendin?"

Uzun parmaklarının arasında çok zarif görünen fincanı kaldırdı. "Pantolonunu bulmuşsun."

Bacaklarımı saran esnek deri postuna baktım. "Çoğu erkek hayal kırıklığına uğrardı ama sen oldukça memnun görünüyorsun."

Ağzı fincan tarafından gizlendiğinden, bir tepki için gözlerini izledim. Köşeleri hafifçe kırıştı, ama belki de bunun nedeni Mimi ve benim acı fasulyeyi tercih etmemiz ve başmeleğin onları çok ekşi bulmasıydı.

Yine de fincanını boşalttı. "Belki de çoğu erkek bedeninin, ben ise ruhunun peşinde olduğum içindir."

"Ruhumun bedenime bağlı olması dışında. Her zaman da öyle olacak." Seçeneklerim ölüm ya da sonsuz kanatlı yaşam olduğu için. "İkisi de paketlenmiş bir anlaşma."

Fincanını yere bıraktı, sonra iki avucunu da adaya dayadı. "O zaman belki de taktiğimi değiştirmeliyim."

"Senin taktiğin mi?"

"Seni Elysium'a götürmek için." Kahvemi yudumladım.

"Belki de baştan çıkarma sizi yükselmeye teşvik eder."

Kavurucu sıvı solunum yolumdan aşağı indi ve öksürdüm. "Elysium, hayır." Fincanı yere bırakıp biraz daha öksürürken hırıldadım, görünüşe göre kahve ve onun iğrenç teklifiyle boğulmayı bitirmemiştim. Burnumdan birkaç nefes çektikten sonra içim rahatladı ve avuçlarımı karşısındaki adaya bastırarak onun duruşunu taklit ettim, omuzlarım geride, kollarım dikti. "Bir katilden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktur, Seraph, bu yüzden senin yerinde olsaydım, seni hor gören birini baştan çıkarmaya çalışarak zamanımı harcamazdım."

Ağzı düzleşti ve gözlerindeki canlılık azaldı. "Bu iş için gönüllü olmamıştım Celeste."

"Denemesi için başkasını göndermeyi aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü benim için bir başka büyük itici şey de kanatlardır. Özellikle de gür, ısıltılı olanlar."

Bana uzunca bir süre baktı. "Gerçekler tüm kötülüklerin kaynağı değildir."

"Tabii ki hayır. Kötü olanlar nefilimlerdir. Öyle değil mi, Seraph?" Bu konuşmanın bana neden tüylere mal olmadığından emin değildim. Şikayet ettiğimden değil.

"Kahve için teşekkür ederim." Fincanını lavaboya götürüp duruladı, omurları trafiğin yoğun olduğu saatlerde Beşinci Cadde'deki trafik kadar gergindi. "Loncaya gitmeye hazır olduğunda gel beni al. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Terasta olacağım."

O geri çekilirken seslendim, "Loncaya gitmeyeceğim. Jase ile öğle yemeğine çıkacağım. Arkadaşımla. Ve sen de gelmeyeceksin, çünkü davetli değilsin."

Kemerli kapının altında durdu, gerginlik omurgasından yukarı ve kollarından aşağı dalgalanarak kemiklerin yeniden hizalanmasına ve tendonların çalkalanmasına neden oldu. Ve sonra kanatları -parıltılı, turkuaz, kalın -döküldü. Onları balkonumdan sonsuza dek atlamak için kullanacağını umuyordum.

Başını çevirdi. Tam olarak değil. Sadece çenesinin sert çizgisini görebileceğim şekilde açtı ve tek bir

burun deliği. "Velet gibi davranıyorsun."

"Hayatımı istediğim gibi yaşamak beni nasıl velet yapar?"

Bu sefer tamamen döndü, tüyleri etrafında biraz daha genişledi, ama uçları saten duvarları sıyracak kadar genişlemedi. "Çünkü bu hayatı inadına seçiyorsun. Benim için. Kendi türün için." Bana o kadar güçlü bir bakış fırlattı ki, acaba sihirle mi aşılanmıştı diye düşündüm - görünmez melek ateşi okları ya da bir melek tozu spreyi olabilirdi ama tozun sadece gizlenmek için kullanıldığından nasıl zarar verebileceğinden emin değildim. "Benden nefret et, tamam, ama kim olduğundan nefret etme."

"Ben Celeste Moreau'yum." "Senin kim olduğun Elysium'un bir çocuğu."

"Elysium benim için aklımı yalanlarla, kalbimi de" -elimi havada gezdirip doğru kelimeyi aradım- "adaletsizlikle doldurmaktan başka ne yaptı?" İhtiyacım olan nefesi aldıktan sonra tısladım: "Fletch'lerin birbirlerine karşı ne kadar korkunç olduklarını biliyor musun? Ne kadar yargılayıcı? Ne kadar rekabetçi? Tüyleri bile parlamayan cılız kanatlara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?" Vücudum patlamak üzere olan bir gayzer gibi sarsıldı. "Hayır, bilmiyorsun. Çünkü sen bir gerçeksin. Her şey eline verilmemiş olabilir ama her şeye erişimin vardı. Rüyanın ne olduğunu bilmek ister misin?"

Boynunun yan tarafında bir damar zonkluyor, benimkiyle uyuşmayan ama yine de sert ve hızlı atan bir nabzı ortaya çıkarıyordu.

"Hayalim bir malakim olmaktı. Ama tahmin edin ne oldu? Melezlerin ruhlara rehberlik etmesine izin verilmiyor. O yüzden bana bu kanatsız hayatı inat olsun diye seçtiğimi söylemeyin. Seçiyorum çünkü kuvars kafesimin dışında olduğum kişiye seviyorum. Leigh ve Mimi'nin beni yarattığı kişiye seviyorum." Sanki bir maratonu tamamlamış ve en hızlı koşucuları geride bırakmışım gibi nefes nefese kaldım.

Asher'ın gölgeli bakışları yerde gezindi. Patlamamın tüm hayatıma mal olması umurumda olmasa da

tüyler, aşağı baktım. Duman grisi parkeyi körelten mor bir şey bulamadım.

Gözlerim karıncalandı. Burnum ve yüzüm de. Sıcak. Yanıyordum. Ve öfkeliydim. Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yaptım ve çantamı bulmak için adanın etrafında dönerek sandalyelerin olduğu sıraya doğru ilerledim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hayır cevabını kabul etmeyen bencil ve inatçı baş melekten uzaklaşmalıyım.

"Çantam nerede?"

"Oturma odasında." Sanki daha yüksek sesle konuşursa beni kızdıracağını hissetmiş gibi sesi çok yumuşaktı.

Yumruklarımı iki yanıma kilitleyerek ona doğru yürüdüm. Yana kaymadı ama kanatlarını içeri çekti. Kendimi duvara yapıştırmazsam, tüyelerine temas edecektim.

"Çekil."

Aşırı büyümüş melek yerinden kımıldamadı. "Söyledikleriniz doğru. Melezlerin gerçeklere sunulan fırsatlardan yoksun olması adil değil."

"Bir konuda anlaşılabildiğimize çok sevindim.

Şimdi, kımıldayın." "Yükselin ve melezlerin sesi olun."

"İlgilenmiyorum. Şimdi lütfen-her neyse." Kanadını ittim.

Onu içeri soktu ama çok geçti. Yasak olanı yapmıştım. Başka bir meleğin kanatlarına dokunmuştum. Hem de herhangi bir meleğe değil, bir başmeleğe. Muhtemelen bunun için beni cezalandırabilirdi. İshim'e kanat kemiklerimi koparttırabilirdi.

Çantamı ve ceketimi aldım, sonra koridora döndüm. Asher hâlâ orada duruyordu ama muhtemelen o güzel tüyelerini melez tenime daha fazla bulaştırmaktan korktuğu için kanatlarını çıkarmıştı.

"Hiç kimse kanatlarıma dokunmadı." Sesi yine sertti.

"Benim iznim olmadan olmaz."

"Elle tutulmasını istemediğin şeyi sallanmaya bırakmamalısın."

Bu kez, ben onun yanından geçerken, bedenlerimizin arasına boşluk bırakma nezaketini gösterdi.

"Umarım işkence gibi olmuştur." İshim sonunda beni azarlarken yavaş bir nefes aldım ve bir başka kayıp tüyün tiz sızısına verdiğim tepkiyi gizlemek için yüz hatlarımı düzenledim.

"Anılarını ziyaret ettim Celeste. Sen böyle biri değilsin."

Bir eş bulma isteğini açıkladığı gece loncadan aldığı tüyden mi bahsediyordu? Yoksa başkalarını mı bulmuştu?

Önemli değildi.

Çantamı gövdemden geçirerek, "Ben de kumdum o zaman. Leigh'in kanatlarında kullandığın melek ateşi bana da dokundu Seraph ve beni dönüştürdü."

Mimi'nin son sözleri nihayet anlam kazanmıştı. Kumdum ve şimdi cam olmuştum. Keskin ve kırılabilir ama artık şekilsiz ve yumuşak değil.

Geri çekilerek, kanatlı diktatörü çirkin mor tüyümün eşliğinde bu düşünceyi çözümlemeye bıraktım.

I Kemiklerimin takırdamasının durması metro yolculuğu boyunca sürdü. Yerin üstüne çıktığımda, geri dönmeyi düşündüm. Jase bunu hak etmiyordu.

benim çirkin öfkeme maruz kaldı. Ruh halimdeki değişimlere alışkın olabilirdi ama hiç bu kadar sertleşmemişti. İptal etmek için telefonumu çıkardım ama sonra cebime geri soktum. Bayılmadan önce onu azarladığım için ona bir özür borçluydum.

Kapan'a ondan önce ulaştım ve Alicia'nın bizim için ayırdığı en uzak kabine, kanatlı domuzumun altına kaydım. Onu görmek bana neşe vermek yerine ruh halimi bozdu. Başka bir masa istemek aklımdan geçiyordu ama mekân Leon'un imzası niteliğindeki dumanla kızartılmış hamburgerlerin ve ev yapımı patates kızartmalarının tadını çıkaran öğrencilerle doluydu, bu yüzden sırtımı fırçalanmış çimento duvara yasladım ve domuz orada yokmuş gibi davrandım.

Jase'i beklerken danışmanımdan gelen bir e-postayı yanıtladım, ardından Bay Alderman'ın Mimi'nin küllerini aldığıyla ilgili mesajlarına yanıt verdim ve hayır, Paris'e uçuşumu ayarlamasına gerek olmadığını, bir noktada bunu kendim yapacağımı söyledim.

Alicia elinde bir sepet nacho, guacamole ve buzlu kahve ile koşarak geldi. "Şefin ikramı."

Ona gülümsedim. "Şefe söyle, günümü güzelleştirdi."
"Söyleyeceğim, tatlım. Başka bir şey ister misin?"

bekler misin?" Unisex banyonun kapısının üzerindeki neon patlıcan rengi, siyah tenini ve bir tarafını kazıtıp diğer tarafını ördüğü platin saçlarını morartıyordu. Bu keskin tarzı Leon'la üçüncü ayrılığından sonra benimsemiş, dördüncü ve beşinci ayrılıkları boyunca da sürdürmüştü.

"Ben iyiyim. Teşekkürler."

O gittikten sonra bir seyahat uygulaması açtım ve Paris uçuşlarını kontrol etmeye başladım. Kredi kartı numaramı girmek üzereydim ki Jase her zamanki günlük kıyafetleriyle -eşofman altı, yumuşak tişört ve beyzbol şapkasıyla- The Trap'e girdi.

Karşımdaki kabine çöktüğünde şapkasını çevirdi. "Özür dilerim. Profesör Williams dersten sonra kalmamı istedi. Topluluk önünde konuşma sırasında nefes alma konusunu tartışmak istedi. Görünüşe göre bunu yeterince yapmıyorum." Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "Bu arada nerede olduğunu sordu. Ona bazı ailevi sorunlarla uğraştığımı söyledim."

Ailevi şeyler. Kalbimi nasıl oyup çıkaracağımı.

Koyu renk saçlarından bir tutam kasketinin arasından kayarak kalkık kaşının kenarını sıyırdı. "Dünkü adam kimdi?"

Asher'sız bir saat geçiremez miyim? Sadece bir saat? Çok şey mi istiyorum? "O benim geçmişimden biri." Duvar daha sert görünüyordu, kaskatı kesilmiş kürek kemiklerime karşı daha soğuktu.

"Erkek arkadaş gibi mi?"

"Hayır. Erkek arkadaşın tam tersi."

"Erkek arkadaşın tam tersinin ne olduğundan emin değilim." "Hiç sevgi duymadığın bir insan."

Alicia masaya uğradı, her zamanki gibi siparişimizi not aldı ve gitti.

Jase set onun mürekkepli ön kollar üzerinde ve Masa, kaslar dekoratif mürekkebin altında bükülüyor. "Seni incitti mi?"

"Fiziksel olarak değil."

"I biliyordu Abercrombie oldu bir
göt deliği." Onun Sesi düşmanlık
kokuyordu. "Seni almasına izin vermemeliydim."

"Abercrombie?" Bir nacho'ya uzandım ve biraz guac aldım.

"Adını hatırlayamadım, ben de ona bir isim verdim."

Jase Asher'in adını söylemeye zahmet etmedim. Saygısızlığımdan sonra başmelek kesinlikle benden ümidini kesmişti. Belki de Elysium'daydı, kuvars tahtında dimdik oturuyordu, çünkü yıgılacak bir tip değildi, ishim'in kalan tüylerini ne kadar çabuk elimden alabileceğini müzakere ediyordu. Zaten kaç tane tüyüm kalmıştı ki? Üç yüz on beş mi? Üç yirmi mi?

Yıl sonundan önce altı yüz küsur tüy kazanmama yardım etmeyi düşünmesi bana gülünç derecede eğlenceli geldi.

"Neden gülümsüyorsun?"

Cipsimi ısırdım, sonra da kahvemi içtim. "Lakabını sevdim." Abercrombie. Asher yırtık pırtık bir Amerikan genci olmasa da, bu lakap kibirli, kaslı meleğe çok yakışıyordu.

"Sana ne yaptı, Celeste?"

Kamışımı çekip midemi daha fazla buz gibi sıvıyla doldurarak makul bir cevap düşünmek için kendime birkaç saniye kazandırdım. "Sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun? Hani benim kız kardeşim gibi olan?"

"Leighton?"

"Leigh. Ölmeden önce onunla yaşamaya gitti." Kaşları aşağıya indi. "Evli miydiler?"

"Tam olarak değil. Daha çok onunla evlenmek istedi ama o istemedi. Her neyse, onu kovdu."

Kahverengi gözleri nefretle parlıyordu. "Kim kadınları sokağa atar ki?"

Muhtemelen gitmek için yalvardığı kısmı da eklemeliydim ama Elysium'a girmeyi hiç istemediği için alakasız geldi.

Güçlü boynundaki tendonlar sıkıştı. "Dün seni almasına izin verdiğim için gerçekten üzgünüm."

"Sorun yok. Dediğim gibi, o tehlikeli değil. O sadece ..."

Dersten sonra kampüsteki evimize dönmek yerine, Mimi'nin eşyalarını toplamam gerektiğini iddia ettim. Doğru olsa da, şehir merkezine gitmemin nedeni bu değildi ... elimi tutmasıydı.

Teninin sıcaklığı örümcek iplikleri gibi benimkinin üzerinde geziniyordu, son derece rahatsız edici bir his.

"Sonra The Trap'te görüşür müyüz?" Jase beni metroya kadar geçirirken sordu.

"Bu gece olmaz. Evde bazı işleri yoluna koymam, sonra da Paris'e uçmam gerekiyor. Muriel oraya gömülmek istiyordu."

Bu rahatsız edici durumdan kaçmak için Mimi'yi kullanmaktan nefret ediyordum. İhtiyacım olan şey Jase ile oturup kalın uçlu bir keçeli kalemle bu dostlukta kesilmemesi gereken çizgilerin üzerinden geçmekti. Biz çocuk değildik. Yetişkindik. Ve yetişkinlerin yapacağı şey dürüst olmaktı.

Yolculuğumdan sonra yetişkin olurdum.

"Seninle gelmemi ister misin?" "Paris'e mi?"

Omuz silkti. "Ya da dairene. Eşyaları paketlemene yardım edebilirim." Dudağımı ısırınca ekledi, "Kartonla aram iyidir."

Gülümsemesine karşılık vermeli ya da en azından kolunu sıkıp teşekkür etmeliydim. Bunun yerine, "Bugün Perşembe. En yoğun gecen." dedim.

"İşe gitmeme gerek yok. Bana ihtiyacın varsa, Celeste." Gözleri benimkilere kilitlendi, benimkileri araştırdı. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Um . . ." Alt dudağımı çiğnedim.

Benim soğukluğum Jase'in yüz ifadesini lekeledi ve sonunda hevesini öldürdü. "Sanırım değil."

"Jase."

Geri çekilmeye başladı.

"Jase, beni bilirsin. Hayatımın parçalarını ayrı tutmayı severim. Yaptığım şey bu. Hep böyle yaptım."

"Bu yüzden mi beni onunla hiç tanıştırmadın? Hayatını düzenli tutmak için mi? Yoksa benden utandığın için mi?"

"Senden utanmak mı? Neden senden utanayım ki?"

"Çünkü ben eski bir mahkum kardeşi olan burslu bir çocuğum."

"Ne senden ne de kardeşinden utanıyorum Jase. İkinize de hayranım."

Geri çekilmeyi bıraktı ama aramızdaki mesafeyi korudu. "O zaman neden?"

"Çünkü hiçbir zaman doğru zaman değildi. Mimi de münzevi biriydi. Ve-" Sinirli bir elimle havayı oydum, yüzüklerim öğleden sonra güneşinde parlıyordu. "Güzel. Benimle gel! Sana hafta sonları nereye gittiğimi göstereyim."

Derin bir homurtu çıkardı. "Pas."

Elim yan tarafıma düştü. Reddetmesine şaşırmıştım ama aynı zamanda şaşırmamıştım da. Ben olsam teklifimi kabul etmezdim. "Bu ortaya çıktı-"

"Hangi sırları korumaya çalıştığını bilmiyorum ama onları benden koruma ihtiyacı hissetmene üzöldüm." Ve bununla birlikte, dönüp bloktan aşağı doğru yürüdü, yeni yürümeye başlayan çocuğu kadar ilkel giyinmiş bir anneyi atlattı.

Göğsüm kabarırken ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Belki de sinirli bir şekilde kaçmak yerine gerçek bir davetiye göndermeliydim. Böylece saklayacak bir şeyim olmadığını görebilirdi. New York'un nemli ve karanlık göbeğine inmeden önce ona tek satırlık bir mesaj attım: Güney Park Avenue adresim ve daire numaram. Sırlarım vardı ama Mimi ile paylaştığım evde hiçbiri yoktu. Benim sırlarım Murray Hill'de, dar yeşil bir kapının ardına gizlenmiş kuvars bir konutta gömülüydü.

Jase muhtemelen şimdi buraya gelemeyecek kadar gururlu olacaktı ama fikrini değiştirmesi durumunda top onun sahasındaydı.

J

Ase vardiyasından sonra gelmemişti. Gelmesini beklediğimden değil. Beklediğim şey bir mesajdı, ama sohbetimizdeki son kelimeler

benden gelmişti. Ertesi sabah, vücuda bir yarı ağırlığındaymış gibi hissetmeme ve ruh halim gökyüzünün kıvamında ve renginde olmasına rağmen - kasvetli, asık suratlı gri - kendimi yataktan kaldırdım.

Kahve içip dişlerini acıtan krakerleri çiğnerken, dün bir tüyü kaybettiğim koridora baktım. Artık orada değildi, bunun tek bir anlamı olabilir: Asher ona dokunmuştu. Tabii mutfak maşasıyla alıp çöpe atmadıysa, ki ne kadar kızgın olduğunu düşünürsek bu çok gerçek bir olasılıktı.

Plastik ambalajı kırılan bir kraker daha çıkardım ve adanın koyu renkli taşına karşı altın rengi bir leke gibi duran vazoya tekrar baktım. Kaybettiğim kadının acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Bileklerimden parmaklarıma doğru bir titreme yayıldı. Fincan kaydı ve çoraplı ayaklarımin etrafında benek benek parçalara ayrıldı. Mavi noktalar beyazın üzerinde dans ediyordu. Çömelip parçaları toplamak yerine orada öylece durdum.

Göğsüm titredi ve genişledi, sonra o kadar sıkıştı ki irkildim. "Bu bir fincan Celeste," diye mırıldandım kendi kendime.

Ama bu sadece bir fincan değildi. Onun külleri gibi, porselen çay takımı da sevdiğim kadının bir parçasıydı.

Ne kadar süre öyle durduğumdan emin değildim, bir yatın batık gövdesi gibi çıkıntı yapan porselen parçalarıyla çevriliydim, sığ kahve birikintisi çoraplarıma kadar uzanıyor ve ıslanıyordu, ama ılık sıvı önce soğudu, sonra soğudu.

Paris'e gitmem gerekiyordu. Dünyevi bedeninin kalıntılarını, onları yeniden bir araya getirmeyecek olsa da, çok sevdiği çocuğun yanına koymalıyım. Dairenin içinde ıslak ayak izlerini takip ederek geri geri gittim. Yatak odama ulaştığımda çoraplarımı çıkarıp sepetime attım, sonra diğer kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Çok geçmeden, şimdiye kadar dokunduğum tek bulut olan kalın, beyaz buharla sarmalanmışım. Sıcaktan pembeleşmiş tenimi havluyla silerken, o akşam için kendime Paris'e birinci sınıf bir uçak bileti ayırttım, sonra Jase'in cevap yazıp yazmadığını görmek için mesajlarımı tekrar kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Uzun kollu siyah bir gömlek ve her zamanki deri taytımı giydikten sonra çekmecelerimi karıştırıp pasaportumu aradım. Bulduğum tek şey, nefesimin kesilmesine ve tökezlememe neden olan bir resim şeridiydi. Leigh ilk tüyümü kazandığım gün beni sinemaya götürmüştü. Hangi filmi izlediğimizi hatırlamıyordum ama onu bir fotoğraf kabinine çektiğimi ve bizi kuşe kağıda ölümsüzleştirdiğini hatırlıyordum. Ben on yaşındaydım, bir çocuktum, o ise on beş yaşındaydı, pembe-turuncu saçları ve yumuşak kıvrımlarıyla çoktan bir kadın olmuştu, ama benim gözümde, Jarod'un gözünde, Asher'in gözünde, onu kanatlandırdığından beri, onu muhteşem yapmıştı.

Aradan geçen on yıl yanaklarımı yontmuş, öfke ifademi keskinleştirmişti ama yine de resimdeki kıza benziyordum - çatlak yüzlü, gamzeli, saçları ve gözleri

aynı tonda kırmızı-kahverengi. Cansız. Melez mirasımı göstermek için kanatlarımı sergilememe gerek yoktu. Hiçbir yanımda parıltamıyordu.

Başparmağımı Leigh'in yüzünün kenarında gezdirirken, Jase'in çift cinsiyetli vücudunda ne bulduğunu merak ettim. Ona çekici gelmesi mümkün değildi. Huysuz kişiliğim de öyle.

Mimi ne zaman güzel olduğum konusunda ısrar etse gülüp geçiyordum, bana yaptığı her iltifata gülüp geçiyordum, ama yine de derinlere iniyor, sertleşmiş kalbime işliyor ve onu yumuşatıyorlardı.

Parlak şeride son bir kez baktım ve çekmeceye geri bırakarak görevime odaklandım: lanet olası pasaportumu bulmak.

Mimi muhtemelen kasaya saklamıştı. Oturma odasını geçip yatak odasına daldım ama eşikte donup kaldım. Buruşuk çarşaf ve komodinle karyola arasına sıkışmış tek bir mor tüy önce yaklaştı, sonra uzaklaştı, tekrar ve tekrar. Karşı konulmaz duygularımın akıntısına kapılmamak için avuç içimi kapının pervazına vurdum. Yüzüklerim tahtayla buluştuğunda şingirdedi, bantlar tenime battı.

O anda temizlik ekibini kovduğum için pişman oldum. Mimi'yi silmelerini istememiştim, ama onun yaşadığının, kısa bir süre önce yaşamayı bıraktığının kanıtı, göğsümde aşağı yukarı kayan ateş dilleri gibi hissettirdi ve beni içten dışı kavurdu.

Sıkı kavramamdan dolayı eklemlerim ağrıyordu. Bıraktım ve oturma odasına çekildim. Mimi'nin mabedinde ne aradığımı hatırlamam birkaç nefes almamı gerektirdi.

Pasaportum.

Doğru.

Açık kapıya doğru baktım. O olmadan uçağa binemezdim. Ve eğer uçağa binmezsem, uçağa da binemezdim-

Düşüncelerim tiz bir sesle durdu. Seyahat edebileceğim başka bir yol daha vardı. Fikir kök saldı ve çiçek açtı, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi fikir gibi giderek daha fazla hissediyordum. Elbette, loncalara tövbe etmişim ama loncaların kanalları vardı. İhtiyacım olan tek şey bir refakatçiydi. Yükselmiş birinin beni uçurmayı nasıl ya da neden reddedeceğini anlamıyordum. Planımın zekâsı ve uygunluğundan güç alarak ceketimi ve çantamı topladım. Kırılabilir bir sürahiyle seyahat etmenin daha iyi olacağını düşündüğümde vazoyu adadan koparmak üzereydim. Mimi'nin her zaman boynuna bağladığı canlı Hermès ipek eşarplarından birini aldım ve adanın üzerine serdim.

Kokusu -Guerlain'in narenciye kokulu Acqua Allegoria'sı- renkli ipliklerden eserek kalbimi yeniden yakaladı ve sıktı. Küpün kapağını kaldırdım ve külleri ters çevirdim. Beyaz kemik parçalarının serpiştirdiği gri toz, tenimi üşüttü ve nemli bir hale getirdi.

Mimi değil.

Boğazımdaki yumruyu yutarak eşarbı, vücudunun taneleri yeni doğmuş bir bebek gibi sıkıca sarılana kadar katladım. Birkaç düğüm attıktan sonra kumaş çantama yerleştirdim ve aşağı inip bir taksiye bindim.

Yanağımı plastik gibi hissettiren ve kepek şampuanı gibi kokan koltuk başlığına yaslanmış, şehrin renkten yoksun, kasvetli bir şekilde geçip gidişini izliyordum. Yağmur damlaları önce hafifçe ön cama vurdu, sonra davul sesleri gürültüye dönüştü, havalandırma deliklerinden gelen soğuk hava akımını ve monitörde çalan anlamsız haber ve film fragmanlarının döngüsünü bastırdı.

Trafik korkunçtu, bu yüzden yolculuk her zamanki on beş dakikadan daha uzun sürdü. Sonunda durduğumuzda, kredi kartımı ödeme terminaline dokundurdum, sağanaktan korumak için çantamın üzerine eğildim ve melek tapınağına doğru koştum.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuş saçlarımla, sahte mavi gökyüzünün ve fişkırان fiskiyelerin olduğu avluya doğru yürüdüm. Gökkuşaağı kanatlı bir serçe alçaktan süzüldü, bir kuvarsın etrafında döndü

Bir hanımeli asmasının üzerine t neyip gagasını beyaz bir  i e e daldırarak nektarını yudumlamadan önce melek heykeli. Doyduktan sonra sıçradı ve ilahilerine devam etti, sesini akranlarına katarak  u anda ba da  kurmuş, ba larını yukarı kaldırmış oturan küçük bir grup sevinçli çocuğa eşlik ediyor.

Ophan Mira dinleyicilerinin başında durmuş, çocuklara türümüzün tarihini anlatıyordu. Ne kadar gergin olursa olsun, harika bir   retmen ve hik ye anlatıcısıydı. Tarihin hangi bölümünü anlattığını ve bunun insani mi yoksa göksel mi olduğunu merak ettim. Yakla tım ve Arion ismini yakaladım.

 lk malakim, meleklerin babalarından biri, birkaç bin yıl önce Nirvana Denizi'nden dört di i ve iki erkek olmak üzere diğer altı meleklerle birlikte yükselen ve kanallardan a a ı inmeden önce Elysium'u kolonile tiren gökyüzü ve alevden d v lm   bir adam.

Arion'un Dünya'ya indiği yerde, e i Olba Abaddon'a gitti. G r n  e göre her iki dünyaya açılan kanallar Hesapla ma Kanyonu'nda karşı karşıya duruyordu - biri koyu ı ıltılı dumanla, diğeri soluk lavantayla kaplıydı.

Arion Dünya'ya yaptığı ilk yolculuktan bir ruhla döndü, ilk hasat edilen ruh. Olba'nın henüz geri d nmedi ini   rendi inde, ruhu kız karde lerinden birine emanet etti ve karanlık bacadan a a ıya doğru yolculuk etti. Orada, cilalı obsidyenden yapılmış ıssız bir dünya buldu.

Bu genellikle hikayede Ophan Mira'nın kasvetli ve çorak topraklardaki yolculuğunu hızlıca geçip bulduğu yere, yani devasa bir ateş çukuruna ulaştığı kısımdı. Orada, ateş ı ı ının kenarında, Olba'nın gevşek, kanatsız bedenini buldu, yüzlerce yarıktan kan damlıyordu.  lk başta eşinin yaraları için bir saldırganı, kanatlarının yokluğu için de ateşi suçladı ama sonra Olba'nın altındaki kurumu  kanı ve deri  eritlerini ortaya çıkardı

ve yaraların kendi kendine oluştuğunu fark etti. Peki ya kanatları?

Onu kucağına aldı, ne yazık ki biraz duman soludu. Büyüsü onu ele geçirdi ve işkence ederek Olba'nın bir canavar gibi görünmesine neden oldu. Onu bıraktı ve kanala doğru uçtu, ancak Elysium'a dönmeden önce hatasını fark etti ve eşi için geri döndü. Bu kez onu alırken nefesini tuttu ve kanaldaki duman temizlenip Elysium'a adım atana kadar nefes almadı.

Mira sanki kendi nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Ne yazık ki kanatları olmadan artık Elysium'da kalamazdı."

Çocuklardan biri "Kalamayacağını nereden biliyorlardı?" diye sordu.

Mira öğrencisine baktı. "Sadece biliyorlardı."

Klasik. Tamamen makul bir soruyu tamamen yetersiz bir cevapla kapatmak.

"Böylece ilk nefelim doğdu," diye devam etti Mira. "Ona ne oldu? Bilen var mı?"

Kızıl saçlı bir çocuk elini havaya kaldırdı.

"Evet, Juniper."

"Olba kafayı yedi, yaşlandı ve öldü."

Mira ciddiyetle, "Doğru," diye sözlerini tamamladı. "Peki Fletchings, Arion ve Olba Efsanesi'nden çıkarmamız gereken ders nedir?"

Aynı kızıl saçlı, iç karartıcı konu göz önüne alındığında biraz fazla heyecanlı bir şekilde, "Bir meleğin kanatları olmadan hayatta kalamayacağını" söyledi.

"Aynen öyle, Fletching Juniper. Kesinlikle."

Mira'nın, kanatlarımı kaybedersem kaderimin bu olacağını, sonunda aklımı kaybedip öleceğimi söylercesine gözlerini kılması gözümde kaçmadı. Kabul ediyorum, ideal bir son değildi ama bir grup tüylü, kibirli alçakla sonsuza dek yaşamaktan daha iyiydi.

Omurgam gerildi ve görünmez kanatlarımdan bir tüy düştü.

Mira'nın ağız büzülmüş olarak o
takip etti onun vals yaparak düşer.

"Ophan Mira?"

Tanıdık ses, dikkatimi tüylü firarimden uzaklaştırdı.

"Evet, Fletching Naya?"

"O öldükten sonra ne oldu?" "Ne
demek istiyorsun?"

"Onun ruhuna ne oldu? Ryan-" "Ah-ry-
on," diye düzeltti Mira onu.

"Ah-ry-on onu Elysium'a geri getirdi mi?"

"Nefilimlerin ruhu yoktur, Naya," dedi kızıl saçlı her şeyi
bilen adam.

Naya'dan bir nefes kaçtı. Juniper'e baktı, sonra
bakışlarını tekrar Mira'ya çevirdi. "Bu doğru mu Ophan?"

Mira'nın bunu doğrulamasını bekliyordum. Ne de olsa,
yıllarını bizim saf zihinlerimize kazımak için harcadığı şey
buydu.

Ama bunun yerine, "Hayır, ruhları var ama genellikle geri
getirilemeyecek kadar hasar görmüş oluyorlar" dedi.

"Serçenin kanadı geçen gün hasar görmüştü," dedi Naya,
"ve sen onu iyileştirdin, Ophan."

Mira'nın zaten dar olan bedeni daha da sıkışmış gibiydi.
"Bir kuşun kanadını bir meleğin ruhuyla kıyaslayamazsınız."

Naya'nın sesi yeniden yükseldi. "Ah-ry-on en azından
denedi mi-"

"Yeter!" Mira'nın haykırışı Naya'yı ve serçelerin çoğunu
susturdu. En azından sertliğinin ardında bir gerçeklik payı
vardı.

Tam uzaklaşmak üzereydim ki Naya'nın omuzları
titremeye başladı. Asla verilmeyen cevapları talep ettiğim
için susturulduğum onca zamanı hatırlayarak, "Naya haklı
bir noktaya değindi Ophan," dedim.

Küçük sarışının boynu döndü. "Celeste!" Bir sonraki
nefesimden önce ayağa fırladı ve yanıma doğru zıpladı.

Kolları kalçalarımı sararken, "Nefilimlerin ruhları
olduğuna göre, belki de onları terk etmek yerine
iyileştirmeyi denemeliyiz," diye ekledim. Bir elimi başının
üzerine koydum.

ve önce bir saç örgüsünü, sonra diğerini okşadı. "İnsanlar ikinci bir şansa layıktır. Melekler neden olmasın?"

Mira'nın dudakları inceldi. "Hasar çok derin olduğunda onarılamaz."

Naya bana baktı. "Geri döneceğini biliyordum."

Suçluluk duygusu elimi durdurdu.

Naya bacağımı bıraktı ve avuçlarını birbirine bastırdı. "Gidip Celeste'yle oynayabilir miyim? Lütfen, Ophan Mira, lütfen."

Naya'nın coşkusu karşısında kalbime kramplar girdi.

Mira'nın dudakları hâlâ kıpırdamamış olsa da ifadesi yumuşadı. "Yanılıyor olabilirim ama Fletching Celeste'nin oynamaya geldiğinden şüpheliyim."

Naya bana bakmak için başını geriye attı. Yüzümü mü ekşitiyordum? Öyle olmalıydım çünkü gülümsemesi düştü ve bir adım geri çekildi.

Yalan söylemek istemedim, bir kez olsun tüylerimi korumayı önemseydiğim için de değil. "Ophan Mira haklı, Naya. Kanala erişmek için geldim." Gözleri parıldamaya başladığında çömelip omzuna dokundum. Beni omuzlarından silkmedi ama küçük kemikleri kasıldı. "Naya, yakında benim loncalara erişimim olmayacak, senin de dış dünyaya erişimin olmayacak, bu yüzden arkadaşın olmak adil olmaz." Onun dış dünyaya erişimi olduğunda benim aklımın da Olba'ninkine benzeyeceği kısmını atladım.

Tabii bu efsanenin bir parçası değilse. Kanatlarımızı korumamız için bizi korkutacak bir şey.

Naya yanaklarını sildi. Durum tersine dönseydi, elini uzun zaman önce fırlatıp atmış olurdum ama o benim gibi değildi.

Altın lüleler ve melek masumiyetiyle doluydu. "Vazgeçmemelisin Celeste."

"Sadece iki buçuk ayım kaldı tatlım ve kazanmam gereken bir sürü tüy var. Denemek artık bir seçenek bile değil."

Diğer çocuklar, müstakbel bir nefilimin huzurunda olduklarını fark etmiş gibi tısladılar.

Naya'nın ten rengi çevremizi saran taşlarla yarışıyordu. "Bir üçlü seç."

Başımı yana eğdim. "Üçlüler hakkında bilgin var mı?"

"Hepsinin canavar olmadığını biliyorum."

Sıralama sistemi bana anlatıldığında kaç yaşında olduğumu hatırlayamıyordum ama bu kadar genç olmadığım kesindi.

Elbette, çocuklardan biri "Üçlü nedir?" diye sordu.

Çok korunaklılardı ve kuvars beşiklerinin ötesinde yatan şeylere karşı hazırlıksızdılar, ancak onlara yanlış bir güvenlik hissi veren duvarları yıkmak benim görevim değildi - bu ophanim'in göreviydi. Lonca profesörüne bunu onlara açıklaması için meydan okudum ve şaşırtıcı bir şekilde bunu yaptı. Geniş ve muğlak ifadelerle onlara günahkâr puanlarından bahsetti.

Mira konuşurken, "Birden fazla Üçlü reform yapmam gerekecek Naya," dedim.

Gözlerinde umut parlıyordu.

"Kulağa kolay geliyor ama değil." "Bazen öyle."

Kaşlarımı çattım. Babası ona Üçlüler hakkında hikayeler anlatmış mıydı? Birini ıslah etmiş miydi? Belki ona Leigh ve Jarod'dan bahsetmiştir ama bir meleğin çocuğuna Verity'den dönüşen Nefilim'den ve sevgili Üçlü'sünden bahsedeceğinden şüpheliydim.

"Çoğu zaman öyle değil." Ayağa kalkmadan önce burnunun ucuna dokundum. "Eğer hala oynamak istiyorsan-"

"Evet." Kelime aceleyle ve nefes nefese çıktı.

"Tamam." Bugün ilk kez gülümsedim. Birkaç gündür ilk kez. "Ophan, Naya'yı bir saatliğine ödünç alabilir miyim?"

Mira sanki niyetimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bana baktı. Muhtemelen o saati Naya'nın kafasını sinsi fikirlerle ve kalbini sahte umutlarla doldurmak için kullanacağımı düşünüyordu. Hayır demesini bekliyordum.

"Bir saat, Naya. Ve sonra banyo zamanı."

"Tamam, Ophan." Naya uzanıp elimi tutarken sırtışı yüzünü kapladı. "Şununla başlayabilir miyiz-" Sevinçle ciyakladı ve birkaç desibel duymamı engelledi. "Apa!" Beni bırakıp ona koşmak yerine, elimi çekiştirerek beni avlunun eşiğinde duran üç melekten oluşan bir gruba doğru döndürdü.

Kızının içine atlayabilmesi için erkek ishim'in kollarını açmasını bekledim ama ishim'in kolları açılmadı.

Başmelek'inmiş.

Tek dizinin üzerine çökerken Asher'ın sol gözünün yanında bir sinir seğirdi. Naya'nın eli rüzgârda savrulan bir kurdele gibi benimkinden sıyrıldı ve o açık kollara doğru koştu.

Asher bir baba mıydı?
Bir eş bulamadığını söylemişti ama bir çocuğu mu vardı?

Naya'nın babası bir eş ararken mi yoksa bir eş bulmaktan vazgeçtikten sonra mı olmuştu?

Konuşmamızdan bir parça aklıma geldi. Daha fazla karışıklık istemediğinden bahsetmişti. Naya'yı mı komplikasyon olarak görüyordu, yoksa annesini mi? Annesi kimdi? Yanında duran dişi ishim'e baktım, dar yüzlü ve altın leylak rengi kanatlarına çarpan soluk yeleli bir kadındı. Gözleri Naya'nınki kadar koyu renkti ve saçları daha kıvrırcık olsa da onunki kadar sarıydı. Annesi o muydu? Seraphim'in bir ishim seçmiş olması beni şaşırtmazdı. Ne de olsa ishim gerçektir. Gerçi malakim kadar yüksek rütbeli değillerdi ama yine de göksel totem direğinin tepesinde yer alırlardı.

Naya kendini Asher'dan soyutlayıp Ishim'leri unvanlarıyla selamladığında -Ish Eliza ve Ish Damon- dişi Ishim'in annesi olmadığını anladım. Bu da güven vericiydi çünkü yüz hatlarında çok sert bir şey vardı. Ondan anında hoşlanmadım ve Naya'yı sevdiğim için onun böyle bir annesi olmasını istemedim.

Naya Asher'ın yanından hızla uzaklaşıp bana döndü. "Apa, bu Celeste."

Kim olduğumu biliyordu. "Bir kızın var, Seraph." Boğazının dibinde bir nabız zonkladı benim- oldukça soru.

Naya elini tekrar benimkine doladı. "Saklambaç oynayacağız."

Bakışları kilitli ellerimize odaklandı. Dün kanatlarını kirlettiğim gibi küçük kızını da kirletmeden önce Naya'nın elini bırakmamı, muhtemelen onunkini koparmamı istediğini söyleyebilirdim.

"Saklambaç mı?" Sesi, çenesini kaplayan kirli sakal kadar sertti.

"Ona bir oyun sözü verdim." "Ne kadar nazik."

Beni nazik bulmadığını bildiğim için homurdandım. "Bize katılmayacak mısın, Seraph?"

"Yapamam. Halletmem gereken işler var" -okyanus rengi bakışlarıyla beni çarptı- "halletmem gereken işler var."

Naya suratını astı. "Her zaman ilgilenmen gereken şeyler var, Apa."

Yüz ifadesi anında yumuşadı.

"O bir baş melek, Fletching Naya." Ish Eliza'nın üstün ses tonu ondan hoşlanmamamı o kadar hızlandırdı ki, tüm tüylerimin kanat kemiklerimden fırlayacağından endişe ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbiri gevşemedi bile.

Naya boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. "Benimle oynamaktan daha önemli işleri olduğunu biliyorum."

Kalbimi oy, neden yapmıyorsun?

Orada olduğumu ve onunla oynamaya hazır olduğumu hatırlatmak için Naya'nın elini sıktım. "Saymak ya da saklanmak ister misin?"

"Sayacağım." Asher'ın derin tınısı kubbeli cam tavanda yankılandı. "Siz ikiniz gidin saklanın."

Naya yine mutluluğuyla neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

"Biz de oynayabilir miyiz?" diye sordu kızıl saçlı kız.

"Evet, herkes oynayabilir," diye açıkladı Naya cömertçe. Nedense Ophan Mira'nın saklandığını hayal ettim ve bu beni çok eğlendirdi. Sonra Ish Eliza'nın da katıldığını hayal ettim ve düpedüz güldüm.

Asher'ın yakıcı bakışları beni bir kez daha etkiledi. "Keyifli ruh halinin nedenini paylaşmak ister misin Celeste?"

"İsterdim, ama tüylerim dökülebilir."

Başını salladı, bu da bir tutam saçın manbunundan kaçmasına neden oldu. "O kadar korkunç olsaydı çoktan deri değiştirmiş olurdun."

"Doğru." Yine de düşüncelerimi paylaşmadım. "Söylesene Seraph, Üçlülerle oynaşp kanatlarını yakarken, Dünya'da, daha doğrusu Elysium'da çocuk sahibi olacak zamanı ve enerjiyi nasıl buldun?" Alayımı tatlı ve sessiz bir şekilde yaptım, böylece Naya'ya ulaşmayacaktı. Sadece asıl hedefine.

Asher'ın ifadesi sadece kararmakla kalmadı, simsiyah oldu.

Naya parmaklarımı çekiştirdi. "Hadi, Celeste."

Asher dişlerini sıkarak saymaya başladığında, beni en genç meleklerin yatakhanelerine giden koridora doğru çekmesine izin verdim.

BİR SAAT SONRA, Ophan Pippa banyo için Naya'yı almaya geldi. Babasından ayrılmak istememesine rağmen, sonunda ophanim'e eşlik etti.

Oyun boyunca onunla bir kez bile konuşmamıştım; o da konuşmamıştı. Yine de ayrılmadan önce, "Kızınız çok tatlı." deme ihtiyacı hissettim.

Gözleri, kızın götürüldüğü koridordan hiç ayrılmadı. "Öyle."

Aramızdaki sessizlik o kadar büyük bir düşmanlıkla doluydu ki, en ufak bir kıvılcım bile havanın yanmasına neden olabilirdi.

Hâlâ bana bakmadan, "Loncalarla işinin bittiğini sanıyordum," dedi.

"Kanalı kullanmam gerekiyor."

Bana yan gözle baktı. "Nereye gitmek için?" Çenemi eğdim.

"Bir yere."

Döndü ve korkunç bir bakışla beni kıştırdı. "Benim iznim olmadan hiçbir Ophan sana bir kanal boyunca eşlik edemez."

Vay be. "O muazzam gücünü etrafa saçmanın yolu, Seraph."

Gözleriyle beni biraz daha cezalandırdı.

Bir avucumu çantama ve Mimi'nin küllerine bastırarak geri çekildim. "Sanırım Paris'e gitmek için insan yolunu kullanacağım."

"Paris mi?"

Tüy. Gideceğim yerin ağzımdan kaçmasını istememiştim. Her neyse.

"Paris'te ne yapacaksın?" diye sorduğunda avluya doğru yürümeye başladım.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Birden canım makaron çekti." Kanat kemiğim patladı.

Tüyümün ölümünü takip etti. "Seni götüreceğim."

Tüyle birlikte duyma yetimi de kaybetmiş olmalıyım çünkü Asher'ın beni götürmeyi teklif ettiğini duyduğumu sandım. "Um. Ne?"

"Seni götüreceğimi söyledim." Kaba bir şekilde bana doğru yürüdü, sonra beni solladı.

Başmelekle birlikte seyahat etmeyi özellikle istemiyordum, çünkü birinin refakatçisine tutunmak bir ön koşuldu, ama ışık hızında seyahat etmeyi ona dokunmak istemediğimden daha çok istiyordum, bu yüzden onun arkasında tırıs tırıs ilerledim.

Son koridoru da geçip saf Cennet ışığının dumanlı şaftına girdiğimizde sordum

Yol boyunca beni Abaddon'da bırakacaksın, değil mi?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Ne yazık ki Abaddon'a sadece Elysium üzerinden ulaşılabilir."

Espri anlayışından yoksun olduğu için, çarpık gülümsemenin zalim bir alaycılığın başlangıcı olduğunu çıkardım. "Gerçekten de ne talihsizlik."

Bana ellerinden birini uzattı. Naya'yı kucaklayan aynı elin Leigh'in kanatlarını yaktığını düşünmek.

Çantamı vücuduma yakın tutarak avucumu onunkinin üzerine kaydırdım ve eterde yükseldik.

T Paris'teki loncanın kanalına indiğimiz anda, o zamanki kanalın birebir kopyası olan New York, elimi onunkinden çektim.

Dışarı çıkarken omzumun üzerinden "Bıraktığın için teşekkürler" diye seslendim.

Beni takip etti. Sadece koridorlarda değil, güllerle kaplı avluda da. Tamam, belki de Paris'te işi olduğu için beni buraya getirmişti. En azından, onun istenmeyen arkadaşlığı beni Leigh olmadan Lonca 7'ye geri dönmenin bıçak gibi saplanan acısından uzaklaştırdı.

Bakışlarımın beyaz duvarların üzerinde sürünen pembe çiçeklerin ya da evdekilerden boyut olarak değil ama temsil olarak farklı olan yedi çeşmenin üzerinde dolaşmasına izin vermedim. Loncadan loncaya farklılık gösteren tek şey bitki örtüsü, yontulmuş melekler ve yerleşim düzeniydi. Diğer her şey -sahte Cennet gökyüzü, ateş damarlı kuvars, ilahi söyleyen serçeler- tamamen aynıydı.

Muhtemelen gece yarısı olduğu için kimseye rastlamadık. Fletching'ler ve ophanim'lerin hepsi ya yatmış ya da hafta sonları şehrin sunduklarının tadını çıkarıyordu. Asher kapıyı açıp benim için tutmaya başladığında, sonunda yürümeyi bıraktım.

"Beni takip etmiyorsun, değil mi Seraph?"

"Son baktığımda, birinin önünde yürümek onu takip etmek değildir."

Ciddi misin? Kollarımı kavuşturdum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Ya daireden bir şey almak için buradasın

Muriel ile paylaştığınız ya da küllerini gömmek için ..." Kumaşın arasından bir vazo şekli bulmaya çalışır gibi çantama baktı.

"Buraya gelme nedenimin sizin devam eden varlığınızla ne ilgisi var?"

"Ben sadece gideceğiniz yere acısız bir şekilde ulaşmanızı sağlıyordum. Bunu Naya ile oynadığın için bir teşekkür olarak kabul et."

"Kızınızla oynadığım için bana teşekkür etmeniz beni rahatsız ediyor."

Kaşları birbirine yaklaştı.

"Zemini kontrol et, Seraph."

"Neden?"

"Belli ki yalan söylediğimi düşünüyorsun."

Bakışları kaldırıma bile kaymadı. "Senin hakkında her zaman en kötüsünü düşünmüyorum, Celeste."

"Buna inanmak zor."

"Peki, nereye gidiyorsun?" "Sana söylersem gidecek misin?"

"Hayır."

"O zaman bilmemenin tadını çıkar." Önünde yürüdüm, kollarım düğümlerinden kurtulup yanlarıma döndü.

Kapı çarparak kapandı, umarım başmeleğin arkasından.

"Gecenin bir yarısı, Celeste."

Öyle bir şansımız yok.

"Etrafta tek başına dolaşmamalısın."

Sessiz kalmaya çalıştım. Olağanüstü bir hızla başarısız oldum. Güçlü, sessiz bir tip değildim; cılız, geveze bir tiptim. "Ben bir yetişkinim. İyi olacağıma eminim. Ayrıca, taksiye binmeyi planlıyordum."

"Taksiler grevde."

"O zaman metroyla giderim."

"Ayrıca grevde."

Gözlerimi kısarak bulvara doğru baktım ama kıvrımlı, yaya caddesinin sonunda henüz görünmüyordu.

"Fransızları sen de benim kadar iyi tanıyorsun Celeste. Her zaman dikkat çekicidirler."

O haklıydı. Burada yaşadığım iki yıl boyunca her ay bir konuda bir protesto düzenleniyordu. Genellikle daha az çalışıp daha çok kazanmakla ilgiliydi.

Kanatları sırtında cisimleşti, bronz uçları kireçtaşı cephelerden çıkıntı yapan dökme demir fenerlerin ışığında parıldıyordu. "Sizi gitmeniz gereken yere uçurabilirim."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, çok ciddi görünüyorsun, bu da endişe verici."

"Neden endişe verici?"

"Çünkü. Beni taşımayı teklif ediyorsun."

"Taşıyamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Kalbim şu anda kaburgalarımın her birine çarpıyor olmasaydı, homurdanabilirdim, ama muhtemelen görüldüğüm kadar şok olmuş gibi görünmemek için nefeslerimi aralıklı vermeye çalışmakla meşguldüm. "Gücünü sorgulamıyordum, Seraph." Kahverengi süet pantolonundan fırlayan kalın pazularına baktım - vücut geliştirmeci kadar büyük değildi ama sert kaslarla doluydu.

"Bu, kanatlarınızı tamamlamayı kabul edene kadar sizi Eyfel Kulesi'nin üzerinde sallandırmak için yapılan sinsî bir oyun değil."

Ağzım kurudu. "Aklımın gittiği yer orası değildi."

"O zaman neden hasta olmak üzereymiş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü beni gökyüzünde emniyet kemeri olmadan gezdirme teklifiniz tedirgin edici."

"Hiç bir melek tarafından havaya uçurulmadın mı?"

"Hayır. Ben bir kara kıızıyım. Ve bu kara kızı yürümeyi gerçekten seviyor. Ayrıca gideceğim yer bir sokak ötede, yani kendimi orada göreceğim. Yürüyerek."

Dönmeye başladığımda, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Durakladım. "Neyin?

Senin mi?" "Uçmaktan."

Ağzımın kenarından hava üfledim. "Tabii ki hayır." Kanat kemiklerim sızladı. Ve sızladı.

O büyük kolları geniş göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. Asher'in başmelek arkadaşı Havva'nın annesiyle tanışmamış olsaydım, serafimlerin hepimizden farklı kalıplardan döküldüğünü düşünürdüm.

"Ama öte yandan sen korkmalısın." "Neden korkmalıyım, Celeste?"

"Yanlışlıkla ya da yanlışlıkla senin değerli tüylerini tekrar yolmamdan, Seraph."

"İlk seferinde hayatta kaldım. Kanatlarımla ilgili bir başka girişimde de hayatta kalacağıma eminim."

"Teşebbüs mü?" Sırıttım ama sonra sırtışımlı sildim çünkü o sadece soğuk omuzları ve bakışları hak eden nefret dolu bir insandı. "Bak, eğer amacın bana neyi kaçıracağımı göstermekse..."

"Hiçbir açım yok."

"Merhametinin sınırı yok Seraph, yine de yürümeyi tercih ederim." Ben de öyle yaptım, ayaklarım gümüşü kaldırım taşlarını yalayıp yuttu.

Bir an sonra hava değişti ve Asher'in kokusu - rüzgâr, süet, güneş ışığı - tekrar etrafımda dönmeye başladı. Elysium, baş melek inatçıydı ve bunu özellikle inatçı bir kız söylüyordu. Eğer orada değilmiş gibi davranırsam, gider miydi?

Bu yaklaşımı bir dakika boyunca denedikten sonra, "Lütfen başka bir yiv bulabilir misiniz?" dedim - "sinir bozucu" kelimesi ağzımdan çıkmadan hemen önce dudaklarımı yaladım- "yardımcı olur musunuz?"

İpucunu almak yerine, "Geçen gün annenle tanıştım" dedi.

Adımlarım duraksadı. Daha fazla damarıma basmaya mı çalışıyordu? Bu dünyada ve onun dünyasında neden benim genitörümünden bahsetsin ki? "Benim bir annem yok, Seraph."

"Biliyorsun."

Dudaklarımı büzdüm.

"Guild'de yaşıyor-"

"O kadın bir rahimdi, anne değil." İşin peşini bırakamadığım için sordum: "Onunla neden buluştunuz? Durumumu konuşmak için mi?"

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğin için, onun sana ulaşabileceğini düşündüm."

Karanlık bir kahkaha attım. "Bir kızı olduğunu hatırlıyor muydu?"

"Biliyordu ama karışmak istemedi."

"Sürpriz. Sürpriz." Neden ona karşı kayıtsız kalamıyordum ki? "Annelerden bahsetmişken, Seraph, Naya'nın annesi kim?"

Köşedeki restoranın cam cephesini inceledi, yalnız bir garson masaları siliyordu. Biz yanından geçerken bakışları Asher'a kaydı ve elinden kayan bulaşık bezi yere düşmeden önce masanın kenarına çarptı. Kanatlarını göremediği için fiziğine hayran kaldığını düşündüm. Tabii kostümlü oyunlardan hoşlanmıyorsa. Kahverengi tuniği ve ona uygun pantolonuyla baş melek, bir aslanla bilek güreşi yapmaya yeni ara vermiş gibi görünüyordu. Bulvar boyunca onu takip etti, dili ağzından dışarı sarkıyordu. Asher ise onun büyük melek enerjisinden tamamen habersizdi.

Bulvara ulaştığımızda sorumu yineledim: "Ee? Hangi şanslı kadını hamile bıraktın Seraph?"

"Naya'nın annesi insandı."

Şaşkınlık, cevabına verdiğim tepki için zayıf bir kelimeydi. "Öyle miydi?"

Acı dolu bakışlarını yakınlaşan bir taksiye dikti. "O öldü." "Ah. Üzgünüm."

Toplu taşıma araçlarına ayrılmış şeritten bir taksi hızla geçerek Asher'ın tüylerini ürperten serin bir rüzgâr estirdi.

Nefesim kesildi. "Grev hakkında yalan söyledin!"

"Ben de öyle yaptım." Sesi kesinlikle özür dilemez gibiydi.

"Elysium'un altın çocuğunun içinde zavallı, masum fletching'leri yanıltmak olduğunu bilmiyordum."

Asher gözlerini devirdi. Gerçekten de gözlerini devirdi, sanki bir an gözbebekleri bana çevrilmişti, sonra da mavimsi gökyüzüne. "Sana zavallı ya da masum diyemem Celeste."

Gülümsedim.

Gözlerini tekrar yüzüme diktiğinde, başmeleğin ifadesi daha yumuşak bir ifadeye dönüştü ve dostça görünmeye başladı. Ama bu bakış tamamen duman ve aynadan ibaretti.

Asher nazık değildi. En iyi arkadaşımı çalan güçlü bir vahşiydi.

Düşüncelerimin yönünü hissetmiş olmalı ki gülümsemesi kayboldu ve iç çekti. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Önemli olan şimdi ne yaptığın değil; o zaman ne yaptığın. Unutamam ve affedemem."

Bu sefer uzaklaştığımda beni takip etmedi.

T Mezarlık terk edilmişti ve kapıları
mühürlenmişti. Buranın bir mezarlık olabileceği
Kapalı. aklıma bile gelmemiştir.

Dökme demir parmaklıkların arasından el feneri taşıyan bir nöbetçi var mı diye baktım. Hiçbirini bulamayınca, önüme bir ceset düştüğünde bir bekçi kulübesi aramak için taş duvar boyunca yürüdüm.

Çok canlı biri.

Asher kanatlarını geri çekerken geriye doğru sarsıldım.
"Neyin var senin? İnsanlara böyle sinsice yaklaşamazsın."

"Ben buna sinsilik demezdim."

"Zıpla! İnsanların önünde saldıramazsın."

"Demek vazoyu getirdin. . ."

Kızgınlıkla karışık öfke kalbimin atışlarını dengeledi.
"Neden buradasın?"

Yüzü asıldı. "Leigh ve Jarod'a saygılarımı sunmak için geldim."

Gözlerimi kısmıştım. "İkisi de hayattayken onlara hiç saygı duymadın. Neden şimdi başlıyorsun? Bu senin vicdanın mı? Sonunda seni rahatsız mı ediyor?"

Yüzünün sertleşen düzlemlerinde gölgeler birikti.
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oradaydım. Öğleden sonra Jarod'a küçük planının işe yaradığını haber vermek için uğramıştın. Leigh'in kanatları tamamlanmıştı. Kırmızı gözlü Leigh'e kanaldan Elysium'a kadar eşlik ederken oradaydım. Onu Dünya'ya, parasını nazikçe ödediğin otel odasına geri attığında da oradaydım. Mimi onun cesedini bulduğunda oradaydım. Cesetlerini. O yüzden sakın bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemeye cüret etme!"

Asher çenesini bir o yana bir bu yana kaydırды.

"Şimdi, çekil yolumdan." Tüylerini yolabilmek için ona bilerek geniş bir alan bırakmadan yanından geçtim.

Onları alıp götürmesini bekledim ama ne onları büyüyle yok etti ne de içlerine soktu; uçları kulağımın kabuğunu ve kolumun yan tarafını sıyrıp geçti. Bombardıman uçağımın kalın ipeğinden bile onların ipeksi basıncını hissettim ve bu beni ürpertti. Ya Asher'ın refleksleri çok kötüydü ya da bunu bilerek yapmıştı, beni de en az kendisi kadar rahatsız edeceğini sezmişti.

"Ah ... kanatsız hayat ..."

Abaddon, bana güç ver.

"Şimdi seni bırakmamı ister misin, Fletching?"

Teklifi yüzünden değil ama nefret ettiğim unvan yüzünden donup kaldım. "Kanat kemiklerim olabilir ama yivli değilim." Tekrar yola koyuldum, adımlarım o kadar hızlıydı ki serin akşam havası boynumdan omurgama dolanıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Ceketimi kapattım ve kollarımı kendime sardım.

Hava çalkalanarak uzun saçlarımın uçlarını kaldırdı. Mesajımın sonunda başmeleğin hermetik kafatasına nüfuz ettiğini ve onu uçmaya teşvik ettiğini anladım.

"Isırma," diye homurdandı.

Yapma.

Asher'a bir kez daha ağzının payını vermek için dönmeye başlamıştım ki, bir tanesinin yetmediği belliydi.

Kollarını bana doladı, benimkileri onunkilerin altına sıkıştırdı ve beni kaldırımdan çekti.

Kaldırım küçüldükçe nefesimi tuttum. Ve sonra düşüyorduk. Mezarlığa doğru. İniş beklediğim kadar sert olmadı ama yine de ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Kolları benden ayrıldığı anda döndüm ve iki avucumu da göğüs kaslarına vurarak onu öyle bir ittim ki insan olsaydı yere yığılırdı. Onun yerine tökezleyerek geri çekildim. Beni sabitlemek için dirseklerimden birini tuttu. Dengemi kontrol altına alır almaz kolumu çektim.

"İnsanları öylece yakalayıp uçuramazsın!" "Teknik olarak, zıpladım. Yüksekten."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Sessiz olsan iyi olur. Bağırarak dikkat çekecektir."

Boynumdaki damar zonkladı da zonkladı. Bu kuş adamı öldürecektim! Kanat kemiklerim gerildi ve bir tüyü dışarı itti.

Asher onun inişini izledi. "Beni mi düşünüyorsun?" "Ah, hiçbir fikrin yok," diye fısıldadım karanlık bir şekilde.

Sırıtmaya cüret etti. Tek boynuzlu at eriştesi sırtacak kadar cüretkârdı! Ama sonra bakışları tekrar yüzüme tırmandı ve eğlenen ifadesi kayboldu. "Belki de durmalısın yoksa görevim daha da zorlaşacak."

"Görevin mi? Avucun göksel bir holo-ranker'ın üstüne kayıp seni bana mı yazdırdı?" Merakımı gizlemek için soruma alaycılık kattım.

"Melekler diğer meleksi varlıklara imza atamazlar."

Karanlık mezarlığı inceledim, yönümü bulmaya ve Adler'in mahzenine nasıl gideceğimi hatırlamaya çalıştım. "Bakın, asansörler için teşekkür ederim. İstemediğim için bile. Ama lütfen.

. tüyü uçar, Seraph." Geniş yola çıktım, sonra sağa döndüm.

"Tam tersi."

Dişlerimi sıktım. Eğer daha uysal olsaydım, seçtiğim yönde yürümeye devam ederdim ama

Bu işi bir an önce bitirmek için Asher'ı dinledim. Yanından geçerken bakışları önce yüzümün yan tarafını, sonra da uzaklaşırken enseme okşadı. Rüzgâr ıhlamurların dallarını tarıyor, onları eski kemikler gibi şingirdatıyordu. Karanlıkla birleşen bu ses efekti beni ürpertti. Kendime altımdaki toprağın ruhları değil, sadece bedenleri barındırdığını hatırlatmaya çalıştım. Ne yazık ki, bu ürkütücülüğü hafifletmedi.

Bir sonraki ana yolda durdum ve tanıdık bir işaret görmeye çalıştım.

"Düz gitmeye devam et."

Ugh. Onu tanımadan talimatlarını yerine getirdim.

Birkaç dakika sonra, üzerinde isimler yazılı, pırıl pırıl parlayan siyah mermerden bir sütuna ulaştım: Isaac, Jane, Neil, Mikaela, Tristan, Leigh, Jarod. Yakında Mimi'nin adı da ölenler listesine eklenecekti.

Nefesim kesilerek Leigh'in ismindeki harflerin izini sürdüm. "Seni burada istemezdi. Jarod da istemezdi."

Asher cevap vermedi. Sonunda gitmiş miydi? Omzumun üzerinden baktım. Hayır. Hâlâ oradaydı.

Kollarını kavuşturmuş ve kanatlarını sıkıca kapatmış bir şekilde duruyordu. "Artık protesto etmek için burada değiller." Bakışları mahzenin kapısından hiç ayrılmadı.

"Bundan emin olabilirsiniz."

Rüzgâr, tüylerinin tüylü ağından süzüldü, etrafındaki her şey hareketsiz kalsa da onları dalgalandırdı. "Bundan emin oldum."

Ona saldırmak yerine -ilk birkaç seferde hiçbir işe yaramamıştı- orada durmuyormuş gibi davrandım. Döndüm ve çömeldim, sonra da mahzene inen alçak metal kapının kolunu çektim.

Kapağı açmayı başardığımda omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyordu. Bohçalanmış atkıyı çıkardım

çantamdan. Mimi'nin kokusu beni tekrar istila etti,
göğsümün daralmasına ve gözlerimin kısılmasına neden
oldu.

Kundaklanmış kalıntılarını karanlık çukura bırakırken
kendime onun gerçekten gitmediğini hatırlattım.

Bu benim acımı hafifletmedi çünkü o
gitmemiş olsaydım, bir gün giderdim.

A Mimi'yi gömdükten sonra mezarın metal kapısını iterek kapattım ve ellerimi uyluklarıma sürttüm. Asher hâlâ oradaydı, mezarın yanında duruyordu. mermer isim sütunu.

Ben ona doğru ilerlerken kaşları kalktı ve tam önünde durduğumda biraz daha kalktı. Ellerimi birleştirdim, yavaşça nefes alıp verdim, Mimi'nin sıcak, narenciye kokusunu Asher'ın keskin, serin kokusuyla değiştirdim ve sonra göğsüne, tam siyah kalbinin attığı yere vurdum.

İlk yumruğumda dudakları bir solukla aralandı ve sonra ben onu yumruklamaya devam ettikçe inceldi. Ne geri çekildi ne de müdahale etti. Kanat kemiklerim eklemlerim kadar keskin bir şekilde sızlayana kadar onu yumruklamama izin verdi. Bir noktada yumruklarımı yakaladı, her iki elinde birer tane vardı, parmaklarını yumruklarımın etrafına doladı ve onları aşağı çekti.

"İşim bitmedi, Seraph!"

"İşin bitti."

"Bana ne olduğumu söylemeye cüret etme!" Yumruklarımı çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

"Tüylerin diken diken olmasaydı, devam etmene memnuniyetle izin verirdim Celeste, ama benden nefret etmek kanatlarına zarar vermekten başka bir işe yaramıyor, o yüzden sakın ol."

"Leigh'in kanatlarını yaktın! Senin yüzünden vücudu ayaklarımızın altında parçalanıyor! Ruhunu... ruhunun ışığı senin yüzünden söndü!" Bir yumruğumu serbest bırakmayı başardım ama diğerini değil. Yumruğumu yüzüne doğru savuramadan bileğimi yakaladı ve arkamdan itti, sonra aynısını diğer elime yaptı ve her ikisini de zincirledi.

"Ben senin düşmanın değilim."

"Tüm sistem benim düşmanım ve siz de en tepede olduğunuza göre düşmanım sizsiniz."

Kanatlarını açıp bedenlerimizin etrafına doladı ve bizi tüylerden bir kafese hapsetti.

"İşim'in bir melek arkadaşını tartakladığını görmesinden mi korkuyorsun?" Mengene gibi kavramasına karşı koyarak tükürdüm.

"Hayır." Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve ateşli bir fısıltı çıkardı. "Onu ve beni mahvedebilecek bir şeyi itiraf ettiğimi duymalarından korkuyorum."

"O mu?" Geri çekilmeye çalıştım ama ellerim arkamdan bağlıydı ve üzerime eğilmiş kocaman bir beden vardı.

Nefes aldı, sadece nefes aldı, her hava darbesi bir öncekinden daha sert ve daha sıcaktı. "Onun ruhunu kurtardım."

Bu kez, başımı geriye doğru çektiğimde, bedenlerimiz arasında bir nebze olsun boşluk yaratmayı başardım. "Nerede? . . nerede?" Söylenmemiş ismi aramızdaki karanlığa yapıştı.

Gözleri öyle sıkıca kapanmıştı ki ince çizgiler onları çevreliyordu. Ağzı da öyle. Açılmasını ve cevap vermesini diledim, ama kapalı kaldı.

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

Tüylerden oluşan gölgelik onu gölgede bırakıyordu ama şakağından geçen damarın tınısını ve saç bağından kurtulmuş bir tutam saçın dalgalanışını seçebiliyordum.

"Az önce kendimi lanetledim Celeste" -gözleri yavaşça açıldı ama tam olarak açılmadı- "ve sen yalan söyleyip söylemediğimi mi soruyorsun?" Parmakları bileklerimden gevşedi ama kanatları yerinde kaldı ve

Buna rağmen Hayır tüy dokundu benim
Vücut, I keçe her yerde.

Sanki canımı yakmış gibi bileklerimi ovuşturdum;
yakmamıştı. Sanki  ş m ş m gibi titredim;
 ş m yordum.

şaşırmıştım. Ve  zg n. Çok
 zg nd m.

Asher'a tokat attım. "Nasıl. Cüret. Sen." Ishim bir tüy
daha çalarken kanat kemiklerim gerildi ve botlarımın
etrafında oluşan mor t mse e bir yenisi daha eklendi.

Başmelek gözlerini kırpıştırdı. "Neye nasıl cüret ederim?"

"Bunu bana şimdi söylemeye nasıl cüret edersin! Buna
inanmama nasıl izin verirsin" A lamak istemiyordum
ama bir inilti  ıktı. "Dört buçuk yıl, Seraph," diye
mırıldandım. "Dört buçuk yıl. Kalbimin bir parçası dört
buçuk yıldır  l ."

 l mc l bir sessizlikte fısıldayarak, "Sessiz olmazsan, o
parça sonsuza dek gömülecek," dedi.

Gözlerim o kadar açıldı ki kirpiklerim kaş kemi imi
sıyırdı. Onun ruhunun avlanıp yok edilebileceğini hiç
düşünmemiştim.

Çenesini ovuşturarak, "Burada bir kucaklaşma
bekliyordum," diye mırıldandı. "Ya da en azından bir
teşekkür."

" z r dilerim. Ba ırdı ım ve sana vurdu ım için."
K  uk bir yastık kılıfını rahatlıkla doldurabilecek mor
t mse e baktım ama sonra cümlesinin ilk kısmı dikkatimi
 ekti. "Az önce sarılmak istediğini mi söyledin?"

Eli yüzünden uzaklaştı. "Bir tane istediğimi söylemedim."

Kızı coşkulu olsa da, bunu babasından aldığını
sanmıyordum. Muhtemelen annesinden.

"Sorularım var."

"Hayal edebiliyorum ama burada
değil." "Nerede o zaman?"

"Bir yer
biliyorum." "Beni
de götür."

Hızlıca onaylamam karşısında şaşırmış gibi kaşlarını indirdi. "Emin misin?"

Başımı salladım.

Doğruldu ve omuzlarını geriye attı, kanatlarını sardı, bizi tekrar geceye ve pusuda bekleyen yaratıklara maruz bıraktı. Lavanta kanatlı ishim üzerimizde bir yerlerde sallanıyor, kulak misafiri olmaya mı çalışıyordu?

"Burası-" Ayaklarım altımdan çekilip alınırken uzak kelimesi bir ciyaklamaya dönüştü ve havaya fırlatıldım. Kollarım çırpındı, başmelek yukarı doğru fırlarken boynunu yakaladı. "Bir uyarı iyi olurdu," diye homurdandım.

Beni duyduğundan emin değildim ama güçlü kanatlarını pompalamayı bıraktığında, "En iyi ulaşım aracını tartışmak istemedim" dedi.

"Yani seçim hakkımı elimden mi aldın?" Tüm yüzüklerimle onu morartıp morartmadığımı umursamadan tutuşumu sıkılaştırdım. "Bunun senin yeteneklerinden biri olduğunu neredeyse unutuyordum." Karadan kilometrelerce uzakta sallanırken sataşmak kesinlikle akıllıca değildi ama bilgelik hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı. Öte yandan dürüstlükte iyiydim.

Yorumum bana sert bir bakış kazandırdı, ancak vücudu - ve dolayısıyla benimki- öne doğru eğildiğinde bakışı çabucak unuttum. Midem altüst oldu. Yüzümü aşağıdaki salyangoz şeklindeki şehirden çevirip baş meleğin sert göğsüne gömdüm. Benimki kadar çılgınca olmasa da nabızı aceleyle atıyor, alnıma, burnuma, çeneme çarpıyordu.

Karnımın dönüşü yavaşlayana kadar siyah rüzgârın ve sıcak süetlerin kokusunu içime çektim. "Beni bırakmak için en iyi yeri mi değerlendiriyorsun?"

"Belki de" demeden önce birkaç vuruş boyunca sessizce süzüldük.

Ciddi olup olmadığını kontrol etmek için gözlerimi açtım. "Hala kanat kemiklerim var."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Beni düşürseydin ölmezdim."

"Bunun farkındayım."

"Ama acıtabilir." Muhtemelen amaç da bu olurdu .

. . Bu kadar şiddetli vertigo ve hareket hastalığı yaşadığım için kanatlarımı tamamlamayı planlamıyor olmamın muhtemelen iyi bir şey olduğunu düşündüm.

"Sana acı çektirmek gibi bir niyetim yok, Celeste." Ve yine de vardı ...

"Celeste?"

"Sadece güzel üniformanın üzerine kusmamaya çalışıyorum, Seraph." Yutkundum. Bir kere. İki kez. Sonunda yüzümü Asher'ın gövdesinden ayırdım.

Aşağıya, benim bakmaya cesaret edemediğim geniş şehre bakıyordu. Bakmaya cesaret edebildiğim tek şey yukarıdaki yıldız nehirleriydi.

"Sorularını sor, Celeste."

Gözlerimi gökyüzünden kaçırdım. "Burası mı?" Devasa biçimli bir mangala yaslanmış olmama rağmen serin terler tenimi buz gibi yaptı.

"Gökyüzünde saklanacak hiçbir yer yok. Özellikle de açık gecelerde."

Aptalca etrafıma bakındım. Geceyi süsleyen minyatür Eyfel Kulesi'ni gördüğümde midem kasıldı ve alnımı tekrar Asher'ın göğsüne bastırdım. Beni buraya gerçekten konuşmak için en güvenli yer olduğu için mi getirmişti, yoksa kontrolü tamamen elinde tuttuğu için mi?

Önemli değildi.

Birkaç sakinleştirici nefes aldım. Nerede olduğunu düşünme. Güvendesin.

Sayılır.

"Onu da kurtardınız mı?" "Evet."

Sürpriz pared benim yüz itibaren ve
Süet. "Elysium'da birlikteler mi?"

"Hayır."

"Birlikte değiller mi? Yoksa Elysium'da değiller mi?"

"İkisi de değil. İkisi de değil."

"Onlardan biri Abaddon'da mı?"

"Hayır." Uzaktaki yıldızların parıltısı, sert çenesini kaplayan kirli s a k a l ı n kenarlarına vuruyordu.

"Neredeler o zaman?"

Aşağıdaki dünyaya başıyla işaret etti. "Paris'te mi?"

"Dünya'da. Paris'te değil." "Birlikteler mi?"

"Hayır."

"Onları ayırdın mı?" Ben ruh eşlerine inanmazdım ama Leigh inanırdı ve Jarod'un onun ruh eşi olduğuna inanırdı.

Asher'in dikkati parıldayan şehirden uzaklaştı ve bana odaklandı. "Başka seçeneğim yoktu."

Başka seçeneği yok muydu? Yoksa hâlâ Leigh'i kendine mi çekmeye çalışıyordu? Bu soruyu daha sonrası için bir kenara bıraktım. "Bildiğim kadarıyla ruhlar Dünya'da dolaşmadığına göre, onları insan rahimlerine yerleştirdiğinizi varsayıyorum?"

"Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sonra-nerede?"

"Onları rahimlere yerleştirseydim, birinin çocuğu olurlardı. Kanat kemiklerinin gelişebilmesi için loncalarda yetiştirilmelerini istedim. Böylece ikinci bir şansları olacaktı." Gözlerini kısarak kabarık saçlarıma baktı. "Reenkarnasyon hakkında ne biliyorsun?"

"Tam da loncalarda öğrettikleri gibi. Malakim'in ruhu yaşamın ilk üç ayında rahme yerleştirmesi gerektiğini. Ve eğer bu yapılmazsa, yeni bir ruh oluşacak ve dünyaya yeni ve eskinin gerekli dengesini sağlayacaktır."

Buz gibi bir cereyan bedenlerimizi yanlara doğru itti. Parmaklarım boynunu sıktı ve on altı yüzüğümün şeklini etine işledi.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Sakin ol Celeste. Seni düşürmeyeceğim."

"Bunu söylemek senin için kolay. Kanatları olan sensin." Bir tutam saç alnımı kamçıladi. Onu geri toplama dürtüsü, Asher'a sarılma dürtüsüne yenik düştü.

Beni tutuşunu yeniden ayarladı ve ben de nefes nefese bir ciyıklama çıkardım. Başparmağı uçuşumu yakaladı ve geri çekti. "Unutma ki ben senin düşebileceğinden daha hızlı uçabilirim."

"Ne kadar rahatlatıcı."

Gülümsemesi biraz daha genişledi ve düzinelerce endişe çizgisini sildi.

"Aslında, hiç kimseyi düşürmediysen bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Çocuk olsaydı yaramazlık olarak adlandırabileceğim bir şeyle gözleri parlıyordu ama Asher çocuk değildi. Bir asırdan fazla bir süredir de çocuk olmamıştı. "Düşürölmek istemeyen hiç kimseyi düşürmedim."

"Akli başında kim bırakılmayı ister ki? Biliyor musun, boş ver. Leigh'e dönelim. Onu nereye koydun?"

Bir iç çekiş, yüz hatlarından arta kalan ışığı sildi. "Bazı yeni ruhların her zaman bunu başaramadığının farkındasınız değil mi?"

"Ölü doğanları mı kastediyorsun? Sen . . . ölü doğmuş bir bebeğı mi canlandırdınız?"

"İki."

"Onlara ruh vererek mi?"

"Evet."

"Bunu yapabilir misin?"

"Başmelekler bazı mucizeler gerçekleştirebilir."

"O zaman Leigh ve Jarod'u neden hayata döndürmediniz?"

Göz kapakları kapandı. "Onlara ulaştığımda kalp atışları çok uzun süre durmuştu."

Ölümün baş melekleri üzdüğünü düşünmüyordum ama serafimlerin saklambaç oynayabileceklerini de düşünmüyordum.

Tüylerim aniden diken diken oldu. Ortam sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan tüylerim diken diken oldu. Leigh dört buçuk yıl önce ölmüştü ve Naya

"Naya. . ." Yarı gazladım, yarı fısıldadım.

Göz kapakları kalktı ve Naya'nın kılere benzemeyen gözleri benimkileri aradı.

"O-" Yüzümden göğsüme doğru bir sıcaklık yayıldı. "Bu yüzden-" Boğazım sıkıştı ve Asher ışıkla halelenene kadar yıldızların iğne uçları birbirine karıştı. "Bu yüzden adımı biliyordu."

Yavaş bir vuruş geçti. "Bundan korkuyordum." "Adımı öğrenmesinden mi korkuyordun?"

"Onun ruhu seninkini tanıyacak."

Kalbim atışımın ortasında tökezledi. "Yeni bedenine yerleştirmeden önce onu temizlemedin mi?"

"Yaptım ama ruhlarınız arasında derin bir bağ vardı ve bu ortadan kaldırılabilir bir şey değil. En azından onarılamaz bir hasara yol açmadan." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki, şaşkınlığım ağzım açık bir bakışa dönüştü. "Siz ikiniz ruh eşiydiniz."

"Ne? Jarod'un ..." "Onun ruh eşisi değildi."

"Ama-"

"Eş, arkadaş demektir Celeste. Jarod . . . Daha fazlası olduğuna inanıyorum. Onun neshahadza'sı, ruhunun yarısı olduğuna inanıyorum."

Hâlâ ruh eşlerinin var olduğu gerçeğini aklıma yerleştirmeye çalışıyordum. Ve şimdi, ruh eşleri?

"Neshahadza en derin ve en nadir bağlantıya sahiptir." Yüz hatları tiksintiyle mi yoksa acıyla mı buruşmuştu? Başmeleğin aşka ne kadar kötü gözle baktığını düşünürsek, muhtemelen öğreniyordu. "Ruhlar bir kez birbirine kilitlendiğinde, diğeri olmadan yaşamaları imkânsız hale gelir."

Siyah okyanusta sallanırken, neredeyse hiçbir şeyin üzerinde asılı olduğumu unutuyordum. Uzun zamandır nefret ettiğim bir adama yaslandığımı neredeyse unutuyordum. Artık nefret etmediğim bir adama. Göksel yasalara meydan okuyup değerli bir ruhu kurtarmışken nasıl nefret edebilirdim ki?

İki değerli ruh.

"Neshahadza," Meleklerle özgü bu kelimeyi dilimde yuvarladım. "Herkesin bir tane var mı?"

"Evet, ama çoğu insan kendi ruh eşiyle asla karşılaşmaz ve ruh eşlerinden biriyle yetinir."

"Birden fazla ruh yarımız var mı?"

"Hayır."

"Seninkiyle tanıştın mı?"

Bana öyle bir bakış attı ki, merhametine kalmasaydım kıs kıs gülebilirdim.

"Hâlâ Leigh için yanıp tutuşmuyorsun, değil mi?"

Ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Tabii ki hayır! Neden böyle iğrenç bir şey düşündün ki?"

"Onunla evlenmek istedin-"

"Çünkü onun ruhu güzeldi. Bu asla fiziksel bir çekim meselesi değildi."

"O senin biyolojik kızın değil, Seraph, yani teknik olarak-"

"O bir çocuk."

"Çocuklar büyür."

Ürperdi. Gerçekten ürperdi. "Benim kanımı taşımıyor olabilir ama her açıdan benim kızım ve onun peşine düşerek bu saygısızlığı asla yapmam. Asla." Tekrar ürperdi ve bu o kadar güçlüydü ki kendi bedenimin titremesine neden oldu. "Lütfen böyle bir şeyi asla ima etme. Bu iğrenç bir şey."

"Özür dilerim ama sormak zorundaydım."

"Ve yaptınız. Ve artık konu kapanmıştır."

Başımı salladım.

Kanatlarını yavaşça pompaladı ve sonra tekrar süzüldük, parıldayan uçsuz bucaksızlığın içinden kayarak geçtik.

"Jarod'u oğlun olarak mı yetiştiriyorsun?" Ruhlar cinsiyetsiz olduğu için, "Yoksa kızım mı?" diye değiştirdim.

"O da bu hayatta bir çocuk. Ve hayır. Onunla hiçbir ilişkim yok. Bir çocuğun kökeni açıklamak için yeterince karmaşıktı."

"Eminim." Başmeleğe sarılmak için garip bir istek duydum ama onu ürkütmek ve kanat hızının benim son hızımı aştığına yemin etse bile düşme riskini almak istemedim.

Belki daha sonra sağlam bir zeminde ona sarılırdım. Yollarımız ayrılmadan önce. Yine de yollarımızı ayırabilir miydik? Loncalardan atılmadan önce üç ayım daha vardı. Hayatıma geri dönüp Leigh'in ruhu bu dünyanın bir parçası değilmiş gibi davranabilir miydim?

"S "Jarod'a ne oldu?"
"Ona Viyana loncasından bir ophanim emanet
ettim," diye açıkladı Asher. "Tobias."

"Ve bu Tobias . . . biliyor mu?"

"Evet."

"Ve ona
güveniyorsun?"

"Kanatlarımla."

Küçüklük bir melek için kanatlar kadar değerliydi. "Bir
gün çocukları tanıştıracak mısın?"

"Nefilim ruhlarıyla ilgili yasayı değiştirene kadar olmaz."

"Değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Henüz aktif olarak değil. Çocuklar değerlerini
kanıtladığında, ikisi de yükseldiğinde, haçlı seferime
başlayacağım. Tanışma konusuna gelince, umarım uzun bir
süre daha karşılaşmazlar ama sen ona giden yolu buldun.
Dünyayı özgürce dolaşmaya başladıklarında onun da kendi
yolunu bulacağını düşünüyorum." Göğsü düzensiz bir iç
çekişle yükseldi. "Ve ruhlarının bir şekilde birbirlerini
tanıyacağını hayal ediyorum."

"Sanırım az önce beyaz saçların filizlendi, Seraph."

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Saçımın kalmasına
şaşırdım."

Boynunu kavrayışımı hafiflettim, duvar olmadan bu kadar yukarıda olmanın dehşeti geçtiği için değil, onu incitmek istemediğim için. Artık istemiyorum. Bunu benim için yapmamış olsa da, Leigh'i kurtarmak bana bir hediye gibi gelmişti.

"Bu sefer Jarod'un adı ne? Lucifer mı?"

Gergin yüzünü eğlence yumuşattı. "Ona yakıştırdı."

"Ayrıca sırtına bir hedef tahtası da çizmiş olurdu." Gözlerini aşağıdaki karanlık şehre dikti. "Tobias ona Adam adını verdi."

"Adam ve Naya. Kulağa hoş geliyor."

Ağzı inceldi. Bundan hoşlanmadığını anladım. Naya artık onun küçük kızı olduğu için mi, yoksa hâlâ ... hayranı olmadığı için mi? Adam hayranı olmadığı için mi?

O anda aklıma bir şey geldi. Birdenbire çok mantıklı gelen bir şey. "Mimi biliyor. Bu yüzden sana kış deliği demedi ve seni neşeli yoluna göndermedi."

Tek kaşı yukarı kalktı. "Kış deliği mi?"

"Gerçekten sana bir resim çizmemi istiyor musun?"

"Sanırım bir yolunu bulabilirim." Bu bir gülümseme miydi? "Ve evet."

O biliyor."

"Ish Eliza biliyor mu?"

Başını geriye doğru salladı. "Ish Eliza mı? Neden bilsin ki?"

Omuz silktim. "Naya, biz oyuncak sandığında çömelmiş bizi bulmanı beklerken ikinizin yakın olduğundan bahsetmişti."

"Ish Eliza benimle birlikte çalışıyor. Onunla bir ilişkimiz yok, olsaydı bile bunu ona asla söylemezdim. Yaptığım şeyin sadece rütbemi düşürmekle kalmayıp öldürülmeme de neden olabileceğinin farkındasınızdır."

"Kanatların var."

"Bir nefilim ruhunu-iki nefilim ruhunu kurtardığım ortaya çıkarsa bu duman olur. Ve Yedi'nin benim kanatlarımla yetinmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Derinizi yakarlar mı?"

"Derimi mi? Hayır. Doğrudan ruhuma

saldırırlar." "Ruhları yakabilir misin?"

"Başmelek ateşi pek çok şeyi yakabilir." Kaşlarının arasında dikey bir oluk belirdi. "Benden nefret ettiğini biliyorum Celeste ama bu bilgiyle bana zarar vermeye çalışırsan Naya'ya da zarar vermiş olursun. Onun ruhunu yakmakta tereddüt etmezler" - ürperdi - "ruhunu yakarlar."

Bir elimi boynundan ayırmasam da diğer elimi yanağına götürdüm. "Senden nefret etmiyorum. Artık etmiyorum. Ve bana söylediğin her şeyi dünyevi mezarıma götüreceğime söz veriyorum."

"Mezar mı?"

"Nefilim ruhuma acımadığın sürece." "Sen bir nefilim değilsin."

"Henüz." Elim tekrar ensesine doğru kaydı.

"Sana güvenmenin fikrini değiştireceğini düşünmüştüm."

Bunu bu yüzden mi yapmıştı? "Fikrimi değiştirsem bile Seraph, ne yazık ki kanatlarımı zamanında tamamlamamın bir yolu yok. Aralık ortasından önce yedi yüz tüy kazanmam gerekiyor."

Kanatlarının bronz uçları biz sürüklenirken çırpınıyordu. "Ve?"

"Ve bu imkansız."

"Leigh ve Jarod'u geri getirmek de öyle." Saç telleri alnına döküldü.

"Keşke bana daha önce söyleseydin. . ." Dört yıldır ilk kez kanatlarımı mahvettiğim için pişmanlık duydum. "Özür dilerim. Bu senin hatan değil."

"Bu benim hatam. Tamamen benim hatam. Hepsi benim hatam." Daha önce saçımın bir tutamını koparıp aldığı başparmağının baskısı arttı. Acı verici değildi. Daha çok başımı kucakladığını hatırlatıyordu. Ve bu konuda vücudumu. "Sana yardım etmeme izin ver Celeste. Sebep olduğum hasarı düzeltmeye çalışmama izin ver."

Alt dudağımı ısırdım, dişlerimin arasında kaydurdım, teklifini ve sonuçlarını düşündüm - bir başmeleğin yardımı kaşları kaldırmaz mıydı? Sonra da başarılı olma ihtimalimizi tarttım; zayıftan daha zayıf.

"İnsanlara seçenek sunma yetisine sahip olmadığımı düşündüğünü biliyorum Celeste, ama öyleyim. Ve eğer gerçekten yükselmek istemiyorsan seni zorlamayacağım. Artık biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama denemezsен hayal kırıklığına uğrarım." Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Naya ve Mimi'den bahsetmiyorum bile."

"Ben de baş meleklerin şantajdan uzak olduğunu sanırdım."

"Zorlama, ateş ve etkileyici kanat açıklıklarıyla birlikte bizim uzmanlık alanımızdır."

"Ve yüksek dozda alçakgönüllülük." Gözleri parladı.

"İşe yarıyor mu?"

Beni tekrar düşünmeye sevk etmek için bulduğu sebep beni şaşırtmadı.

-Suçluluk güçlü bir motivasyon kaynağıydı ama imkansız denemek vicdanını rahatlatmaya yetecek miydi? Daha da önemlisi, ben ne istiyordum?

Dünya'da kendim için kurduğum hayatı seviyordum. Üniversiteyi ve melek olmayan en iyi arkadaşımı seviyordum. Yedi yüz tüy kazanmak için çabalamak kaotik ve yorucu olurdu. Bir mucize olur da bunu başarırsam, sevmeye başladığım bir dünyaya nefret ettiğim bir dünya için veda edeceğimden bahsetmiyorum bile.

"Celeste?" Asher'ın sesi göçebe bedenlerimizi saran rüzgâr kadar yumuşaktı.

İçimi çektim. "Eğer kabul edersem, tam olarak nasıl yardım edeceksin? Tam olarak nasıl yardım edebilirsin?"

Sanki teklifini düşündüğüm için elimden kayıp gitmemi istemiyormuş gibi kollarını sıkıca kavradı. "Günahkârları önceden seçerdim. Loncaya uğramana gerek kalmadan seni onlara kaydedirim. Sana mümkün olduğunca çok zaman kazandırırım."

"Bu tam zamanlı bir iş olacak, Seraph. Elysium'u yönetmek zorunda değil misin?"

Gülümsemedi. Hayır, korkutucu derecede ciddiye.

"Kanatların tamamlanana kadar senin yanında olacağım."

"Elimi tutmayı planlıyorsun, değil mi?"

Gövdesi ve kolları sertleşti. "Ben, uh I-"

Rahatsızlığı karşısında gözlerimi devirdim. "Sakin ol. Şaka yapıyordum."

Bana tavsiyelerde bulunmalarını dileyerek yıldızlara baktım. Eğer kabul eder ve başarısız olursam, bu darbe o kadar şiddetli olacaktı ki iyileşebileceğimden emin değildim. Ama denemezsem, hep merak edecektim. Ve eğer başarırısam . . .

"Başarısız olmak mı, merak etmek mi?"

Yüksek sesle mırıldandım. "Ne?"

"Kararımın akıl sağlığım üzerindeki sonuçlarını tartıyorum."

Sanki karar vermem için bana zaman tanıyormuş gibi sessiz kaldı.

Denerken ölmezsem, sevdiğim herkesle sonsuza dek yaşayabilirdim. "Tamam. Hadi yapalım şunu. Ya da en azından deneyelim, ama hâlâ kanat kemiklerim varken delirirsem, bunun sorumlusu sensin Seraph."

Sırtışı, en saf gerçek kanatları gölgede bırakana kadar yüzünü yeniden şekillendirdi.

"Anlaşmamızı mühürlemek için elinizi sıkardım ama şu anda vücudumdan tek bir parmağınızı bile çekmenizi istemiyorum."

Kıkırdadı. Bu ses şaşırtıcı derecede çekiciydi.

"İstedığınızı aldığınıza göre artık iniş yapma şansımız var mı?"

"Dileğin benim için emirdir." Beni kendine doğru çekti, sonra öne doğru eğildi ve kanatlarını geri çekti.

Havayı yarıp geçerken çığlık attım, o kadar hızlı düşüyordum ki başmeleğe tırmanmaya çalıştım. "O kadar hızlı değil! Durun! Lütfen durun! Hasta olacağım. Dur!"

Kanatlarını açtı ve bedenlerimiz yukarı doğru yükselmesine rağmen karnım kuyruk sokumuma çarptı. "Celeste, korkacak bir şey yok." Beni kavrayışı hafifledi, sonra sıkılaştı.

"Hızdan hoşlanmıyorum. Yüksekliği de sevmiyorum. Ve korkunç bir hareket hastalığım var."

"Sürüklenebiliriz ama bu biraz zaman alır. Yere daha hızlı dönmek istediğinizi düşünmüştüm."

"Alternatif bir yol yok mu?"

"Maalesef yok."

Daha ne kadar hava kat etmemiz gerektiğini görmek için yanlara baktım. "Neden bu kadar yukarı çıkmak zorundaydınız?" Kubbeli çelik ve cam çatısı şu anda bir sakız damlası büyüklüğünde olan Grand Palais'yi gördüğümde mırıldandım.

"Çocukken yıldızların Elysium'dan uzaklaşmış, hem insan hem de göksel dünyalardan bıkmış ruhlar olduğuna inanırdım." Asher'in yüzü yukarıya dönüktü. "Bir ophanim onların yanan hidrojen ve helyum topları olduğunu açıkladığında ağladım."

Homurdandım çünkü erkek melek, Naya ne kadar hassassa o kadar huysuzdu. "Ağladığını hayal bile edemiyorum."

Gözleri bana döndü, sanki bir yıldız ışığından kaçmış gibi parlıyordu. "Kürek çektiğim yıllarda bir tüy bile kaybettiğimi hayal bile edemezsin herhalde."

Kaşlarımı çattım. "Sen mi kaybettin? Hiç kaybettin mi?"

"Birçoğunu."

"Benim kadar çok değil ama, değil mi?"

"Sanırım en çok tüy kaybetme rekorunu elinde tutuyorsun." Gururla gülümsedim.

"Ayrıca görev dışında en çok tüy kazanma rekorunu da elinde tutuyorsun."

"Görev dışı mı?"

"Görevde değilim."

"Demek ki yükseldiğimde neredeyse iki tam set kazanmış olacağım. Bu bana en azından malakim rütbesine erişim sağlamalı."

Boğazı düğümlendi. "Yükseldiğinizde, melezlere gerçeklerle aynı hakları vermek için savaşacağıma söz veriyorum."

"Önünde daha önemli bir dövüş var. İlkini kazandıktan sonra ikincisine geçeceğiz."

Rüzgâr hızlandı ve saçlarımı yüzüme savurdu. Bir elimi ensesinde tutarken, diğer elimi rüzgârda savrulan saç tellerini geriye doğru bastırmak için uzattım. "Mimi geri

dönmek istemedi, değil mi?"

Yüzünde sessiz bir gülümseme belirdi. "Hayır. O seni bekliyor."

Dünya'ya doğru hızla ilerlerken, daha ne kadar yolumuz olduğunu düşünmek yerine Mimi'nin sarsılmaz güvenine odaklandım. Ya da daha doğrusu, benim hala gitmem gerekiyordu.

Yerin altından bahsetmiyordum. Asher imkansızı başarmıştı. Ben yapabilir miydim?

W New York'taki loncaya döndüğümüzde, eski fletcher akşam yemeğini bitirmek üzereydi ya da

Şehre, görevlere ya da eğlenceye çıkmaya hazırlanıyorlardı. Birkaç tanesi durup Asher ve bana baktı.

"Madem buradayım Seraph, Sıralama Odası'na uğrayalım ve sen de bana yarın kimi reforme etmem gerektiğini göster."

"Çok yorgunsun Celeste. Neden eve gitmiyorsun, ben de-

Bir "Apa" çılgılığı duyuldu ve ardından küçük sarışın bir kasırga doğruca Asher'a yöneldi. Gelen çocuğu yakalamak için tam zamanında çömeldi.

Ayağa kalkarken kadının yüzündeki saçları düzeltti. "Sen hâlâ ne yapıyorsun?"

Kalbim sıkıştı.

Leigh . . .

Arkadaşım oradaydı, yeni bir bedende, ama tam oradaydı. Eğer uzansaydım, ona dokunabilirdim.

Ona dokunmuştum.

"Uyumaya çalışıyordum ama gerçekten kötü bir rüya gördüm Apa." Ürperdi. "Çok korkutucuydu. Bir adam vardı. Ve beni boğuyordu."

Nefesimi içime çektim. Geçmiş hayatını hatırlıyor olabilir miydi? Dört yıl önce, bir adam

Leigh'i boğmaya çalışan Tristan adında bir adam. Jarod'un en iyi arkadaşıydı ve onu o kadar sahipleniyordu ki, arkadaşını Leigh'e kaptırdığını hissettiğinde, onu ortadan kaldırmaya çalıştı.

Leigh bana ne kadar korktuğunu anlatmıştı, kendisi için değil ama o zamanlar onun aksine ölümsüz olmayan Jarod için. Yatak odasına hışımla girmiş ve Tristan'ı balkondan avludaki fiskiye, çocukken kanatlarını toza çevirdiği taştan bir meleğin olduğu fiskiye fırlatmıştı.

Asher Leigh'in ruhundan bu anıyı çıkarmayı başaramamış mıydı? Belki de nefilim ruhları insan ruhlarından farklıydı. Belki de Mira bazılarının kurtarılamayacağını söylerken bunu kastediyordu.

Gözlerimiz Naya'nın vahşi yelesine takıldı. Endişe gözbebeklerinin büyümesine neden oldu. Naya'nın çok fazla şey hatırlamasından mı, benim ona ihanet etmemden mi, yoksa Naya'nın onu aldatmasından mı endişeleniyordu? Tristan'ın Leigh'i boğduğunun farkında mıydı? Ona hiç söylemiş miydi?

Asher, Naya'nın kulağına başını defalarca sallamasına neden olan bir şey fısıldadı ve sonra başını omzundan kaldırıp boynunu bükmesine neden olan başka bir şey mırıldandı.

"Celeste!"

Kalbim güm güm atıyor, atışları hanımeli kokulu havayı dalgalandıracak kadar gürültülü oluyordu. "Hey, ufaklık." Gülümsemeye çalıştım. Başaramadım.

Ophan Pippa bize doğru geldi. "Özür dilerim Seraph. Diğer çocukları uyandırmasın diye Naya'yı sakinleştirmek için küçük bir gezintiye çıkardım. İzin verin onu sizden alayım." Kollarını uzattı ve Naya başını Asher'in boynunun kıvrımına soktu ve Paris'in sarmal çatılarının üzerinde sallanırken benim ona sarıldığım kadar şiddetle ona sarıldı.

"Teşekkür ederim Ophan, ama onu yatağına yatıracağım." Naya'nın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Celeste ile işim bittikten sonra."

Başmelek bu gece sürprizlerle doluydu. Onu yatağa mı yatırdı? Ona hikâyeler anlatıp uyuyana kadar yatağının dibinde mi otururdu? Tüm ebeveynler benimki gibi değildi ama çoğu ne gündüz ne de gece loncada takılmazdı.

Asher Sıralama Odası'na doğru başını salladığında bir adım geri çekildim, sonra döndüm, botlarımın tabanları ateş damarlı kuvarsın üzerinde gıcırıyordu. İçerideki dairesel barda sadece bir kişi daha oturuyordu. İronik bir şekilde, hayatımın altüst olmasından bir gece önce Tuzak'ta gerçek arkadaşıyla tanıştığım kişiydi.

Asher ve Naya'yı gördüğünde bakışları genişlemeyken, beni gördüğünde kirpikleri havaya kalktı. Celeste'in Sıralama Odası'nı ziyareti hiç şüphesiz şok ediciydi.

Ayakları parlak kuvarsın üzerinde sürtünen bir tabure çıkardım. Asher yanıma oturdu, Naya onun kucağındaydı. Holo-ranker'ımı açmak için avucumu cam panele bastırdığımda, en iyi arkadaşımın ruhunu barındıran küçük bedene bir kez daha baktım.

Leigh ve Naya birbirinin aynısıydı ama Naya ortak anılarımızı taşımıyordu. Oynadığımız bitmek bilmeyen Ne Evet Ne Hayır oyunlarını hatırlamıyordu. Bana kanatçık denildiğinde kaybettiğim tüylerimi ve gerçek anlamlarını gizleyecek kadar yaratıcı olmayan küfürlerle karşılık verdiğimi hatırlamıyordu. Son günlerinde onun yanında olmak için Paris'teki bir günahkâra nasıl imza attığımı hatırlamıyordu.

Onu Asher'dan çalmak ve kollarımı ona dolamak istedim.

Ona bizimle ilgili tüm hikayeleri anlatmak istedim. Birlikte yaptığımız her şeyi.

Ve sonra bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

Ama o bir çocuktü.

Ve adı Naya'ydı.

Leigh değil.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve Asher'ın uzun parmaklarıyla onun saçlarını çözmesini izledim. Orada aşk vardı.

Sevgi ve aidiyet.

Kıskançlık küçük başını kaldırdı çünkü eskiden böyle sevdiği kişi bendim... ait olduğu kişi bendim. Bana ve Jarod'a. Ama Asher'a değil.

Ve şimdi onun kızıydı. Sadece onun.

"O değil. Hiç hoş görünmüyor." Naya cam panelden yansıyan üç boyutlu görüntü karşısında minik burnunu kırıştırdı.

Günahkâra baktım, Barbara Hudson adında bir kadının bana baktığını gördüm, ağzı öylesine büzülmüştü ki kırıksıklıklar etrafına güneş ışınları gibi yayılıyordu. Asher öne doğru eğilip cam panelin üzerine bir isim karalamadan önce tek okuyabildiğim puanı -100- ve sistemde geçirdiği ay sayısı -400- idi.

Kadının yüzü gür beyaz kaşları, bir yığın beyaz saç ve 82 puanı olan bir adama dönüşürken, "Bu Barbara Hudson üç haneli puanı kazanmak için ne yaptı?" diye sordum.

Asher başını hafifçe sallamadan önce bakışlarını Naya'ya çevirdi, rüzgârda savrulan saçları yüzünün etrafında oynayıyordu. Barbara'nın işlediği suçların dört yaşındaki bir çocuğun önünde tartışamayacak kadar korkunç olduğunu düşündüm.

Asher çenesini cam panele doğru uzattı. "Avucun, Celeste."

Onun yargısına güvenmeme rağmen, yine de günahkârın sabıka kaydını araştırdım.

GERALD BOFINGER (20 AY)

DOLANDIRICILIK.

"Tehlikeli biri mi, Apa?" Naya başını onun çenesinin altına sıkıştırdı.

"Hayır. O zararsızdır."

"Güzel. Çünkü Celeste'in zarar görmesini istemiyorum." Onun endişesi kalbimi sıkıştırdı.

"Merak etme, motasheh. Ben de bunu istemiyorum." Bu sözlerle, içimde kalan kıskançlığı kazıyıp attı.

Gerald'ın neşeli yüzünde adım görünene kadar avucumu cam panele bastırdım. Evet, neşeli görünümlü. Döngüde oynayan yayın, adamın dudaklarının gülümsemeye dönüştüğünü ve Mimi'nin her bahar yaptığı ahududulu jöle kadar kırmızı yanakları yukarı ittiğini gösteriyordu.

Holo-ranker'ın vızıltısı yerini midemin hırıltısına bırakana kadar avucumu yerinde tuttum.

"O senin karnın mıydı?" Naya şişmiş göz kapaklarına rağmen gözlerini aralamayı başardı.

"Evet." İşimiz bittiği için ayağa kalktım. "Henüz akşam yemeği yemedim." Ya da öğle yemeği. Tek yediğim bayat kraker ve kahveydi. "Eve gitmeliyim."

Hâlâ kızının saçlarıyla oynayan Asher hareketlerimi izledi, sonra Naya'yı yeniden ayarladı ve uzun bedenini açarak sırayla yükseldi. Onun yanında dururken kendimi küçücük hissediyordum. İyi tarafından bakarsak, yüzüm köprücük kemiğine yaslanmış Naya'nınkiyle aynı hizadaydı.

Birden başını Asher'ın göğsünden kaldırdı. "Akşam yemeğini burada yiyebilirsin! Ben de seninle otururum ve oyun oynarız-"

Asher onun burnunun ucuna dokundu. "Bugünlük oyunun bitti."

"Hiç adil değil." Kollarını kavuşturdu ve yanaklarımı gülümsemeye çukurlaştıran hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Hayat her zaman adil değildir, Naya. Biz melekler bu yüzden varız. Adil kılmak için." Onu bir kolunun kıvrımında dengede tutarak bana döndü. "Celeste, yarın sabah dokuzda seni alacağım."

"Beni almanıza gerek yok. Bekle, yarın cumartesi. Ofisi kapalı olmayacak mı?"

"Ofisi olacak ama evi olmayacak."

"Peki nerede yaşadığını biliyor musun?"

"İstiyorum."

"Ve beni almaktan kastınız bir Uber, doğru mu?"

Sorumun altında yatan anlamı kavrayarak gülümsedi. Muhtemelen ensesinde hâlâ parmak şeklinde morluklar vardı. "Yürüyebiliriz. Central Park South çok uzak değil."

Başımı salladım ve sonra dayanamadığım için bir parmağımı Naya'nın şeftali tüyü yanağında gezdirdim. "Tatlı rüyalar, ufaklık."

Kolları düğümlerinden çözüldü ve küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Şimdi yapacağım."

"Süper güçler listene büyü sarılmaları da ekleyebilirsin, Seraph."

"Sarılmalarımдан bahsettiğini sanmıyorum," dedi adam, kadın başını tekrar göğsüne yaslariken.

Onun yanağını okşadı. "Sarılmaların en iyisi Apa, ama kalbim Celeste'nin yeniden tüyler istemesine çok seviniyor."

Asher'ın turkuaz bakışlarını altın başının üzerinde karşıladım. "Onları almak için elimden geleni yapacağım ama elimden gelenin yeterli olacağını garanti edemem."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

"Çünkü kazanmam gereken çok tüy var." Holo-ranker'a doğru geri döndüm. "Aklıma gelmişken, kaç tane tüyüm olduğunu kontrol etsem iyi olacak."

"Üç yüz dört," dedi melez.

Hem Asher hem de ben ona doğru baktığımızda, yanakları tutuştu ve omurgasına doğru sürüklediği kanatları gibi kıpkırmızı oldu.

Beni çok mu izliyorsun? Onu zor durumda bırakmak yerine, verdiği bilgiler için teşekkür ettim ve sonra Asher ile Naya'nın yanından geçerek, utançtan değil ama tedirginlikten bakışlarını kaçırdım.

Başmelek benim yükselme şansım olduğuna nasıl inanabilirdi ki? Özellikle kötümser bir insan değildim ama

üç yüz dört . . .? Denemeye değer miydi? "Celeste?"

Naya'nın sesi beni durdurdu.

Gözlerimi kapattım, nefes alıp verdim, sonra sahte bir gülümseme yapıştırdım ve döndüm. "Evet?"

"Benimle oynamak için geri gelecek misin?"

Geri dönmemin tek sebebi oydu. Ve Mimi için. "Baban için sorun değilse, çok isterim."

Başını ona doğru eğdi, saçları onu saran kaslı ön kolun üzerinde dalgalanıyordu. "Apa?"

Bakışlarını benimkilere dikerek, "Celeste'in görevlerine konsantre olması gerekiyor ama geri dönecek," dedi.

"Yapacağım," diye söz verdim, kavisli cam kapılardan çıkıp kuvars koridorda ilerlemeye başlamadan önce. Avluda bir serçe başımın üzerinde alçaktan süzüldü, kulaklarıma güzel ilahilerini yaydı, sonra gökkuşağı kanatlarını çırpı ve yıldızlarla süslü, hayali gökyüzüne doğru yükseldi.

Bir takside otururken, yarın tanışacağım ve reform yapacağım adamı araştırdım. İnsan hakları aktivisti, cömert bir hayırsever, sadık bir eş, şefkatli bir baba, özenli bir dede gibi hepsi de onur verici bir dizi makale buldum.

Onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendikten sonra, tarayıcıma Barbara Hudson'ın adını yazdım ve çocukların ebeveynlerinden kurtulmalarına ve kadınların taciz içeren ilişkilerden kaçmalarına yardımcı olan birçok ücretsiz dava üstlenen bir avukat olduğunu öğrendim. Davalarının ücretsiz olduğunu iddia ettiği ve müşterilerine başka bir şekilde ödeme yaptırdığı için mi bir Triple'dı?

İnternette biraz daha gezinmek üzereydim ki Jase'den gelen bir mesaj ekranımda belirdi: **Yarın akşam pizza var. Sen ve ben?**

O zeytin dalına atladım: **Evet!**

Sonra bir gülen yüz emoji belirdi: Bu **gece tuzak mı var?**

BEN: Gelemem. Ama yarın kesinlikle akşam yemeği. 6'da dairede?

Bekle. Çalışıyorsun.

Yemekten sonra giderim. Hangi daireye?

BEN: Bizimkiler.

Üç küçük nokta dans ediyordu. Ne yazıyor olabileceğini merak ettim. Noktalar kayboldu ve geride boş bir ekran bıraktı. Burası bizim dediğim için kızmış mıydı? Tabii . . .

Yanağımın içini ısırarak gönderdim: **Neden benim evimde buluşmuyoruz?**

Sadece iki harften oluşmasına rağmen cevabı yavaş geldi: **TAMAM.**

S Mimi'nin bana Paris'te aldığı büyük boy güneş gözlüklerini takarak kapıcıya veda ettim ve lobiden çıkıp

kör edici güneş ışığı. İyi uyumuştum, enerji ve yenilenmiş bir iyimserlik yayıyordum. Öyle ki, terasımda kahvemi yudumlarken elime bir kâğıt ve kalem alıp kalan gün sayımı ve kazanmam gereken tüy sayısını karalamış, sonra da hedefime ulaşmak için bir düzine potansiyel denklem bulmuştum. Hesaplamalarım, oyalanmayı göze alamayacağımı ve puanlarına bağlı olarak en az on ya da on iki tane yüksek rütbeli seçmem gerektiğini ortaya koydu.

Başımı güneşe doğru eğdim ve "Bunu yapabilirim" diye fısıldadım.

Kulaklarıma Leigh ve Mimi'ninki kadar tanıdık gelmeye başlayan bir ses, "Şüphe mi ettin?" diye sordu.

"Evet." Bakışlarımı yanan yıldızdan indirdim ve vazgeçtiğim bir şeyi arzulamamı sağlayan adama diktim.

Gözleri göğsümdeydi. Yani, siyah atletimin üzerine basılmış büyük blok harflerle CENNET SIKICIDIR yazıyordu. Slogan, kıvrıkcık şeytan boynuzları ve sevimli şeytani bir kuyruk arasına sanatsal bir şekilde sıkıştırılmıştı.

"Sana uygun bir kas tişörtü almamı ister misin?" Tatlı tatlı sordum. "Eminim XXX-L bedenleri de vardır. Abaddon'a yaptığın yolculuklarda giyebilirsin."

Kıyafet seçimine bakarken, sıkıca da olsa gülümsedi. -Kaslı bacaklarını spreyci boyalı görünmeden saran kireç badanalı kot pantolon ve yanımdan geçen bir kadının kaldırırma takılmasına neden olan tonda, bronzlaşmış kolları gösteren beyaz bir tişört. Neyse ki Plaza'nın kapıcılarından biri, yüzü sıcak asfaltla dolmadan önce onu yakalamayı başardı.

"Bu dünya için fazla güzelsin, Seraph."

Kaşları, ifadelerimin pohpohlamak için mi yoksa yüzmek için mi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kalktı. "Yüz kırk üç yıllık hayatımda ilk kez biri benden güzel diye bahsediyor." Elindeki Starbucks bardağını salladı. "Al bakalım. Bu senin için."

İçeceğe bakakaldım. "Bana kahve mi aldın?"

"Ben aldım. Senin-"

Elimi uzattım ve kafeinli hediye aldım. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin." Koyu, kömürleşmiş sıvıdan bir yudum aldım, sonra dudaklarımı yaladım ve onu bir kafede sırada beklerken hayal etmeye çalıştım. Ne kadar absürt görünüyor olmalıydı. "Naya nasıl uyudu? Başka kâbus gördü mü?"

"Ophan Pippa'ya göre mışıl mışıl uyumuş." Bir elini açık bırakmayı tercih ettiği saçlarının arasından geçirdi. Saç telleri erimiş altın ve bronzdan örülmüş gibi parlıyordu. Uzun saçları çekici gösterebilen erkeklere nadiren rastlanırdı, ama her nasılsa, muhtemelen diğer her şeyi erkek mükemmelliğini haykırdığı için, Asher bunu başarmıştı. "İyi uyudun mu?"

"Kendimden geçtim. Çok keyifliydi."

"Yemek yediniz mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, Apa."

Çenesi keskinleşti. "Bana öyle deme."

Ona kaşlarımı çattım.

"Ben senin baban değilim."

Fincanı indirdim. "Güven bana Seraph, bunu biliyorum. Sadece bir şakaydı."

Asher daha korkutucu görünmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi ama bu onun zaman kaybıydı çünkü hiçbir erkek ya da kadın beni korkutmayı başaramamıştı.

Starbucks bardağını tekrar dudaklarıma götürdüm. "Ee, nereye?" Sesim kuru çıkıyordu. İyi ruh halim gitmiş, onun kötü ruh hali tarafından ezilmişti.

"Sutton Meydanı. Gerald Bofinger'ın nehir kıyısında bir evi var."

Doğuya doğru yürümeye başladığımızda, ona yan gözle baktım. "Biliyor musun, bana adresi mesaj atabilirdin. Yolumu bulurdum. Posta güvercinleri benim yön duygumun yanında hiç kalır." Kanat kemiklerim on yaşıma geldikten sonra insanların dünyasında yön bulmayı öğrenmiştim. İlk haftamda Leigh bana her yerde eşlik etmişti ama sonra tekrar görevlerine yoğunlaşmak zorunda kaldı ve ben tek başıma kaldım.

"Sana yardım edeceğime söz verdim." Bakışlarını Beşinci Cadde'den aşağıya doğru akan arabalardan ayırmadı.

"Bana günahkârları atayarak, bana bebek bakıcılığı yaparak değil."

Karşıya geçmek için beklerken bana doğru döndü. "Beni koçun olarak düşün, Celeste."

Başımı salladım. "Tamam. O zaman Bofinger'ın günahını açıklayabilir misin? Dün gece onu araştırdım ve adam tertemiz."

Bir kir lekesini temizlemeye çalışır gibi çenesinin altını ovuşturdu. Kir falan yoktu. "Henüz ortaya çıkmamış bir saadet zinciri kurdu."

Başka bir Madoff. "Tanrım," diye fısıldadım. "Yatırımcılarından ne kadar çaldı?"

"Otuz beş milyar dolar."

YÜRÜ işareti yandı ve karşıya geçtik. Başmelek yayalar arasında birkaç kafa kafaya çarpışmaya neden oldu. Hatta bir kişi yaya geçidinin ortasında durup baktı ve onu geçtikten sonra da bakmaya devam etti. Tüm bu süre boyunca,

Asher'ın gözleri Apple Store'u barındıran şeffaf küpe sabitlenmişti ve kargaşadan habersizdi.

"SEC'e çok sayıda rapor ulaştı ve bu konuyu araştırıyor, ancak Bofinger her şeyi göze almış durumda. Tüm mal varlığını offshore hesaplara aktardı ve ABD ile suçluların iadesi anlaşması olmayan Umman'da kendine bir mülk satın aldı."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor, Seraph? Teslim olmasını mı sağlayayım, yoksa otuz beş milyar doları geri ödemeye ikna mı edeyim?"

"Onu ıslah etmelisin, Celeste."

"Ne harika bir tavsiye koç. Size koç diyebilir miyim, yoksa bu bana bir başka soğuk azar daha mı kazandırır?"

Bu sefer sözel olmasa da, sorum bana yan göz şeklinde bir cevap kazandırdı. "Sadece Asher'a ne dersin?"

"Benden ne kadar yukarıda uçtuğunu unutturabilir. . uçtuğunu unutturabilir, Seraph."

Burnunun kenarını sıktı ve bir iç çekti. "Bana seni ne mutlu edecekse onu söyle."

"Beni mutlu edecek isimler bana tüylere mal olur, o yüzden neden Seraph'a bağlı kalmıyorum?"

Elini yüzünden indirdi ve sanki Leigh'i kurtardıktan sonra onun hakkında kötü düşünebileceğime inanamıyormuş gibi bana yavaşça göz kırptı. Kabul ediyorum, düşünmüyordum. Espri anlayışı biraz işe yarayabilirdi, ama bunun dışında aslında oldukça iyi bir adamdı. Bunu kendime sakladım, egosunu okşamak ya da mizahın erdemlerini tartışmak istemedim. Bunun yerine kahvemi içtim ve Bofinger denen şerefsiz için bir plan yapmaya odaklandım.

Ağzımdan biraz kahve damlatan ve neyse ki siyah olan tankıma sızan bir nefes çektim.

Oh, hadi ama. Bir tüyümün daha çalınmasını önlemek için İshim'e öfke duyma dürtümü frenledim.

Asher tüylerimin inişini izledi. "Dün gecenin bana olan nefretini azaltmış olabileceğini düşünmüştüm."

Onu düzeltmedim ve Bofinger'ı düşündüğümü itiraf etmedim. Bunun yerine, gürültülü bir sessizlik içinde boğazımı yakan kahvemi içerek yoluma devam ettim.

I Savaş botlarımın tabanlarını Bofinger'ın dev monogramlı paspasına sürdüm ve pirinç kapı zilini çaldım. Kaybolan siyah kapı bir dakika sonra açıldı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu talihsiz bir gofre takım elbise giymiş bir uşak.

"Bay Bofinger ile bir randevum var. Celeste Moreau." Bu yalan değildi. Şu anda Doğu Nehri'ne bakan bir bankta oturmakta olan Asher önceden telefon etmiş ve benim için bir randevu ayarlamış, beni potansiyel bir yatırımcı olarak göstermişti. Tüylerimi kaybettikten sonra söylediği tek şey buydu, bu kaybı kişisel olarak üstlenmişti.

Birkaç kez öğüt vermek istediğini hissettim, ama benim sarsıcı ruh halim dudaklarını mühürledi ve dikkatini etrafımızda dolaşan, bazıları Lululemon giymiş, antrenmana giden; diğerleri dün gecenin kulüp kıyafetlerine bürünmüş, görünüşe göre antrenmanlarını tamamlamış insan seline sabitledi.

Spor salonundan nefret ederdim ve utanç yürüyüşünü sevmezdim ama yine de onları kıskanırdım. Bağımsızlıklarına imreniyordum. Basit hedeflerine. Ruhlarını sürekli tartan göksel terazilere aldırış etmemelerini.

Uşak boğazını temizledi. "Lütfen beni takip edin." Beni şeftali kokulu hava spreyi kokan fuayeye götürürken omzunun üzerinden baktı. Deri taytım ve siyah atletimle Bofinger'ın tipik misafirlerine uymadığımı tahmin ediyordum.

Pencereleri çelik mavisi nehre bakan oturma odasının girişinde uşak eldivenli elini uzattı. "İçeceğinizi alabilir miyim?" Muhtemelen Starbucks içeceğimi geometrik desenli süslü halının üzerine dökeceğimden endişelenmişti.

"Elbette." Bırakmadan önce kalan azıcık kahveyi de içtim.

"Biraz daha kahve ister misiniz? Çay?" Sanırım dökülmesinden endişe etmiyordu. "Bir mimoza, belki?"

Sabah 10'da şampanya kokteyli mi? Ne kadar havalı. "Şimdilik su." Eğer başarılı olursam, belki mimoza teklifini kabul edebilirdim. O gittikten sonra ceviz lambrili odada dolaştım, büyük yağlıboya tablolar, sonra Bofinger ve ailesinin gümüş çerçeveli resimlerine baktım, adam hakkında öğrenebildiğim her şeyi içime çektim.

"Bayan Moreau!"

Arkamı döndüğümde beyaz saçlı finansçının bana doğru hışımla geldiğini gördüm, dudaklarında bir gülümseme vardı. Elini uzattı, elini sıktım, gözlerimin onunkilerle aynı hizada olmasından ürktüm. Günahkârların uzun boylu olmaya eğilimleri olduğundan değil, ama nedense daha heybetli bir adam bekliyordum.

Lüks yaşam tarzını kataloglayan resimlerde, çeşitli aile üyelerinin üzerinde yükseliyordu. Nasıl kandırıldığımı anlamak için omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attım. Parlak bir fotoğrafta, çocuklarının her biri ayaklarının dibinde otururken bir merdivenin tepesinden poz veriyordu. Bir diğerinde ise karısının sandalyesinin üzerinde durmuş, karısı da ona hayranlıkla bakıyordu.

"Böylesine ünlü bir kızı ağırlamak ne büyük bir zevk."

Şöhretli mi? Dikkatimi tekrar Bofinger'a yönelttim ve keşke Asher'a benim hakkımda tam olarak ne söylediğini sorsaydım dedim.

"Mali danışmanınız sizi öve öve bitiremedi."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi, şimdi?"

Tam olarak ne dediğini söyle. Ona iyi bir zam kazandırabilir."

"İnsani amaçlara olan bağlılığınızdan ve şaşmaz iş ahlakınızdan bahsetti."

Gamzelerimin ortaya çıktığından şüpheleniyordum. İnsani amaçlar mı? Daha çok göksel görevler gibi. İş ahlakıma gelince, baş meleğin beni o kadar da ahlaklı bulduğunu sanmıyordum. "Tüm paramı nasıl kazandığımı sizinle paylaştı mı?"

"Vefat eden bir akrabanızdan yakın zamanda yüklü bir meblağ miras kaldığını ve bunu dikkatle yatırıma dönüştürdüğünüzü, ancak daha iyi getiri elde etmenin yollarını araştırmakla ilgilendiğinizi söyledi. Nerede benim terbiyem? Oturun. Lütfen." Görüldüğü kadar sert olan alçak, saten bir kanepeyi işaret etti.

Ben döşemeli bankın etrafında kayarak sert minderlerde rahat etmeye çalışırken, Bofinger bir koltuğun kenarına tünedi. "Her türlü soruyu sorabilirsin canım. Tüm dikkatim senin üzerinde."

Ne istediğine dikkat et, Bofinger. "Eğer birlikte çalışırsak, param ne kadar süre bağlı kalır?"

"Dağıtımların ne zaman yapılacağını mı soruyorsunuz?" "Evet."

Uşağı, içinde su dolu iki kristal kadeh bulunan bir tabakla içeri girdi ve bu kadehleri cam küpün üzerine, dev bir balık iskeletinin kafasına benzeyen şeyin tam üzerine yerleştirdi. Kısa bir süre, küpün içindeki kemiklerin gerçek mi yoksa alçıdan mı oyulmuş olduğunu merak ettim.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Bofinger şöyle dedi: "Dağıtımları soruyordunuz. En cazip fırsatlar sermayeye mümkün olduğunca uzun süre dokunulmamasını gerektirir, bu nedenle üç ayda bir raporlama alsanız bile en az beş yıl uygulamayı seviyorum."

Suyumu aldım. "Bunlar ne tür riskler cazip fırsatlar mevcut mu?"

"Ben riske kesinlikle karşıyım. Kısa vadeli sözleşmeler yerine uzun vadeli sözleşmeleri tercih ve teşvik etmemin nedeni de budur. Ayrıca, fonumun yatırım yapmayı seçtiği herhangi bir şirket hakkında geniş ve kapsamlı bir durum tespiti yapmaya son derece önem vermemin nedeni de budur."

"Serbest yatırım fonu yoluna girmeden önce PWC'de denetçi olarak işe başladığınızı okudum."

Gülümsedi. "Görüyorum ki kendi durum tespitinizi yapmışsınız."

Hiçbir fikrin yok. "Sizin gibi Bay Bofinger, ben de titizliği severim." Bardağını tabağa geri koyduktan sonra bir bacağıyla diğerinin üzerine katladım ve avuçlarımı dizlerimin üzerine koydum. "Rakamlar ve ücretler hakkında konuşmadan önce" -süt kemiği koklayan bir köpek gibi canlandı- "paramın nereye gideceğini biraz daha iyi anlamak istiyorum. Şirketinizin aldığı fonları kaldıraç olarak kullanmayı ve yatırımcıların getirilerini artırmak için borçlanmayı sevdiğini duydum. Bu bir söylenti mi?"

Gülümsemesi titredi. "Kaldıraç kullanımı hedge fon yönetiminde yaygın bir uygulamadır. Zaman paradır, bu nedenle daha büyük miktarlar daha iyi yatırımlar ve daha sağlıklı getiriler sağlar."

Bofinger bundan sonra büyük laflar ederek ve fonunun olağanüstü başarılarını örnek üstüne örnek vererek konuşmasını sürdürdü. Esnememek için dudaklarımı fiziksel olarak birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Beni eğlendiren tek şey kalın kaşlarıydı. Buruşuk alnının etrafında, Leigh'e günahkârlarından birini ziyaret etmek için eşlik ettiğimde banliyöde rastladığım tüylü tırtıllar gibi kıpırdıyorlardı. Onu okşamak için eğilmiştim ki Leigh bileğimi tuttu ve nefes nefese, "Celeste, hayır. Onların dikenleri zehirlidir." Şık kanat kemiklerim sayesinde çok fazla zarar görmezdim ama bu deneyim hoş olmazdı.

Bofinger cümlelerin ortasındaydı ki ben ilgili bir yatırımcı gibi davranmayı bırakıp "Otuz beş rakamı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Adem elması boğazının gevşek derisinin altında titriyordu. "Anlayamadım?"

"Ardından dokuz sıfır geliyor."

"Bu-" Paspası gibi monogramlı gömleğinin yakasını çekti. "Bizimle yatırım yapmayı planladığın şey bu mu?"

"Bu uygun olmaz mıydı?"

Hızla gözlerini kırptı. "Özür dilerim. Anladığımdan emin değilim."

"Siz akıllı bir adamsınız Bay Bofinger. Beni çok iyi anladığınıza eminim."

Yanaklarına renk geldi ve ter şakaklarını parlattı.

"Bakın, ben FBI'dan ya da SEC'den değilim. Ben sadece endişeli bir vatandaşım."

Parmakları, sanki bir şekilde nefes almasına yardımcı olacakmış gibi gömleğinin üst düğmesini açmak için çabaladı.

"Buzun üzerinde yürüyorsun. Çok ince bir buzun. Ve evet, kışını örttüğünü biliyorum." Eşek anlamına da geldiği için, İshim'in yaramazlar listesinde değildi. Delik kelimesine eklenmediği sürece öyleydi. Götün maliyetsiz olduğunu öğrendiğim gün, konuşmamda önemli bir yer edindi. "Umman'da bir yer satın aldığını ve mal varlığını offshore hesaplara aktardığını duydum."

Mor. Adam mordu. Umarım nalları dikmezdi çünkü bu bana tüy kazandırmazdı. Ayağa kalktım, su bardağını aldım ve ona doğru götürüp eline tutuşturdum. "İç."

Uzun bir süre aval aval suya baktı. "Eğer bir devlet kurumunda çalışmıyorsanız, o zaman ... neden buradasınız?"

"Buradayım çünkü sana yardım etmek istiyorum." "Bana yardım etmek mi?" diye ciyakladı.

"Evet, yardım edeyim." Kanepeye döndüm ama bu kez koluna oturdum. "Çok güzel bir ailen var ve yaptığın şey ortaya çıktığında onları mahvedecek. Madoff'u hatırlıyor musun? Çocuklarından biri intihar etmişti. Sen yapmazdın

Bunun Henry'nin başına gelmesini ister miydin? Ya da Madeline'e, bu konuda. Karınızın tüm sosyal kulüplerden atılmasını ve hakarete uğramasını istemezsiniz. Ya da torunlarınızın okulda zorbalığa uğramasını ve dışlanmasını. Çocuklar çok acımasız olabiliyor."

Sessiz kaldı ama en azından suyundan bir yudum aldı.

"Günah çıkarmak için sormuyorum ve Tel. Bu iş yüzüne patlamadan önce bir çözüm bulmamızı istiyorum. Ne kadar paran kaldı?"

Gözleri kapıya kayd.

"Bay Bofinger, ben sizin celladınız değilim. Daha çok koruyucu meleğinizim." Ha. Bir insan sohbetinin içine bu gerçek külçesini sıkıştırdığım için neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse, çünkü gerçek şuydu ki, onun saadet zinciri gülünecek bir şey değildi. "O yüzden lütfen benimle çalış."

"Üç." "Milyar mı?"

"Hayır." Gözlerini kapattı, teni artık sütlaç renginde solgunlaşmıştı. "Üç yüz milyon dolar."

"Peki ya ev? Yani, evler?"

"Bunun için otuz, belki kırk alabilirim. Hamptons'daki yetmiş yakın eder ama-" Bardağı alnına doğru yuvarladı. "Ama zaten buna karşı borç almıştım, yani ... yani banka onun sahibi."

"Peki ya sanat?"

"Birkaç milyon değerinde. En fazla yirmi."

Matematik dehası değildim ama yatırımcılara geri ödeme yapmak bir damla suyla banyo yapmaya çalışmak gibi olurdu. "Peki. Peki ya yatırımlar? Eminim hepsi gitmemiştir."

"Geçen ay iki yatırımcı paralarını istedi, ben de ..." Cümlesinin sonunda tiz bir hava püskürdü ve ardından sarkan omuzları titremeye başladı. "Hapse gireceğim. Ömür boyu."

"Evet. Muhtemelen öylesin."

"Ben sadece ..." Beyaz örtülü Doğu Nehri'ne baktı. "Şu köprüden atlamalıyım."

"O zaman bütün bunlar karınızın ve çocuklarınızın üzerine kalacak.

Bunu istemezsiniz."

"O zaman ne yapmamı öneriyorsun?" Tiz sesi beni ürkütmedi.

"Ailenize söylemenizi öneririm. Duygusal desteğe ihtiyacın olacak."

"Duygusal destek mi?" Tereddüt etti.

"Evet. Bunlar zor zamanlar olacak. Tüm dünya size karşı ayaklanacak. Hayatta kalmak için kampınızdaki insanlara ihtiyacınız olacak."

"Onlara bunu yaşatmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Ama siz onları terk etseniz de etmeseniz de bunu yaşayacaklarının farkında değil misiniz? Bay Bofinger, eğer ölürseniz, onlar sizin saadet zincirinizin yüzleri olacaklar. Etrafta kalır ve duruşmalara katılırsanız, o zaman onları korumuş olursunuz. Kendinizi bir kalkan olarak düşünün."

Kırmızı çerçeveli gözleri bana odaklanmıştı ama yine de kafasının içine çekildiğini gösterecek şekilde buğuluydu. Umarım tavsiyemi düşünmek içindir.

"Ayrıca, yatırımcılarınızı aramanız ve onlarla temize çıkmanız, yeterli olmasa bile elinizden geleni onlara geri vermeniz gerekecek. Sonra da FBI'ı ara ve teslim ol. Bu hapis cezandan birkaç yıl düşürecektir."

Gözlerini kırpıştırarak sersemliğini üzerinden attı. "Neden?" diye mırıldandı. "Bunu neden yapıyorsunuz Bayan Moreau? Neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Çünkü biz hatalarımızın toplamı değil, onlarla nasıl başa çıktığımızın toplamıyız."

O zaman başmeleği düşündüm. Leigh'in ölümüne ortak olduktan sonra onu nasıl kurtardığını. Hatasını düzeltmesi onu benim gözümde onurlu yaptı. Naya'nın gözünde sevimli. Ama bu onu kardeşlerine suçlu gibi gösterecekti. Algı özneldi.

Öne çıkmak Bofinger'in suçunu mazur göstermez, onu masum göstermez, ancak onun

daha iyi bir adam olmak ve ruhunu hafifletmek için bir adım.

"Tamam." Bay Bofinger derin, ısıklık gibi bir nefes aldı.
"Tamam."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Elbette, bu sadece bir kelimeydi, ama onun bunu söylemesi ... bir hediye gibiydi. Evet, onunla tüy kazanmak için buluşmuştum ama o anda kanatlarımı düşünmüyordum. Onun ruhunu ve ona dokunmayı nasıl başardığımı düşünüyordum.

"Karınız zaten biliyor mu?"

"Her şeyi değil."

"O burada mı?"

" st katta." Gözlerini tavana dikti, sonra ürperdi ve kucagında duran su bardağına sıkıca sarılmış ellerine baktı.
"Beni terk edecek."

Ayağı kalktım ve sandalyesine doğru yürüdüm, elimi omzuna koydum. "Gördüğüm resimlerden, okuduğ m makalelerden anladığım kadarıyla sana tapıyor."

Vücudu titredi, neredeyse avucumu silkeleyecekti. "Beni terk edecek," diye tekrarladı.

Bardağı ezmeden önce parmaklarının arasından çıkardım, sonra da tabağı yerleştirdim. "Sevgi insanları bir arada tutar."

Ne yazık ki . . . Dudaklarımı birbirine bastırdım ve göğsümden fırlayan ani öfke patlamasını bastırmaya çalıştım. Aşk Jarod ve Leigh'i hayatta değil ama ölümde bir arada tutmuştu.

Bay Bofinger cep telefonunu kemerindeki kılıfından çıkardı. Telefon o kadar çılgınca titriyordu ki ona yardım etmeyi teklif ettim. Sık kullanılanlar listesinin en üstünde karısının numarasını buldum ve aynı evde olmasına rağmen aramaya bastım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında, estetik ameliyat bağımlısı olduğu her halinden belli olan, mükemmel bir şekilde saçı sakalı düzeltilmiş ve makyajlı bir sarışınla karşılaştı. "Gerald?" Ona doğru koştu, önce bana sonra tekrar ona baktı. "Gerald, ne oldu?"

O çekildi yukarı bir KOLTUK ve
toplanmış onun elini kendi elinin arasına
aldı.

Çöktü, sonra açıldı ve tüm kirli sırlarını döktü.
İtirafının sonunda söylediği tek şey, "Demek bu yüzden
taşınıyoruz..." oldu.

Yutkundu, sonra soru olmasa da başını salladı.

Ayağa kalktı. "Sekreterinizi arayacağım."

"Bekle tatlım, önce çocuklarla konuşmam gerek."

"Onu seni ispiyonlamak için aramıyorum; uçuşumuzu
öne alabilmesi için arıyorum. Bu gece gidiyoruz."

Bu sonucu beklemediğim için donup kaldım.

"Ama biz - tatlım, bunu yapmak zorundayım - çocukları
bununla baş başa bırakamayız." Bofinger'in cam gibi
gözleri karısıyla benim aramda gidip geldi.

"Bizimle gelecekler. Herkes bizimle gelir." Gözlerini
bana dikti. "Eğer bu kahverengi burun Federalleri ararsa-"

"Lütfen, beni tehdit etme. Ve bana yalaka deme. O
kelimenin kökünü bile biliyor musun? Sadece, iğrenç."
Burnumu kırıştırdım.

"Christophe!" diye bağırdı.

Uşak, gofre kumaştan ceketini sıvazlayarak odaya girdi.
"Evet, Madam?"

"Bu kıza çıkışı
göster." "Miranda,
biz-"

"Kalan birkaç yılımı sensiz yaşayamam!"

Midem sanki içine bir avuç buz küpü atmışım gibi
hissediyordu. Aşkın insanları bir arada tuttuğu konusunda
haklıydım.

Uşak sessizce, "Lütfen beni takip edin, hanımefendi,"
dedi.

Ne konuştuklarını anlıyor muydu? Anlar mıydı?

Polisi arayacak mıydı yoksa işverenleri sessizliğinin
bedelini ödeyecek miydi? "Bundan sonrasını biz
hallederiz, Gerald. Birlikte. Düzelteceğiz
şeyler birlikte." Kocasının rüküş ifadesinin aksine,

Onunki pürüzsüz ve kararlılık
doluydu.

Sulu gözleri benimkilere dikildi.

Ruhunun doğru şeyi yapmak için mücadele ettiğini
hissedebiliyordum. Buna izin vermesini gerçekten
umuyordum.

"Hoşça kalın, Bay Bofinger." Oturma odasından
çıkmadan önce başımı ona doğru eğdim, kalbim korkudan
ya da hayal kırıklığından değil, merhametten hızlı hızlı
atıyordu.

Bir günahkar için
merhamet . . . Leigh gurur
duyardı.

W Köşkten dışarı adımımı attığımda bakışlarım doğruca banka yöneldi. Doğruca hala üzerinde oturmuş beni bekliyordu. Bir parçam onun gitmiş olacağına ikna olmuştu.

"Kuş gözlemi nasıl gidiyor?" Kolunu bankın arkasına sarkıtmış ve bir ayağını diğer dizinin üzerine koymuş halde oturduğu yere doğru yürürken seslendim.

Bana doğru döndü, mavi gözleri başımın üstünden botlarımın ucuna kadar gezindi. Kıyafetlerimi değiştirmedigiime göre, bir scuffle işareti arıyordu.

"Sanırım Elysium'da melekleri izlemek kadar heyecan verici değil." Oturdum ve bacaklarımı katladım.

Daha fazla sessizlikle karşılaştım.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve titremelerini engellemeye çalıştım. "Benimle gurur duyardın, Seraph. Tüm tüylerim sağlam. Soğukkanlılığımı korudum ve ağzımdan tek bir kötü söz çıkmadı."

Hala konuşmadı, sadece bana bakmaya devam etti. Önce profilime, sonra ellerime. Titremeleri görünüyor muydu? Avuçlarımı düzleştirdim ve bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Orada ne oldu, Celeste?" Sesi derin ve gürdü, zaten soğuk olan tenimdeki tüyleri diken diken etti.

Ceketimi almadığıma pişman oldum, gerçi bir ceketin faydası olur muydu? Hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı, güneş inanılmaz derecede parlaktı. "Olan şu ki, denedim. Ama denemek bazen yeterli olmuyor."

Bankın arkasına sarkıttığı kolunu biraz daha kaydırdı ve sonra belli belirsiz omuzlarıma doladı. Başımı omzuna yaslamadan önce titrek bir nefes aldım.

"İnsanlara yardım etmeyi hiç bırakmadım, biliyor musun?" Saçmalamaya devam ettim. "Görevlere yazılmadım ama yardım etmeyi asla bırakmadım."

"Biliyorum. Kendimize göz kulak oluyoruz."

O zaman neden daha önce kimse gelmemiştii? Neden Asher'dan önce kimse kanatlarıma zerre kadar ilgi göstermemiştii?

"Gurur duymaya gelince, onun kapısını çaldığında zaten seninle gurur duyuyordum Celeste."

Ağızma bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım çünkü bu gerçekten çok tatlıydı ama artık dudaklarım bile titriyordu. Kendimi yüksek bir yerden aşağı iniyormuş gibi hissediyordum. "Daha önce hiç kırk yaş üstü bir günahkâr seçmemiştim."

"Bazıları daha düşük rütbeli meslektaşlarından çok da farklı değil."

Saç telleri alnıma değdi. Ben aldırmadım, ama o aldırması olmalıydı, çünkü boştaki eliyle onları geri topladı. Kolu hâlâ üzerimde olduğu için tenimin temasını zehirli bulmadığını varsayıyordum; muhtemelen sadece saçlarının beni rahatsız ettiğini düşünüyordu.

"Bir keresinde bir Üçlü seçmiştim." Yavaşça, dengeli bir şekilde konuştu. "Bir cesaretle."

Şaşkınlıkla başımı geriye attım.

Yaz gökyüzüne bakan gözleri ufka sabitlenmişti. "On altı yaşındaydım. Kanat kemiklerimi bir yıl önce almıştım."

"Biraz geç çiçek açan biri, ha?"

Bana baktı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. "İster inanın ister inanmayın, o zamanlar bu aslında normaldi."

Ve Şimdi norm on ikiydi, ama Şanslı ben bu norma meydan okudum. Fazladan iki yıl hoş karŐılanabilirdi.

Erken çiçek açmamdan Şikayet etmek yerine, "Bazen bizi kaç kuŐaŐın ayırdıŐını unutuyorum" dedim.

Sadece bin dokuz yüzlerde doŐmakla kalmamış, iki dünya savaŐı ve sayısız salgın hastalık yaŐamıŐtı. Uçakların yapılıŐına, roketlerin uzaya fırlatılıŐına tanıklık etmiŐtı. Televizyon ve internetten önce yaŐamıŐtı. Ophanim'e göre, holo-ranker'lar loncalara ancak 1970'lerde yerleŐtirilmiŐtı. Ondan önce, siyah-beyaz görüntülerin ve kayan metinlerin olduğu, melek gibi süslenmiş broŐürler gibi tabletleri vardı.

"Ee... cesaret?"

Bakışları, yaprakları kehribar rengiyle beneklenmiş bir ağacın tepesine doğru yükseldi. "Viyana loncasında bir oda arkadaşım vardı. Tobias."

"Sana yardım eden kişi." Adam'ı kaçırın kişi.

Başını salladı. "Bir yaş daha büyüktü ve daha cesurdu. Benden çok daha cesurdu." Durakladı. "Bosnalı isyancılara tabanca tedarik eden bir adamla anlaŐmam için beni cesaretlendirdi. Bir sabah adamın karargâhına gittim ve silah kaçakçısı olarak iş arıyormuŐ gibi davrandım."

Avucumu kalbimin üzerine kapattım. "Yalan mı söyledin?"

Bana bir gülümseme daha gönderdi, ben de ona karşılık verdim. "Bir tüy kaybettim -ilk tüyümü- ama bana bir iş kazandırdıŐı için buna değdi. Ya da en azından ben buna değdiğine inanıyordum."

Kaşlarımı çattım.

"İlk görevimde, ateşli silahların sadece daha fazla insanın ölümüne neden olacağı konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Çoğu da masumdu. Kimin tarafında olduğumu sordu, ben de adaletin tarafında olduğumu söyledim. Bana Avusturya milislerinin ne yaptıŐını göstermeye devam etti. Katliamlara tanık oldum Celeste." Adem elması yavaşça aşağı yukarı kaydı. "Bana bunu adil bulup bulmadıŐımı sordu." Çenesi sıkıştı. "Bu katliamlardan birinden dönerken vurulduk. İkimiz de

bizden. Ve sadece bir kez değil." Boğazı tekrar hareketlendi. "O öldü; kanlar içinde uyandım."

Omzundaki kemikler yanağımın altında sanki kendini yeniden kanlı havuzdan çıkarıyormuş gibi döndü.

"At sırtında gitmiştim ama uyandığımda atım yoktu, bu yüzden yürüyerek geri döndüm. Loncaya ulaşmam bir haftaya yakın sürdü. Bir hafta boyunca çok korkunç şeyler gördüm Celeste. İnsanlığın gerçekten kurtarılıp kurtarılamayacağını sorgulamama neden olan şeyler. Kurtarılmaya değer olup olmadığını." Bir an için sessiz ve hareketsiz kaldı. "En kötüsü de adamın bir Üçlü olarak ölmesiydi ve her ne kadar bir aziz olmaktan uzak olsa da, ruhunun cesedinin içinde solmaya terk edilmiş olmasına öfkelen dim."

Olduğu adamın sert çıkıntılarının ardında eskiden isyan eden çocuğun yumuşak kıvrımlarını aramak için kendimi kolundan uzaklaştırdım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Başmelek olmadan önce bir yivciydim, bunu hatırlatmak isterim. Göksel dünyayı değiştirmeyi hayal etmeden önce insan dünyasını değiştirmeyi hayal eden bir fletching." Gözlerine bakmadı. Bankımızın bir bölümünü gölgeleyen akçaağacın seğiren yaprakları ile nehrin üzerinde şakırdayan beyaz suların arasına bakmaya devam etti. "Sonunda beni değiştiren dünyalar oldu."

Avucumu nazikçe pazusunun üzerine koydum, tendonların parmaklarımın altında kısıtıldığını hissettim. "Bu doğru değil. Ya da belki doğru ama tam gerçek değil. Dokunduğun her hayatı değiştirdin Seraph. Onun rotasını değiştirdin."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu, hepsi ağaçtan kaynaklanmasa da birçok gölgeyle gölgelenmişti. "Her zaman iyi bir şekilde değil. Jarod'a ne yaptığıma bir bak. Leigh'e."

"Bana ne yaptığına bir bak." Bir gülümseme ekledim ama bu onun yıkıcı suçluluk duygusunu yatıştırmaya yetmedi. Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmayınca başımı tekrar koluna yasladım.

"Senin için daha önce gelmeliydim, Celeste." "Hiç gelmeyebilirdin."

"Leigh'e bir söz verdim."

"Ve sen onu sakladın. Artık buradasın Seraph, bu yüzden kendini hırpalamayı bırak. Eğer yükselmeyi başaramazsam, bu senin suçun olmayacak."

Sessiz öfkesi o kadar belirgindi ki vücudunun içinde attığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra, "Başarısız olmayacaksın." diye homurdandı.

Bu sefer sessiz kalan bendim. Kanatlarımı tamamlayıp tamamlayamayacağım konusunda spekülasyon yapmanın bir anlamı yoktu. Deneyecek ve denemeye devam edecektim. Düşüncelerim Gerald Bofinger'a döndü. Yeterince uğraşmış mıydım? Görevlerimin çoğu saatlerimi değil günlerimi almıştı.

Umman'a gitmeseydi, onu bir kez daha ziyaret ederdim.

Yine de Umman'a gitmezse, bu sözlerimin kulak ardı edilmediği anlamına gelir.

Bunu sadece zaman gösterecekti. Umarım çok fazla zaman olmaz, çünkü yetmiş yedi günüm kalmıştı ve her birini değerlendirmem gerekiyordu.

A Sher ve ben Bofinger'in malikanesinin önündeki bankta uzun süre kaldık, ikimiz de hayatlarımızı sessizce düşündük. Ya da en azından ben Hayatımı, geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi düşündüm.

Kendimi melekler diyarında hayal edemiyordum ama belki de bunun nedeni orayı hiç görmemiş olmamdı. Elysium hakkında bildiklerim sadece ophanim'in anlattıklarından ibaretti: beyaz kuvarsdan yapılmıştı ve gökkuşağı renginde yaratıklarla doluydu. Meşhur İnci Kemerli başkenti Hesaplaşma Kanyonu'ndan ayırıyor, Nirvana Denizi her Elysian adasını çevreliyor ve Nirvana dağları türümüzün en yaşlıları için bir sığınak görevi görüyordu.

Başmelekten bana yönettiği topraklar hakkında daha fazla bilgi vermesini istemek üzereydim ki kıpırdandı ve Elysium'a dönmeden önce Naya'yla öğle yemeğinde buluşma sözünden bahsetti. Sorularımı daha sonrası için sakladım.

Uzak geleceğin ne getireceğini bilmiyor olabilirdim ama yakın geleceğimin Asher'ı da içerdiğini biliyordum. Ne de olsa o benim koçumdu. Ya da idarecim. Görevlerimi seçip beni onlara gönderdiği için daha çok bir idareci. Bir an için kendimi gizli bir ajan gibi hissettim ve bu bana Bofinger'ı ve sonunda evine baskın yapacak olan Federalleri hatırlattı.

Geldiklerinde içinde mi olacaktı, yoksa Orta Doğu'da bir plajda güneşleniyor mu olacaktı?

Ön kapısına baktım, onu tekrar aramakta tereddüt ediyordum. "Sabırlı ol, Celeste."

Ufku seyrederken endişem yatışmıştı, ama intikam için geri dönmüştü.

"Öğle yemeğinde bize katılmalısın. Bu Naya'nın gününü güzelleştirir."

Reddetmeden önce alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırdım. Adrenalinin etkisiyle vücudum ağrıyor ve sinirlerim geriliyordu. Ayrıca, Asher'ın benimle gereğinden fazla vakit geçirmesini ya da benim spastik ruh halimi küçük kızına da bulaştırmasını istemiyordum.

Kanatları belirdi, onları tutan kemiklerden yavaşça çözüldü, her bir tüyün ucu gri kaldırımda cicili bicili bir görüntü oluşturdu.

Onlara esnemeleri için yer açmak üzere geri çekildim. "Benimle oturduğun için teşekkürler, Seraph." Birkaç adım daha geri gittim. "Ve Naya'ya kocaman sarıl."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ev. Mimi'nin eşyalarını karıştırmayı erteliyordum. Sanırım zamanı geldi."

"Seni uçurmama izin ver."

Kanatlarına yüzümü buruşturarak baktım. "Hayır, teşekkürler." "Alçaktan uçağıma söz versem bile mi?"

Başımı salladım.

Çenesi biraz eğildi ve gölgeler içinde kalan gözleri, yeni yeşile dönmüş bir trafik lambası gibi ışıldamaya başladı. "Kanatlarınla ilgili fikrini değiştirdim; uçmakla ilgili fikrini de değiştireceğim."

Güldüm. Yani, evet, yükselme konusundaki fikrimi değiştirmişti ama çok iyi bir as çıkarmıştı. Kolunda ikinci bir as saklıyor olamazdı. "Kendi kanatlarıma sahip olduğumda uçağım."

Bana doğru bir adım attı. "Kendi kanatlarını almadan önce, bunun tadını çıkarmanı sağlayacağım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni tekrar kaçırmayı planlamıyorsun değil mi?"

"Yırtıcı bir hayvana benziyor muyum?" Altı ayak ve bir ton-inç biraz daha yaklaştı.

"Şu anda, evet. Öyle." Nabzım hızlandı ama korkudan değil. Belki de beni korkutması gereken başka bir şeyden. Yine de o inanılmaz yakışıklı bir adamdı ve ben de 20/20 görüşe sahip bir kadındım.

Yürümeyi bıraktı ve bir elini dalgalı yelesinin arasından geçirdi. "Seni korkutmak istememiştin Celeste."

"Beni korkutmak mı?" Gözlerimi devirdim. "Neredeyse on yıldır dünyanın içindeyim ve gerçekten korkunç yırtıcılarla karşılaştım. İnan bana, gözüm korkmadı."

Bir an yüzümü inceledi, sanki hissettiklerimin gözdağı olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tenim yanmadı -hiç yanmamıştı- ama takdirim anlaşılmış olmalı ki bakışlarını kaçırdı. "En azından seni eve bırakayım."

Bankta paylaştığımız rahatlık ortadan kalkmıştı; onu geri istiyordum ve bunun için biraz fiziksel mesafe gerekiyordu.

"Kızını bekletme," diye çıkıştım yolun karşısına koşarak geçmeden önce.

Başmelek beni yürüyerek takip etmese de, üzerimde süzülüyordu. Park Avenue'yu geçerken bir kez kafamı kaldırdım ve inatçılığına karşı başımı salladım. Gün ortasında Bofinger'in eviyle benim evim arasında başıma ne gelebileceğini düşünüyordu? Ailesinin adını lekelemeyeyim diye karısının beni vurmaya ya da kaçırmaya çalışacağından mı endişeleniyordu?

Bu düşünce aklıma geldikten sonra yanağımın içini çiğnedim çünkü o kadar da uzak bir ihtimal değildi. Neyse ki, ne beyaz bir minibüs önümde gıcırdayarak durdu ne de kafatasıma bir kurşun saplandı.

Evet, ikincisinden sağ çıkabilirdim ama bu acıyı yaşamak istediğim anlamına gelmiyordu.

Daireye sağ salım vardıktan sonra temizlik yaptım, temizlik yaptım. Yatağı ve dolabı soydum. Giysileri katladım ve kapıcım Stanley'nin nazikçe ön kapıma getirdiği karton kutulara yığdım. Makyaj malzemelerini ve parfümleri lavabonun altına koydum. Mimi'nin varlığını ortadan kaldırmaya çalışmıyordum, sadece yokluğunun daha az acı vermesi için onu gizliyordum. Eninde sonunda, göğsüm sıkışmadan Mimi'yi düşünebilecektim.

Kutularla dolu çıplak odaya bakarken henüz orada olmadığımı fark ettim.

O Elysium'da, Celeste. Onu tekrar göreceksin.

Belki de.

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım. Sonra uzunluğundan aşığı kaydım, dizlerimi göğsüme çektim ve zonklayan alnımı kucakladım. Nazik sesi ve sıkı kucaklamalarına dair anılar, inatçı ilgisi ve tereddütsüz rehberliğine dair anılarla karıştı.

Yatak odamla onunki arasında uzanan yolluktaki tüyleri topladım.

Aptal kanser.

Kopan ipliği sıkılaşıp sertleşene kadar yuvarladım, sonra da aynı şeyi üzüntümle yapabilmeyi dileyerek bir fiskeyle uzaklaştırdım.

Birden bir düşünce dikkatimi dağıttı: Asher'ın ruhunu geri aldığı sabah kaybettiğim tüylere rastlamamıştım. Yatağın altına mı düşmüşlerdi? Ayağa kalktım ve tam kontrol etmek üzereydim ki ev telefonu çaldı ve bir ziyaretçim olduğunu haber verdi.

Arayışım beklemek zorundaydı; Jase buradaydı.

A Kapıyı açıp iki pizza kutusunu ona verdiğimde Jase gülümsediyse de bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Ve sonra ben ona yol gösterirken tamamen kayboldu.

Mimi'nin yatak odasını turun dışında bırakarak daireyi dolaştım. Mutfığa döndüğümde iki biranın kapağını açtım ve bir tanesini ona uzattım.

Elini soğuk bardağın etrafına sardı ve adadaki koltuklardan birine yerleşti. "Kendine böyle bir yer bulmuşken neden benimle şehir dışında yaşamayı tercih ettin ki?"

Biradan bir yudum aldım, sıvı boğazımdan aşağı köpürdü ve boş mideme doğru aktı. "Çünkü senin dairen kampüste. Bu da onu çok daha uygun kılıyor." Elimi uzattım ve kutudan bir dilim patlıcanlı pizza kaptım.

Jase'in kaşlarının arasındaki deride küçük bir oyuk vardı. Yutkundum ve ekledim, "Ve içinde sen varsın."

Jase kendisi için aldığı biberli turtaya hâlâ dokunmamıştı. "Peki, şimdi ne olacak?"

Rulodan bir parça kağıt havlu aldım ve dudaklarımdaki yağı sildim. "Burayı satılığa çıkarıyorum." Bakışlarım kırık tezgâha kaydı.

Asher tamir edeceğine söz vermişti. Muhtemelen onun yapılacaklar listesinin en alt sıralarında yer alıyordu, bu da benim listenin en başına koymam gerektiği anlamına geliyordu. "Ve sonra, eğer hâlâ seninle kalmamda bir sakınca görmüyorsan, odamı tutmak istiyorum. En azından sömestr sonuna kadar." Bu da kanat kemiği törenimin yıldönümüne denk geliyordu. Ondan sonra ne olacağı hâlâ büyük bir soru işaretiydi. Ya yükselecektim ya da okula dönecektim. Biramı elime aldım ve bir yudum aldım.

Jase'in omuzları öne doğru yuvarlandı ve peynir ve biber yüklü bir üçgen çıkardı. "Oda istediğin sürece senin."

Ve böylece, daireye taşıdığı tedirginlik dağıldı ve en iyi arkadaşımı geri aldım.

"Derslere tekrar ne zaman katılmayı planlıyorsun?"

"Ocak ayına kadar olmaz." Eğer Dünya'da kalırsam, bu olasılık iyi bir teselli ödülü olacaktı.

Pizzasını bitirdikten sonra, "O zamana kadar ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Cevabımı dikkatle seçtim. "İnsanlara yardım edeceğim." "İnsanlara mı?"

"Biraz kaybolmuş yabancılar."

Jase baktı, baktı ve sonra ellerini kot pantolonlu kalçalarına sürterek ayağa kalktı ve adanın etrafında yavaşça döndü. Avuçlarını yüzümün iki yanına koydu ve başımı yukarı kaldırdı. Tenine sinen kekik ve yağlı et kokusu benimkine de bulaştı. "Celeste Moreau, sen gerçekten farklı birisin."

Keşke ne kadar farklı olduğunu bilseydi. . .

"Sana böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." "Olmadın."

"Öyleydin. Beni affedecek misin?"

"Bana en sevdiğim pizzayı getirdin. Kendini affedilmiş say."

"Seni o kadar çok özledim ki." Burnunu benimkine çarptı ama dudakları benimkine ulaşamadan kapının zili çaldı.

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Kapıcım olmalı." Başka biri olsa, yukarı çıkmasına izin verilmeden önce telefonla anons edilirdi.

Ama hayır. Kapıcı değildi. Orada, küçük kare sahanlıkta, Yedi'den birinden başkası durmuyordu.

Kalbim boğazıma tırmandı çünkü Asher'ın evini aramasını gerektiren tek şey Bofinger'la ilgili haberlerdi ve başmelek bir şişe şampanya taşımadığına göre, bunun hoş bir şey olmadığından şüpheleniyordum.

"Gitti, değil mi?" Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama sinirlerim sesimin çatallaşmasına neden oldu.

"O yaptı."

Kalbim çıplak ayaklarımın içine düştü. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ama sonra durdum çünkü parmaklarım titriyordu ve Asher'ın ne kadar etkilendiğini görmesini istemiyordum. Güçlü olmalıydım. Güçlü kalmam gerekiyordu. "Sıradaki kim?"

"Bunu içeride konuşabilir miyiz?"

"Um." Kapının kalın kenarını tuttum. "Misafirim var."

Kaşları Central Park Gölü'ndeki kayıklar gibi birbirine doğru kayıyor, neredeyse bir noktaya kadar sivriliyordu. "Şirket mi?"

"Evet. Şirket." Bakışları başımın üzerindeki bir noktaya, ısı ve sucuk kokusu yayan bir noktaya yöneldiğinde iç çektim. Jase neden gözlerden uzak kalamıyordu? Kapıyı daha geniş açtım. "Jase ve ben akşam yemeğini bitiriyorduk. İçeri gelmek ister misin?"

Asher'ın reddetmesini bekliyordum ama ağzının sert çizgisi yumuşayarak, başka biri olsa sırtıma olarak sınıflandırılacak bir şekle dönüştü ama sırtımak başmeleğin ifade cephaneliğinin bir parçası değildi. "Çok isterim."

"Gerçekten mi?"

"Arkadaşını daha yakından tanımak istiyordum." "Öyle mi?"

"Yaptım."

Ona gerçekten nedenini sormak istiyordum ama bunun yerine kenara çekildim ve içeri girmesini işaret ettim. Kapıyı kapatırken kıyafetine dikkat ettim. İnsan kıyafeti yerine Elysian süetlerini giymişti. Bunu Jase'e açıklamak ilginç olacaktı. Belki konu açılırsa, bunu bir tuhaflık olarak geiştirebilirdim.

"Bu adamdan nefret ettiğini sanıyordum." Jase sessizce konuştu. Görünüşe göre yeterince sessiz değildi.

Asher mutfağa girdi. "Barıştık." Bunu söylerken omzunun üzerinden bile bakmadı. Sadece soğukkanlılıkla söyledi.

Kapıyı kapatıp adaya döndüğümde dudağımı çiğnedim ve kendimi yüksek koltuklardan birine yasladım.

Asher buzdolabını açtı ve kendine bir şişe su aldı. Onun aşınalığının Jase'e nasıl görüneceğini hayal edebiliyordum.

Başmelek plastiği uzun parmaklarının arasında yuvarlayarak kırık tezgâha yaslandı. "Peki, siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Jase tekrar oturduğunda yanımdaki sandalyenin ayakları parke zemini tırmaladı. Dvmeli kolunu bodur sırtlığımın üzerinden geçirirken dizi bacağımın yan tarafına çarptı.

"Jase ve ben bir yıldır arkadaşız." "Arkadaş mı?"

Huh ..." Asher bir yudum su aldı. Kıldandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaş, tanımı gereği sizin hakkınızda her şeyi ya da neredeyse her şeyi bilen kişidir. Leigh'in yaptığı gibi."

Sert omurgam Jase'in n koluna çarptı. Neden Leigh'i bu işe karıştırıyordu ki? "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Jase'in senin hakkında çok şey bildiğinden şüpheliyim, bu yüzden onu bir arkadaş olarak görmek biraz abartılı olabilir."

İçimden fke fışkırdı. Kim olduğunu sanıyordu? "Sanırım beni Naya ile karıştırıyorsun."

Yavaşça bir yudum su daha aldı. "Eğer benim kızım olsaydın, Celeste, Jason Marros gibi bir çocukla takılmana izin vermezdim."

Jase yanımda bir granit bloğuna dönüştü. "Affedersin Abercrombie, ama o güzel yüzünü yeniden düzenlememi istemiyorsan, fikirlerini kendine saklamayı ve buradan defolup gitmeni şiddetle tavsiye ederim."

"Ben olsam o tehditleri bir kenara saklardım, Marros. Şiddet asla en sevdiğin cevap olsa da, değil mi?"

Öfke şaşkınlığa dönüştü ama ben onu ittim. Jase ve ben arkadaşlık ve Asher'in beni bu konuda şüpheye düşürmesine izin veremezdim. "Seni misafirperverliğimden dolayı içeri davet ettim ama samimi olamayacağın için gitmeni istiyorum."

Tezgahtan uzaklaşmadı. Sadece suyunu yudumlamaya devam etti.

"Beni duymadın mı?" diye sordum. "Duydum."

"O zaman neden kapıma gelmiyorsun? Ya da pencereme?" Jase'in bunu nasıl yorumlayacağını umursamadan nefesimin altında ekledim.

"Çünkü bence evinize ve yatağınıza nasıl bir adam aldığınızı bilmeyi hak ediyorsunuz."

Belden aşağı vuruşu karşısında nefesimi içime çektim. Eğer o belden aşağı vuracaksa, ben de vuracaktım. "Jase'in de benim gibi sırları olabilir. Senin de öyle. O yüzden beni ona karşı kıskırtmaya çalışmaktan ya da her ne yapmaya çalışıyorsan ondan vazgeç."

"Seni koruyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu."

Çenemi sıkıttığım için çenem zonkladı. "Şu anda senin korumanı ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var."

Asher sonunda kendini lavabodan uzaklaştırdı ama kapıya yönelmek yerine adaya yaklaştı ve öne doğru eğilerek elindeki boş şişeyi yere bırakıp kollarının arasına aldı. "Celeste sana hiç huzurevinde geçirdiği bir aydan bahsetti mi?"

On üç yaşındayken, yaşlı bir kadını artrit ilacını aşırı dozda almaması için ikna ederken?"

Ağzım kurudu.

"Celeste o kadına sadece yaşama arzusu vermekle kalmadı, aynı zamanda koridorun karşısındaki yaşlı beyefendiyle tanışmasına da vesile oldu. Bugün mutlu bir evlilikleri var."

Tüylerim diken diken oldu. "Sylvie Ronald'la mı evlendi?"

Asher'ın gözleri benimkilere dikildi. "Öyle oldu. Sen onun ruhunu kurtardıktan bir yıl sonra Ronald ona evlenme teklif etti. Oldukça sosyal bir olaydı. Gece boyunca tombala oynadıklarını ve tüm hastabakıcıların ameliyat maskelerinden yapılmış papyonlar takmak zorunda kaldıklarını duydum."

Eminim bunu Sylvie yapmıştır. Hapların yanı sıra, genç neslin bağışıklık sistemini mahvettiğine inandığı o açık mavi yüz maskelerini de biriktirmişti. Ne kadar öğüt verici ama bir o kadar da eğlenceli olduğuna gülümsedim ama sonra Asher'ın bunu nasıl bildiğini merak ettiğimde mutluluğum azaldı. Ona bu görevden hiç bahsetmemiştim. Elysium'da bir kaydım mı vardı?

Jase'in başparmağı omurgamı okşadı. "Beni şaşırtmadı. Celeste inanılmaz bir kadın."

Asher başını yana eğdi. "Kocasını aşağılamanın sadece evliliklerine zarar vermekle kalmayıp çocuklarının saygısını da azalttığını göstererek bir kadının kocasına sözlü tacizde bulunmayı bırakmasına yardımcı olduğu zamandan hiç bahsetti mi?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Cynthia ıslah edilmesi en kolay insan olmamıştı çünkü kendini patronluk taslayan biri olarak görmüyordu, sadece açık sözlüydü. En büyük oğlunun babasına arkadaşlarının önünde aptal demesi - Greg Jr.'ın kullandığı kelime bundan çok daha korkunçtu, ama kanatlarımın hatırı için bunu kendime sakladım - annesinin öne çıkıp evlendiği adamı korumasını gerektirmişti.

"Hâlâ evliler mi?" Yüksek sesle düşündüm.

"Hayır."

O görev için dokuz tüy kazanmıştım ama şimdi, evlilikleri  okt ğ nde Cynthia ve Greg'i bir şekilde yüzüstü bırakmışım gibi hissediyordum. O tüyleri hak etmemiştim. Muhtemelen onları yine de kaybedecektim.

Asher Jase'e g revlerimden birini daha anlatırken dudağımı ısırđım. Beni melek gibi bir varlıkmışım gibi gösteriyordu. Yani  yleydim ama beni yanlış tanıtıyordu.

Jase'e arkadaşımın benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini mi kanıtlamaya çalışıyordu, yoksa bana bir insanla olan ilişkimin çok fazla sır üzerine kurulduğu için başarısız olmaya mahkum olduğunu mu hatırlatmaya çalışıyordu?

Birden doğrudum ve Jase'in okşayan başparmağından sıçrayarak uzaklaştım. "Onları alan sendin!"

Sylvie'yi, Cynthia'yı ve başka kimleri bildiğini ancak melekler bilebilirdi! Başmelek, tüylerimi ve içlerindeki anıları emerek mahremiyetimi ihlal etmişti.

Bana bir cevap vermek yerine -herhalde tüyler parçalandığı için bunun yeterince açık olduğunu düşündü -Jase'e geçmişimden bir parça daha anlattı.

Jase bana doğru döndü. Kahverengi gözleri yumuşak olmak yerine aşırı cilalanmış parke gibi parlıyordu. "İkinizin ne kadar geçmiş var?"

"Celeste ve ben, çok eskilere dayanıyoruz." Asher boş şişesini iki kez döndürdükten sonra ekledi: "Tam olarak tüm hayatı boyunca. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz ve her şey dediğimde gerçekten her şeyi kastediyorum."

"Bu çok büyük bir abartı."  fkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama üzerimde oluşan baskı dilimi çözdü. "Senin aletinin boyutunu bilmiyorum Seraph, ama Jase'inkini biliyorum, bu yüzden arkadaşımı korkutmaya çalışmayı bırak ve evimden defol!"

Görünmez kanatlarımdan bir tüy koparılırken karnım sıkıştı. Yörüngesini takip etmedim.

Jase parmaklarını yuvarlayarak eklemlerini çatlattı. "Kızı duydun Seraph. Onun dairesinden siktir git."

Lanet olsun. Asher'a unvanıyla hitap etmişim ve şimdi Jase onun adının bu olduğunu sanıyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamadığı sürece, göksel bir yasayı ihlal etmemiş olacaktım.

Asher hareket etmedi. Kıpırdamadı bile. "Ben kendiminkini korurum Marros, o yüzden hayır, gitmeyeceğim ama sen gidebilirsin."

Gerginlik Jase'in vücudunu titretti. "Senin mi? Celeste senin değil, seni narsist pislik."

"Ona öyle deme." Sesim kalın havayı yararak geçti.

Asher pek çok şey olabilirdi ama narsist değildi. Biriyle tanışmışım. Düzelmış biriyle. Başmelek kibirli olabilirdi ama sürekli takdir edilmek istemiyordu ve empatiden yoksun değildi. Şiddetli bir şekilde benmerkezci olsaydı Leigh'i geri getirmez ya da Naya'yı kendi çocuğu gibi yetiştirmezdi.

"Ona öyle deme?" Jase eliyle Asher'ı işaret etti. "Onun ne olduğunu görmüyor musun, Cee? Kendin söyledin. Seni bana karşı kıskırtmaya çalışıyor! Kendisini çok dürüst ve sevecen bir adam, beni de değersiz bir bok parçası olarak göstermeye çalışıyor. Ve evet, senin için yeterince iyi olmayabilirim ama asla sana sahip olmaya çalışmam."

Başmeleğe sert bir bakış attım. "Hastaya yaklaşımının geliştirilmesi gerekiyor ama bu onu hıyar yapmaz."

Asher adanın öbür ucundan beni izliyordu, vücudu o kadar hareketsizdi ki siyah taşın bir uzantısı gibi görünüyordu.

"Onu savunduğuna inanamıyorum." Jase'in gözleri seğirdi.

"Sen benim arkadaşımsın. Sana hakaret etseydi, seni savunurdum."

Jase ayağa fırladı. Asher'a yumruklarının tadına baktıracak sandım ama onun yerine eski deri ceketini çekti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evimiz. Bizim evimiz. Geliyor musun?"

Tereddüt ettim ve bu tereddüt Jase'in yüzünün kapanmasına neden oldu. Bütün kapıların ve pencerelerin aynı anda kapanmasını izlemek gibiydi. Elini tuttum ve sıktım, gecenin ne kadar kötü bittiği için özür dilemeye çalıştım. "Burada bazı şeyleri halletmeme izin ver, sonra sana şehir dışında katılırım."

Gözleri uzun süre benimkilerde kaldı, sanki gerçekten isteyip istemediğimi ölçüyordu. "Tamam."

Parmaklarını bırakmadan önce son bir kez sıktım. Gitmesine izin verdim.

A Ön kapı kapandıktan sonra Asher'a döndüm.
"Abaddon'da bu da neydi?"

"Abaddon'da ne neydi?"

Parmağımı havada döndürdüm. "Neden ona karşı bu kadar ... bu kadar kötüydün?"

"Ben ona isim takmadım. Ve yardımseverliğinize işaret etmenin ne kadar kaba olduğunu anlamıyorum."

"Görmüyor musun? Sana açıklamama izin ver Seraph. Jase bir dosta, ağlayacak bir omuza, tutacak bir ele, beni sıcak tutacak bir bedene ihtiyaç duyduğumda hep yanımda oldu. Geçmişimi ya da ne olduğumu bilmiyor olabilir ama beni senden çok daha iyi tanıyor."

Asher doğruldu, iri omuzlarını geriye atarak kolsuz süet tuniğini zorladı. Jase başmeleğin kıyafeti hakkında yorum yapmamıştı ama bahse girerim Asher'ın doğrudan East Village'dan geldiğini düşünüyordu. "Onun puanının farkındasın, değil mi Celeste?"

"Onun-" Şaşkınlığımı elimle savuşturdum. "Beni ona karşı kıskırtmaya çalışmayı bırak!"

"Kırk bir. Bu onun skoru."

Avuçlarımı kulaklarıma dayadım ama artık çok geçti. Çaldıkları kafatasımın etrafında sekiyordu. "Sana söyledim, duymak istemedim."

Asher adanın etrafında bana doğru döndü. "Seni ona karşı kıskırtmaya çalışmıyorum Celeste." Sesinin etten oluşan bariyeri delip geçmesinden nefret ediyordum. "Sadece yanına yaklaşmasına izin verdiğin insanların farkında olmanı istiyorum. Senin iyiliğini istediğimi düşünmeyebilirsin ama istiyorum."

Şüphe, sarsılmaz sevgimi kemiriyordu. Asher tek ve biricik arkadaşlığımı yıkmayı bırakana kadar kulaklarımı kapatıp mırıldanmak istedim ama olgun davranmayı seçtim. Ellerimi indirdim ve çenemi havaya kaldırdım. "Bu yüzden mi bana Jase'in skorunu söylemek zorundaydın?"

"Sizi bilgilendiriyordum çünkü bir sonraki imzayı ona atmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Ne? Hayır!" Başım sarsıldı. "Jase benim arkadaşım. Jase benim arkadaşım."

-Asla olmaz. Başka birini seç. Ya da daha iyisi"-Ayağa zıpladım, Asher'ın yanından geçtim ve vestiyerden bomber ceketimi aldım-"Gidip kendim birini seçeceğim."

"Bofinger'la işin bitmedi."

Dondum kaldım, elim çoktan kapı kolundaydı. "Gitti. Gittiğini söylemiştin." Nefeslerim kesik kesik geliyordu.

"Bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor. Ya da kendini affettirmek için bir şey yapmayacağı anlamına gelmez. Birkaç gün verin. Söz veriyorum, zaman kaybettiğinizi hissedersen sizi işten çıkaracağım." İnsanların kendilerini beklemelerine alışkın olan erkeklerin sahip olduğu o telaşsız tempoyla yanıma geldi.

Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Neredeyse yalınayak ve anahtarlarım olmadan dışarı çıkacaktım.

"Celeste, nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Ayrılmadan önce Asher'a döndüm. "Sakın beni takip etmeye kalkma, yoksa anlaşmamız bozulur ve sonsuza kadar suçluluk duygusu içinde debelenirsin."

Gözleri soğuk aylarda Hudson'daki sular gibi gri ve yasaklayıcı bir hal almıştı. "Celeste. . ."

"Beni Celeste'leme. Evime gelip arkadaşlığımı mahvediyorsun. Tek arkadaşlığımı. Eğer minnettarlık bekliyorsan, nefesini tutma." Kapı tokmağını çevirdim,

dışarı çıktı ve sonra kapıyı başmeleğin suratına çarparak kapattı.

Asansör beni lobiye indirirken, uyandırdığı duygular basınçlı hava gibi genişledi. Öfkeliydim, hayal kırıklığına uğramıştım, rahatsız olmuştum. Jase'in numarası sanki bir holo- ranker'daki profiline bakıyormuşum gibi gözlerimin önünden geçti. Central Park'a gitmedim. Geceleyin parkta olmak hoş bir yer değildi. Bir ölümsüz için bile. Onun yerine Times Meydanı'na yöneldim.

Ayak sesleri, araba kornaları, fren gıcırtiları ve yüz farklı dilde konuşan binlerce sesin arasında kendimi kaybettim. Hareketli reklam panolarının renk cümbüşü, lamba direklerinin ve farların parıltısı, dev ekranların ışıltısı ve tiyatro çadırlarının parıltısıyla kör oldum.

Bir noktada, o kadar çok Broadway posteriyile kaplı köhne bir bara girdim ki, duvarların neyden yapıldığını söylemek imkansızdı. Umursadığımdan değil. Tek umursadığım, uğuldayan zihnimi uyuşturmaktı. Kart basılmayacağını umarak buzlu bir votka sipariş ettim. Sahte kimliğimi göstermek istemedim çünkü göstermenin bedeli bir tüydü. Barmen beni rahatsız etmeden siparişimi teslim etti. O kadar az müşterisi vardı ki, muhtemelen geldiğime sevinmişti. Kadehimi boşaltırken çantamı getirmediğimi fark ettim. Para bulmak için ceplerimi karıştırdım ama bir tomar sakız ve iki on sent bulabildim. Telefonum bile yoktu.

Bu kadar dağınık olmak bana göre değildi. Bunun için baş meleği suçladım. Ödemeyle daha sonra ilgileneceğime karar vererek, bir kadın sahneye çıkıp Phantom of Opera'dan beni gerçekten ürperten bir şarkı söylerken ikinci bir içki sipariş ettim. Gösteri Mimi'nin favorisiydi ama benim büyülenmemin nedeni bu değildi. Kadının sesi, durgun ve ruhani tınısı, bu duvardaki delik ile tamamen çatışıyordu.

Üçüncü içkime başladığımda, her türlü ölçülü olma çabasını bir kenara bırakarak, kanat kemiklerim gümbürdemeye başladı. İshim'den ne kadar kaçarsam kaçayım, onlar hep oradaydı. Hem neden yükselmek istemiştim ki? Ne anlamı vardı ki? Evet, Mimi'yi özlemiştim ama onunla dört yıl geçirmiştim. Dört harika yıl. Bu yeterli olamaz mıydı? Leigh'e gelince - Naya - kanat kemikleri geliştiğinde onu görebilirdim. Ona rehberlik edebilirdim. Buradan ona yardım edebilirdim.

Tüm bardağı tek bir yudumda devirmiştim. Bir tane daha istemek için barmene doğru döndüğümde kadının kaşları çatıldı. "Emin misin tatlım?"

Bu gece yaşadığım karmaşayı unutmak istediğimden emindim. "Evet," dedim aynı anda arkamdaki biri de "Hayır," dedi.

Kararı benden almaya cüret eden kişiye doğru döndüm. "Git buradan, Seraph."

Sahneye yeni bir sanatçı çıktı; parmakları piyano tuşlarının üzerinde dans ederken omuzlarında sallanan uzun saçları olan genç bir adam barı muhteşem bir melodiyle dolduruyordu. Onu geri aldım. Burası keyifsiz bir yer değildi. Burası bir keşifti, pırlanta gibi bir yerdi. İsmi bir yere not etmem gerekiyordu, böylece sabah hatırlayacak ve bir parça votka ve iki parça öfke olmadığım zaman geri dönecektim. Ve bu sefer cüzdanımla.

Başımda kendi korumam gibi dikilen Asher'a baktım. "Madem buradasın Seraph" -dudaklarımın arasından bir hıçkırık geçti- "neden bir işe yarayıp bu hoş bayana içkilerimin parasını ödemiyorsun?"

Bakışları sanki ruhumu öğütmeye çalışıyormuş gibi benimkilere gömüldü. Beni böyle beceriksiz bir adam olarak gördüğünden emindim ama neyse. Umurumda değildi.

"Ne kadar içtin?"

Yüzümü yukarı kaldırdım ve gülümsedim. "Bir tüyü kaybedecek kadar. Ya da iki. Şu anda kanat kemiklerimi gerçekten hissedemiyorum."

Süet pantolonunun ya da tuniğinin cebi olmadığı için nereden bulduğunu bile bilmediğim parayı barın üstüne koyarken göğsü havayla şişti. Bana doğru eğildiğinde, burnuma rüzgar ve sıcak doldu. "Bu onun hesabını kapatacak mı?"

Arkamdaki bayanın ne cevap verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çok gürültülüydü. Dışarıda ve içeride. Ve kokusu. Elysium, dikkat dağıtıcıydı. Votka dilimi damağıma yapıştırmıyorsa boynunu yalayabilirdim.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Ne?" Bir elimi göğsüme bastırdım, sahte bir nefesin ardından gerçek bir hıçkırık geldi. "Bana söylemek yerine bana mı soruyorsun?"

Alayına cevabı iç çekmek oldu. "Sorduğumu unut. Hadi gidelim."

"Ah . . . işte tanıdığım ve nefret ettiğim baş melek."

Hiccup. "Celeste . ." diye homurdandı.

"Ne var, Seraph? Herkesin kusurlarını göstermeye hakkın var" -göğsüm hıçkırıkla gerildi- "ama bizim senin kusurlarını göstermeye hakkımız yok. Çünkü sana şunu söyleyeyim" -işaret parmağımla taş gibi sert göğsünü dürttüm- "çok fazla" -hıçkırık- "kusurun var." Taburemden zıpladım ama inişimi yanlış hesapladım ve ona çarptım.

"Yürüyebilir misin?"

Çizmelerimi gösterdim. "Neden olmasın. İki ayağım var." Gözlerimi kıstım. Aslında dört. Hayır. Bu doğru olamazdı.

..

Bir adım attım ve tökezledim. Tamam, belki de yapamadım. Ya da en azından iyi değil. Tekrar deneyemeden Asher beni bir pirinç çuvalıymışım gibi kaldırdı.

Yanaklarım sıcaktan kavrulmaya başladı. "Beni yere bırak.

Beni bir gece için yeterince utandırdın."

"Yürüyemiyorsun."

"Emekleyebilirim."

"Eve kadar sürünerek gelmeyeceksin."

"Ya istersem?"

"Yapamazsın."

"Oh, yani şimdi ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorsun?"

"Yarın bana teşekkür edeceksin."

"Sana asla teşekkür etmeyeceğim." Gözlerimi kapattım çünkü tavan sallanıyordu.

En azından hıçkırıklarım geçti. Bu iyi oldu.

Sonra serin hava yüzüme çarptı. Bu da çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki, gözlerimi kapalı tuttum ve bir cehennem vücudumun her tarafını sıcacık tutsa da gittikçe canlanan serin karanlığa doğru eğildim.

I Şiddetle uyandım, asit boğazımdan yukarı fırladı. Dudaklarımı kapatıp doğruldum ve dengemi sağlamak için elimi uzattım. Sonunda

Komodininin üzerindeki bardak ve su - yoksa votka mıydı? Lütfen alkol olmasın, yorganımdan aşağı döküldü ve halıma sızdı. Oda sallanıyordu ve neredeyse yataktan düşüyordum ama bir şekilde yerçekimine meydan okuyup dik durmayı başardım. Yavaşça, içinde uyuduğum oda sessiz bir renk cümbüşü halinde belirdi. Evimdeydim. Şehir merkezindeki evimde.

Oradan ayrıldığımı hatırlıyordum ama geri döndüğümü hiç hatırlamıyordum. Bağırsaklarım sıkıştı. Yataktan fırladım ve banyoya doğru koştum, patlıcan parçalarıyla süslenmiş bir safra fişkırmaları kaseye sıçradığında dizlerimin üzerine çöktüm. Ugh. Bir daha asla içmeyecektim.

Tekrar öğürdüm, burnum yanıyor, gözlerim sulanıyordu.

Abaddon'da ne oldu da bu kadar çok içtim?

Hiç bana göre değildi.

Uzun parmaklar saçlarımdan arasından geçerek onları iğrenç mide içeriğimden uzaklaştırdı. Bir an için bunların Mimi'ye ait olduğunu düşündüm ama sonra onun kaybının anısı yeni bir mide bulantısı dalgasıyla birlikte beni vurdu. Arkama yaslanıp midemi boşaltırken alnımda boncuk boncuk terler oluştu.

Daha fazla. Arkama yaslandığımda, süetle kaplanmış bir çift kaslı baldır gözüme çarptı.

Yanağımı klozet kapağına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Beni en kötü halimde görmekten zevk mi alıyorsun, Seraph?"

Parmakları saçlarımın sarmal ipinin etrafında sıkılaştı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

Başımı plastik koltuktan kaldırdım. "Organ gibi hissettiren bir şey kusuyorum ve sen buradasın. Sen hep buradasın."

"Neden sürekli gitmemi bekliyorsun?"

"Çünkü etrafımdaki insanlar böyle yapıyor. Terk ederler." Kafatasım sallanmaya başlarken yanağımı klozet kapağına yasladım. "Onlardan istediğimde, hatta istemediğimde bile."

Saçımı bıraktı ve ayağa kalktı. Yürüyüp gitmesini bekliyordum. Onun yerine su akmaya başladı ve buhar havayı kapladı. Sonra ıslak bir havlu yüzümden ve boynumdan aşağı süzüldü.

Asher başımı kaldırdı ve yüzümün diğer tarafını sildi. Yüz hatlarında tiksinti ya da en azından onaylamama ifadesi bekledim ama sadece endişelendiğini gördüm. Teşekkür ederim kelimesi dilimin ucuna kadar geldi ama bir türlü çıkmadı.

Benim için endişelenmesi gerçekten önemseydiği anlamına gelmiyordu. Jase'in aksine. O önemsiyordu. Bunu defalarca kanıtladı. Asher'ın kanıtladığı tek şey halkına karşı aşırı gelişmiş bir görev duygusuydu ve ben hâlâ onlardan biri olduğum için-

"Al." Bir bardak suyu ağzıma doğru itti ve bana iki beyaz hap uzattı. "Bunları al ve banyo yap. Sonrasında kendini biraz daha iyi hissedersin."

"Akşamdan kalmalığın tedavisini bilmene şaşırdım. Hiç akşamdan kalma olduğunu düşünemiyorum." Aspirini geri attım ve onu suyla kovaladım. Midem gurulduyordu. Yavaşça nefes alıp vererek spazmların geçmesini bekledim.

"Banyoya girmek için yardım ister misin?"

Bununla ne kastetmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. "Beni soymayı mı teklif ediyorsun?"

Asher'ın yanakları alev almamıştı ama gözleri alev almıştı ve tahrik olmuş bir şekilde değil, daha çok burun deliklerini açarak, giyinik bir şekilde sana saldıracağım der gibi bakıyordu. "Soyunmak için yardımına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Arkasını döndü ve dışarı çıktı, kapıyı o kadar büyük bir güçle kapattı ki lake ahşap çerçevesi içinde takırdadı.

Kadim varlığa ne kadar kolay eziyet edebileceğimi düşünerek kendimi ayağa kaldırdım. Küvete doğru sendeleyerek ilerlerken ayaklarımın tabanından saç diplerime kadar küçük ağrılar sızladı. Lanet olası votka. En azından midem artık kendini ters yüz etmeye çalışmıyordu. Kıyafetlerimi çıkardım, sonra lavanta kokulu banyo tuzlarından bir yığın attım ve hassas bedenimi ılık suya daldırdım.

Islanırken gözlerimi kapattım ve akşamımı tekrar bir araya getirmeye çalıştım. Birbirinden kopuk parçacıklar halinde geri geldi. Bir tanesi göz kapaklarımın açılmasına neden oldu. Kahretsin, Jase. Ondan beni beklemesini istemiştim. Onu aramam gerekiyordu.

Banyodan sonra.

Gözlerimi kapattım ve bir süre daha demlendim. Sonra dışarı çıktım ve Mimi'nin hediyelerinden biri olan, göğsünde kabarık bir C harfi bulunan kalın bornozumu giydim ve dişlerimdeki tüyleri fırçaladım. Midemin daha az bulandığını hissederek yatak odama döndüm ve üzerime bir çift siyah uyku şortu ile göğsünde I Speak Fluent Sarcasm (Akıcı İğneleme Konuşuyorum) yazılı bir bluz geçirdim. Bunu ilk giydiğimde Mimi bana gözlerini devirmişti.

Oh, Mimi . . . Görme arzumu gerçekten sorgulamış mıydım?

Yine mi?

Onunla daha fazla yıl geçirmek istedim.

Nemli saçlarımı topuz yaparken Bofinger'ı düşündüm. "Lütfen, lütfen doğru olanı yap," diye mırıldandım, pencereye çıktım ve şafağın gökyüzünü boyamasını izledim.

Gökyüzü sedefli gri. Kazıkladığın insanlar için. Ama benim için de. Lütfen.

Yalvarışımın sihirli bir şekilde kulaklarına ulaşmayacağını bilecek kadar ayıktım ama Leigh bir keresinde bana duaların kimseyi incitmediğini söylemişti, o halde neden biraz mırıldanmayayım. Kozmik lojistik bir yana, fısıltıyla yalvarışım bana bunu söylediği günü düşündürdü ve garip bir şekilde bu anı beni rahatlattı.

Telefonumu ve yiyecek bir şeyler bulma arayışıyla oturma odasına koştum, tercihen ekstra yağlı ve şeker damlayan bir şeyler. Ooh, çörek. Paket yaptırabilirim. Eğer telefonumu bulabilirsem.

Asher'ın sırtı bana dönük olarak durduğu açık teras penceresinden içeri soğuk bir hava girdi. Tam yanına gidip pencereyi kilitleyecektim ki, geniş gövdesinin arkasından altın rengi lavanta kanatları çıktı. Ya da daha doğrusu önünden.

Asher'ın melek gibi bir arkadaşı vardı. Ziyaretin işle ilgili olduğunu düşündüm. Tabii melekleri evimde ağırlamıyorsa, ki kendisi için oyun randevuları ayarlamak için benden izin istemediğine göre bu oldukça kaba bir davranış olurdu. Merakım yönümü değiştirmeme ve sert Ekim sabahına doğru yola çıkmama neden oldu.

Varlığımı hissetmiş miydi yoksa yanındakiler mi onu uyarmıştı emin değildim ama dar balkona adım attığımda döndü ve pek de umursamadığım bir ishim ortaya çıktı. Herhangi bir ishim'i umursadığımdan değil. Omurgam, bir tüy daha koparmak istemiyorsam, henüz öndeyken durmam gerektiğini hatırlatırcasına karıncalandı. Kaç tane tüyüm kalmıştı ki? Dün gece bar taburemin altına bakmayı unutmuştum.

"Celeste, Ish Eliza'yı hatırlıyor musun?"

Sanki tek boynuzlu at suratlı rütbeliyi unutabilirmişim gibi. Karşılık vermediği bir gülümseme takındım ve soğuk metal kapı pervazına yaslandım. "Seni evime getiren nedir, Ish?"

"Seni ilgilendirmeyen bir iş, Fletching."

"Ish Eliza. . ." Asher'in sesi alçak ve hafifçe uyarıcıydı.

Başmelek, insanların isimleri etrafında tam cümleler kurmak yerine onları kullanmayı gerçekten seviyordu. Elbette mesajını iletliyordu ama bu onun gevezeliğini göstermeye yetmiyordu. Ve adam çok gevezeydi. Bugün bile, loncada bir eş arayışındayken yaptığı ateşli konuşmayı hatırlıyorum. Yanındakine sormayı hiç düşünmüş müydü? Muhtemelen evlenmemişlerdi ve kızın tüylerini adamın koluna sürmesine bakılırsa, onu geri çevirecek gibi görünmüyordu.

"Sıcak buluşmanızı böldüğüm için özür dilerim."

Kapının pervazını ittim ve Asher, "Bir dakika içinde içeride olacağım," dediğinde dönmeye başladım.

"Benim adıma randevunuzu kısa kesmenize gerek yok. Tek başıma olmaktan çok mutluyum. Ayrıca, bozulan arkadaşlığımı kurtarmak için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Gözlerindeki mavi mürekkep rengine dönüştü. "Hiçbir plan yapma.

Bugün yapacak işlerimiz var."

"Öyle mi? Bofinger'a zaman tanımam gerektiğini sanıyordum." "Sadece gitme."

Bir tüyü bile kaybetmemek için cevap vermedim. Eğer Jase uyanıksa ve telefonumu açarsa, arkadaşlığımızdaki kırıksıklıkları gidermek için The Trap'te yağlı bir kahvaltı önermek istiyordum. Cep telefonu avıma devam ettiğimde, 41 numarası görüş alanımın dışında titriyordu. İlişkimiz sadece kırıksık değil, aynı zamanda yırtıktı ve delikler onarılabilse de, sonuçta elde ettiği puanı nasıl kazandığını anlayana kadar açık kalmaya devam edeceklerdi.

Üç seçeneğim vardı: a) mağaraya gidip Asher'a sormak, b) kaynağa gidip Jase ile yüzleşmek ya da c) loncaya gidip bir holo-ranker'ı kontrol etmek.

Dehşet içimde nabız gibi atarak donuk çarpıntıyı yeniden uyandırdı. Parmak uçlarımla şakaklarımı sıktım.

Abaddon'da lanet telefonum neredeydi? Asher el koymuş muydu? Tam bu kötü düşünceyi aklımdan geçirirken, onu sehpanın üzerinde, televizyonun uzaktan kumandasının yanında gördüm.

"Sayı." Elime aldım, parmak uçlarım dijital kumandaya değdi ve televizyonu açmayı başardım.

Haber sunucusunun sesi hoparlörlerden bangır bangır geliyor, şakaklarımı yeniden deliyordu. Kapatma yerine sessize alma düğmesine bastım. Aynı şekilde işe yaradı.

Telefonumun şarjının yüzde üçü kalmıştı, bu yüzden aceleyle Jase'in numarasını bulup arama tuşuna bastım. Telefon çaldığında, haber spikerinin heyecan verici gibi görünen haberleri paylaşırken pürüzlü yanaklarının şişmesini izledim.

Jase'in telesekreteri açıldı.

"Hey, Jase. Dün gece için özür dilerim. Eğer benden tamamen nefret etmiyorsan, bugün bir ara takılmak isterim. Sadece ara . . ." Tanıdık bir isim ekranda kayarak ilerledi. "Ben ne zaman .

. . uh. Um. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve telefonu göğsüme bastırdım, yüzüklerimin bantları parlak siyah silikon kılıfa batıyordu. "Oh, kutsal Yedi." Telefonu kanepeye fırlattım. "Asher!"

Başmelek oturma odasına daldı, İshim kanatlarının ucundaydı. Evet, kanat uçları. Kanatlarını büyüyle var etmişti ve bronz-turkuaz dikenleri aceleyle gelişinden dolayı çırpınıyordu. Acaba sesim o kadar büyük bir sıkıntı içinde çıkmıştı ki, beni alıp götürmesi gerektiğini mi düşünmüştü?

Gözleri beni alnımdan ayak parmaklarıma kadar taradı. "Ne oldu, Celeste?"

Sevinçten ona doğru sıçradım ve kollarımı beline doladım. Bileklerim ve parmaklarım kanatlarının alt tarafına değerken vücudu kasıldı. Çok yumuşaktı. Vücudundaki tek yumuşak yerdı. Aklımın bir köşesinde bir gaf yaptığımı, hem de çok büyük bir gaf yaptığımı biliyordum. Sadece kanatlarının kenarını değil, en mahrem noktasını da sıyrırıyordum. Adabı umursamaya çalıştım.

Tamam, hayır umursamadım. Bu durumda adab-ı muaşeret zerre kadar umurumda değildi. Tek umursadığım mutluluğumu ve minnettarlığımı ifade etmektir.

sert başlı ve sert vücutlu işleyicime karşı. Ayrıca, eğer rahatsız olduysa, onları büyüyle uzaklaştırabilirdi. Bunu yapmadığına göre, o kadar da sıcak bir nokta olmadığını tahmin ettim. Daha önce hiç kontrol etmemiştim. Kanatlarım her zaman bir acı kaynağı olmuştu. Onları bir zevk kaynağına dönüştürmek kafa karıştırıcı ve onları kaybedersen cesaret kırıcı olurdu.

Yıllar sonra ilk kez, onlara sahip olabileceğimi hayal etmeme izin verdim.

Ona bakmak için geriye doğru eğildim. Gözbebekleri parlak arka planlarını gölgede bırakacak kadar büyümüşü ve göğsü o kadar şiddetli çarpıyordu ki, kalbinin küstahça sarılmamdan dolayı beni dövmek için derisini yarmaya çalıştığından endişelendim. Kesinlikle korkutucuydu ama ben korkmuyordum.

Gülümsedim. Onu biraz olsun yumuşatmadı. "Başardım, Seraph. Bofinger az önce saadet zincirini itiraf etti. Yatırımcıları kendisi aramış. Ülkeden kaçtı ama itiraf etti."

Bakışları televizyona doğru kayarken gözbebekleri küçüldü. Eliza'nın dikkati de televizyona kaydı ama sonra tekrar bana, daha doğrusu patronunun omurgasının kıvrımında, kanatlarının kadifemsi damarının hemen altında birbirine bağlı ellerime kaydı. Her an ağzından bir hırıltı çıkmasını bekliyordum. Neredeyse sırf ona inat olsun diye Asher'a yavaşça bir vuruş yapmak isteyecektim, ama yaralı tüylerine acıdım ve onu serbest bıraktım.

"Sayılmayabilir," dedi Ish Eliza, sevincimi görmezden gelerek.

Ellerim uyluk kemiklerime çarparak yanlarıma düştü. "Ne? Neden?"

"İnsanlar ancak itirafları tövbeyle desteklenirse kendilerini kurtarabilirler." Eliza Asher'a bir adım daha yaklaştı. Vücudu tüylerinin etrafındaki havayı rahatsız ettiği anda, tüylerini yok etti.

"Katılmıyorum, Ish Eliza." Asher'ın sesi normalden bir oktav daha derinden geliyordu. "Eğer bu adam pişman olmasaydı

itiraf etmezdi."

Kalbim kaçak bir helyum balonu gibi yükseldi ve yükseldi.

Bana baktı, mavisı mum fitillerinin en alt kısmındaki alevler gibi parlıyordu. "Kanatlarını çıkar, Celeste. Bakalım yeni büyüme var mı?"

Kollarımı kavuşturdum. "Um. Hayır." Kaşları kalktı. "Neden olmasın?"

Sanki kaba kuvvet kullanarak kanat kemiklerimi dışarı çıkarmasından korkuyormuş gibi bir adım geri çekildim ki neyse ki bu imkânsızdı. "Çünkü hayır. Ish Eliza'nın şık, dahili bir tüy dedektörü yok mu?"

"Ish Eliza'nın yok," diye cevap verdi.

Kendisinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsettiğini duymak normalde bana bir şaka yaptırırdı ama onunla dalga geçemeyecek kadar gergindim. "Ve sen de söyleyemiyorsun, Seraph?"

"Kanatlarınıza ya da bir holo-ranker'a bakmadan olmaz. Neden onları dışarı çıkarmak istemiyorsun?" "Çünkü istemiyorum."

Zaten gergin olan kaşlarının arasında bir oluk oluştu.

Kanatçıklarımı ikisinin önünde sergilememin imkânı yoktu. Seksen iki tüy daha yoğun olsalar bile.

Gözlerim İshim'e kaymış olmalı, çünkü Asher birden Eliza'ya gitmesini söylüyordu.

"Seraph, hala şu mesele var-" "Şimdi olmaz."

"Ama Seraph Claire'e ne söyleyeceğim?"

"Ona gün bitmeden Elysium'da olacağımı söyleyebilirsin ve konuyu yüz yüze görüşebiliriz."

"Hoşuna gitmeyecek."

"Ve eğer şimdi gitmezseniz, hiç hoşnut olmayacağım!" Vay be.

Eliza önce bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi, gürleyen emri veren ben olmadığım halde bana hançer gibi bakıyordu. Sanırım hançer gibi bakmanın

Başmelek ona hiç puan kazandırmazken, kendisinden çok aşağıda olan birine ters ters bakmak ona hiçbir şey kaybettirmezdi.

"Pekâlâ. Mesajını iletceğim, Seraph." Kanatlarını açarak terasa döndü, ardından keskin bir dönüş yapıp gözden kaybolmadan önce parkın üzerinde süzüldü.

"Bu da neydi şimdi?"

Sorumu geçiştirdi. "O gitti. Artık kanatlarını çıkarabilirsin Celeste."

"Ben de sana kanatlarımı göstermeyeceğim." Oluk derinleşti.

"Neden göstermiyorsun?"

"Çünkü kimseye kanatlarımı göstermiyorum. Dört yıldır göstermedim. Onları sadece kanat kemiği yıldönümümde ortaya çıkarıyorum."

"Neden?"

Ağzımın kenarından hava üfledim. "Neden bu konuda bu kadar kalın kafalı davranıyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Çünkü kanatlarını göstermeyi reddeden bir melekke hiç karşılaşmadım."

"Ne diyebilirim ki? Ben eşsizim."

"Celeste. . ." Yine aynı şeyi yapıyordu. Sanki mükemmel bir cümle oluşturuyorlarmış gibi ilk isimleri mırıldanıyordu.

"Loncadaki lakabım kanatçıktı." "Ve?"

"Küçük bir penisiniz olsaydı, onu sergiler miydiniz?" Ben daha iyi bir benzetme yapamadan soru ağzımdan çıkıverdi. Tek bildiğim, başmeleğin cömertçe donatılmamış olduğuydu. Her yerde büyük olmak aldatıcı olabilirdi. Bunu ilk elden öğrenmiştim.

Gözleri bir çentik daha açıldı. "Kanatlar cinsel organ değildir."

"Öyle değil mi? İkisi de erojen bölge." Biri şu küreği elimden alsın.

"Rızanız dışında onlara dokunmayacağıma söz veriyorum."

Whoa. . . "Demek suskunluğumun sebebi bu değilmiş." Kızarıyor muydum? Gerçekten de öyle olmamasını umuyordum. Öncekinden biraz daha sıcak hissediyordum ama bunun nedeni muhtemelen Eliza'nın teras kapısını kapatmış olmasıydı. Oh, bekle. . kapı ardına kadar açıktı. Üstümün yakasını çekiştirdim. "Kanatlarım çok gülünç. Giysi dekoru gibi görünüyorlar."

"Kanatların birçok boyutu ve rengi vardır Celeste. Hepsi de güzeldir."

Bu sefer tamamen gözlerimi devirmiştım. "Oh, puh-leeze." "Ayrıca, yine benimkine dokundun." "Ayrıca, yine benimkine dokundun."

çenesinden bana daha iyi bakabilmek için çenesini kaldırdı. "Benim rızam olmadan, ekleyebilirim. En azından seninkini gösterebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak. Tüylerini diken diken ettiğim için de özür dilerim, Seraph. Ben ne yapacağı belli olmayan ve coşkulu bir insanım. Benim yanımdayken onları gerçekten saklamalısın."

Bir iç çekişle çenesinin keskin çizgisi gevşedi. "O zaman en azından kapalı bir odaya gir ve onlara bak."

Yutkundum, dizlerim aniden lastik gibi oldu. "Ben de bunu yapmak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ... ya yeni bir büyüme olmazsa?"

"Olacak. Bundan eminim."

Bir tomar tükürük daha boğazımdan aşağı süzüldü. "Birini arayıp holo-ranker'ı kontrol etmesini isteyemez misin?"

"Yapabilirim ama kanatlarınla yüzleşmeni istiyorum."

"Sırtımdalar, bu yüzden yüzleşmek oldukça zor."

Nefesini içine çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Alt dudağımı kemirdim. "Peki." Kendimi ikinci kez tahmin edemedim en yakın yatak odasına -Mimi'ninkine- girdim, kapıyı kapattım ve aynanın önünde durdum. Cesaret dolu bir nefes çekerek, nefret ettiğim uzantılarımın cisimleşmesine izin verdim ve onları gidebildikleri yere kadar uzattım, ki bu çok da uzak değildi. Onları görmek, seyreklikleri, yanaklarıma renk gelmesine neden oldu.

Orada olmayana bakmayı bıraktım ve onun yerine ne olabileceğini aradım. Biraz döndüm ve sonra gözlerimi kısıtım. Her iki kanadımın kenarları da kesilmiş menekşe rengi vizona benzeyen bir şeyle kaplanmıştı. Nefes nefese kalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey kapının yumruklandığı oldu.

"Celeste?" Asher'ın sesi sert ve biraz da çılgıncaydı. "İçeri girebilir miyim?"

Onları yok ettim çünkü baş meleğin ne kadar fevri olabileceğini anlamaya başlamıştım. Ben hayır desem bile o fıçıya girecekti.

Tabii ki kapı açıldı. Parlak yanaklarıma bir bakışı, onun renginin akmasına neden oldu. "Belki de çok erken. Bazen tüylerin çıkması biraz zaman alır."

Gözyaşlarımı avuçlarımla sildim, dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama çok fazla titriyorlardı. "Ortaya çıktılar."

"Onlar - O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ben ..." Neydim ben? Gururlu mu? Umutlu mu? Sonunda, her ikisini de özetleyen bir kelime seçtim. "Çünkü mutluyum."

"Elysium'a şükürler olsun ki ölümsüzüm yoksa öngörülemezliğin kalbimi şimdiden birkaç kez durdururdu."

Gülümsedim. Sonra güldüm. Sonra biraz daha ağladım çünkü belki de bu o kadar da imkânsız bir hayal değildi. Hâlâ yükselmekten çok uzaktım ama bir günde seksen iki tüy kazanmıştım.

Başmelek sadece gülümsedi. Kendini beğenmiş bir hali vardı ama bu konuda ona yem atmadım çünkü o tüyler ... Onlar için ona borçluydum. Ona yüksek sesle teşekkür etmesem de, parlak gözlerim ve kıvrık dudaklarımın minnettarlığımı ifade ettiğinden oldukça emindim.

"Bana bir sonraki günahkarımı göster, Seraph."

Gülümseyerek, "Neden ben seni kaydettirirken sen de giyinmiyorsun?" dedi.

"Giyindim."

Dudakları hiç de eğlenmeyen bir çizgiye dönüştü. "Peki. Gidip bir tanga giyeyim."

Refleks olarak gözleri kısacık şortuma kayd1 ve genellikle pürüzsüz ve altın rengi olan ten rengi hafifçe beneklendi.

Çıkarken büyük kolunu okşadım. "Ve pantolon." Yatak odama dönerken yol boyunca sııttım.

Seraphim'i sarsmaktan neden bu kadar keyif alıyordum? Evet, çünkü bu işte iyiydim ve iyi olduğum şeyleri yapmayı seviyordum. Görevleri başarmak gibi. Görünüşe göre bunda da iyiydim.

Nefesimin altında evrene dileğimi gerçekleştirdiği için teşekkür ettim, her ne kadar muhtemelen bunda pek bir parmağı olmasa da.

Asher'ın aksine.

Deri taytımı giydikten sonra oturma odasına döndüm, minnettarlığımı dile getirmeye hazırdım ama baş melek gitmişti.

Bir keresinde onun yanımda olmasını dilemişim.

T o önemsiz Yemek Ben olsam
atkılı aşağı ise En yeni günahkarımı
araştırdım.

Mide, kadın özellikle karmaşık ya da korkutucu görüldüğü için değil, başarmanın, hem de çabucak başarmanın baskısı geri geldiği için.

Otuz iki puanlık bir günahkâr olan Fernanda, evli erkekleri milyonlarca dolar dolandırdı. Onları baştan çıkararak işe başladı, uzun süreli ilişkiler yaşadı, bu buluşmaları belgeledi, sonra da bu masum adamlarla geçirdiği haftalar boyunca topladığı resimleri, kısa mesajları ve e-postaları eşlerine göstermekle tehdit etti. Altı erkeği kandırmıştı ve şimdi bir sevgilisi sayesinde Park Avenue'de bir dairenin, bir başkası sayesinde Londra'da bir evin, bir başkası sayesinde Amalfi Sahili'nde bir tatil evinin ve altısının toplamı sayesinde büyük bir banka hesabının gururlu sahibiydi.

Benim işim: onun şehvetli ama kazançlı işine bir son vermek.

Dairesine giriş bileti olarak aldığım görkemli orkideleri kucakladım ve binaya adım atarak doğruca kapıcı masasına yöneldim. Günahkârımı aradıktan sonra kapıcı beni asansörlerin olduğu sıraya doğru götürdü. En uzaktakinin içinde, bir

rozeti taktı, 38'e bastı, sonra kapıların kapanabilmesi için geri çekildi.

Fernanda'nın çoktan açılmış kapısının önüne geldiğimde, hâlâ onu nasıl ıslah edeceğimi düşünüyordum.

"Ooh. Ne kadar güzel." Bitkiye uzandı, onun Sarı bukleler, şeffaf bir bornozla örtülü ipek bir geceliğe çarpıyor.

Tam kapıyı kapatacaktı ki ben kapıyı açtım ve beyaz mermer fuayeden içeri adım attım.

Kaşlarını çatarak vazoyu gümüş bir konsolun üzerine bıraktı. "Bahşış mi bekliyorsunuz?"

"Hayır." Kumaş çantama uzanıp derlediğim fotoğraflardan oluşan dosyayı aldım.

Bir adım geri çekildi.

"Merak etme. Ben hor görülen bir eş değilim." Dondu kaldı.

Dosyayı uzattım.

"Nedir bu?"

"Resimler. Aile resimleri." Dosyayı almadığı için açtım ve kandırdığı ilk adamın resmini gösterdim. "Octavio'yu hatırlıyor musun? Alkolik oldu ve rehabilitasyonda otuz yıllık karısından daha fazla zaman geçiriyor, karısı da artık onunla zaman geçirmek istemiyor." Bir sonraki resme geçerek onu yaptığı şeyin acımasız gerçekliğiyle yüzleştirdim. "Bu resim. Gaspard. Boşanmış. Çocuklarını sadece iki haftada bir görüyor."

Kirpik çizgisi alçalarak koyu renk gözbebeklerini kararttı. "Kimsin sen ve ne istiyorsun?"

"Benim adım Celeste Moreau ve istediğim şey senin daha iyi bir insan olman. Oturalım mı?"

"Hayır." Ağzı kelimenin etrafında zar zor kıpırdadı.

"Tamam." Resmi bir kenara fırlattım, sonra üç, dört, beş ve altı numaralı avların öncesi ve sonrası fotoğraflarını çıkardım. "Evli erkekleri avlamak iyi bir spor değil. Bir sürü evliliği mahvettin Fernanda."

"Bir evliliği yıkmak için iki kişi gerekir. Ayrıca, hepimiz hayatımızı kazanmak zorundayız."

"Neden evli erkekler? Neden bekârlar değil?"

"Neden kendi işine bakmıyorsun?" "Şehir zengin bekarlarla dolu."

Gözleri parladı. "Ben erkeklerin evlenmek isteyeceği türden bir kadın değilim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Sadece değilim."

Dosyayı kapattım ve yerine koydum. "Bunu sana biri mi söyledi?"

"Annem bu dünyada iki tür kadın olduğunu söylerdi: Kağıt üzerinde iyi görünenler ve çarşaf üzerinde iyi görünenler. Görünüşe göre en iyi çarşafta görünüyorum."

"Anneler her zaman haklı değildir."

Dudaklarında boğucu bir gülümseme kıvrıldı. "Oh, ama çarşafın üzerinde iyi görünüyorum."

"İyi görüldüğünüz tek yer orası olmak zorunda değil."

"Evlenmek gibi bir isteğim olmadığı için fark etmez. Erkeklerin hepsi hilekârdır. Dediğin gibi, çükleriyle düşünüyorlar."

"Aslında öyle demedim ama konumuza dönelim. Neden evli erkekler?"

"Çünkü bana bir meta yerine bir ödül gibi davranıyorlar. Bekar erkekler beni bir randevuya çıkardıktan sonra ilgime borçlu olduklarını hissediyorlar. Evli erkekler ise onlara zaman ayırdığım için kendilerini şanslı hissediyorlar."

"Değerinizi başkalarının sizin hakkınızdaki görüşlerine göre belirlememelisiniz."

Kızgınlık ağzını yeniden şekillendirdi. "Bilmiyorum. Değeri biliyorum, bu yüzden insanlara bunun bedelini ödetiyorum."

"Peki ya eşler? Çocuklar? Onları hiç düşünüyor musunuz?"

"Tek yaptığım, eşlerin artık umursamadığı rolü oynamak. Erkeklerin yeniden arzulandıklarını ve ilgi çekici olduklarını hissetmelerini sağlıyorum. Bir bakıma eşlere bir iyilik yapıyorum - eğer kocalarıyla yatarsam, yatmak zorunda kalmıyorlar."

Sivri burnunu, kabarık altın rengi saçlarını, büyük memeli, dar kalçalı vücudunu inceledim. "Suçlu hissetmiyor musun?"

"Neden suçlu hissedeyim ki? Onlara paralarının karşılığını veriyorum."

Parmağımı havada döndürdüm. "Eminim iyisindir ama bu kadar mı iyisin?"

Gülümsedi. "İster inanın ister inanmayın, bu daireyi bana hediye eden Gaspard'ın karısıydı. Kocasının onu benim için terk edeceğinden endişeleniyordu ve bunu riske atmak istemedi."

"Geri çevirebilirdin."

"Geri mi çevirdin? Deli misin sen? Bedava bir daireyi neden geri çevireyim ki?" Kadın homurdandı. "Hiç uçuk bir hediye kabul etmedin mi?"

Mimi'nin yıllar boyunca bana bahsettiği pek çok hediyeyi düşündüm. Kabul ettiğim ama asla borçlu hissetmediğim hediyeler. "Öndeyken durmalısın."

"Felç geçirebilir ve yüzümün yarısını ya da daha kötüsü beynimi kaybedebilirim. Hâlâ sağlığım ve görünüşüm yerindeyken, biriktirebildiğim kadar servet biriktirmeyi planlıyorum."

Stratejimi yeniden düşünerek uzun bir süre konuşmadım. Slayt gösterim onun yanlışlarını düşünmesini sağlasa bile, bu onu mucizevi bir şekilde bir gecede değiştirmeyecekti ve benim onu bir gecede değiştirmem gerekiyordu. Bu da bana bir fikir verdi. "Sana uygun bir bekâr bulmana yardım etmeme ne dersin?"

"Sana daha önce de söyledim, bekar erkeklerle ilgilenmiyorum.

Onlar benim zamanıma ya da becerilerime değmez."

"Yanıldığınızı kanıtlamaya çalışabilir miyim?"

"Neden?" Kollarını kavuşturdu. "Bundan senin çıkarın ne?" "Ruhum seninkine yardım etmekten büyük fayda sağlayacaktır." "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tuhaf şey."

"Ben tuhaf bir kızım." Ön kapısını açtım. "Bu gece benimle Dinos'ta buluş. Saat onda."

Başını yana eğdi. "Ya yapmazsam?"

Koridora çıktım. "O zaman şehrin en gözde restoranında bedava yemek fırsatını kaçıırırsın."

"Bağlanmak yok mu?"

Doğru. önce o kapat onu Kapı, I eklendi,

"Rezervasyon Moreau'nun altında olacak."

"Orada olmayacağım."

Ama yapardı. Merak ya da belki endişe, beni aramasına neden olacaktı.

I saat 10'a 10 kala Dinos'a girdim. Fernanda'nın benden önce gelmesini ve sattığım şeyle artık ilgilenmediğine karar vermesini istemiyordum.

Şef garson beni restoranı süsleyen kireç badanalı bara oturtttuktan sonra Jase'i onuncu kez aradım ve onuncu kez de cevap vermedi. Neden kızgın olabileceğini anlıyordum ama sessizliği artık beni de kızdırıyordu. Tam olarak ne elde etmeye çalışıyordu? Bizi düzeltmek için şehir merkezine geri döneceğimi mi düşünüyordu?

Siyah keten gömlekli ve kalın Yunan aksanlı bir garson barın üzerine eğildi ve ne içmek istediğimi sordu.

Telefonumu yere bıraktım ve maden suyu sipariş ettim. Jase'i daha sonra düşünecektim. Şu anda bu göreve odaklanmam gerekiyordu. On beş dakika geçmesine rağmen Fernanda hâlâ gelmeyince kendime fazla güvendiğimden endişelenmeye başladım. Bir on beş dakika daha verirdim ve eğer gelmezse-

"Fikrimi değiştirdim." Günahkarım yanımdaki koltuğa süzüldü.

"Hayır, yapmadın." Deri ciltli menümü açtım. "Her zaman gelmeyi planlıyordun."

Açık sözlülüğüm karşısında gülümseyerek, blazer ceketini silkti ve üzerine yapışan kıpkırmızı bir elbiseyi ortaya çıkardı.

varlıklar. Bakışları odayı taradı. Tavanı boydan boya kaplayan ve ampullerle donatılmış kalın zümrüt ve masmavi cam küreleri tutan balık ağlarına hayranlıkla baktığından şüpheliydim.

"Nerede o vaat edilen bekârlar?" "Benim tanıdıklarım ile ilgilenmezsin."

Eli su bardağına doğru giderken dondu. "Anlamıyorum. Dedin ki-"

"Burası gece yarısından sonra bir kulübe dönüşüyor, dolayısıyla geç akşam yemeğimiz. New York'un en iyileri buraya akın ettiğinden, uygun adaylar bulmanız kaçınılmaz."

Yunan garson barın üzerine eğilmiş, Fernanda'ya ikinci bir menü uzatıyordu. Kadın menüyü kavradığında, garson otomatik olarak bırakmadı. Fernanda ona sıkı bir gülümseme attı.

Başka bir müşteri tarafından çağırıldıktan sonra Fernanda'ya doğru yöneldim. "Şuna bak... Birinin dikkatini çekmişsin bile."

Etrafında döndü, gözleri odanın her tarafını taradı. "Kimin?"

"Bizim garsonun."

Burnunu kırıştırdı. "Kusura bakma Celeste ama asgari ücretle çalışan biriyle eve gitmem mümkün değil. Bir gece için bile olsa."

"Neden? Olağanüstü bir insan olabilir." "Belki, ama benim için aşk işlemseldir. Eğer ben Kazanacak bir şeyim yoksa, vermem için de bir neden yok demektir." Ellerini bardağına sardı ve onu nemli makyajını ve maskara aksanlı gözlerini tamamlayan boyalı çıplak dudaklarına götürdü. Asher onun yirmi dokuz yaşında olduğunu söylemişti ama o daha genç, daha taze görünüyordu.

"A gerçek ilişki olurolmak iyi için
senin ruh, Fernanda."

"Ruhum mu? Senin ruhun için burada olduğumuzu sanıyordum." Dudakları başka bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Çok komiksin."

Komik olmaya çalışmıyordum; etkili olmaya çalışıyordum.

Siparişlerimizi verdikten ve garson Fernanda'nın önüne bir kadeh roze koyduktan sonra, "On altı yaşımdan beri kız kıza yemeğe çıkmamıştım," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Özellikle kadınlardan hoşlanmıyorum. Genellikle sinsi ve rekabetçidirler. Ve yargılayıcı. Tanrım, nasıl da yargılayıcı olabiliyorlar."

Eve'i ve onun bir avuç sık tüylü arkadaşını düşündüm. Bana ve kanatlılarıma her zaman nasıl burun kıvırdıklarını. Bana pislikmişim gibi davranmayan tek kişi Leigh'di.

Fernanda şarabını yudumladı. "Çok kadın arkadaşın var mı Celeste?"

"Eskiden bir tane vardı."

Bardağını bıraktı ve ellerini peçetesine sildi. "Eskiden mi? Ne oldu?"

Arka planda çalan buzukinin koparılmış telleri gibi, Leigh'in anısı da nabzımı tıngırdatıyordu. "O öldü."

Bu arkadaşımı ayılttı. "Özür dilerim."

Ben de öyle.

Naya vardı ama hâlâ bir çocuktı. Birlikte takılacağıma dair verdiğim sözü tutmadığım bir çocuk. Yarın. Yarın onu görmeye gideceğim.

"Izgara ahtapot iyi bir seçimdi."

Sese doğru döndüm, ses diğer bar komşuma aitti, yakışıklı bir adamdı ve açık yakalı pembe gömleği bronz tenini ortaya çıkarıyordu. "İyi ki sipariş etmişim o zaman."

Adamın bakışları yüzümde gezindi ama çenemden daha aşağıya inmedi. Elini uzattı. "Phillip."

Elimi sıktım. "Memnun oldum Phillip. Ben Celeste." Başımı günahkârıma doğru eğdim. "Bu da arkadaşım Fernanda."

"Fernanda. İtalyan mı?"

"Yarısı." Şarabını aldı ve ağzına götürdü.

Sandalyemi geri çektim, böylece onu daha iyi görebilecekti. "Peki ya sen Celeste? Sen nerelisin?"

"Şehirde büyüdüm." Sol elini kontrol ettim, ne bir yüzük vardı ne de orada bir yüzük olabileceğini gösteren bir yanık izi. "Peki ya sen Phillip?"

"Aslen St. Louis'liyim ama üniversite için New York'a taşındım ve bir daha hiç ayrılmadım."

Fernanda bir dirseğini bara dayamış, sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "Peki sen ne iş yapıyorsun Phillip?"

"Ben bir avukatım. Birleşme ve devralmalar konusunda uzmanım."

M&A'nın onu hangi gelir dilimine sokacağını değerlendirirken Fernanda'nın beynindeki tıkrıtları duyar gibiydim. Tatmin edici olduğuna karar vermiş olmalıydı çünkü garsonun aramıza koyduğu pırıl pırıl küçük yemek tabaklarına hiç aldırmadı.

Ona teşekkür ettim. Koyu renk gözleri bana kaydı, sonra Phillip'in söylediği bir şeye kıkırdayan Fernanda'ya döndü. İki kişilik yemeğimiz üç kişilik bir yemeğe dönüştü. Phillip yeterince iyi görünüyordu. Daha da önemlisi, Fernanda büyülenmiş gibiydi.

Elini yüzünü yıkamak için izin istediğinde, onun ilgisinin tek alıcısı ben oldum.

"Modellik mi yapıyorsun?"

Ciddi misin? Sırıttım. "Model olmak için yaklaşık bir düzine santim eksik. Aslında Columbia'da hukuk okuyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Orası benim mezun olduğum okul." Garsona işaret etti ve şarap kadehine vurdu. "Zeki ve güzel." Dikkati gittikçe ağırlaşıyordu. Onu Fernanda'yla eşleştirmeye çalışmıyor olsaydım, Phillip'i cesaretlendirebilirdim. O oldukça çekiciydi ve ben de oldukça bekârdım. "Sana içecek bir şey getireyim mi Celeste?"

Mırıldandım. "Bu gece değil, ama teşekkür ederim."

"Bu hafta bir ara, belki? Derslerden nasıl keyif aldığını duymak isterim." Sesi düpedüz hırıltılı çıkmıştı. "Profesör Goldstein hâlâ ders veriyor mu?"

"Ha. Evet. Ve hala enerji dolu."

"Celeste."

Kırpılmış ismim boynumu bükmemeye neden oldu. "Seninle burada karşılaşmak ne hoş." Çatık kaşlı baş meleğe gülümsedim. Memnuniyetsiz ifadesinin, çalışmak yerine dışarıda bir randevunun tadını çıkardığımı düşünmesinden kaynaklandığını hayal ettim.

Phillip aramıza baktı. "Phillip, patronumla tanış."

"Patron? Üniversitede olduğunu sanıyordum." "Öyleyim."

"Merhaba koca adam." Bize geri dönerken özlediğim Fernanda, geniş gövdeli idarecimi baştan aşağı süzdü. "Ben Fernanda." Elini kaldırdı, adam elini tutmadı. Bakmadı bile. Fernanda'nın yeni çıplak kalmış ağzı sıkıştı.

"Seninle konuşabilir miyim, Celeste?"

Benimle uzun uzun konuşmak istediğini hissediyordum. "İzninizle. Hemen döneceğim." Sandalyemden kaydım ve artan kalabalığın toplanmasına izin vermek için masaların kenara çekildiği restorana doğru başmeleği takip ettim. Klasik Yunan ezgilerinin yerini daha gürültülü kulüp ritimleri almıştı.

Asher kollarını beyaz tişörtünün üzerinde kavuşturdu. Cidden adamın iki görünüşü vardı -Elysian başmeleği ve James-Dean insanı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Çalışıyorum."

Bakışları benim oturduğum bara kaydı, Phillip ve Fernanda da şimdi orada oturmuş bize bakıyorlardı. Ağızları kıpırdadı. Güzel, en azından sohbet ediyorlardı.

"Fernanda'ya günahkâr yollarını değiştirebilmesi için bekâr bir erkek bulmasına yardım edeceğime söz verdim. Phillip bekar.

Siz kabaca sözümüzü kesmeden önce, onları eşleştirmeye çalışıyordum."

Kilitli çenesinde bir kas kasıldı. Vay canına. Gerçekten delirmişti. "Üniversite hayatını tartışmak için bir buluşma ayarlayarak mı?"

Onun kapalı duruşuna uyarak kollarımı kavuşturdum. "Onun birlikte olmak istemesi benim de istediğim anlamına gelmez. Ayrıca, bu seni nasıl ilgilendirir ve sen bunu nasıl duydun? Kulak misafiri mi oldun?"

"Görevlerinizi nasıl yerine getirdiğiniz beni çok ilgilendiriyor. O adam -Phillip-" -pembe gömlekli hayranımın adını tükürür gibi söyledi- "senin günahkârlığınla ilgilenmiyor Celeste. O seninle ilgileniyor."

Ne zamandır bizi izliyordu? Onun bu sapık tavırlarıyla yüzleşmek yerine, "O zaman ona başka birini bulayım," dedim.

"Ve Phillip'i kendine mi saklayacaksın?" Zavallı adama küskün bir bakış fırlattı.

"Biliyor musun, belki de yaparım. Jase telefonlarıma cevap vermiyor ki." Çenemi bir çentik yukarı kaldırdım. "Ve Seraph, eğer görevlerimi yerine getirme şeklimden memnun değilsen, o zaman Elysium'a geri dönmeni öneririm. Eminim orada seni meşgul edecek çok şey vardır."

Geri çekildi, göz bebekleri parladı. Yüz ifadesi çok şey anlatsa da, kalabalığın arasından geçip restorandan çıkarken ağzından fazladan tek bir kelime bile çıkmadı.

I Gece 1'de eve döndüğümde, Dinos'ta çalan yüksek sesli müzik yüzünden kulaklarım uğulduyordu. Yorgun düşmüştüm ve Fernanda ile dans ettiğim için ayaklarım ağrıyordu.

Ta ki beni takas edecek bir adam bulana kadar. Sonra barda Phillip'in yanına oturdum ve hukuk konuştuk. Akşamım, onun şirketinde bir staj teklifi ve telefonumda yeni bir kişiyle sona erdi. Arayacağıma dair hiçbir söz vermemiş olmama rağmen, numarasını almış olmamdan yeterince memnun görünüyordu.

Fernanda ve talibiyle aynı anda oradan ayrıldım. Yollarımızı ayırmadan önce kilitli olmayan telefonunu elime tutuşturdu. "Söz verdiğim gibi."

"Neye baktığımdan emin değilim ..."

Gözlerini devirdi. "Fotoğraf akışım. Gitmiş."

Sayfalar dolusu selfie arasında gezindim. En son hedefinin tek bir fotoğrafı bile yoktu. "Sözünü tuttun." Telefonu gerçek sahibine geri verdim.

"Yaptım." Gülümsedi, sonra durmuş bir taksinin yanında onu bekleyen yeni sevgilisine doğru döndü. Uzaklaşmaya başladı ama geri döndü. "Az önce ortaya çıkan adam, sinirli ve gergin. Onun olayı ne?"

Kendisini bekleyen bir adam vardı ama başka birini mi soruyordu? "Bir çocuğu var, Fernanda."

"Kendim için sormadım. Onunla olan ilişkinizin doğasını merak ediyordum."

Kaşlarımı çattım. "O benim patronum."

Chanel çantasının zincirlerini yukarı kaldırdı. "Tüm çalışanlarını senin gibi sahipleniyor mu?"

"Sahiplenici mi? O sahiplenici değil. O sadece işini alır son derece ciddiym."

Sırıttı. "Ben de senin zeki biri olduğumu sanıyordum." Bana bir öpücük verdi. "Tekrar yemeğe çıkmak istersen beni ara. Bu eğlenceliydi." Zarif bir şekilde taksiye bindi ve ardından talibi de yanına sıkışıp taksinin kapısını kapattı.

Yürüyerek eve doğru yola çıkmadan önce arka lambaların sönmesini izledim. Loş ışıklı oturma odamdan geçip terasımın korkuluğunda duran birini gördüğümde hâlâ onun ayrılık sözlerine -zeki olduğumla ilgili- anlam vermeye çalışıyordum. Çok uzun boylu, çok kanatlı biri. Ay ışığında bembeyaz kesilen Asher, paranormal aşk romanlarının kapaklarındaki meleklerden birine benziyordu. Çoğu bizi yanlış tasvir etse de, birkaçı şaşırtıcı derecede gerçeğe yakındı, öyle ki yazarın varlığımızın farkında olduğundan şüpheleniyordum.

Balkon kapımın kilidini açtım. "Beni tebrik etmeye mi geldin yoksa bir sonraki günahkarımı söylemeye mi?"

Asher yavaşça döndü, gergin kanatlarının uçları ay ışığını yakalayıp yüzüme doğru savurdu. "Seni tebrik mi edeyim?"

"İyi yapılmış bir iş için. Tüm şantaj malzemelerini sildi ve bekar bir adamla eve gitti."

"Phillip?"

"Hayır. Başka bir adam." "Peki ya Phillip?"

Dirseklerimi kavrayarak çıplak göbeğimi soğuk havadan korudum. "Peki ya o, Seraph?"

Bakışları yanımdan geçip gitti, sanki eve yalnız dönmediğimi anlamayı bekliyordu.

"Bu yüzden mi sabahın bir saatinde terasımda dikiliyorsun? Eve bir adam getirip getirmediğimi kontrol etmek için mi?"

Bir rüzgâr tüylerine ve saçlarına takılıp her ikisini de yana doğru savurdu. Gevşek tutamları taşlaşmış gözlerinden uzaklaştırdı. "Dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın yok."

"Kusura bakma ama Seraph, sen bekârlıktan hoşlanıyor olabilirsin ama ben hoşlanmıyorum. Bu gece eve kimseyi getirmedim ama iki buçuk ay seks yapmadan durmayacağım." "Bilginiz olsun, seks zihne ve ruha iyi gelir." diye eklemeye karar verdiğimde dönmeye başlamıştım.

"Çiftleşmek için tüm hayatınız var."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. "Bin dokuz yüzlü yıllarda Avusturya'da böyle mi adlandırıyorlardı?"

Kaşlarını çattı. "Bu konuyla vakit kaybetmeyi bırakalım ve asıl önemli olan şeye odaklanalım: kanatların Celeste."

"Harika bir fikir. Neden loncaya geri dönüp puanıma bakmıyorsun?"

"Kanat taşıyıcısı buradayken neden loncaya dönersiniz ki?"

"Eğer ima ettiğiniz şey buysa, onları dışarı çıkarmayacağım."

İç çekti. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Onlar sadece kanat. Gurur duymak gereken kanatlar."

"Onlar sadece kanat değil. Benim için değiller."

"Celeste. . ." Hayal kırıklığı adımın tonlamasını kalınlaştırdı. "Yatak odana git ve kapıyı kapat, sonra da beni zahmetten kurtar ve onları çağır."

"Hayır."

Başını eğdi ve bana tüm bakışların baş meleşini fırlattı.

"Bu sinirli halin de ne böyle, Seraph?"

"Buraya ruh halimi tartışmaya gelmedik. Kanatlarını tartışmak için buradayız."

"Bütün bir şehir bloğunu yerle bir etmeye hazır görünen bir adamla kanatlarımı tartışmayacağım. Şimdi, ya bana neyi yanlış yaptığımı söylersin - çünkü bana kızgın olduğunu tahmin ediyorum

-Ya da gidip biraz gökyüzü gezintisiyle serinle, kendini daha iyi hissettiğinde geri gelirsin ve görevimi tartışabiliriz. Tercihen tam bir gece uykusu aldıktan sonra."

Tam bir dakikaya yayılan saniyeler boyunca cevap vermedi, sadece bakışlarını kararmış gökyüzüne çevirdi, sanki ona sabır vermesi için yalvarıyordu.

Alnını sıktığında ona acıdım. Belli ki, onu kızdıran şey dindarlıktan başka bir şeydi. "Sıkıntılı olduğum zamanlarda Mimi bana ballı papatya çayı yapardı. Bir fincan ister misin?"

Dikkatini tekrar bana yöneltti, sonra kanatlarını sihirledi, ben de bunu evet olarak algıladım ve beni mutfağa kadar takip etti. Çaydanlığı kaynamaya bıraktıktan sonra, kurutulmuş sarı çiçeklerle dolu bir teneke kutu çıkardım.

Ben onları kaşıkla süzgece koyarken Asher adaya oturdu. "Yarın tezgahını tamir etmesi için birini göndereceğim."

Bir dolabı açıp iki fincan aldım, sonra da parmak uçlarımda yükselip çeşnilerin ve bal kaplarının bulunduğu rafa ulaştım. Hepsini adaya taşımak için arkamı döndüğümde Asher'ın beni izlediğini fark ettim.

Çaydanlık tısladı ve tıkırdadı.

Çaydanlığı doldurdum, tanıdık koku yükselip havayı kokularken boğazım sıkıldı. Mimi'nin yokluğu daha ne kadar canımı yakacaktı? Onu tekrar görecekimden emin olana kadar mı?

Yutkundum. "Pierre'i buldu mu?"

"O mu?"

"Muriel. Pierre onun büyük aşkıydı." Çaydanlığı iki fincanın üzerine eğdim, sonra ikisine de birer kaşık bal ekleyip karıştırdım ve tatlı buharı yukarı doğru çıkardım.

"O gece bana ondan bahsetti" - boğazım yine sıkıldı

-"O geçti." Ona kupasını uzattım ve dalgalanan yüzeye baktım.

"Pierre yirmi yılı aşkın bir süre önce öldü. Birkaç yıl Elysium'da yaşamasına rağmen, puanı orada sonsuza kadar kalacak kadar iyi değildi, bu yüzden ruhu Dünya'ya geri döndü. Yeni bir forma."

Kalbim birkaç atışı kaçırdı. Pierre'in ruhu reenkarne olmuşsa, Mimi'yle olan yaşamına dair anıları silinmişti. Bu kez on puanın altında bir günahkâr puanıyla ölse bile, ki bu ona sonsuza dek Elysium'a erişim sağlayacaktı, ruhu Mimi'ninkini tanımayacaktı.

"Onaylamadığınızı hissedebiliyorum."

"Hayal kırıklığı, onaylamama değil. Onu çok seviyordun."

"Sonra, bir gün, ruhları birbirlerine geri dönmenin bir yolunu bulacak."

"Dikkatli ol Seraph, seni romantik olarak etiketleyebilirim." Kupamın dudağının üzerinden ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. "Söylesene, birbirlerine giden yolu nasıl bulacaklar? Adam onu hatırlayacak değil ya."

"Eğer ruh eşi ya da ruh ikizi iseler, hangi formda karşılaşılırsa karşılaşsınlar, adamın ruhu kadınıninkini hatırlayacaktır."

"Gerçekten mi? Malakim ruhları Dünya'ya geri göndermeden önce tüm anıların silindiğini sanıyordum."

"Her şey kazınıp atılır. Ruhlar önceki yaşamların yükü altında kalmadan yeniden başlamalıdır ama sevilen yerlerin ve değer verilen insanların parçaları kalır." Sözleri, ağzına götürdüğü fincanın yüzeyindeki buharı kaldırdı. "Naya'ya bak." Gözleri benimkilere kaydı.

Dalgalanan ballı sis gibi, moralsizliğim de dağıldı ve havayı yeni doğan umutla tatlandırırdı. "Çay partimizin sebebine geri dönelim. Neden daha önce kafamı kopardın?"

Bardağı yavaşça yere bıraktı, sonra uzun parmaklarını bardağın etrafında kavislendirdi. "Reenkarnasyonları ve ruh hallerini tartışmayı tercih ederim."

Sırıttım. "Soulhalve'ler hakkındaki fikirlerini duymayı çok istesem de, bu işe atladığın için seni affetmiyorum."

terasıma çıkıp bana bağıırıyor."

"Ben çığlık atmam." Tınısı derin olmasına rağmen sesi hafifti.

"Bu doğru ... kükrüyorsun."

Dudakları, ruhuna ulaşp onu ince deri çizmelerinden dışarı çıkaracakmış gibi görünen bir gülümsemeyi şekillendirdi. "Ve senin dışında herkese iniyor."

"Beni korkutan pek bir şey yok, Seraph."

Parlak gözleri buharın üzerinde benimkileri tuttu. "Bunu anlamaya başlıyorum."

"Peki neden kükredin?"

Oturduğu yerde kaydı ve ağırlığından sandalyenin ayakları gıcırdadı. "Dört buçuk yıl önce sana bir değil, iki hata yaptığımı söylemişim, hatırlıyor musun?"

İyi mizahım soldu. "Onlara hata deme."

"Yaptığım şeyin bir hata olduğunu söylemiyorum; hata bunu nasıl yaptığımды. Daha iyi planlamalıydım. Adam'ın erkek loncasına gelişini farklı bir şekilde zamanlamalıydım." Çenesini ovuşturdu, parmakları gece yarısına dönüşen öğleden sonra gölgesine sürtünüyordu. "Elysium'da iki yeni fletch'in birkaç dakika içinde kaydedilmiş olması kaşları kaldırdı, ama Adam bir bebek olduğu ve melek kanı taşıdığı için Yedi buna göz yumdu." Eli yüzünden ağır bir şekilde düştü. "Görünüşe göre Seraph Claire bu işin peşini bırakmamış. Annenin kimliğini açıklaması için Tobias'ı sıkıştırıp duruyor. O da oyalanıyor, bir çözüm bulmaya çalışıyor."

Başmeleğin berbat bir ruh hali içinde olmasına şaşmamalı.

"Onu bu karmaşaya asla dahil etmemeliydim." Derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

Öte yandan ben nefes almayı bırakmışım. Ciğerlerimin ne kadar süre boş kaldığından emin değildim ama tekrar doldurduğumda oksijen yanmıştı. Eğer çocuklar bulunursa ... Adam Naya'ya ulaşacaktı. . . Onu tekrar kaybedemezdim.

Asher'a doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım, sonra çenemi eğik başının üzerine koydum. "Eğer onlara zarar verebileceğini hissediyorsan, çocukları bana getir. Onları saklamanın bir yolunu bulacağım."

Omuzları gergin kollarımın altında yuvarlandı. "Meleklerden saklanmak yoktur. Onlardan kaçmak da yok. Ayrıca, suçumun yükünü taşımana izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Mutfak masamda oturan sorunlu adama bakmak için geri çekildim. "Eğer sen bir suçluysan, Seraph, o zaman ben bir azizim ve ikimiz de nefes aldığım gibi günah işlediğimi bildiğimizden, seni temin ederim ki sen kesinlikle bir suçlu değilsin."

Homurdandı. "Benim halkımın gözünde değil."

"Tobias'la tanışmadım ama size yardım ettiyse, yaptığının adil olduğuna inanıyordur. Diğerlerine gelince, onların senin hakkında ne düşündüğünü bilmiyorsun. Tek bildiğin Seraph Claire'in ne düşündüğü ve hepimiz biliyoruz ki o bir-" Kullanmak üzere olduğum tanımlama yerini sığ bir hava girişine bıraktı.

Asher tüyümün yuvarlanışını takip etti. "Buna değer."

Sandalyede arkasına yaslandı, kısa arkalığı inledi. "Eminim öyledir, ama kanatlarını korumaya çalışmanı tercih ederim, çünkü yukarıda bir müttefik istiyorum, Celeste." Tavanımı işaret etti.

Yanındaki sandalyeye kaydım ve kupamı kendime doğru çektim. "O zaman sıradaki günahkârımı sıraya diz."

"Fernanda'yı ıslah ettiğinden bu kadar emin misin?"

"O kadar eminim. Ve bir sonraki görevim için, yüksek bahisli birini seç."

"Başka bir Bofinger'a rastlamadığım sürece olmaz. Yüksek puanlı günahkârlar tehlikelidir."

"Kanat kemiklerim var."

"Kanat kemikleri sizi hayatta tutabilir ama güvende tutmaz."

Parmak uçlarımla altında sertleşen pazusuna dokundum. "Bunun için sen varsın." Sonra hafifçe şişen kendi pazularımı esnettim. "Zararsız görünebilirim ama kendi payıma düşen zararı verebilirim."

"Kuşkusuz, ama vereceğiniz zarar kollarınızla değil, sivri dilinizle olacaktır."

Bakışları dudaklarımla kenarına ilişti ve bu da yorgun bedenimin sanki bitki çayına Red Bull katılmış gibi uyanmasına neden oldu. Ona sonsuz derecede yaklaştım. Ateşin baştan çıkardığı bir yaban arısı gibi. Vücudum ısındı ve uzuvlarım sanki damarlarım Pop Rocks ile doldurulmuş gibi köpürmeye başladı. Bir çeşit melek feromonu salgılıyor olmalıydı çünkü daha önce hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemiştim.

Cidden, gözlerinin turkuaz derinlikleri bile parıltıyla beneklenmiş, daha büyüleyici görünüyordu. "Celeste. . ."

İsmim diline dolanmış, damarlarımdaki gümbürtüyü yoğunlaştırıyordu.

Yutkundu ve bir saniye içinde gözbebekleri delinmiş gibi bakışları karardı. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"İlişkimizi karıştırma."

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "Pardon?"

"Cildinize bakın."

Ben de öyle yaptım ve sıcaklık isteğinin yerini soğuk bir korku aldı. Hayır, hayır, hayır. Dışarıdaki onca erkek varken, neden tenimin parladığını görebilecek bir adamı yakmak zorundaydım ki? Neden Jase'i yakamıyordum? Başmelek kırık tezgâhıma bakıp ağzını tiksintiyle buruştururken ben ayağa fırladım.

Hiçbir şekilde çarpıcı değildim ve elbette gerçek değildim ama iğrenç de değildim. "Bu her zaman olur. Sen özel bir şey değilsin, Seraph."

Görünmez kanat kemiklerim tıngırdadı ve bir tüy çöktü. Lanet yalan dedektörleri.

Bakışları mor renkle birlikte yere indi.

Çırpınan egomu daha fazla yoğuramadan arkamı döndüm. İnsanların fikirleri genelde beni etkilemezdi. Görünüşe göre, bir kişinin öyle değilmiş.

Neden? Neden o? Bir çeşit Stockholm Sendromu mu yaşıyordum? Beni kaçırdığından değil ama birbirimizin yanında çok fazla zaman geçiriyorduk. Muhtemelen işin özü buydu. Kanatçıkları kurtarma operasyonunun bitmesini bekleyemedim.

Başarılı ya da değil.

Sadece bu soğuk, aşırı erkeksi varlıktan kurtulmak için.

I kapının çalınmasıyla uyandım. İnledim ve başıma bir yastık kapattım.

"Git buradan," diye mırıldandım.

İki yüksek sesli rap daha. "Kalk ve parla, Fletching."

Doğrudum, artık tamamen uyanıktım. Karmakarışık saçlarımın arasından bir elimi geçirerek odama doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Diğer taraf boş havaydı. O hırçın kadın sesini rüyamda mı görmüştüm?

Tıkırtılar tekrar başladı, cama vuruyordu. Arkamı döndüm ve perdelerimi çektim.

Sarışın tirbuşonları bıçak inceliğindeki yüzünün etrafında uçuşan Ish Eliza, lavanta rengi kanatlarını açmış, pencerenin dışında süzülüyordu. "Ah. Sonunda. Fletching uyanıyor. Benimle balkonda buluş."

Artık dairemde kimsenin olmadığını bildiğim için perdelerimi kapatıp buruşuk yorganımın altına girme arzusu güçlüydü ama yine de dışarı çıkıp cam kapının kilidini açtım.

"Ish Eliza," diye mırıldandım, "o çok kabul ettiğin uyandırma çağrını neye borçluyum?"

"Seraph Asher başka bir işle meşguldü ve görevinizde başarısız olduğunuzu bildirmem için beni gönderdi."

Şok bir an için kızgınlığımın önüne geçti. "Başarısız mı?" Fernanda tüm fotoğrafları silmemiş miydi? Onları yedeklemişti ve tüylerimi alabilmem için onları silmesi mi gerekiyordu? Yoksa bu sabah uyanmış ve kötü yollarına geri dönmeye mi karar vermişti?

"Başarısız oldun."

"Başarısız kelimesinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum." Hırlamak istedim ama kendimi kontrol altında tuttum. "Seraphim bu haberi neden kendisi vermedi?"

"Belki de bugün sana bakıcılık yapmak istememiştir."

Daha fazla sevimsiz olabilir miydi? "Benimle sorunun ne, Ish?"

"Benim sorunum başmeleğimizin değerli zamanını boşa harcıyor olmanız. Yediler dünyaları iyileştirmek için seçildiler, hak etmeyen fletchinglerin hatalarını düzeltmelerine yardım etmek için değil."

Dişlerimi sıktım. "Birincisi, sevgili başmeleğimizden asla yardım istemedim - o da bunu bana isteyerek verdi - ve ikincisi, tüy kazanmayı bırakma kararım bir hata değildi - bilinçli bir karardı."

Omuzlarını dikleştirdi ve kollarını kavuşturarak dar gri üniformasını zorladı. "Bak, bu sohbet ne kadar eğlenceli olursa olsun, gitmem gereken yerler var. Fernanda'nın daha iyi bir insan olmasına yardım etmek istemiyorsan, Seraph Asher sana kapıcın Stanley'i almanı önerdi."

"Kapıcım mı?"

"Melek dilinde mi konuştum?"

Onun seviyesine inmek yerine, onu evimden çıkarmanın en kestirme yolunu seçtim; samimiyet. "Stanley tam olarak neyden suçlu?"

"Ağır bir kleptomani hastası. Hiç kaybolan paketleriniz oldu mu?" Bakışları geniş dairemi taradı. "Muhtemelen fark etmezsiniz

...

"Çok fazla işe yaramaz, dünyevi eşyam olduğu için mi?"

Dudakları sertçe aralandı. "Bunu ben mi söyledim?"

"Hayır, ama bunu yüksek sesle düşünüyordun."

"Yerinizde olsaydım, ishim'in ne düşündüğünü merak etmeye daha az zaman ayırır ve küçük melez kanatlarınızı nasıl kabartabileceğinizi düşünmeye daha çok zaman ayırırdım."

Oh . . . oraya öylece gitmedi. "Çekil. Çık. Benim. Terasımdan.
Ve Asher'a söyle-"

"Seraph Asher."
"-Eğer mesajlarını iletmek için seni gönderirse, yükselmeye çalışmaktan vazgeçeceğim."

"Bu ne büyük bir utanç olurdu."
Kapının kenarını kavradım, onun ısıltılı kanatlarını boşluğun içine ittiğimi ve her bir kolunu zedeleyene kadar kapıyı kapattığımı hayal ettim. Bir tüy yere doğru sürüklendi.

"Zihnini iğrenç bir yer, Fletching. Abaddon kadar karanlık."
Ona dudak bükerek gülümsedim ve kapıyı kapatmaya başladım, metal çerçeveyi o kadar sert sıkıyordum ki yüzüklerimin bantları etimi yivliyordu.

"Unutmadan, bir sonraki günahın için loncaya uğraman ve bir holo-ranker kullanman gerekecek. Nasıl çalıştıklarını hatırlıyorsun, değil mi?"

Kapıyı düşmanca yüzüne kapattım ve sonra Fernanda'yı aradım.

Uykulu sesi birkaç zil sesinden sonra ahizede çıtırdadı.
"Celeste? Neden bu kadar erken arıyorsun?"

"Resimleri sen silmedin," diye tersledim.
Bir sessizlik, sonra çarşafların hışırtısı. "Affedersiniz?"
"Şantaj fotoğrafların. Onları sildiğini söylemiştin ama silmedin."

"Onları sildim." Ses tonu benimki kadar rahatsız edici hale gelmişti.

Gözlerimi kapattım, onun günahkâr görüntüsü göz kapaklarımda ardında bir görünüş bir kayboluyordu.

"Ama şimdi
pişmanım." Gözlerim
fal taşı gibi açıldı.

"Böyle birinden tavsiye aldığım için pişmanım. dengesiz."

Vicdan azabı beni sardı. Sinirimi ondan çıkarmamalıydım. Onun bir gecede değişmesini beklemem adil değildi. Herkes bir Bofinger değildi.

Elimi yastıkla karıştırdığım saçlarımın arasından geçirdim. "Fernanda, özür dilerim."

"Eğer arkadaş olsaydık, umursardım. Bu konuda neden bu kadar şirret davrandığını bile sorabilirdim ama umurumda değil. Akşam yemeği teklifim? Unut gitsin."

Hasar kontrolü yapmaya çalışmadan telefon görüşmesini sonlandırdı. Koltuğa çöktüm, yüzümü ellerime gömdüm ve Elysium'a giden yolun çukursuz olacağını hayal etmeme izin verdiğim için aşırı şişirilmiş özgüvenime hayıflandım.

Birkaç saat sonra yürüyerek loncaya doğru yola çıktım. Temiz hava ve egzersizin stresimi atmama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama yürüyüşüm bana Fernanda'yı nasıl idare ettiğimi düşünmek için zaman kazandırdı.

Zavallica. Çocukça. Abrasively.

Neredeyse arkamı dönüp eve gidecektim. Neredeyse vazgeçiyordum ama bu beni pes eden biri yapardı ve ben pes eden biri değildim. Elbette, kendime olan güvenim bir darbe almıştı, ama onu tekrar inşa edecektim. Hâlâ zamanım vardı.

Avluya girdiğimde adımlarım duraksadı.

"Ne talihli bir tesadüf." Eliza örgülü gümüş kemerinden rulo haline getirilmiş bir kâğıt çıkarıp bana doğru uzattı. "Az önce Seraph Asher ile Şangay loncasındaydım ve benden bu günahkâr listesini teslim etmemi istedi. Bunların sana iki hafta yeteceğini söyledi. Hepsi de kolay görevler. Bofinger gibi."

Bofinger gibi mi? Eğer doğru hatırlıyorsam, onun bu kadar çabuk değişmeyeceğini düşünmüştü.

"Kürek çekmedeki başarıımı küçümsemeyin." Ophan Mira'nın kırmızı kanatları omurgası boyunca sıkıca gerilmiş, daha da sıkı omuzlarının arkasından zar zor dışarı çıkıyordu. "Hiçbir günahkâr basit değildir ve hiçbir günah önemsiz değildir. İnsanlar karmaşıktır, en düşük puan alanlar bile."

Mira'ya göz kırptım. Eski profesörümün benim için ayağa kalktığı tek bir örnek bile hatırlayamıyordum ama işte o benim için ayağa kalkmıştı.

Gerçek kanatlarını gerdi. Erkek melekler bunu yaptığında, kur yapma olarak görülürdü. Türümüzün dişileri bunu yaptığında, bu bir baskınlık gösterisiydi. "Bir zamanlar bir yivci olduğumu unutuyorsun, Ophan."

"Hiçbir şeyi
unutmuyorum, Eliza."

"Ish Eliza."

"Affedersin, Ish. Benim zamanımda, bize verilen isimlerden önce unvanlar gelmezdi. Biz önce melektik, sonra kibirliydik."

Whoa. Vay. Ve vay.

Antipati, ishim'in ısıltılı tüylerinden yuvarlanıyor, avluya yayılan hanımeli kokusu kadar etkili oluyordu. "Küstahlığın hakkında Yedi'ye bir çift sözüm olacak."

Mira hiçbir şey söylemedi.

"İşin bittiğinde, Fletching" -Eliza lanet listesini göğsüme itti- "Ophan Mira'ya haber ver, ben de yeni bir listeye döneyim."

"Bu sabah sana, Seraph Asher seni bir daha bana gönderirse işimin biteceğini söylemiştim." Parşömen kağıdını yırtıp attım.

Ish Eliza'nın gözlerinde sanki bir yarışmayı kazanmış gibi muzaffer bir parıltı vardı. Başmeleğin Eliza'yı o kadar da sevdiğini sanmıyordum, ama huysuz bir melek gibi davranmaya karar verdiğine ve onu kızdırmaya cüret ettiğim için beni hayalet gibi gördüğüne göre, sanırım o da beni o kadar sevmiyordu.

"Ne utanç verici." Eliza gülümseyerek uzaklaştı, tüyleri kıcıyla birlikte sallanıyordu.

Mira'nın sert gözleri avlunun zeminini kaplayan şeritlere

sabitlenmişti. "Başmeleğin listesini neden yok ettiniz?"

Cevap vermek yerine, "Biz melezleri savunduğın için İshim'in başı gerçekten derde girebilir mi Ophan?" diye sordum.

"Melezlerimi ve gerçeklerimi savunuyordum. Kanatların parlaklığı benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmedi. Ne geçmişte ne de şimdi. Tek umudum, bir gün bunun tamamen önemini yitirmesi."

Sessizlik içinde birbirimizi inceledik.

Bana baktığında ne gördüğünden emin değildim, ama onda gördüğüm şey bir aleyhtar yerine bir destekçiydi. "Bunun gerçekleşmesi için bir melezin baş melek olması gerekir."

"Katılıyorum Celeste ve artık zamanının geldiğine inanıyorum."

Kimdi bu kadın ve benim huysuz, kurallara uyan profesörüne ne yapmıştı?

Sonunda vücudunu sıkıştıran gerginliği gevşeten nefesli bir nefes verdi. "En azından bir şampiyonumuz var: Seraph Asher."

Bir serçe başımızın etrafında süzülerek ayyasını kulaklarımıza döktü.

Sahte cerulean gökyüzüne doğru yükselişini takip ettim. "Ona neden bu kadar düşkünsün?"

Mira'nın yüzünde bir şey parladı, tüylerimi diken diken eden bir şey.

O biliyordu.

Naya'yı biliyordu. . .

Leigh'in ruhunu tanımişti.

Mira sessizliği bir soruyla bozdu. "Seni ona karşı bu kadar tahammülsüz yapan nedir?"

Bu işin peşini bırakmasını dilesem de, rütbeliye havladığı için ona borçluymuşum gibi hissettim. "Arkadaşım olduğunu sanmıştım; yanlış düşünmüşüm."

Botlarımın etrafındaki parçalanmış listeyi işaret etti. "Ayağınızın dibindeki kâğıt, kendinize anlattığınızdan farklı bir hikâyeye anlatıyor."

"Bunu benim için yapmıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman bunu kimin için yapıyor?"

"Bunu birkaç hafta önce ruhunu aldığı kadın için yapıyor. Kanserden kurtarmaya çalıştığım kadın için." Bunu yüksek sesle söylemek egomun ayak parmağıma vurulmuş gibi zonklamasına neden oldu.

Ugh. Bana yardım etme sebebi neden önemliydi? Neden benim için için yanmama verdiği tepki önemliydi? Onun yokluğunun iyi bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kesinlikle gerekli bir şey.

"Ona neden bu kadar düşkün olduğumu sormuştunuz." Listeyi işaret etti. "Ruhlara yardım etme arzusunu övgüye değer buluyorum."

Kalp atışlarım cınladı. Benimkinden mi yoksa Naya'nınkinden mi bahsediyordu? Ve eğer Naya'nınkinden bahsediyorsa, bu onun yasaları çiğnemesini kabul ettiği anlamına mı geliyordu?

"Bazı insanlar onun Abaddon'da yaptıklarının güzel bir sonla biten bir tesadüf olduğunu söylediler, ancak şimdiki zaman benim her zaman düşündüğüm şeyi doğruluyor ... bunun bir tesadüf değil, büyük bir kahramanlık eylemi olduğunu."

"Elysium'un altın çocuğu," diye yüksek sesle düşündüm.

Takma adı alay etmek için mi söylediğimi anlamaya çalışır gibi yüz ifademi inceledi. "O bir çocuktan çok erkek, ama altın bir ruha sahip."

"Abaddon'da ne yaptı?"

"Elysium'u Abaddon'un iğrenç büyüsü tarafından kirletilmekten kurtardı."

"Nasıl?"

"Neden ona sormuyorsun?"

"İsterdim ama benden kaçtığı kısmı duymadın mı?" Bu kadar kahraman birine göre, altın çocuk-adam son derece korkaktı. Bana yardım edeceğine dair verdiği sözü tutmamakla kalmamış, aynı zamanda bunu burnunu sokan bir ishim ... yoluyla yapmıştı.

"Duydum, bu da bana ne yaptığını merak ettiriyor."

"Oh, beni tanıyorsun. Oldukça korkunç bir şey." İşaret parmağımın yan tarafını ovuşturdum, başparmağımın ucu üst üste dizilmiş iki yüzüğüme çarptı.

"Seni tanıyorum Celeste ve tüm meydan okumalarına ve alaycılığına rağmen vücudunda kötü bir kemik bile yok."

Seğiren parmaklarım onun iltifatıyla sabitlendi.

"Sana geri dönmenin yolunu bulacaktır. Bir şekilde, her zaman bulur. Tıpkı senin bize dönüş yolunu bulduğun gibi."

Naya. Naya'yı kastediyordu.

"Ders vermem gereken bir sınıf var." Döndü. "Lütfen gitmeden önce dağınıklığınızı toplayın."

"Sadece yakamaz mıydınız?" "Hayır."

İçimi çekerek çömeldim ve kâğıt parçalarını topladım, sonra da cebime soktum. "Naya'yı derslerinden ödünç alabilir miyim?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Reddetmek seni durdurur mu?"

"Hayır."

Dudaklarını hafifçe büken bir gülümsemeyle yanakları yumuşadı. "Yanılmıyorsam resim dersinde, mor tüyleri boyamayı öğrenmeye çalışıyor. Düşünebiliyor musunuz? Mor ..."

Sırıttım. Naya'nın beni düşündüğü için değil -gerçi bu içimi ısıtmıştı ama- Asher'ın başka bir müttefiki olduğu için. İlk içgüdüm ona mesaj atmaktı ama numarası bende yoktu.

Konfeti toplama görevime geri döndüm ve şeritlerden birinde Stanley'nin adını yakaladım. Unutmaya çalıştım ama tabii ki yarım saatlik sonuçsuz bir gezintinin ardından holo-ranker'ıma çizdiğim isim buydu.

Asher'ın çocuksu olduğundan şikayet etmişim ama listeyi yok etmek beni daha da çocuksu yapmadı mı?

A Sıralama Odası'ndan çıktıktan sonra Naya'yı bir şövalenin başında durmuş, tuvale mor boya sürerken buldum. Sarı yelesi sallanıyor ve parılıyordu.

resmini inceledi, moruna daha fazla mavi ekledi, daha kavisli vuruşlar yaptı.

Yanına gitmeden önce kısa bir süre onu izledim. "Güzel resim."

Döndü, sonra kahverengi gözleri büyüdü ve kollarını bana doladı. "Celeste!"

"Hey, Küçük Tüy."

"Küçük Tüy?"

Buz. Kanım buz oldu. Jarod'un Leigh'e taktığı lakabı ben neden kullanmışım ki?

"Bu isim kalbimi acıtıyor." Naya kendini kollarımdan kurtardı.

"Özür dilerim, ben . . . Kalbini kırmak istememiştim." "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden acıyor?"

Bilmiyormuş gibi davranmak istedim ama bu yalan olurdu ve tüylerimi korumaya çalışıyordum. Ayrıca, ona yalan söylemek istemiyordum. At kuyruğumu Kartallar'ın üzerinde düzelttim.

Tişörtümdeki logoya bakıp mantıklı bir şey bulmaya çalışıyordum.

"Üstünde ne yazıyor?" Boyası bulaşmış parmakları bomberımın yakasını çektişiriyordu.

Yüzüm kızardı, çünkü tişört bir zamanlar Leigh'e aitti, günahkârlarından birinin hediyesiydi. Onun dolabından pek bir şey saklamamıştım, vücut tiplerimiz çok farklıydı ama o tişört benimle birlikte Paris'ten New York'a gelmişti. Naya takma adımı tanıdığı gibi onu da tanımış mıydı?

Boğazımı temizledim. "The Eagles." İşaret parmağını E'ye doğru kaldırdım, sonra diğer harflerin üzerinde kaydırarak her birini seslendirdim. "Onlar bir rock grubu."

"En sevdiğin mi?"

"Hayır."

"O zaman neden onların gömleği sende?"

"Çünkü ... çünkü o benim en iyi arkadaşşıma aitti." Bakışlarım Naya'nın Leigh'inkine hiç benzemeyen ama yine de tüm tatlılığını içinde barındıran yüzünü taradı.

"Ve artık istemedi mi?"

Hatırlamıyor.

"Sadece ona tekrar uyana kadar ödünç alıyorum." Neden artık arkadaşşıma uymadığını sormasına fırsat vermeden tuvali işaret ettim. "Peki, bana neden mor bir tüy çizdiğini söyle."

Şövalesine doğru geri döndü, sarı bukleleri pervane kanatları gibi dönüyordu. "Bu bir sürprizdi. Senin için."

Yanağındaki kıvrılmış bir saç telini fırçaladım. "Benim için mi? Çok teşekkür ederim Naya," diye fısıldadım kalın bir sesle.

"İstersen bana Küçük Tüy diyebilirsin."

Elim onun kadifemsi teninden ayrılmadan önce hareketsiz kaldı. "Ben ... uh ..." Eğer Asher bu lakabı kullandığını duysaydı, melek ateşşyle beni duman ederdi.

Tabii Jarod'un Leigh'i nasıl aradığının farkında değilse.

Bir omzunu silkti. "Bana ne dersen de istiyorum. Worm hariç."

Karşı çıktım. "Neden sana Solucan diyeyim ki?"

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum." Alt dudağını ağzına götürdü.

Bir parçam geçmiş yaşamında birinin ona böyle seslendiğinden şüpheleniyordu. Muhtemelen Tristan. O şeytanın vücut bulmuş haliydi. Jarod onu çoktan öldürmemiş olsaydı, ruhunu dünyadan temizlemekten büyük zevk alırdım.

"Yanında resim yapmamın bir sakıncası var mı?" Dudağı serbest kaldı. "Kalmanı istiyorum."

Gülümseyerek bir şövaleyi kendime doğru çektim, yüksekliğini ayarladım ve biraz boya ödünç alıp alamayacağımı sordum. Birkaç ezilmiş tüp ve bir fırça uzatarak benden önce davrandı.

O mor tüy üzerinde çalışmaya devam ederken ben de onun profilini inceledim ve izini sürdüm. Uzun zamandır bir şey çizmemiştim ama bileğimi oynatıp fırçayı tuval üzerinde gezdirirken sanat yapmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırladım.

"O ben miyim?" diye sordu uzun bir süre sonra. Başımı salladım.

"Saçımı çok güzel yapmışsın."

"Ben sadece orada ne varsa onu çizdim." "Ve gözüme bak. Çok büyük."

"Şu anda çoğunlukla sadece gözleriniz var."

Kendi benzerine baktı. "Saçlarım turuncu olmadığı için mutluyum."

Nabzım tekledi ve bakışlarım genç öğrencilerinden birine kompozisyonu anlatan Ophan Pippa'ya kaydı.

Sessizce dedim ki, "Turuncu saç da güzeldir. Her renk saç güzeldir."

"Ama Apa'nın da benim gibi altın sarısı saçları var. Ve o dünyadaki en yakışıklı adam."

Gülümsedim. "Ve sen tanıdığım en güzel kızsın." "Hayır. Öylesin."

Leigh'in bana bunu söylediği zamanları hatırladığımda kalp atışlarım yavaşladı. O zamanlar garip biriydim,

çilli ve gamzeli, ve Naya gibi, tüm gözler. Gözlerimi büyüttüğümünden değil. Sadece onlarla birlikte büyümüşüm. Çillerim ve gamzelerime gelince, hepsi hala oradaydı.

Benzerinin boynu boyunca bir şeftali darbesi ekledim. "Bu resmi odana koyacak mısın?"

"Bunu saklamayı istiyorum. Böylece beni unutmazsın."

"Seni unutmak mı? Oh, tatlım, seni unutmamın imkanı yok." Boya fırçamı yere bıraktım ve iki parmağımı göğsüme vurdum. "Sen ve ben, biz ruh kardeşiyiz."

"Ruh kardeşleri." Gözleri parladı. "Ruhlarımızın kardeş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Boyuna kadar eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Artık gitmeliyim, Naya. Baban bana yardım etmem için uzun bir liste bıraktı." Meditatif sanat seansım sırasında bir ara büyümeye ve eve gittiğimde onun listesini bantlamaya karar vermiştim.

"Ama geri geleceksin?"

"Döneceğim."

"Tamam o zaman.

Gidebilirsin." Doğrulurken gülümsedim.

"Tüyük!" diye bağırdı.

"Kuruduktan sonra yarın bana vermeye ne dersin?"

"Tamam."

Sanat odasından çıkarken Naya'nın portresini incelemesini izledim. Muhtemelen bunun yerine nereye gittiğime bakmalıydım. Alçıpan gibi görünen ama aslında bir başmelek gövdesi olan şeyle kafa kafaya çarpışmaktan kurtulabilirdim.

"Yanağında boya var."

Elimi yüzüme götürdüm ve ovuşturdum.

"İzin ver." Asher ateşli avuçlarını tenimin üzerinde gezdirdi.

Isı yüzümün alt kısmında dans etti ve sonra dokunmadığı yerlere yayıldı.

Avucunu ceketimin lekeli yakasına doğru kaydırды. "Pes etme."

"Ben değilim."

"Ish Eliza listemi yırttığınızı söyledi."

"Ben yaptım."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Başımı yana eğdim. "Çünkü sana kızgındım."

Parmaklarını avucunun içine kısıyarak alevleri söndürdü. "Öyle tepki verdiğim için özür dilerim."

"Olma. Bence birlikte vakit geçirmemek akıllıca olur."

Onu geçiştirdim. "Ama lütfen bir sonraki listeni en sevdiğin rütbeli yerine Ophan Mira'ya bırak."

Loncadan dışarı çıktım, aptalca bir yanımla Eliza'nın onun en sevdiği şey olmadığını haykırmak için bile olsa peşimden gelmesini umuyordu ama peşimden gelmedi çünkü görmeye geldiği kişi Naya'ydı.

Ben değil.

BO haftanın sonunda Asher'ın listesinin yarısından fazlasını bitirmiş ve kendime toplam yüz yirmi iki tüy daha kazandırmıştım,

Kanat yoğunluğumu beş yüz ikiye çıkarmıştım. Zar zor uyudum, beslenmek için zar zor mola verdim. Holo-ranker'ım profilimde artan tüy miktarını gösterir göstermez günahkârdan günahkâra atlayarak görevlerimi bir araya getirdim. Bu devam ettirebileceğim bir ritim değildi, bu yüzden yardım edeceğim bir sonraki kişinin daha yüksek bir skor olmasına karar verdim.

Asher'ın listesindeki herkesten daha yüksek. Aklıma Asher'la birlikte Sıralama Odası'na gittiğimizde gördüğüm Üçlü bayan geldi ama sonra Asher'ın ona verdiği tepkiyi hatırladım ve merak etmeme rağmen bir Üçlü ile uğraşmak istemediğime karar verdim. En azından geçirdiğim yorucu haftadan sonra.

Ayrıca bir gece tatili hak ettiğime karar verdim. Hatta belki tam bir gün. Ne de olsa hafta sonuydu. Meleklerin bile dinlenmesine izin vardı.

Jase geçen Cumartesi evimden ayrıldığından beri beni arayıp mesaj atmadığı için onu The Trap'te bulmaya karar verdim. Arkadaşımı özlemiştim, günahkâr ve her şeyiyle. Birçok kez, onu bulmak için holo-ranker'ıma adını çizmek istemişim.

Ama her seferinde ellerimi kucağıma sıkıştırıp direniyordum.

Uсталıkla yırtılmış siyah kotumun fermuarını çekerken, sürmeli göz kapaklarımın ardında onun puanı dönüyordu-41.

Ve sonra Stanley'nin yanında Uber'imi beklerken tekrar ortaya çıktı.

"Bu çok komik. Son zamanlarda çok fazla posta alıyorum. Kimin gönderdiğini biliyor musunuz, Bayan Moreau?"

Gözlerimi Cumartesi gecesi trafiğinin düzenli akışından ayırmadım. "Herkes küçük bir bakım postası almayı hak eder."

Onun adına birkaç şey sipariş etmiş ve Plaza'ya göndertmiştim. İşyerinden paket almasının iş arkadaşlarına ne kadar profesyonel görüneceğinden emin değildim ama bunu pek de önemsememiştim. Önemsemişim şey, bir kez olsun bir kargo etiketinde adını görmesi, eve götürdüğü kutuların ona ait olmasıydı.

Stanley'nin günahı kleptomani idi. Neredeyse her hafta posta odasından bir paket alırdı. Paketi açmaz, sadece bodrumunda istiflerdi. Sonunda onları gerçek sahiplerine iade eder, bu da ona rahatlama, gülümseme ve hatta bazen bahşış kazandırırdı.

Hırsızlığını körükleyen şey minnettarlığıydı. Ebeveynlerinden hiçbirinin ona ya da birbirlerine en ufak bir sevgi göstermediği bir evde büyümüştü. O çocukluğunu anlatırken, Leigh'e ve sonra da Mimi'ye sahip olduğum için şükretmişim. Sevginin getirdiği tüm acılara rağmen, yokluğu insanı gerçekten mahvediyordu.

"Muriel her zaman senin bir melek olduğunu söylerdi." Gözleri kaldırıma yanaşan gece mavisi sedan kadar kaygandı.

Onun adını ve benim hakkımda ne düşündüğünü duymak kalbime bir sopa gibi saplanmıştı, acısı ateşli ve keskindi. Fiziksel olarak bir melektim; ama diğer her yönden ırkımdan çok uzaklaşmışım.

Benim için arabanın kapısını açarken boğazı düğümlendi. "Paketleriniz. Birinin benim için yaptığı en nazik şey."

Ceketinin koluna dokundum, altındaki etli kolu sıktım ve sonra aracımın arka koltuğuna kaydım. Araba doğruya doğru hareket ederken, "Aslında, Beşinci'yi alabilir misin?"

Önce şehir merkezine gitmem gerekiyor." Loncanın adresini uygulamada bir yol noktası olarak ekledim, sonra arkama yaslandım ve

Yapmak üzere olduğum şeyin erdemli olduğuna kendimi ikna ettim. Öncesinde kendime uzun bir moral konuşması yapmam gerekti,

Sıralama Odası'nda bir tabureye yaslanmış, holo-ranker'ımın cam paneline Jase'in adını çizmeyi başardım.

Yüzü üç boyutlu olarak belirdi, tam da onu tanıdığım gibi, koyu renk sakalı, arkaya yatırılmış saçları ve yumuşak kahverengi gözleriyle. Tek suçu olan kimlik hırsızlığını tekrar tekrar okurken nemli avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. Burada korkunç şeyler bekliyordum. Kimlik hırsızlığı iyi bir şey olmasa da, kimseye saldırmamıştı.

Merakımdan kardeşinin adını çizdim. Jase'in aksine, puanı 63'tü. Jase gibi onun da suçu kimlik hırsızlığıydı. Ama tek suçu bu değildi. Sabıka kaydı uzundu ve hırsızlık, yasadışı kumar ve kundakçılığı da içeriyordu.

Leon'un aziz olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu kadar kötü biri olduğunu da hayal etmemiştim. Hapse dönmekten korkmuyor muydu? Jase hapse girmekten korkmuyor muydu? Arkadaşımın adının izini tekrar sürdüm, keşke burnumu sokmasaydım, keşke Asher bana skorundan hiç bahsetmeseydi, keşke her şey eskisi gibi olsaydı. Ama böyle bir olasılık var mıydı ki? Geçtiğimiz haftalarda hayatımda çok şey değişmişti.

Jase'in yüzünü uzun süre düşündüm ve ona imza atıp atmamayı tartıştım. Etik olarak yanlış ama duygusal olarak doğru geliyordu. Eğer yabancılara yardım edebiliyorsam, o zaman en iyi arkadaşıma da yardım edebilirdim. Ayrıca, Asher arkadaşımı iyileştirmemi kendisi önermişti.

Korkup kaçmaya fırsat bulamadan avucumu cam panele bastırdım ve adım hologramın üzerinde belirdi. Sonra sistemi kapattım ve ayağa kalktım.

Loncadan çıkarken Naya'nın kafeteryadan gelen tatlı sesini duydum. Aracım hâlâ kaldırımında bekliyor olsa da, bir dakika daha oyalanabileceğine karar verdim. Naya'yla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, asla yeterli gelmiyordu.

Kafeteryanın girişine ulaştığımda durdum. Yalnız değildi.

Gözlerim, Asher'ın avuç içi başının tamamı kadar büyük olan altın rengi buklelerini düzeltmekte olan Asher'inkilerle buluştu. Bir kolunu Asher'in boynuna dolamıştı ve anlattığı masaldan dolayı dudaklarında bir gülümseme vardı. Diğer çocuklar dinlemek için etraflarında toplanmıştı, hepsi de büyülenmişti.

Geçmişteki kıskançlığım geri döndü.

Bu bir yarışma değil. Yine de paylaştıkları tarihi kıskanıyordum. Sahip oldukları aşkı kıskandım.

O beni fark edemedenden döndüm ve gittim.

TRAFİK YOĞUN OLSA DA, Harlem'e kadar olan kırk beş dakikalık yolculuk rahatlamama yardımcı oldu. The Trap'e vardığımda Leon dışarıda durmuş, üniversite çağındaki iki kızla birlikte sigarasından uzun uzun nefes çekiyordu.

"Hey," dedim ona yaklaşıırken.

Gözleri her zamanki sıcaklığından yoksun bir şekilde bana kaydı.

Bunun yerine, temkinli bir tavır takındılar. "Jase bu gece çalışıyor mu?"

Kızların yüzüne doğru soluk bir duman üfledi, ardından ağır metal kapıyı açıp onları yeraltındaki inine doğru salladı. "Öyle."

"Telefonlarıma çıkmıyor."

Yavaşça başını salladı. "Senin yüzünden böyle bir ruh hali içinde olduğumu tahmin ediyordum." Sigarasından bir nefes çekti, nikotinden hoşlanmadığını bildiği için dumanı yana doğru üfledi. "Ne oldu?"

"Kavga ettik. Sayılır."

Leon'un kaşları çarpık burnuna doğru eğildi. "Senden bir şeyler yapmanı istedi ve sen yapmadın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?" "Bebek kardeşin senin için kötü, Celeste."

Kirpiklerim o kadar yukarı kalktı ki kaş kemiğimi sıyrıp geçti. "Farkında değildim."

Bana baktı, kalın bir kaşı sanki bana tam olarak inanmamış gibi kalkıktı.

"O benim en iyi arkadaşım Leon ve evet, onu seviyorum ama bir ilişki için piyasada değilim. Aksini düşünmesine asla sebep olmadım."

İç çekti, sonra öksürdü. "Bunu ona söylemek isteyebilirsin." "Söyleyeceğim. Bu gece."

Başını salladı, biraz daha öksürdü, sonra sigarasının parlayan izmaritini sokağa fırlattı. "Bu gece gürültülü ve kabadayı bir kalabalık var." Numarası ve günah listesi göz kapaklarımın ardında parladı, hayattan bezmiş yüzünün üzerine bindi. "İş için iyi."

Hangi işten bahsettiğini merak ettim, barınkinden mi yoksa kardeşlerin yan işinden mi?

Hışlıtlı öksürüğü yeniden başladığında, bir yumruğunu göğsüne vurdu.

"Sana bir bardak su getirmemi ister misin?"

Gülümsedi. "Hayır. Geçer. Ayrıca, biram var." Şişeyi kaldırdı ve bir yudum aldı.

Yanından geçip gürültülü alana girerken suyun muhtemelen daha iyi olacağı konusunda ısrar etmedim.

Büyük bir kalabalık olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Tuzak'ı daha önce bu kadar kalabalık gördüğümünden emin değildim. Aslında görmüştüm. Vizeler ve finallerden sonra. O gecelerde zar zor hareket edebildiniz.

Bir Lynyrd Skynyrd şarkısı, yorgun beynimi zonklatan bir kakofoni yaratarak gevezeliğin üstüne basıyordu ama sonra Jase'i gördüğümde ve o da beni gördüğünde tüm sesler kayboldu. Yapmak üzere olduğum şey kafama dank edince kulak zarlarıma kan hücum etti.

Neredeyse adımlarımı geri atacaktım ama yüzünde beliren acı ayaklarımı daha da hızlandırdı. Bara doğru ilerlerken önce susamış bir müşteriye, sonra bir başkasına ve bir diğerine dönerek beni görmezden geldi.

"Huysuz olduğunu duydum," dedim duyma menziline girdiğinde.

Sırtını bana dönük tutmasına rağmen omuzlarının çizgisi keskinleşti.

"Konuş benimle, Jase."

Sonunda döndü ve ellerini kurulamak için kullandığı bulaşık bezini omzuna vurdu. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Eminim söyleyecek çok şeyiniz vardır."

Gözbebekleri kızgınlık, öfke ve incinmişlikten oluşan bir kokteyle titreyordu.

"Seni özledim."

Sessiz kaldı ki bu çok üzücüydü çünkü Jase güçlü ve sessiz bir tip değildi. Bu daha çok Asher'in tarzıydı.

"Sana gönderdiğim binlerce mesajdan bunu fark etmediysen diye söylüyorum. Ve bir avuç sesli mesajdan."

Sonra a mil . Sessizlik, o sordu,

"Abercrombie nerede?"

Omuz silktim. "Muhtemelen kızıyla birlikte." Gözlerini kırptırdı. "Bir kız mı var?"

"Evet."

"Ve bir eş?"

"Hayır. Sadece ısıltılı kadınlardan oluşan bir hayran kulübü." "Isıltılı mı?"

Bu hatadan dolayı dudağımı ısırđım. Şimdiye kadarki en kötü hatam değildi. "Bilirsin işte... süslü püslü bir tip. Bir sürü mücevher."

Bakışları ellerime ve çeşitli yüzüklerime kaydı.

Parmaklarımı avuçlarımla içinde gezdirdim. "Jase, o ve ben birlikte değiliz. Asla olmadık ve olmayacağız. Ama buraya onun hakkında konuşmaya gelmedim. Senin hakkında konuşmak için buradayım. Bizim hakkımızda."

Kahverengi gözleri nazik ve sert arasında gidip geliyordu. "Kendim hakkında konuşmak istemiyorum ve açıkçası biz diye bir şey yok."

"Bunun açık olduğuna emin misin?" "Şimdi anlaşıldı."

"Jase . . ."

Bir elini kaldırdı. "Lütfen, Cee. Her şey yolunda." Gülümsemeyen yüzü bana öyle olmadığını söylüyordu ama en azından benim takma adımı kullanmıştı.

Birisi dikkatini çekmeye çalıştı. Muhtemelen Alicia'nın müşteriyi yakalayıp yakalayamayacağını görmek için etrafına bakındı ama Alicia bir tabak pırıl pırıl tavuk kanadını kabinlerden birine götürüyordu ve kalabalığın arasından geçerken vücudu bir jimnastikçinininki gibi kasılıyordu.

"Yardım ister misin? Buzlu votka yaparım ve biraların kapaklarını açmakta da oldukça ustayım."

Gülümsedi. Bu sefer gerçekten. "Hayır. Ben hallederim." Dönmeye başladı ama durdu.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Dirseklerimi barın üzerine koydum ve rahatlardım. "Kapanış saatine kadar bu tabureyi işgal etmemin bir sakıncası yoksa tabii."

"Benim için fark etmez."

"Güzel."

"Güzel," diye tekrarladı, sonra da kolunu kaldırmış susamış adama doğru ilerledi.

Sonraki birkaç saatini sipariş alarak, müşteri sayarak, bahşişleri cebe indirerek ve barın üstünü temizleyerek geçirmesine rağmen, bakışları birkaç dakikada bir bana kayıyordu. Bir ara önüme uzun, terli bir kokteyl koydu. Bir haftadır alkole dokunmamıştım ama bunun bir zeytin dalı olduğunu hissederek içkiyi kabul ettim ve belli belirsiz bir yudum aldım, sonra bir tane daha.

çalıştım. Arada sırada önüme başka bir şey çıkıyordu: küçük bir sepet kızarmış kabak, bir bardak su, bir raket ev yapımı çikolatalı dondurma, ilk ieeğimi bitirmemiş olmama rağmen taze bir içecek.

Kalabalık nihayet seyreldeğinde, Jase barın benim tarafıma doğru yanaştı. "Bu gece hiç yaramazlık yapan oldu mu, Cee?"

Birkaç elin dolaştığını fark ettim ama bu istenmeyen dokunuşların alıcılarının üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Gerçekte, odaya gerçek anlamda dikkatimi veremeyecek kadar kafamın içindeydim. Aklım Jase'deydi, onu nasıl ıslah edeceğimde ve bunun kötü bir fikir olup olmadığındaydı.

Sonunda, arkadaşlığıma mal olsa bile, onun daha iyi bir yolda yürümesini sağlamanın ve böylece onu kardeşinin kaderinden kurtarmanın bedeline değeeğine karar verdim.

Taburemde kayarak, "Müdahale gerektirecek bir şey yok," dedim.

Kazıyarak temizlediğim kaseyi aldı ve mutfağa taşıdığı kirli bulaşıklarla dolu bir tepsiye ekledi. O gittiğinde aklıma bir düşünce geldi. Daha doğrusu bir dizi anı. Ben ehliyetleri verirken Jase onların fotoğraflarını çekiyordu.

Bilmeden onun kimlik hırsızlığı işine destek mi olmuştum?

Oh, Jase . . . lütfen beni kullanmadığını söyle.

Kapı açıldı ve dışarı çıktı, yürüyüşü de kişiliği gibi rahattı. Tıpkı gülümsemesi gibi. O kadar zeki, o kadar çalışkandı ki bu işe isteyerek girdiğini düşünemiyordum. Leon onu doğru ve yanlış çizgisine sürüklemiş olmalıydı.

Leon'un ben gittikten sonra yapacağım herhangi bir iyiliği geri almayacağını umarak pipetimi yavaşça çevirdim.

Keşke yeni meleklerin yüzyıllık bir seyahat yasağı olmasaydı.

..

Değiştirilmesi gereken o kadar çok yasa vardı ki Orada. Ophan Mira Asher'e çok güveniyordu, ama o

sadece bir adamdı. Bir adam bütün bir dünyayı değiştirebilir miydi?

Peki neden yine başmeleği düşünüyordum?

Doğru ya. Çünkü adama karşı saçma ve karşılıksız bir aşk besliyordum.

İçkimi yudumladım, sonra sarışını aklımdan çıkardım ve önümdeki siyah saçlı adama odaklandım.

W Eve geç geldim ve bir parçam cazip
için gecikme benim
yüzleşme, I

Konuşana kadar uyuyamayacağımı hissetmiştim.

Bomber ceketimi çıkardım ve kapının yanındaki mandallardan birine astım, arkasına dikilmiş gümüş kanatlar parıltılı kırıksıklıklar halinde çöküyordu. Dudağımdaki hayatı çiğneyerek nasıl başlayacağımı düşündüm. Döndüm ve bu işi hemen halletmeye karar verdim ama kendimi duvara yaslanmış, sıcak bir ağzın ağzımı kapattığını ve dile getirmek üzere olduğum kelimeleri yuttuğunu gördüm.

Jase'in siyah tişörtünü avuçladım ve onu geri çektim. "Jase, yavaşla. İhtiyacım var-"

"Bu sefer anladım, Cee. Söz veriyorum. Tek bir ip bile bağlı değil." Ağzı tekrar benimkine doğru döndü.

Boynumu döndürdüm ve dudakları yanağıma çarptı. "Bir şey yapmadan önce seninle konuşmam gerek."

Vücudum genellikle Jase'in dilinin kaymasıyla hızla harekete geçerdi ama köpüren sinirlerim şehvetimi korkuya dönüştürdü. Konuşmamızdan sonra beni öpmek istemeyecekti. Ya da bana sarılmak.

Kaşları kararan gözlerinin üzerine eğildi ve sonra yukarı doğru kalktı. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Hamile misin? Hayır." Çıkarılabilecek tüm sonuçların dışında . . .

Bir elini alnında gezdirdi. "Tanrı'ya şükür."

Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yoktur; insanlar doğum kontrol yöntemleriyle bunu yapmıştır.

"Abercrombie'nin aksine, baba olmak gibi bir arzum yok."

Babalığın Asher'ın da arzusu olmadığını söyleyerek karşılık vermedim. En azından Naya'nın bebek bedenine yeniden hayat verdiğinde.

Jase kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı ve küçük mutfak tezgâhının üzerine attı. "Peki, tartışmak istediğin konu nedir?"

"Senin yan işin."

Gözleri donuklaştı. "Ek işim mi?"

"Kimlik hırsızlığı."

Homurdandı. "Kimlik hırsızlığı mı?" Bir homurtu daha. "Abercrombie sana böyle mi söyledi?"

Yalan söylemek istemediğim için sessiz kaldım. Holorranner'ları Jase'e açıklayabilecek gibi değildim.

"Böyle bir saçmalığa gerçekten inanıyor olman arkadaşlığımızı sorgulamama neden oluyor. Belli ki adam benimle uğraşıyor."

Yine kaynağım hakkında konuşmaktan kaçındım. "Sana verdiğim kimlikler - fotoğraflarını çektiklerin - onları kullandın mı? Beni kullandın mı?"

Parmaklarını jöleli saçlarının arasından geçirdi. "Birinin kimliğini bir kimlikten çalamazsınız; sosyal güvenlik numaralarına ihtiyacınız var. Bana bunlardan birini verdiğini hatırlıyor musun Celeste?" Her bir kelimeyi gergin havaya çekiçle vurdu.

"Bunu sana Leon mu yaptırdı?"

"Sakin onu bizim pisliğimize bulaştırayım deme."

"Jase, ben gizli polis ya da muhbir değilim. Ben senin arkadaşımım."

Homurdandı. "Arkadaşım olsaydın, o güzel erkek arkadaşın yerine bana inanırdın."

Avuçlarımı kalçalarımın yerleştirdim. "Flaş haber: Bunun sürpriz olacağını biliyorum ama kendi başıma düşünebiliyorum. Bildiğim her şeyi öğrendim. Benim. Kendim. Kendim. Tek şey

Bana olmaması gereken bir şeye bulaştığını söyledi. Jase, sen çok zekisin. Yani, Columbia'dasın. Burslusun! Lütfen bunu hızlı para için harcama. Lütfen." Çok ihtiyacım olan nefesi içime çektim. "Paraya ihtiyacın varsa sana biraz vereyim, ama sakın -."

"Ben hayır kurumu değilim. Seni ilgilendirmeyen şeyleri tartışmak için de burada kalmayacağım." Kolunu cüzdanına ve anahtarlarına doğru uzattı ve onları tekrar cebine soktu.

"Buradayım çünkü seni önemsiyorum." "Yeterince değil."
"Ne?"

Bana doğru yürüdü ve beni bir adım geriye itti. Başka bir adam olsaydı korkabilirdim ama Jase bana fiziksel olarak zarar vermezdi.

Yapar mıydı?

"Beni bu saçmalıkla suçluyorsan beni yeterince önemsemiyorsun demektir." Tükürük burnumun ucuna çarptı.

Omuzlarımı kilitledim ve yerimde durdum. "Bu konuyu açtım çünkü sana yardım etmek istiyorum."

"Yardımlarını istemiyorum!"

Öfkesi alışılmadık bir şey değildi -kimse şeytanlarıyla yüzleşmekten hoşlanmazdı- ama o kadar sakın bir insandı ki, öfkeli tepkisi nefesimin kesilmesine neden oldu. Yine de ne bekliyordum ki? Bu durumu sineye çekeceğini mi? Kokuşmuş kanepesinde oturup çay ve çörek eşliğinde vicdanını irdeleyeceğimizi mi?

"Yaptıklarına -özellikle de şüpheli olanlara- büyüteç altında bakmanın zor olduğunu biliyorum, ancak bunu yapmazsan sonun kardeşin gibi hapisane olacak ve ben burada durup işlemeyi durdurma gücüne sahip olduğun bir suç yüzünden tüm geleceğini çöpe atmanı izlemeyeceğim."

"O zaman başka yerde dur!" Geri çekildi. "Bir fikrim var. Güzel küçük çatı katına geri dön, güzel

küçük şeyler, ve senin güzel sarışın erkek arkadaşın. Çünkü artık burada istenmiyorsunuz."

Gözlerimi ona diktim. "Nerede durmak istersem orada dururum! Ve şu anda, o yer burası. Senin yanında. O yüzden beni dışarı atmaya çalışmayı bırak. Hiçbir yere gitmiyorum. İşler zorlaştığında insanları terk etmem."

"Zorun ne olduğunu biliyor musun ki?" "En iyi arkadaşımı kaybettim, yani evet."

"Kaç tane en iyi arkadaşımı kaybettiğimi biliyor musun?" "Bu bir yarışma değil, Jase."

"Hayır. Bu bir müdahale." Sıkı dudakları korkunç bir gülümsemeye dönüştü. "Nefesini boşa harcama. Lanet parana gelince, belli ki çok fazla paran var. Şimdi daha az. Ama yine de çok fazla." O çirkin gülümsemesi büyüdü.

Kalp atışlarım boğazıma doğru fırladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben gidiyorum. Toplanman için sana bir gün veriyorum-" "Paramı çaldın ..." Fısıldadım. "Ne zaman?" Kapıyı açtı. "Pazartesiye kadar gitmiş ol."

Ellerim titredi, tüm benliğim titredi. "Seni affediyorum. Seni affediyorum, Jase, ama gitme."

Acımasız gülümsemesi dondu ve sonra sert kenarları kırıldı, sonra da yüzündeki buzlar tamamen çözüldü. Affetmekte büyük bir güç vardı.

"Sadece daha önce uzaklaş . . . Sadece uzaklaş, Cee." Sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

"Neyden önce?" Bağırdım ama cevabımı alamadım.

Görünüşe göre, Jase'i daha iyi kıyılarına sürüklemek için affetmekten daha fazlası gerekecekti.

Ieşyalarımı toplamadım. Jase gittikten sonra yaptığım şey, yokluğumda aldığım düz kutuları yırtıp içinden pleksiglas resimleri çıkarmak oldu. yatak odamın duvarları için sipariş ettim. Sonra yatağıma kıvrıldım ve unutkanlık beni alıp götürüne kadar onlara baktım.

Bir yumruk sesiyle irkilerek uyandım. Bir kapıyı yıkabilecek türden. Dün gece giydiğim kot pantolonu üzerime geçirerek yatak odamdan çıktım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Jase kardeşiyle konuşmuş muydu? Leon'un eski askerlerinden biri bana ulaşmaya mı çalışıyordu?

"Kanat kemiklerin var," diye fısıldadım nefesimin altında. "Korkmuyorsun."

Yine de lavabonun yanındaki kasaptan bir mutfak bıçağı aldım. Gözetleme deliğinden bakamadan kapı uçarak açıldı. Suratıma tokat yememek için tam zamanında geri sıçradım ve bıçağımı kaldırdım, parmak eklemlerim bembeyazdı.

Ziyaretçimi görünce şiddetli bir ürperti duydum ve silahımı indirdim. "Neyin var senin, Seraph?"

Asher önce bıçağa sonra da daireye baktı. **T e k** kelime etmeden yanımdan geçti, kapalı kapıları yumruklayarak açtı, ben de ön kapıyı kapatmaya gittim.

bir seyirci istiyor. Mandal tıklamadı. Gözlerimi kısarak baktım. Erimiş olduğunu gördüm.

"Nerede o?" Asher havladı.

"Jase'i kastettiğinizi varsayıyorum. O burada değil." Bıçağı tezgâhın üzerine fırlattım, sonra tam olarak kapanmamış kapıyı işaret ettim. "Kapısını kırmışsın."

"Sen açmıyordun."

"Etrafta dolaşp bir şeyleri yok etmeyi bırakmalısın."

"Sana bir liste bıraktım, Celeste."

"Listeni aldım, Seraph."

"O zaman neden listede olmayan biriyle anlaştınız?"

Kollarımı kavuşturdum. "Jase benim arkadaşım. Arkadaşım olmayan tüm bu insanlara yardım ediyorum. Öyle olan birine yardım etmek istedim. Ve bu arada, ona yardım etmemi sen önerdin."

Kalp atış hızım yavaş yavaş düşüyordu ama henüz dengelenmemişti. Korkudan uyandıktan sonra şimdi de huysuz bir melek uğraşmak zorundayken nasıl olabilirdi ki? Kanat kemiklerim tıngırdadı, ama tıngırdama sıcak bir yumruğa dönüşmedi. Muhtemelen ishim'in beni fikrimi dizginlemem için uyarmasının sevimli bir yoluydu.

"Aklım başıma geldi. O senin arkadaşın olabilir ama bir sürü tehlikeli insana bulaşmış. Beni ekmek bıçağıyla karşıladığına göre sen de bunun farkındasın."

Çenemi bir o yana bir bu yana gerdim, korkum azaldığı için öfkem artmıştı. "Bazı insanların aksine, ben rahatsız olduğum anda arkadaşlarımı terk etmem."

Başmeleğin gözleri kontrolsüz bir öfkeyle parlıyordu. "Affedersiniz?"

"Kaçtın." "Ben kaçmadım."

"Özür dilerim. Uçup gittin."

Burun deliklerinin alevlenmesi durdu. "Celeste, kaçmadım ya da uçup gitmedim. Hayatına geri döndüğümünden beri istediğin boşluğu sana vermek için geri adım attım."

Gözlerimi devirdim. "Elbette. Beni bir listeyle ve düşman bir ishim'le baş başa bırakmak kendi iyiliğim içindi."

Adem elması titredi. "Haklısın. Bu sadece senin iyiliğin için değil, benim de iyiliğim içindi. Bir eş bulamadıktan sonra, Yedi'ye tüm dikkatimi ve kalbimi Elysium'a vereceğime dair yemin ettim." Sesi düşmüştü ve eklediğinde biraz daha düştü, "Ve sonra devam ettim ve Naya ile Adam'ı yarattım. Başka birini istemedim."

"Dikkat dağıtmak mı? Evet, tamam. Anladım." Kollarım gerildi. "Bak, her ne kadar uğrayıp bana bağırman hoşuma gitse de yorgunum. Fiziksel ve duygusal olarak. O yüzden buradan çıkmaya izin verirsen gerçekten minnettar olurum." Yatak odama doğru geri adım atarken, "Oh, ve çıkarken yeni bir mandal ateşleyebilirsen, bu gerçekten harika olur" diye ekledim.

"Burada kalmıyorsun."

Etrafımda döndüm ve adımlarımı geri çektim, sonra bir parmağımı sert bir göğüs kafesine soktum. "Ben senin kuklan değilim. Senin hiçbir şeyin değilim. Elysium'u yönetiyor olabilirsin ama beni yönetemezsin."

Elini parmağıma doladı ve aşağı doğru çekti. "Burada kalmıyorsun çünkü burası güvenli değil. Ve mandal kırık olduğu için değil, Jase'in kardeşi daha azı için adam öldürdüğü için."

Parmağımı geri çektim. "Kanat kemiklerim var."

"Yani geri çekilip sana işkence etmelerine izin mi vermeliyim?" "Kimse bana işkence etmeyecek."

"Bana bıçakla saldırdın, bu yüzden aklımdan geçmediğini söyleme."

"Tamam, oldu ama Jase bana asla işkence etmezdi."

Asher'ın çenesi granitti. Tüm vücudu granitti. "Bu görevi iptal edeceğin için sana işkence etmeyecek."

Göğsümü tokatladım ve teatral bir nefes verdim. "Ne? Beni şimdiden göndermedin mi?" Sesimdeki tiz ton Asher'ın vücudundaki tüm çizgilerin biraz daha keskinleşmesine neden oldu. "Oyundan mı çıktın, Seraph?"

Karanlık bir ses çıkardı. "Eğer seni işten çıkarırsam, bana inat olsun diye kendini tekrar işe alırsın."

Ona alaycı bir gülümseme fırlattım. "Beni iyi tanıyorsun." Yatak odama çekildim ve kapıyı kapattım ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

Asher avucuyla kapının kapanmasını engelledi ve sonra iterek tekrar açtı ve içeri girdi. "Eşyalarınızı toplaması için birini göndereceğim ama şimdi gidiyoruz."

"Gitmiyorum."

"Ve burada durup halkımdan birinin zarar görmesine seyirci kalmayacağım."

"Ben senin halkından biri değilim, Seraph!"

Sırtında ikiz kılıç gibi keskin kanatları belirdi. "İstesen de istemesen de Elysium'a aitsin."

"Ben kendime aidim."

"Beni zorlama," diye gürledi, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde. "Yoksa ne olur? Beni isteğim dışında mı çıkaracaksın?"

Burun delikleri vahşi nefeslerle alevlendi. "Daha da kötüsü. Seni Marros kardeşlerden kurtarmam için bana yalvarana kadar burada kalacağım."

"Burada kalmayacaksın."

"İzle beni." Düşmanını alt etmiş biri gibi gülümseyerek oturma odasına geri döndü ve kanepeye yerleşti. Jase'in stokladığı New Yorker dergilerinden birini bile aldı.

Kırmızıyı görmeyi unuttun. Renk çarkının üzerinden atlayıp siyaha ulaşmıştım. "Senden nefret ediyor, Seraph."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

Adamı boğazlamak istedim. "Elysium'da yaptığın onca işe ne oldu?"

"Hepsi tamam." Bir sayfa çevirdi, sonra bir sayfa daha.

"Ona ulaşana kadar imzalamayacağım ve beni senin yanında görürse ona ulaşamayacağım. Başka bir deyişle, kanatlarımın sonunu getirmiş olursun. Bunu vicdanına yüklemek istediğinden emin misin?"

"Melek tozum var; beni görmeyecek."

"Ama yapacağım ve bu benim odak noktamı yok edecek." "Başka bir günahkar seç o zaman."

"Hayır."

"O zaman sanırım birlikte bol bol kaliteli zaman geçireceğiz, levşeh."

Levshéh? Bildiğim hiçbir dilde olmadığı için Melek olduğunu tahmin ediyordum ve hepsini biliyordum. Muhtemelen iblis demekti.

"Senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum." Kanat kemiklerime gelen sıcak bir darbe tıslamama neden oldu ama hemen toparlandım. "Eğer Elysium'a asla ulaşamazsam, bunun sorumlusu sen olacaksın. Hepsi. Senin. Senden." Döndüm ve bu sefer yatak odamın kapısını tekmelediğimde kapı tık diye kapandı.

A Öfkemi yastığıma haykırdıktan sonra dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım, çok ihtiyacım olan kapatıcıyı sürdüm ve uyuduğum atleti değiştirdim.

İçeride. Ceketim oturma odasındaydı ama asık suratlı gardiyanım da öyle. Perdeleri çekiştirdim ve sonra pencereyi iterek açtım. Hava serindi ama güneş ışığı iplikçikleriyle ısıniyordu. Bir kazak alıp belime doladım, sonra çantamı omzuma astım ve Jase'e nerede olduğunu soran bir mesaj gönderdim.

Bir hırsız gibi pervazdan kaydım, botlarım demir yangın merdiveninde hafifçe takırdadı. Tam bir dakika boyunca hareket etmedim, Asher'ın yatak odamın kapısının kilidini eritip eritmeyeceğini ya da iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle çürük ahşabı parçalayıp parçalamayacağını görmek için bekledim. İkisi de gerçekleşmeyince, paslı merdivenlerden aşağıya hızla indim. Sağlam zemine ulaştığımda, omurgamdan aşağı ter damlıyordu.

Başmeleği alt etmiş olmanın verdiği gülümseme gamzelerimi derinleştirdi. Arka sokağa atladım ve binayı çevreleyen gölgelerin içine girdim, tuğlalara sürtünmemeye dikkat ettim, özellikle de sidik ve meleklerin bildiği diğer vücut sıvıları yüzünden rengi solmuş olanlara. Bir mesaj bildirimi için telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

"Neredesin, Jase?" Mırıldandım.

Önce sokağı, sonra da gökyüzünü inceledim. Bir güvercin uçarak geçti ama kanatlı bir adam yoktu. Ara sokaktan hızla çıktım ve Tuzak'a kadar hızlı adımlarla yürüdüm. Jase'in orada olup olmayacağını bilmiyordum ama halka açık bir yer ve öğle yemeği vakti olduğu için aramaya başlamak için iyi bir yer gibi geliyordu. Leon orada olsa bile, beni izleyen bir kalabalık varken üzerimde bir şey denemezdi. Ayrıca, bir sığınak dolusu askeri bebekler gibi ağılatabilecek bir kutu Mace getirmiştım.

Bodrumdaki ine girmeden önce başımı çevirip gökyüzüne ve sokağa baktım. Hâlâ başmelek yoktu. Onu atlatmak çok kolay olmuştu, bu da beni biraz tatmin etmekten mahrum bırakmıştı. Çantamı avuçlayarak merdivenlerden aşağı indim ve neon karanlığında gözlerimi kısıtım.

Alicia barda bir sürahiye soda dolduruyordu. Yaklaştığımda, içimdeki sallantıyı bir nebze olsun sakinleştiren bir gülümseme gönderdi. Bana gülümsediğine göre Jase ona istenmeyen kişi olduğumu söylememişti. Ama asıl sınav Leon'la olacaktı.

"Günaydın tatlım," dedi ben bar taburelerinden birine tünerken.

Bir şey sormama fırsat vermeden bana bir fincan kahve uzattı. "Tanrı seni korusun, Alicia."

Sürahiyi bekleme masasına taşırken bana göz kırptı, ardından brunch siparişlerini karaladı. Siparişleri mutfağa götürdükten sonra geri geldi. "Bugün iki spesiyalımız var: ... ile çırpılmış yumurta ... ile ... böğürtlen."

"Böğürtlen mi?" Bu garip bir karışımdı. Dikkatinin başka bir yerde olduğunu görene kadar kaşlarımı çattım.

Omzumun üzerinden baktım. Beyaz tişörtü ve sarışın yeleşini gördüğümde azı dişlerim birbirine vurdu. Asher'ın izimin kokusunu alacağını bilmeliydim.

Bana doğru bir bakış bile atmadan benden iki tabure aşağıya yerleşti. Dişlerimi birbirine geçirdim, fırlayıp gitsem mi yoksa orada yokmuş gibi mi davransam diye düşündüm.

Ben ikinci seçeneği seçtim. Leon'la bir an önce konuşmam gerekiyordu ve kaçmak bir aksilik olacaktı. Ayrıca acıkmıştım.

Alicia gözlerini kırptırdı. "Hemen geliyorum, şekerim." Yeniden bana odaklandı. "Peki, nerede kalmıştık?"

"Bana böğürtlenli çırpılmış yumurtadan bahsediyordun," diye mırıldandım.

"Ha? Leon neden yumurtaların içine çilek koysun ki?" "Kendini deneysel mi hissediyordu?"

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bu adam deney yapmayı seviyor. Her neyse... böğürtlenler ayrınlı kreplerin üzerinde. Çırpılmış yumurtalar akçaağaç pastırması ve avo-toast ile geliyor. İkisi de cazip mi?"

Karar vermek istemediğimden, "İkisini de alacağım" dedim.

Bana utangaç bir gülümseme attı. "Sen ve Jase dün gece çok iştahlısiniz, ha?"

Tam onu yola getirmek üzereydim ki Asher'ın orada olduğunu hatırladım. "Bizi çok iyi tanıyorsun." Cevabım, seksi zaman kaybı olarak gören başmeleği iyice kızdıracaktı. "Leon mutfakta, değil mi?"

"İzgarayı yönetiyor. Ona ihtiyacın var mı?" "Yemekten sonra uğrayıp onu göreceğim."

"Tamamdır." Not defterindeki sayfayı çevirdi, sonra Asher'a doğru bir adım attı. "Merhaba. Artık tamamen seninim. Sana ne getirebilirim?"

Kahve fincanımın kalın dudağının üzerinden, "Alçakgönüllülükle birlikte kuş yemi" diye mırıldandım.

Alicia'nın beni duyduğunu sanmıyordum ama Asher'ın dudakları biraz kasıldı, bu da muhtemelen duyduğunu gösteriyordu.

"Biraz sade kahve iyi olurdu."

"Hemen geliyorum." Yanımdan geçerken Alicia gözlerini açtı ve elini yelpaze gibi açmak için çırpı.

Dışarıdan güzel, içeriden önemsiz. Tek bir harfin bu kadar fark yaratması çılınca.

Barın üzerindeki sessiz beyzbol maçına bakarak, "Tozun bozuk mu?" diye sordum. Bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açtı. "Çünkü çok görünürsün."

Taburesinde kıpırdandı, kot pantolonu siyah vinile fısıldıyordu. "Jase etraftaysa kendimi göstermeyeceğimi söylemişim ve gördüğüm kadarıyla göstermiyor."

"Belki de mutfaktadır."

Vurucu bir homerun aldı.

Asher başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Aslında üniversite kütüphanesinde."

Bakışlarımı televizyona doğru eğilmiş olan yüzüne çevirdim. Soluk ışık profilini belirginleştirirken neon amblemler pembeler, turuncular, yeşiller ve sarılarla dolduruyordu.

Nasıl bildi? Nereden biliyordu?

"Yangın merdiveni hoş bir dokunuştı, Levsheh." "Bana öyle demeyi kes."

"Benden kaçmaya çalışmayı bırak." "Asla."

"O zaman yeni lakabına alış."

Orada değilmiş gibi davranmak buraya kadarmış. Ona yan gözle baktım. "Ne demek bu? Varlığımın belası mı? Şeytan çocuk mu? Kötü ruh mu?"

İnci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Her neyse. Umurumda değil." Dikkatimi tekrar beyzbol maçına çevirdim. Daha sonra bir ophanim'e soracaktım. Ya da sormazdım.

Tüylerin üzerindeki su gibi üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Boğazıma bir nefes takıldı... Ya kanatçık anlamına geliyorsa?

Hayır. Bana böyle diyecek kadar benden nefret etmiyordu. Etmedi mi?

"Peki, planın nedir?"

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi."

Mutfağın kapısı açıldı ve Alicia elinde parlayan pembe domuzumun altındaki kabine gidecek bir tabak yemekle yeniden ortaya çıktı.

Kendi kendime gülümsedim. "Uzak duvardaki kanatlı domuz yavrusunu görüyor musun?"

Asher omzunun üzerinden baktı.

"Bunu geçen yıl Leon'a vermiştim. Koleksiyonuna eklemek istedi." Kanat kemiklerim tıngırdadı. "Bil bakalım onu satın alırken aklımda kim vardı?" Görünmez kemiklerimde bir titreme daha yankılandı. Şimdiden kopar beni... Bakalım umurumda olacak mı?

"Bir uzvun dışına çıkacağım ve ben diyeceğim."

"Benzerliği sen de fark ettin, ha?" Beni bu kadar kindar yapmasından nefret ediyordum. Birkaç gün önce ona sarıldığımı ve sonra da onu yaktığımı düşünmek ... ugh.

"Gururum okşandı."

"Gururun mu okşandı?" Bu yüzümdeki gülümsemeyi yok etti. "Neden gururun okşansın ki?"

"Çünkü dört yılı aşkın bir süredir aklımdayım."

Kahve fincanımı gereğinden sert bir şekilde yere bıraktım. "Paket servisin bu mu?"

"Ne diyebilirim ki?" Kupasını ağzına götürdü ve içti, sonra vücudunu kayıtsızca benimkine doğru eğdi, uzun bacakları açık kaldı. "Her şeyde ve herkeste en iyisini görmeye çalışırım."

Öfke derimin altına işledi. Kanat kemiklerim yine titredi ama bir tüy bile savurmadı.

Oyuna yeniden odaklandım. "Bunu satın alırken hiç de olumlu şeyler düşünmüyordum."

"Eminim. Eğer öyle olsaydı ruh hayvanım kesinlikle bir ejderha olurdu."

Çok mu egoist? "Peki, planın nedir, Seraph?"

"Planım seni izlemek. Eğer bu, küçük bir aile için uygun bir kahvaltıyı yemenizi izlemeyi gerektiriyorsa, öyle olsun."

Hırlamak istedim ve az önce gardiyanımdan kurtulmak için harika bir plan düşünmemiş olsaydım hırlayacaktım. Kişi listemde gezinerek en sevdiğim manikür salonunu buldum. Onları aradım ve kendime manikür-pedikür ve bikini ağdası için yer ayırttım.

Telefonu kapatmadan önce Asher'a döndüm. "Bütün gün benimle olacağına göre, sana göğüs ağdası yaptırayım mı?"

Tehlikeli ve ürpertici bakışlarını bana çevirdi.

"Doğru. Göğsünde hiç kıl yok. O zaman masaj? Biraz gergin görünüyorsun."

Buz gibi mavi içimi yaktı.

Sırıtarak telefona "Bugünlük bu kadar" dedim. Bana orada ne tür bir tedavi istediğimi sordu, ben de "Brezilyalı. Öğleden sonra üç mükemmel. Sonra görüşürüz." dedim. Kapattım ve telefonumu barın üzerine bıraktım. "Çok eğlenceli bir gün geçireceğiz."

Alicia iki dolu tabakla geri geldi. Hala yiyecek bir şey sipariş etmemiş olan Asher'ı kontrol ettikten sonra -Telaşla uzaklaştı.

Avokadolu tostumu elime aldım ve küçük bir ısırık aldım. "Kasıklarına ağda yaptırırken yanımda kalmakta ısrar edersen elini tutabilir miyim? Şaşırtıcı derecede acı verici."

Kaşlarını indirerek kalan aydınlık parçasını gölgede bıraktı.

Tostumu tekrar kemirdim. "Sessizliğini sert bir geçiş olarak mı yorumlamalıyım?"

Bakışları düpedüz yakıcı bir hal aldı.

Parmağımdaki bir avokado parçasını yaladım, hışımla çekip gitmesine iki saniye kaldığını hissettim. Ama o iki saniye yirmi dakikaya dönüştü. Ve o hâlâ oradaydı. Salondan önce kaçacaktı. Yani hiçbir saygın erkek, bırakın tanıdığı bir kızı, zar zor tanıdığı bir kızın ağda yaptırmasını bile izlemezdi.

İki tabağı da mideye indirdikten sonra taburemden zıpladım. "Selam Alicia. Komşumun glüten intoleransı var ve bağırsakları hassas olan insanlar için sahip olduğunuz tüm seçenekleri duymak istedi." Açıklamamın bana bir tüye bile mal olmamasına çok şaşırmıştım.

Bu bana bir başka sert bakışa mal oldu.

Belime bağladığım kazağın düğümünü sıktım. "Tüm bu lezzetli yemekler için şefe teşekkür edeceğim."

Yemek. Hemen döneceğim."

Asher'ın bir botu yerdeydi ama Alicia glütensiz seçenekleri konuşmak için acele ettiğinden kibarca yerinde durup dinledi.

Barın etrafından dolandım ve kapıyı iterek açtım. "Merhaba Leon."

Izgaranın yanında durmuş, alnına terden ıslanmış bir bandana bağlamıştı. "Celeste!" Geniş sırtışı sinirlerimi yatıştırdı.

Kalçamı paslanmaz çelik tezgâha yasladım. "Şu avo-toast. Onu normal menüye eklemelisiniz."

"Lezzetli, ha? Bu füme kırmızı biber."

Mutfağın diğer tarafında bulaşık yıkayan komiye ve yüz sanatında şüpheli bir tarzı olan şef yardımcısı Tommy'ye baktım. "Leon, biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Dudağımı ısırdım ve mutfağa baktım. Sesimi fısıltıya düşürerek, "Jase ve ben kavga ettik," dedim.

"En iyilerimizin bile başına gelir. Alicia ve ben haftada en az iki kez birbirimizin boğazına sarılıyoruz."

"Ne hakkında kavga ettiğimizi sana söylemedi mi?"

"Çocuk pek konuşmaz. Benimle bile. Bunu biliyorsun." Parlayan iki köfteyi ters çevirdi.

"Leon, ne yaptığınız konusunda kavga ettik."

Koyu renk gözleri bana kaydı. "Ne yapıyoruz?"

"Yan işiniz."

Yüzündeki cana yakın gülümseme eriyip gitmişti. "Nereye varmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok Celeste."

"Bunu gerçekten burada mı tartışmak istiyorsun?" Çalışanına doğru başımı salladım. Kominin sırtı bize dönüktü ve İngilizce konuşmuyor olabilirdi ama yine de yakınlardaydı. Tommy'ye gelince, titizlikle mor bir soğanı dilimliyordu ama beni dinlediğinden hiç şüphem yoktu.

Leon mutfak maşasını yavaşça yere bıraktı. Çok yavaş. Çok yavaş. "Çalışanlarımdan sakladığım hiçbir sır yoktur."

Tommy o zaman kafasını kaldırdı. Elbette o da operasyonun bir parçasıydı.

"Jase'i dışarı çekin. Buraya sadece bunu sormaya geldim."

Leon kıpırdandı ve elmas haçı aspiratörün spot ışıklarını yansıttı. "Jase bir yetişkin ve kendi kararlarını kendisi verir."

"Jase sana tapıyor. Senin için her şeyi yapar. Oda arkadaşının banka bilgilerini vermek de buna dahil."

Leon çenesini boynuna doğru eğdi.

"Buraya sizi tehdit etmeye ya da çaldığınız parayı hesabıma geri yatırmanızı istemeye gelmedim. Buraya Jase'i serbest bırakmanı ve hukuk fakültesine konsantre olmaya zorlamayı istemek için geldim. Yakalanırsa geleceğine veda edebilir."

"Kendim için iyi bir gelecek kurdum ve süslü, pahalı bir okula gitmedim."

"Tuzak harika. Gerçekten, burada yaptığınız her şeyi takdir ediyorum, ancak hapse geri gönderilmekten bir hata uzaktasınız."

Kalın ellerini siyah bel önlüğüne sildi. Parmak eklemlerindeki deride taze çürükler vardı. "Evet?" Sanki daha da yaklaşmış gibiydi ama asker yeşili ayakkabısı yağ lekeli beyaz fayansların üzerinden kalkmadığı için hayal görmüş olmalıyım.

Yine de bir adım geri attım. Kürek kemiklerim bir kas duvarıyla birleştiğinde, bir nefes verdim. Asher olması için dua ettim ama ağzımı kapatan el çiğ soğan kokuyordu. Doğrama istasyonuna doğru bir bakış boğazımı sıktı. Parmaklarımı çantamın içine kaydurdım ve biber gazının kapağını açtım. Daha kaldıramadan çenemin altına bir bıçak yerleşti.

Ölümsüzdüm. Ben ölümsüzdüm. İyi olacaktım. Sonunda.

"Hey, İsa!" Leon mutfak görevlisine seslendi. "İkramiyeye ne dersin?"

On altı yaşından büyük olmayan çocuk, dirsek hizasındaki sarı lastik eldivenlerini ince kalçalarından aşağı silerek bize doğru yürüdü. Eldivenlerini çıkarmamış olması biraz endişe vericiydi.

Asher'ı dinlemeliydim. Beni bu durumdan kurtarmasına izin vermeliydim. Ya da en azından mutfağa kadar bana eşlik etmesine. Güvenimin kararlarımı etkilemesine izin verdim. Aptalca. İnanılmaz derecede aptaldım.

"Senin bir yük olacağını biliyordum. Jase'e senden kurtulması gerektiğini söyledim ama o kadar korkaktı ki." Leon yaklaştı ve etli bir başparmağını yanağımın üzerinden kaydırarak gamzemin içine soktu.

Kusmak istedim.

"Gerçekten üzgünüm Celeste, çünkü çok tatlıydın. Ve oldukça faydalıydın."

"Yapma bunu," diye bağırdım, avuç içim dudaklarıma çarparak sesimi bastırdı.

Korkudan çok öfkeyle Tommy'nin elini ısırdım ve topuzumu savurarak tetiğe bastım. Bir akıntı Leon'un suratının ortasına isabet etti. Jesus İspanyolca küfürler savurarak arkasını döndü. Güzeldi. O da bir göz atmış olmalı. Bıçak etimi ısırp boynumdan aşağı bir sıcaklık nehri akıttığı sırada kutuyu Tommy'ye çevirdim. Parmağımın ucu tetikten kaydı ve metal kutu yere düştü.

Etrafımdaki tüm sesler alçak, hışırtılı bir tıslama halinde birbirine karıştı. Görüşüm noktalandı, grileşti. Yine de siyahlar ve beyazlar denizinde canlı bir turkuaz rengi yakaladım. Asher'ın adını söylemek için ağzımı açtım. Fısıltı gibi çıktı. Güzeldi. Bu, Tommy'nin solunum yolumu kesmediği anlamına geliyordu.

Yere nasıl yığıldığımdan emin değildim ama işte oradaydım, kirli fayansların üzerinde oturuyordum ve keskin çekmece kulpları omurgama batıyordu. Yavaşça göz kırpmam mutfağı yumuşak bir odağa getirdi, ama sesler ... hepsi hala

Kalbimin ritmik atışıyla birlikte acele ediyordu.

İntikamcı bir melek gibi kanatlarını açan Asher, yumruğunu tam Tommy'nin çenesinin kulağıyla kesiştiği yere indirdi. Eski mahkûm su dolu bir havlu gibi buruştu. Sonra seraphim kolunu uzattı ve diğer ikisinin göz kırpan ıslak yüzlerine bir ateş topu gönderdi. Ateş İsa'nın saçlarına bulaştı, Leon'un bandanasına ve mutfak önlüklerine yayıldı, lekeli kumaşları çignedi.

Dehşete düştüm. Dehşete düşmüştüm. "Yapma, onları öldürme Seraph," diye mırıldandım.

Onları önemseydiğim için değil, meleklerin insanların zaman çizelgeleriyle oynamamaları gerektiğini bildiğim için. Eğer Asher onları erken mezara gönderirse, bunun sonuçları olurdu.

Önümde çömeldi, bakışları kaşlarını çatmasından daha keskindi ve bu oldukça sert bir kaş çatmaydı. "Benim ateşim onları öldürmez."

Güzeldi. Bu iyiydi.

"Umarım son özgür anının tadını çıkarmışsındır Celeste, çünkü şu andan itibaren sen ve ben ... lanet olası kanat kemiğine yapışmış olacağız."

Başmeleğin niyeti muhtemelen mizah değildi, ama ortaya çıkardığı resim yine de eğlenceliydi ve dudaklarım büküldü. "Günahkârlarımı korkutup kaçıracaksın, Seraph. Ve sonra ben de kazanmayacağım-" Ağzımı hareket ettirmek için harcadığım çaba yüzünden boynumdan aşağı acı aktı ve yüzümü buruşturdum.

Avucunu kaldırdı ve yaramın üzerine bir ısı patlaması gönderdi. Nefesimi içime çektim ve o derimdeki kanı yakmayı bitirene kadar tuttum.

"İyi karar," diye mırıldandım. "Kanlı bir boyun muhtemelen birden fazla müşteriyi korkutacaktır."

Göz ucuyla kapının açıldığını ve Alicia'nın orada durup çığlık attığını gördüm.

Elindeki tabağı düşürdü. Seramik ve cam paramparça oldu ve fayanslara sıçradı. "Bu da ne?"

Burada ne oldu?" Kapı arkasına çarparak kapandı ve spor ayakkabıları kırık çanak çömleğin üzerinde çıtırdayarak birkaç adım öne doğru tökezledi. "Leon?" Sesi kulak zarımı acıtacak kadar tizdi. "Bebeğim, ne oldu?"

"Pislik herif üzerimizde kaynak makinesi kullandı." Sesi, su fişkırmasının üzerinde cızırdıyordu. "Aklımın bir köşesinde polisleri aramak var."

Asher'ın bakışları, lavaboda Jesus'la birlikte duran Leon'a odaklandı, ikisi de kabarmış derilerine su sıçratıyordu. "Onları kesinlikle aramalısın Leon Marros. Eminim seninle yeniden bağlantı kurmaktan başka bir şey istemezler."

Asher'ın geniş göğsünü çevreleyen beyaz pamuğa, kırmızı noktalar galaksisine odaklandım. Bu benim kanım mıydı? Kabaran safrayı geri yuttum ama fişkıran kan boğaz kaslarımdan daha güçlüydü. Asher'ın gömleğinin daha fazla lekelenmesini önlemek için tam zamanında yüzümü başka yöne çevirdim. Yumurtalar, krepler, avokado, böğürtlenler ... yanımdaki fayanslara sıçradı. Her ne kadar nahoş olsa da, zalim adamlar tarafından pişirilen yemeklerden kurtulduğum için mutluydum.

Jase'i Facetime'dan arayıp boğazımı göstermek için can atıyordum.

Ama ya kardeşinin vahşiliği onu şaşkına çevirmediyse?

Daha da kötüsü, ya buna göz yumduysa?

Yapmazdı. Jase temelde iyiydi.

Puanı gözlerimin önünde parıldadı-41. Kırk birler en iyisi değildi ama Leon'un skoru neydi? Altmış küsur mu? Bana saldırdığına göre yüz olabilir miydi? Bir dakika. Bana Tommy saldırdı, Leon değil. Leon emri daha yeni vermişti. Tommy üçlü olacaktı.

"Hadi seni eve götürelim. Hem de ev dediğin o fare yuvasına değil," diye homurdanarak ekledi Asher.

Bu konuda onunla kavga etmeyi bırakmıştım. "Tamam." Sesim daha güçlü, daha net çıkıyordu. Boğazımı avuçladım, pürüzsüzdü. "Bekle. .. beni iyileştirdin mi?" Melek ateşi yaralara kaynak yapabilir miydi?

"Yine de bir çürük olacak. Şimdi gidebilir miyiz, yoksa arkadaşının kardeşiyle konuşman gereken başka şeyler mi var?"

"Aslında ona söyleyecek daha çok şeyim var." Avuçlarımı fayanslara bastırdım. Ayaklarımı altına alamadan yukarı kaldırıldım. Yeni iyileşmiş boğazımdan bir ses çıktı. "Seraph, yürüeyebiliyorum."

Olabilir.

"Şu anda sana inanılmaz derecede kızgınım." Hırıltılı sözcükler dudaklarını zorlukla oynattı.

"Yeni bir şey yok." Bir kolumu onun gergin boynuna doladım.

Kükredi.

İçimi çekerek başımı saat gibi atan kalbine yasladım ve ulaşım yöntemi konusunda onunla tartışmamayı tercih ettim. Ne de olsa buradan gerçekten çıkmak istiyordum ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Şoka girmiş Alicia'nın yanından geçip, ayaklarının dibindeki kırık camlardan oluşan parıldayan denizin üzerinde tepinerek ilerledi. Restorana girdiğimizde ağızlar öyle bir açıldı ki yemek parçaları düştü ve sonra telefonlar yükseldi.

"Kanı yakmadın mı?" Fısıldadım.

"Boğazına yama yapmakla meşguldüm." Sözlerinin derin gürültüsü alnıma çarptı.

Göğsüme bir göz attım, tenimin kızıl rengini ve açık gri tişörtümün ıslanmış yakasını fark edince yutkundum. Onca gün içinde siyah giymekten vazgeçmiştim.

Dışarı çıktığımızda sert hava yüzümün kenarlarını yalayarak ter ve kan karışımını buz gibi yaptı.

"Celeste?" diye biri soluk soluğa bağırdı.

Asher'ın pazusunun etrafından bir dizi daralmış, mor lekeli göze doğru baktım. "Jase!"

Arkadaşımın temkinli tavrı, beni tutan erkeği gördüğünde tiksintiye dönüştü.

Asher'ın kolunu çektim. "Beni yere bırak, Seraph." "Hayır."

"Senin yanında kalacağım. Sadece beni yere bırak." Bırakmayınca, "Lütfen" diye ekledim.

Bir şeyler homurdandı ama yumuşadı. Sendelediğimde kolunu kaburgalarımın doladı ve sonra yine mırıldanarak bedenimi kendine doğru çekti, beni göğüs kafesinin yanına kilitledi. Güçlü duruşu yüzüstü düşmemi engelledi, bunun için minnettardım. Daha fazla çürüğe ihtiyacım yoktu.

"Boynun mu?" Jase'in sesi yeniden odaklanmamı sağladı. "Boynuna ne oldu?"

Ben daha cevap veremedim Asher, "Kardeşin onun boynunu kırdı," diye çıkıştı.

Jase'in bedeni güneşli kaldırımın kenarında kırıdayamaz hale geldi. "Leon Celeste'i boğmazdı."

"Boğmak mı? Ben kesildim, Jase. Tommy yaptı ama Leon'un emriyle oldu."

Jase uzandı ve tişörtümün yakasını aşağı çekti, göğüslerimi ortaya çıkaracak kadar değil ama beni kızdıracak kadar. "Ben bir kesik göremiyorum."

Boğazımın arkasında oluşan hırıltı ortaya çıkamadan Asher, Jase'in parmaklarını yakaladı ve uzağa fırlattı.

Jase geriye doğru tökezledi, yüzüne renk geldi. "Sakin bana dokunma Abercrombie, yoksa-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Onu susturdum, başmelek hakkında en ufak bir öldürücü düşünceye kapılırsa puanının yükseleceğinden korkuyordum.

Jase'in kirpikleri kalktı. "Kimin kanı bu?"

"Benim."

"Senin olsaydı, keserdin!" "Bağırmanı kes."

"Yalan söylemeyi

kes!" "Jase, ben ...

değilim."

"Siktir git, Celeste. Beni inandırdığın için siktir git."

Titremeye başladım. "Seni neye inandırmak? Seni önemsemişime mi? Sana ne olacağını önemsemişime mi? Önemsiyorum. Önemsiyorum. I

O kadar çok önemsiyorum ki seni çıkarmak için kardeşinle konuşmaya gittim."

Polis sirenleri çalıyordu. Kulaklarımı tıkamak istedim ama kollarım yanlarımda gevşek bir şekilde asılı kaldı, parmaklarım avuçlarımda içine çekildi.

"Onu sen mi öldürdün, Celeste?"

"Bir insanı öldürebileceğimi düşünüyorsanız, beni hiç tanı mıyorsunuz demektir."

"Değişmişsin." Bakışları şaşırtıcı derecede sessiz ve hareketsiz bir şekilde yanımda duran Asher'a kaydı. "Ve yakınımda olmasını istediğim birine dönüşmedin, o yüzden bunu bir kez daha söyleyeceğim. Eşyalarını dairemden çıkar yoksa çöpe gider." Jase başını düzensiz bir şekilde sallayarak geri çekildi ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Jase'i ağabeyinin ağından kurtarmak yerine, onu daha da içine çekmiştim. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye fısıldadım ona, kendime ve Asher'a. "Ne karmaşa ama." Gözlerimden süzülen aptalca yaşları temizlemek için kirpiklerimi kırıştırdım.

Fernanda'yı hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi, Jase.

Asher'ın avuç içleri sırtımın küçük kısmına yayıldı ve her yerim titriyor olmasına rağmen, nedense en çok kuyruk sokumum titriyor gibiydi. "Denedin-"

"Yeterince sert değil!"

"Benden daha çok çabaladın." "Çünkü ondan hoşlan mıyorsun."

"Haklısın. Saygı duymuyorum. Tacizci erkeklere hiç saygım yok."

Ondan uzaklaşmak için bastırdım, bu da vücudumu arkaya doğru bükmemle sonuçlandı, çünkü tutuşunu gevşetmemişti. "Tacizci mi? Jase tacizci değildir."

"Senden bilgi sızdırmak için arkadaşlığını kullanmadı mı? Paranı çalmadı mı?"

"Para benim değildi." "Çok fazla affedicisin."

"Öyle olduğum için mutlu ol. Aksi takdirde, bu davranışını affetmezdim."

Bir kaşını kaldırdı. "Küstahlık mı?"

"Sürekli bir eşek olma durumu."

Hâlâ gücenmiş görünmüyordu ki bu çılgıncaydı çünkü bu bir iltifat değildi. "İkisi eski mahkum olan üç acımasız günahkarla yüzleşmek için tek başına gitmene izin vermeyi reddediyorsam

-beni bir pislik yaparsa, o zaman bu unvanı büyük bir gururla taşıyacağım."

Onun iğrençliği karşısında gözlerimi devirmeye başlamıştım ki, mavi-beyaz bir araba, durduğumuz yerden birkaç adım ötede lastiklerinin gıcirtısıyla durdu.

"Sıkı tutun." Asher'ın kanatları aynı anda açılarak beni kucakladı ve üzerimizi örtmek için biraz toz savurdu.

"Neden? Lütfen bana öyle olmadığımızı söyle-"

Asher parlak New York gökyüzüne yükselirken uçmak kelimesi bir nefese dönüştü. Kalbim boğazıma kaçtı, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım, sonra göz kapaklarımı kapatıp yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

"Neden normal insanlar gibi bir taksi çağırmadık ki?" Mırıldandım.

"Çünkü biz normal insanlar değiliz, levsheh."

Yabancı takma isim yüzünden yaşadığım korku bir anlığına dağıldı. Abaddon'da ne anlama geliyordu? Sormam umursamazlığımı daha da arttıracacağı ve soğukkanlılığımı daha da zayıflatacağı için soruyu geri aldım.

Aniden düzleşti ve bedenlerimizi Dünya'nın yüzeyine paralel hale getirdi. Midem karnımın içindeki kalbimle buluştu, o kadar korkutucu bir hızla atıyordu ki Asher aralarındaki ittifakın gücünü kesinlikle hissediyordu. Uzuvarımın beni yere düşmekten koruyan bedene tutunuşunu sıkılaştırdım.

"Ayrıca, beni bir yabancıyla glüten ve bağırsak hareketleri hakkında tartışmaya zorladın." Sesi, esen rüzgârın üzerinden ılık bir bora gibi geçti. "Uçarak intikam almayı düşün."

Istırabımın arasından bir gülümseme belirdi. "İyi ama boğazımın kesilmediği günlerde bunu deneme."

Göğsü korkutucu bir şekilde hareketsizleşti. "Listemden günahkârları seçerseniz boğazınız kesilmez."

Kafamı kaldırdığımda yüz hatlarının da vücudunun geri kalanı gibi gergin olduğunu gördüm. "Tamam."

Birkaç tutam saçı yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Uzandım ve gözlerinin önünde sallanan bir parçayı yakaladım. "Bir gökdelene çarpmanı istemem."

Ağzından gözlerine doğru yayılan bir gülümseme camgöbeği derinliklerini mücevher gibi süslüyordu.

Melekler, adam güzeldi. Gözleriydi. Ağzı ve çene hattı da. Ve burnu. Ve saçları. Evet. Onunla ilgili her şey mükemmeldi.

Sanki kusursuzluğunu düşündüğümü hissetmiş gibi bakışları benimkilere kaydı. Orada kaldı.

"Seraph, lütfen nereye gittiğine bak."

"Gözlerim kapalı bile uçabilirim, Celeste."

Yüzümdeki kan çekildi. "Eğer bu becerini göstermeye kalkarsan kanatlarını okşarım."

Bu, gözbebeklerini maviden çok siyah olana kadar dağıttı. Katil gözler.

Başmeleğin bronz kanat uçlarının ötesinde şeker gibi yayılan buluta odaklandım. "Muhtemelen tehditlerimi inişten sonraya saklamalıyım."

Tam bir dakikalık sessizlikten sonra, "Bu bir tehdit miydi?" dedi.

Bakışlarım tekrar onun mürekkepli gözlerine kaydı, tepkisinden rahatsız oldum. Tüylerine dokunmamı gerçekten istemiş olamazdı, değil mi?

Tuhaf bir sıcaklık tenimi sardı, karıncalanmasına neden oldu. Ah, anne tüyü.

Yine mi?

Ve burada değil.

İnleyerek gözlerimi kapattım ama göz kapaklarım ısıltımı engellemek için pek bir şey yapmadı. Göğsüme yapışmış olduğumu düşünmek

Beynimin rızası olmadan bedenimin için için yanmaya karar verdiği adamın.

"Fikrimi değiştirdim, Seraph. Lütfen beni bırak."

Nabzının ritmik vuruşlarının üzerine bir titreşim yerleşti. Yanan kulaklarımın sesi çözmesi bir milisaniye sürdü.

-Kahkaha. İçinde bulunduğum duruma gülüyordu.

"İnsanlarla en zayıf anlarında dalga geçmek hiç hoş değil." İçimde yanan ölü adamın düğmesini gerçekten bulmam gerekiyordu çünkü onun yanında yanmaya devam edeceksem, bunun benim şartlarımla olmasını istiyordum.

Kahkahası yavaşlayarak zarif bir kıkırdamaya dönüştü. "Yani, en parlak zamanlarında mı?"

"şimdi bırakacağım." Ölümcül tutuşumu gevşetmek için kendimi zorladım.

Ağzını başımın tepesine bastırdı. "Devam et, levsheh." Elysium'un ve karışık sinyallerin kralı beni daha da yaklaştırdı. "Seni yakaladım."

A Asher beni balkonuma bıraktıktan sonra, bir sonraki görevim için aklımda listesinden biri olup olmadığını sordu.

Omuz silktim. "Şiddete eğilimi olmayan biri harika olurdu."

Gözleri boynuma kaydı ve avuç içim ham deriye doğru kalktı. Kurumuş kan parmak uçlarımdan altından akıp gitti.

"Sadece nerede ve kiminle buluşacağımı mesaj at." Dönmeye başladım. "Ve eğer gizli bir hikayem varsa."

Bakışları hâlâ köprücük kemiğimdeydi ve dudaklarının aşağıya doğru inen şeklinden, Kapan'da başıma gelenlerin onu üzdüğü sonucunu çıkardım.

"Görüşürüz" - sonra diyecektim ama değiştirdim - "Yakında." Sonra kelimesinin aksine, yakında çaresizlik kokmuyordu. Ayrıca, yalnız olduğum için mutluydum. Bir duşa ve tüm olanları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Yırtıcı bir kuş gibi kanatlarını gererek balkonumdan atladıktan sonra içeri girdim ve tişörtümü çöpe attım, ardından kot pantolonumu soydum ama onları da taşan çamaşır sepetime attım. Üzerimdeki en az iki kat deriden kurtulduktan sonra çamaşırları yıkadım, bir şişe beyaz şarap açtım ve televizyonun önündeki kanepeye yerleştim.

mutluluktan uçan reality TV. Desperate Housewives of bilmem nerenin ikinci bölümünün yarısında Jase'in eşyalarını atma tehdidini hatırladım. Ertesi sabah beni taşıyabilecek birini bulana kadar sekiz nakliye şirketini aramış olmalıyım.

Jase'e sabah 8'de evde olacaklarını mesaj attım.

Onun Mesaj: **I dedi Bugün. Ve ne ve Kilidime ne oldu?**

Dişlerimi sıktım. Kilidi açıklayamadığım için geri mesaj attım: **Bugün kimse boş değil.**

O zaman onlara arka sokaktan alabileceklerini söyle.

Ayağa kalktım, şimdi onun küçüklüğüne çok kızmıştım.

Pislik gibi davranmayı bırak.

Yoksa ne olur? Leon'u kelepçeleleyen polisleri evime mi yollayacaksın?

Kardeşinin tutuklandığı haberi azı dişlerimin gıcırdamasını bir an için durdurdu.

Özür dilerim.

Öyle mi?

Evet, Jase. Öyleyim.

Uzun bir süre boyunca ekranımda hiçbir cevap belirmedi.

Bugün dışarı çık.

Ona makul olmasını isteyen bir sürü mesaj gönderdim ama cevap yazdığını gösteren üç küçük nokta dans etmedi. Bir yastığı yumrukladım ve ona hırladım ve sonra onu odanın diğer tarafına fırlattım, ama halıya düşmek yerine, bir dizi büyük elin içine düştü.

"Ben şimdi ne yaptım?"

Asher'a ters ters baktım, her ne kadar ilk kez kızdığım kişi o olmasa da. "İster inan ister inanma, kötü ruh halimin nedeni her zaman sen olmuyorsun."

Yastığı kanepelerden birinin üzerine bıraktı, yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Ne oldu?"

"Jase götlük yapıyor."

Başmeleğin kızgın, sinirli, hüsrana uğramış göründüğünü görmüştüm. Ama hiç kemiklerini kırmak ister gibi göründüğünü görmemiştim. "Ve sen onunla konuşuyordun, neden?"

"Çünkü kişisel eşyalarımın onun dairesinden taşınmasını koordine etmeye çalışıyordum ve bir nakliye şirketini en erken yarın sabah bulabilirim, bu da onun için yeterince iyi değil." Ağlamak üzereymişim gibi burnum sızladı. Ağlamayacaktım. Bunun için değil.

"Bana anahtarlarını ver, Celeste."

Kaşlarımı çattım ama Jase ile paylaştığım dairedekileri kastettiğini anladığımda kaşlarım başımı sallamaya dönüştü. "Seni bu işe bulaştırmayacağım."

"Ben zaten işin içindeyim."

"Ama artık olmanıza gerek yok."

"Eğer bana zarar vereceğinden korkuyorsan..." Yanaklarıma yerleşen çılgın gülümsemeyle sesi kesildi.

"Seni incittim mi? Hayır. Ona zarar vermenden korkuyorum." "Sana söylediği onca şeyden sonra hala onu koruyor musun?"

Dudaklarımı büzdüm. Tüylenemişti. "Haklısın. Tüm gazabımı hak ediyor. Biliyor musun, sanırım ben kendim şehir merkezine geri döneceğim-"

"Hayır."

"-ve ona ne kadar serçe-fare olduğunu söyleyin ve-"

"Hayır."

"-Boğazına yumruk at, böylece eşleşen bir çürüğe sahip olsun."

"Hayır."

Ona meydan okuyan bir bakış gönderdim.

"Beni izle." "Celeste," diye hırladı.

Koridora doğru ilerlediğimde, tam savaş yoluma çıktı.

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Seninle bu konuda kavga edecek havada değilim."

"İyi, çünkü daha az savaşa ihtiyacım var." Kemiklerim birbirine yapıştı. "Naya?"

"O iyi. Bana daha önce loncaya kadar eşlik etmediğin için biraz kızgın ama onun dışında iyi."

Nabzım yükseldiği gibi aniden durdu.

"Şimdi, lütfen bana anahtarlarınızı ve almamı istediğiniz şeylerin bir listesini verir misiniz?"

"Tanga ve seks oyuncaklarını kutulamak senin maaş seviyenin çok altında."

Gergin dudaklarının arasında bir yarık belirdi ve sonra kayboldu. Çenesini sıkarak, alçak sesle ve homurdanarak, "Eğer dairenizde sadece bunlar varsa, eminim bir internet siparişi ile kaybınızı telafi edebilirsiniz," dedi.

Sırıtarak ellerimi kalçalarımın altına indirdim. "Gerçekten istediğim tek şey deniz mavisi ceketim. Onu bana Mimi verdi ve-"

"Melek kanatlı olan mı?"

"Evet." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, aklıma bir düşünce geldi. İki yıl önce Dior'dan özel olarak sipariş ettiği ceketten beri aklıma kurcalayan bir düşünce. "Ne olduğumu biliyor muydu?"

"Mikaela-Jarod'un annesi ölüm döşeğindeyken" - kaşlarının arasındaki boşlukta bir çukur oluştu. "meleklerden ve Elysium'dan bahsetti. Muriel bunu bunama ve üzüntüye bağladı ama zamanla bunu sorgulamaya başladı. Özellikle de Leigh'le tanıştığında. Ve sonra da seninle."

Yutkundum ve canım acıdı ama çürük yüzünden değil. "İkisini de çok özleyorum."

Asher'ın avuç içi üst kolumun üzerinde gezindi, neredeyse yerleşiyordu. Sonunda kolunu vücudunun yanına geri getirdi. "İkisi de seni özleyiyor."

Ama biri ... beni geride bırakan kız değildi. Bunu yüksek sesle söylemedim, Naya'nın başka biri olmasını dilediğimi duymanın ona bir şekilde acı vereceğinden korktum. O farklıydı ama yeterliydi. Hem de fazlasıyla. Ve onun varlığı için inanılmaz derecede minnettardım.

"Her neyse. Anahtara ihtiyacınız olmayacak. Artık kilit yok, hatırladın mı?" Dudağımı ısırarak ekledim, "Bu evden nefret edecek."

seni görmek."

"Bir tokat ve bira beklemiyordum."

Gülümsemeyi bile beceremedim. "Teşekkür ederim."

Asher ellerimi yakalayıp nazikçe ayırana kadar ellerimi birbirine doladığımı fark etmemiştim.

"Bugün yanlış bir şey yapmadın Celeste. Beni dinlememek dışında yani."

Ellerimden birini onunkinden çektim ve kemik gibi sert pazısına vurdum. "Kibirli adam."

"Hesap verebilir, kibirli değil."

"Geceleri uyumanıza ne yardım edecekse."

Ağzından bir gülümseme kaydı. "Her iki durumda da, beni iki kez yaktığına göre, bu özelliğin seni heyecanlandırıldığını varsayıyorum."

"Beni mest mi ediyor?" Boğuk bir sesle söyledim. "Hayır. Biraz bile değil." Diğer elimi çektim -neden hâlâ onun elinin içindeydi ki?

-Ve birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kibir son derece itici bir şey."

Gülümsemesi orantısızlaştı, bu da tüm yüzünü değiştirdi ve onu aniden daha ... cana yakın gösterdi. "Uzun süreliğine gitmeyeceğim. Ben yokken o bir şişe şarabın tamamını tek başına içmekten kaçınmaya çalış."

Şişeye baktım. "Çok uzun kalmasan iyi olur o zaman." İçini çekti. "İçmek asla çözüm değildir, Celeste." "Acıyı uyuşturur."

"Sadece gizliyor."

"Benim bedenim."

Benim seçimim."

Önceki eğlencesinden eser kalmamıştı. "Kanatlarını düşün."

"Evet. Bugünlerde tek düşündüğüm bu."

"Belki de düşünmek doğru kelime değildir. Onları önemsemek."

Öfkelendim. "Önemsiyorum." Arada sırada kendimi şımarttığım için değersiz bir kanat sahibi olduğumu düşünmeye nasıl cüret ederdi?

Yanımdan geçerken, "Benim kadar değil" diye mırıldandığını duyduğumu sandım. Ama muhtemelen gerçek hayattan bir replikti.

Çünkü başmeleğin tek derdi Elysium'a ulaşmama yardım ederek vicdanını rahatlatmaktı.

Beni başka bir şekilde önemseydi, her zaman kanatlarımdan bahsetmezdi; kalbime ve bedenime dokunurdu. Ama hayır... Her şey ruhumla ve bizi birbirimize bağlayan lanet kanatçıklarla ilgiliydi.

T Seraphim gittikten sonra şarabından bir yudum aldım ama tatlı sıvının tadı ekşiydi, içindekileri döktüm ve sonra şişeyi lavaboya doğru fırlattım. Yine de atmak yerine oturma odasına geri getirdim ve sehpanın üzerine bıraktım. Biraz çocukça bir hareketti ama beni etkilediğini düşünmesine izin vererek dokunulmaz kişiliğimi lekelemek istemedim.

Lanet olsun ona ve suçluluk duygusuna.

Zavallı Naya'yı eğlenceli olmayan bir ergenlik dönemi bekliyordu.

Taytlı bacaklarım altımda bükülmüş halde kanepeye yerleşirken sessizce somurttum. Birkaç dakika sonra surat asmak sıkıcı gelmeye başladı. Ayrıca karnım gurulduyordu, bu yüzden telefonumu elime aldım ve Hint yemeği sipariş ettim.

Baş melek terasına indiğinde Stanley'i poşetlenmiş yiyeceklerden henüz kurtarmıştım, ceketim koluna dolanmıştı.

Çok sinirliydi ve "Düz yürüyebildiğine bile şaşıyorum" diyene kadar neredeyse ona acıyacaktım.

Yani kötü ruh hali Jase'den kaynaklanmıyordu, benden kaynaklanıyordu. "Ve benimle ilgili herhangi bir şeyin hâlâ şaşırtıcı olduğunu düşünmene şaşırdım." Yanından geçtim ve kanatlarını yoldan çektiği için garip bir tüy-

Bender. "Ceketimi aldığın için teşekkürler. Herhangi bir yere atabilirsin."

"Şarabı ne yaptın?"

"Neden . . . İçtim." Biraz içtiğim için bir tüy bile kaybetmedim.

"Senin sarhoş sesini bilirim. Senin sesin sarhoş gibi gelmiyor."

Tüm kapları boş şişenin etrafına dizdim. "Tamam, içmedim ama söylediğin bir şey yüzünden değil." Kanatlarım karıncalandı ama bir tüy bile fırlatmadı. Teşekkürler, Ishim.

Dolu masaya doğru başını salladığında boş şişeyi neden sakladığımı soracağını düşünmüştüm. "Misafir mi bekliyorsun?"

Parmak ucumdan bir damla yeşil köri emdim. "Bugün son arkadaşımı kaybettim, yani hayır."

Zavallı ceketimi gövdesine bastırdı. "Jason Marros senin arkadaşın değildi."

"Eskiden öyleydi."

"Gerçek bir dost senden asla faydalanmazdı."

Aptalcaydı, çok aptalcaydı, ama muhakeme yeteneğimin zayıflığını hatırlatması beni acı ve savunmacı yaptı. "Peki. Sen kazandın. Jase benim arkadaşım değildi."

Kızgınlık yüz hatlarını keskinleştirdi.

"Popüler olmayışım ve kurnazlığım seni memnun ediyor mu?" Ayaklarımda bir titreme oluştu, inciklerime, kalçalarım, gövdemize yükseldi ve sıkılı yumruklarım yayıldı. Asher'ın titremeyi fark etmesini engellemek için kollarımı kavuşturdum. "Yarın kimi ıslah etme şerefine nail olacağımı söyle ve git."

"Hayır."

"Ne, hayır mı? Bu bir öneri değildi."

"Sen yıkılmanın eşiğindeyken" -elini genel olarak bana doğru salladı- "gitmiyorum."

"Yıkılmanın eşiğinde değilim; bir şeyleri kırmanın eşiğindeyim. Belki burnunu, eğer kendini ve dev kurtarıcı kompleksini evimden çıkarmazsan." Kazağımın gevşek yakasını topladım, çekıştirdim ama omzumdan aşağıya döküldü. "Ee. Kim?"

Dudakları, paket servis kutuları arasındaki mesafeden daha ince bir hale geldi ve kıvrımlı folyo kapların arasında sıfır mesafe vardı. "Bir pisliği önemsedığın için üzgünüm ve seni incittiği için de üzgünüm."

"Evet. Her neyse." Üzgün olduğundan şüpheliydim.

Ceketimi koltuğun koluna fırlattı ve sonra bana doğru yürüdü. Ben tepki veremedim beni kollarına aldı ve göğsüne bastırarak katlanmış kollarımı aramıza sıkıştırdı.

Kıpırdanmaya çalıştım. "Abaddon'da ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sana sarılıyorum, Celeste."

"Peki, bırak. Sarılmak istemiyorum." Umutsuzca kollarımı serbest bırakmaya çalıştım, ama iyice bağlanmıştım.

"Muriel ya da Naya burada olsalardı sana sarılırlardı. Ve sen de onlara izin verirdin."

Boynumu gidebildiği kadar geriye eğdim. "Sarılmanı istemiyorum."

"Sarılmamın nesi var?"

"Sarılman acımak gibi geliyor ve ben senin acımanı istemiyorum." "Acımak mı?" Boynumun arkasını nazikçe kavradı.

Peki, tamam. Acımak gibi gelmedi. En azından anatomisinin bir kısmı karnıma batmıyordu. Gerçi bu muhtemelen kıpırdanarak neden olduğum sürtünmeye karşı fizyolojik bir tepkiydi.

"Neden bana neyi yanlış yaptığımı söylemiyorsun, böylece tekniğimi geliştirebilirim?" diye alçak sesle ve çakıllı bir şekilde sordu, bu da lanet olası derimin tüylerini diken diken etmesine neden oldu. Neden gıcırtyla birlikte karikatürize edilmiş bir ses tonuna sahip olamıyordu ki? "Şimdiye kadar sadece bir kişiye sarıldım."

ve bir kolunun kıvrımına sığıyor ve pek çok şeyden şikayet etmesine rağmen, bir kez bile sarılmalarımın şikayet etmedi. Ne olmuş yani? Nasıl daha iyi hissetmesini sağlayabilirim?"

"Gitmeme izin vererek."

Aramızda bir sessizlik yankılandı ve ardından yavaşça yutkundum. "Bunu denedim. Bütün bir hafta boyunca denedim ve sonra sen gidip eski sevgilinle anlaşmak zorunda kaldın ve ben öfkeden öyle kör oldum ki burada kendimi aptal yerine koyuyorum, olduğum ve yaptığım her şeyi küçümseyen birine tutunmaya çalışıyorum."

İçimi çektim. "Biraz fazla güçlü olsalar da seni ya da sarılmalarını küçümsemiyorum. Jase'e gelince, o benim erkek arkadaşım değil ve hiçbir zaman da olmadı."

Kaşlarının arasında dikey bir oluk oluştu. "Onunla yattın. Onunla yaşadın."

Başımı daha da geriye ittim, bu da parmaklarının boynumdan kaymasına neden oldu. "Onunla yattım çünkü eğlenceli ve karmaşık değildi ve onunla yaşadım çünkü pratikti."

On iki kalp atışı sonra -saydım- "Elleri senin üzerindeydi" diye homurdandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda çünkü onun ruhu lekeli, seninki değil. . . seninki değil."

Homurdandım. "Loncanın günah sıralamasında birinciyim."

"Günah işleyen lonca lider tablosu yok."

"Ama eğer olsaydı, herkesi yenerdim."

"Lütfen kendini aşağılamayı bırakır mısın?"

"Teknik olarak kendimi öne çıkarıyorum. Gol kralı."

Alnıma sürtünen sinirli bir nefes çekti.

"Bakın, Jase söz konusu olduğunda saf olabilirim ama artık gözlerim tamamen açık. Değişeceğini umuyor muyum? Evet, umuyorum. Onu değiştirecek kişi ben miyim? Hayır. Değiştiremem. Onu değiştirebileceğimi sanmıştım."

ama arkadaşlık ve iş gerçekten iyi bir karışım değil."

Asher doğruyu söylediğimden emin olmak istercesine gözlerime baktı. Neden yüzüme baktığından emin değildim. Bacaklarımın etrafındaki hava çok daha açıklayıcıydı. "Çok erkeklerle yattın mı?"

Yüzümdeki her çil -ki çok vardı- kızardı. Ne zamandan beri kızarıyordum? Ve ne zamandan beri baş melekler fletchinglerin cinsel yaşamlarıyla ilgilenir oldu? Ve neden avucu hâlâ belimdeydi? Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. O kadar sıkı tutuyordu ki kalbim yerinden çıkmış ve omurgamı tekmeliyormuş gibi hissediyordum.

Gözleri kapandı ve ağzı sanki az önce ekşi bir şey ısırılmış gibi büzüldü.

"Neden?"

Göz kapakları açıldı ve kaşları öfkeyle birbirine doğru eğildi. "O kadar çok mu?"

"O kadar çok mu?"

"Cevap vermek istemezseniz çok sayıda olduğunu varsayıyorum." "Cevap vermek istemiyorum çünkü bu çok kişisel bir konu.

soru. Sizi ilgilendirmeyen bir sorudan bahsetmiyorum bile."

"Haklısın." Eli sırtımın altından kaydı ve sonra Bakışları sırayla alçaldı ve bedenlerimiz arasındaki son iki bağlantı noktasını da ortadan kaldırdı.

Tepkisi kalbimin birkaç atışını ihmal etmesine neden oldu. Kıskanıyor muydu yoksa sadece merak mı ediyordu? Kollarımı indirerek rahatlardım. "Jase'den önce iki partnerim daha oldu. İkisi de Paris'teydi. İkisi de ciddi değildi."

Uzun, bal rengi kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Hiç gerçek bir ilişkim olmadı çünkü hiç istemedim. Leigh'in kalp acısını hiç yaşamak istemedim. Bağlanmak keyif veriyor ama beraberinde acı da getiriyor. Neşeye geçeceğinden emin değilim. Evet, Mimi ve Leigh'i kalbim ve ruhumla sevdim ama bedenimle değil. Birini üçüyle birden sevmeyi hayal bile edemiyorum. Birini

Böyle bir aşkın yok edilmesi. Yok edici olurdu. İşte bu benim pek de heyecan verici olmayan hikayem. Yaşadığınız onca yıl boyunca kaç kişiyi sevdiniz?"

"Leigh ve Muriel'i sevdiğin gibi mi? İki. Tobias ve Naya."

"Ve Leigh'in Jarod'u sevdiği gibi mi? Onlara ne diyordun? Soulhalves mi?" Kendine işkence etme Celeste. Onda var mı diye sorma. "Seninkiyle tanıştın mı?" Kendimi sarsmak istedim. Ama bunu benim yerime kalbim yaptı. O kadar çılgınca titriyordu ki göğüs kafesimi titretti.

Bakışları sehpanın üzerinde soğumakta olan yiyeceklere kayd ve orada kaldı. "Ben benimkiyle tanıştım."

Kalbim durgunlaştı ve titremem de azaldı. "Ne zaman?" diye düşündüm.

"Yıllar önce." Çenesi titredi. Bir kere. İki kere.

Yıllar önce. . .? Onu kaybetmiş miydi? Bu yüzden mi ilişkiler konusunda bu kadar acımasızdı?

"Neden onunla evlenmedin?"

"Çünkü uygun değildi."

Kaşlarımı çattım.

Daha derinlere inip başmeleğin huysuzluğunun kökenini ortaya çıkaramadan, gözleri bir yumruk kuvvetiyle tekrar benimkilere yerleşti.

"Yaktığın ilk adamın ben olmadığımı söylemiştin ama sonra bir tüyünü kaybettin."

Gözlerimi kırptım. "Bu bir soru mu yoksa benim kötü ve hilekâr yöntemlerim hakkında bir değerlendirme mi?"

"Bu bir soru."

"Yalan söyledim. Sen benim ilk yanan insanımsın."

"Neden yalan söyledin?"

"I yalan söyledi Çünkü I oldu mahcup oldum, ve sen dehşete düşmüş görünüyordu."

"Dehşete kapılmadım." Âdem elması uzun boynunda bir aşağı bir yukarı kayıyordu.

"Öyle görünüyorsun."

"Paniğe kapılmıştım, dehşete düşmemiştim."

"Bunun nasıl daha iyi olduğundan emin değilim," diye mırıldandım. "Bir eş edinmeme izin verilmiyor."

Bunun ilgilenmediğini söylemenin kibarca bir yolu olduğunu biliyordum. Sadece bir melez değildim, aynı zamanda onun ruhunun yarısı da değildim.

Hayal kırıklığımı iri bir göz devirmenin altına sakladım. "Seni yaktım, Seraph. Bir evlilik teklifi beklemiyorum. Bu sadece oldu. İnan bana, keşke seni yeniden yakabilseydim ama bu mümkün değil, bu yüzden şimdi bunun utancıyla yaşamak zorundayım."

"İçten içe yanmakta utanılacak bir şey yoktur."

Ona yan gözle baktım. "Belli ki hiç kazara birini kanatlamamışsın."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır. Yapmadım."

"Özdenetimim kralı, garipliklerin kraliçesiyle tanıştı." Bir nefes verdim. "Lütfen cildimin parladığını unuttur musun?"

"Ne yapabilirim ne de yapmak isterim." Gözlerindeki ışık bir parça hüznle gölgelendi. "Ama ne yazık ki bu, sunabileceğim tek şeyin dostluğum olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve sarılmalarım. Bu konuda kendimi geliştireceğime söz veriyorum" -gülümsedi- "eğer izin verirsen."

Kalbim kaburgalarımın çarparak göğsümün ağrmasına ve boğazımın sıkışmasına neden oldu. "Tamam, tabii." Kanepeye uzandım ve bir naan aldım. Hamurumsu gözleme soğuktu. Yine de parçalara ayırdım ve tadına bakmadan yedim. Abaddon'da benim sorunum neydi?

Şarap şişesine baktım, keşke onu atmasaydım diye düşündüm. Elbette alkol çözüm değildi, ama sinirleri yatıştırmak için iyi bir vızıltı gibisi yoktu. Şarapla dolu bir buzdolabım olduğunu hatırlayarak ayağa kalktım ve iri yarı başmeleğin yanından geçtim.

Görüş alanından çıktığımda nefes alışım bir nebze olsun hafifledi ve kalbim **e t r a f ı n ı** saran yumuşak doku ve sert kemiklere çarpmayı bıraktı. Kalbimi bastırdım.

alnımı yerleşik mahzenin serin cam kapısına dayadım ve gözlerimi kapadım.

Şarap. Biraz şarap için geldim.

Acı veren bir ciğer dolusu havayı içime çektim, yavaşça dışarı verdim, sonra işlemi tekrarladım. Fernanda'yla çıktığım gece tanıştığım avukatı düşündüm. Belki onu arayabilirdim. Sadece ruhumla ilgilenen birini yakarak yarattığım karmaşayı aklımdan çıkarmasını sağlayabilirdim.

Ama sonra hem tıpasını açmak istediğim şişenin hem de aramak istediğim adamın sadece yara bandı olduğunu ve bana iyileşmek için zaman kazandırsalar bile, baş meleğin bu gece istemeden kalbimde açtığı yarayı iyileştiremeyeceklerini fark ettim.

Keşke onu istememiş olsaydım.

Bakışlarım tamir edeceğini söylediği tezgâha kaydı. Belki de bazı bozuk şeyler asla düzeltilemezdi.

Alışılmadık korkumu bastırarak oturma odasına döndüm ve ses tonuma hissetmediğim bir hafiflik kattım. "Mutfak taşı mı hiç tamir ettirmeyecek misin, Ser-" Son hece boş oturma odamı görünce havaya karıştı.

Güzel.

O gitmişti. Bu

iyiydi.

O zaman neden bu kadar kötü hissettirdi?

Myara bere içindeki boğazım ve kalbim uykumu huzursuz bir şekilde bölmüştü. Yine de, ertesi sabah, giyindiğimde

Mutfağımdaki el yazısıyla yazılmış notta önümüzdeki iki gün boyunca dinlenmem gerektiği yazıyordu. Zaman ilerliyor olsa da yeni bir görev almakta ısrar etmedim. Yatağıma döndüm ve yaralarımı sardım.

İkinci gün kendimi daha iyi hissederek süslü bir boyama kitabı ve keçeli kalem seti aldım ve Naya'yı ziyaret etmek için loncaya yürüdüm. Kafeteryada bir masaya oturduk ve güzel kokulu incir ağacının gölgesinde öğleden sonrayı sohbet ederek ve kağıtları parlak renklerle doldurarak geçirdik.

Birçok kez ona baktım ve onun ruhunu nasıl olup da kimsenin tanımadığını merak ettim. Yani, bunun için mutluydum. Eğer Ophan Mira dışında biri öğrenirse...

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertti.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, iki gri üniformalı ishim kafeteryaya girdi. Olgun meyveler ve lastiksi yapraklarla dolu alçak bir dal bizi kafeteryanın geri kalanından ayırsa da, Ish Eliza'nın gözleri odanın diğer ucundan bana dikilmişti. Umarım günah işlemek ve günahkârlar hakkında konuşmaya gelmemiştir, çünkü ben ikisini de konuşacak havada değildim.

Masa arkadaşımı süzdükten sonra kıstığı dudakları biraz daha büzdü.

"Apa'yla evlenmek istiyor," dedi Naya, gözlerini dikkatle boyadığı papağanın tüylerinden ayırmadan.

Kıskançlık içime işledi. Bu yeni bir haber değildi ama duymaktan hoşlandığım anlamına da gelmiyordu. "Peki senin apa onunla evlenmek istiyor mu?"

"Apa'nın evlenmesine izin verilmiyor."

Sorum bu değildi, tam olarak değil, ama istemek kısmını vurgulamanın beni çaresiz göstereceğine karar verdim.

Eliza, Pippa'ya doğru yürürken ısıltılı lavanta kanatlarını içine soktu. İshim'in sesi duyulmuyordu ama ziyaretinin amacının ben olmadığımı, Verity rütbesindeki arkadaşıyla birlikte kafeteryadan çıktığında anladım.

"Ophan Pippa evlenmesine izin verilen tek kadının annem olduğunu söyledi." Naya kaleminin ucunu ısırды ve başını salladı, sarı atkuyruğu saçları ısıltılı bir tek boynuzlu at tişörtüyle eşleştirdiği pembe tulumunun üzerinde sallanıyordu.

"Senin ... annen mi?" Bedeninin biyolojik annesi mi yoksa ruhunun biyolojik annesi mi? Leigh'in annesi evli değil miydi? Naya omuz silkti. "Apa ondan hiç bahsetmiyor, bu yüzden hayatta olduğunu sanmıyorum." Gözlerini papağanından ayırdı. "Leigh'in annesi Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Ne bedeninin ne de ruhunun annesiyle hiç tanışmamıştım. Leigh'in ailesi loncayı bir kez bile ziyaret etmemişti, bu da arkadaşımı son derece üzmüştü.

O an kendi annemi düşündüm ama iç çektim. Sizi umursamayan birini düşünmenin ne anlamı vardı ki?

"Hâlâ kaç tüye ihtiyacın var Celeste?"

"Çok fazla." Turkuaz bir kalem aldım ve kurdumun yüzünde gezdirdim. Renk Asher'ın gözleriyle birebir uyuyordu. Tek eksiği biraz bronzdu.

Naya uzanıp elimi kavradı ve kalemimin kâğıt üzerinde sürüklenmesine neden oldu. "Hepsini kazanacaksın. Apa bundan emin olacak."

"Apa'nın sihirli güçleri olabilir Naya" -serbest elimle boynumda hâlâ izi olan silik yarayı parmakladım- "ama ne yazık ki kanat kemiklerimi sihirli bir şekilde renklendiremez." Elini geri sıktım. "Yine de için rahat olsun küçük meleğim, pes etmeyeceğim."

Naya'yı bulmaya gitmeden önce puanımı kontrol etmek için Sıralama Odası'na uğramıştım. Üç hafta içinde yüz yetmiş sekiz tüy kazanmış olmama rağmen, bine ulaşmak için hâlâ önümde uzun bir yol vardı. Tam olarak dört yüz doksan dokuz. Ve sadece iki ay.

Muhtemelen izin almamalıydım. "Ne Evet Ne Hayır oynayalım."

Geçmişte oynadığımız maçların anıları zihnimde dönüp dururken kıpırdamadan durdum. "Neden bu oyun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Çünkü bu benim favorim."

"Bu çok komik. Benim de favorim."

"Biliyorum. Yani ..." Kaşları çatıldı.

"Bu kadar çok aynı şeyi sevdiğimize göre nasıl olur da benim favorim olmaz?"

"Evet."

Sırıttım. "Bir puan Celeste. Sıfır Naya."

Ağzı yuvarlaklaştı. "Hey. Başladığınızı bilmiyordum."

"Bu oyunda yenilmezim, ama elinden geleni yap."

Eğer vücudunda sinsî bir kemik olsaydı, sinsî diyebileceğim küçük bir gülümseme ağzını büktü. "Apa'mı seviyorsun."

"Hayır." Öksürdüm. "Bu fikri sana ne verdi?" Kanat kemiklerimden bir tüy çıkarken nefesimi içime çektim. Ugh.

Minik yumruğunu sıktı ve yanaklarını yukarı kaldırarak kadar geniş gülümsedi. "Bir tane. Hayır dedin." Ama sonra burnu

yüzünü buruşturdu ve yalanımı fark edince gülümsemesi düştü. "Bir tüyünü kaybetmişsin."

Boyama işime gerçekten çok konsantre oldum. "Dokunabilir miyim?"

Kalemimi bıraktım ve Naya ile anılarımdan birini içeren şaftın arasına baktım. "Elbette."

Sandalyesinden zıpladı ve çömeldi, sonra da uzanıp onu aldı. Avucunun içinde ezerken gözleri kapandı. Kısa süre sonra mor dikenler parçalanarak toz haline geldi.

Gözlerini açtığında hepsi parlıyordu. "İnsanların annelerine bu kadar kötü davranabileceğini bilmiyordum."

Kimi görmüş olabileceğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Aklıma altı yıl önce kaydolduğum bir çocuk geldi. Thomas. Annesini aşağılayarak, ona aşırı kilolu ve tembel olduğunu, babasının da bu yüzden onu terk ettiğini söyleyerek büyümüştü. Gördüğü kişi bu muydu? Neredeyse ondan vazgeçecektim ama sonunda yanında kaldım ve gözyaşlarıyla dolu bir yeniden bağlanmaya tanık oldum. Çocuk sonunda babasının bir pislik olduğunu anlamış ve annesinden af dilemişti.

Naya'ya bu hikayenin sonunu anlattım çünkü tüylerimde kalan anının birkaç yıl içinde yapmak zorunda kalacağı şey için cesaretini kırmasını istemedim. Sonra birkaç tur daha Ne Evet Ne Hayır oynadık ve sonunda beşe beş berabere kaldık.

"Büyüdüğümde gökkuşağı kanatları istiyorum." Naya papağanına yeşil gözlerle baktı.

"Gökkuşağı kanatları mı?"

"Her renk tüy. Siyah hariç. Yarasa kanadı istemiyorum." Burnunu kırıştırdı.

Dudaklarım kıvrıldı. "İyi ki hiçbir meleğin kanatları siyah olmamış."

Boyamaya geri döndüğümüzde, bu yeni bedende pırıl pırıl kanatları olacak mı yoksa ruhunun transferi kanatlarının ışıltısını değiştirecek mi diye merak ettim. "Sabırsızlanıyorum"

onları görmek için. Renkleri ne olursa olsun çünkü çok güzel olacaklarını hissediyorum."

Gülümsedi ve dudakları Leigh'ninkiler gibi olmasa da, eskiden tanıdığım kız o gülümsemenin içinden akıp gidiyordu.

TAM BİR GECE UYUDUKTAN ve en sevdiğim manikür salonunu ziyaret ettikten sonra, en yeni günahkârımla tanışmak için et lokantasına doğru yol aldım - kulak misafiri olduğu iş konuşmalarını ilgili taraflara satarak oldukça iyi para kazanan bir şef garson.

Gürültülü, erkeksi mekâna adım attığımda baş melek çoktan oturmuştu ve üzerinde her zamanki Elysium süet ve tişört-denim kombinasyonundan o kadar farklı bir şey vardı ki neredeyse yanından geçip gidiyordum. Tamam. Bu biraz abartı oldu. İnsanın görmeden geçip gidebileceği türden bir adam değildi.

"Giyinmeli miydim?" Lacivert takım elbisesinin ve açık yakalı beyaz gömleğinin ince kesimine bakarak karşısındaki iri deri koltuğa kaydım.

"Hayır. Neden?" Gözleri sanki birkaç zor gece geçirmiş gibi normalden biraz daha karanlık görünüyordu. Elysium çılgın partileriyle tanınmadığından, bunun işle ilgili olduğunu düşündüm.

Hırlayan bir kaplan resmiyle süslenmiş mor tişörtümle onun süslü takım elbisesi arasında elimle işaret ettim.

Ne giydiğini unutmuş gibi kucağına baktı. "Hayır. Bu şekilde giyindim çünkü ben senin gizli hikayenim. Bir iş yemeği yiyeceğiz."

Bomber'ımı omuz silkerek çıkardım. "Peki sen ne satıyorsun? Karanlıkta parlayan haleler mi?"

Bir gülümseme sert yüz ifadesini rahatlattı. "Haleler yok. Sadece bir giyim mağazaları zinciri."

"Güzel."

Bakışları boğazımda, yara izimde ve soluk morluğumda gezindi. "Boynun nasıl?"

"İyileşme."

Bir an için ikimiz de konuşmadık, sadece masanın karşısında birbirimize baktık. Aklından neler geçtiğinden emin değildim ama ondan yayılan yorgunluk beni endişelendiriyordu.

Etraftaki konuşmaların arasından, "Her şey yolunda mı, Seraph?" diye sordum.

"Naya ziyaret ettiğini söyledi."

Sorumun cevapsız kalacağını tahmin ediyordum. "Ben yaptım. Boyadık. Muhtemelen uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi." Şifonyerimdeki mor tüylü resmimin yanında duran gökkuşağı papağanını düşündüm. "Eliza loncadaydı. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Kanatlarını yeni tamamlamış bir yivciyi ziyaret ediyorum."

Naya'nın ya da benim yanımda olmadığı için duyduğum rahatlama, ben hâlâ bu kadar uzaktayken akranlarımdan birinin yükseliyor olmasından duyduğum kıskançlıkla savaşıyordu. "Yükselmişlere kanal boyunca eşlik edecek misin?"

"Yükselmişlere kanal boyunca eşlik etmiyorum." "Leigh'e eşlik ettin."

"Genelde Yükselmişlere eşlik etmem." Sandalyesinde arkasına yaslandı ama duruşunda hiçbir rahatlık yoktu. "O gün teselli edilemez bir haldeydin."

"En iyi arkadaşımı kaybediyordum." Bunun sonun başlangıcı olduğunu çok az biliyordum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, parlak kıvil tırnaklarım koyu kumral saçlarımın arasından süzülüyordu. "Yükselmiş'e eşlik etmemen gerçekten çok kötü."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü beni kanaldan geçireceğini umuyordum. Bilirsiniz, çünkü siz benim akıl hocamsınız."

Ve hepsi mi? Daha kötü konuşabilir miydim? O benim akıl hocam ve belki de arkadaşımdı, ama hepsi bu.

Oda loş olmasına rağmen gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "Oh, senin için bir istisna yapmayı planlıyordum."

Dediğin gibi, ben senin akıl hocanım. Yolculuğunun sonuna kadar seni görmem çok normal."

Göğsüme bir sıcaklık dokundu. Üzerimdeki etkisinin farkında mıydı? Evet, onu yakmıştım ama aşkımın ne kadar büyüdüğüünün farkında mıydı?

"Güzel. Ish Eliza'nın beni kanaldan geçireceğinden endişeleniyordum."

Gülümsedi. "Zavallı Eliza. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsun."

"Kendilerinden aşağıda olanları küçümseyen insanlara gıcık oluyorum." Ayrıca, aynı erkekler için rekabet eden insanlara da gıcık oluyordum, başmelek piyasada olmadığı için bir rekabet olduğundan değil. Bir eş için, fark ettim. Belki de bir kız arkadaş arayışındaydı. Ve belki de Eliza'yı düşünüyordu. Ne de olsa o bir gerçektir. Oh, melekler, ya onun ruhunun yarısıysa? Ya o zamanlar hâlâ bir fletching olduğu için uygun bulunmadıysa?

"Eliza kaç yaşında?"

Kaşlarını çattı. "Emin değilim. Sanırım iki yüz elli. Neden?"

Sanki buna cevap verecekmişim gibi. Aptalcaydı ama verdiği cevap beni rahatlattı. Evet, bir yerlerde hâlâ bir ruh yarısı vardı ama en azından sansar suratlı rütbeli değildi.

"Henüz piyasaya çıkmadılar." Asher başını gizlice masamızın yanında beliren, elinde terli bir krom sürahi ve daha da terli bir alınla duran adama doğru çevirdi.

Ah. Viktorya dönemi romanlarına layık favorileri olan terli garsonun günün lezzeti olduğunu düşünmüştüm.

Asher, "İflas başvurusunda bulunuyorlar," dedi.

Jane Eyre karakteri su bardaklarımızı doldurmak için tatlı bir zaman ayırdı.

"Başka bir deyişle, şirketiniz sembolik bir dolar karşılığında satın alabilir."

İlgimi çekmiş gibi yaparak sandalyemde öne doğru kaydım. "Eğer iflas ediyorsa, şirketim neden satın almak istesin ki?"

"Çünkü hesaplarında nakit var. Satın almayla birlikte gelecek olan altı milyon."

İflas eden şirketlerin nakit parası olup olmadığı ya da nakit paraları varsa neden iflas ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama mesele iş dünyasını anlamak değildi.

Günahkarım sürahiyi göğsüne bastırdı. "Bugünün spesiyallerini dinlemek ister misiniz?"

"Memnuniyetle, Jacques." Asher bana doğru başını salladı. "Celeste, Jacques'la tanış. Bu et lokantasını bir New York kurumu haline getiren adam."

"Beni gururlandırıyorsunuz, Bay Asher."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

İki adama baktım, ilk isimleriyle hitap etmelerine şaşırmıştım. Jacques spesiyalleri duyduktan sonra krem ceketli garsonlardan birine doğru geri çekildi ve siparişimizi aktardı, ardından küçük su teklif etme-dinleme maskaralığını tekrarlamak için başka bir masaya doğru yürüdü.

"Bu kurumda sık sık şarap içip yemek yiyor musunuz?"

"Yemeklerimi asla fletchings ile paylaşmam. Kızım ve senin dışında." İfadesi et lokantasının ceviz ağacından yapılmış dekoru kadar sert ve karanlıktı. "Jacques'a neden aşına olduğuma gelince. . . Puanı sürekli yükseliyor, birbiri ardına puanlar alıyor. Kötü bir adam değil, ama dikkat etmezse, inanılmaz derecede yüksek bir puanla bitirecek."

"Bugünlerde değeri ne kadar?"

"Kırk dört. Pek çok hassas sırrı sattı ve durmak için motivasyonu yok."

Yanları yanmış adamı dikkatle inceledim. "Yani onu motive etmem gerekiyor ..."

Asher'a doğru döndüğümde, bakışlarım belli belirsiz tanıdık bir yüze takıldı. Paltosunun içinde omuz silkerek yürüyen bu adamı tanımaya çalışırken gözlerim biraz fazla uzun takıldı. Telefonunu göğüs cebine yerleştirirken gülümsedi ve yanıma doğru yürüdü.

Tam bize ulaştığı sırada adı aklıma geldi. "Phillip." Gülümsedim. "Yine karşılaştık."

"İhtimaller nedir?" Phillip, ortamın karanlığıyla bütünleşmiş gibi görünen Asher'a doğru döndü. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim." Phillip'in yeşil bakışları bana döndü. "Sadece uğrayıp numaramı kaybetmediğini kontrol etmek istedim."

Cep telefonuma dokundum.

"Kaybetmedim." "Kullanmalısın. Ben cevap veririm."

Açık sözlülüğüne güldüm. Başını Asher'a doğru eğdi, sonra kapıya doğru ilerlemeden önce bana göz kırptı. Yemek arkadaşıma dönüp baktığımda buz gibi bir bakışla karşılaştım.

"O bir dikkat dağıtıcı." Asher peçetesini kucağına itti. "Dikkat dağıtmaya ihtiyacın yok."

Bakışlarımı kısmıştım. "İhtiyacım olmayabilir, ama belki bir tane istiyorum."

Onu kızdırmaya çalışmıyordum ama bu açıklamam kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. Sandalyesini geriye itmesini, peçetesini katlamasını ve mahvolduğumu ilan etmesini bekledim ama yastıklı deri koltuğundan kalkmadı. Ana yemekten sonra Jacques'ı tuvaletin yanında köşeye sıkıştırıp sipariş ettiğim ve içtiğim tek kadeh şarapla çakırkeyif numarası yaptığımda bile. Hepsi reform planımın bir parçasıydı. Hıçkıra hıçkıra, şef garsona sahte anlaşmalarım hakkında bana tarafsız tavsiyelerde bulunması için yalvardım, rakamlar ve gerçek bir rakibin adını söyledim. Jacques uzun uzun öğüt verdikten sonra Asher'a hesabı uzattı, bizi buradan uzaklaştırmak ve saçmalıklarımı en yüksek teklifi verene satmak için sabırsızlanıyordu.

3rd Ave'yi geçerken Asher'ın bakışları yürüyüşüme kaydı. "Sakin ol, sarhoş değilim Seraph. Bu sadece bir numaraydı."

"Bir şey söyledim mi?"

"Hayır, ama tekerleklerin orada döndüğünü görebiliyorum." Köşede durdum. "Biraz dolaşacağım."

Bana katılma daveti dilimin ucuna geldi, orada kaldı; birlikte gezintiye çıkacak tiplerden değildik.

Yapacak daha iyi işleri vardı. Ve kanatları. Muhtemelen onları kullanmaktan ayaklarından daha çok keyif alıyordu, özellikle de New York kaldırımlarının ne kadar kalabalık olduğunu düşünürsek.

"Jacques'a harekete geçmesi için bir ya da iki gün vermem gerekiyor." Saçlarımı uzun bir ip haline getirdim, sonra omzumun üzerinden çözülmesine izin verdim.

Asher'ın çenesinde bir şey söylemek istermiş gibi bir sinir kıpırdandı.

"Elysium'u yönetmekten sıkılırsan, numaram sende var. Aslında var mı?"

"İstiyorum."

"Seninki bende değil."

"Bunu halledeceğim." Cep telefonunu çıkardı ve bir saniye sonra benimki titreşti.

"Harika."

Phillip'inkine benzer bir cümle kurmasını bekledim ama gergin dudaklarından bir davet sesi çıkmadı. Sonra kanatları sırtında belirdi ama onları ne gerdi ne de pompaladı, sadece bana öyle büyüleyici bir yoğunlukla baktı ki kalbim bir masanın kenarına doğru ilerleyen fiskeli bir topaç gibi döndü.

Hayal kırıklığımı bir gülümsemenin ardına gizleyerek ceketimin fermuarını kapattım ve geri çekildim. "Ona ulaştığımı hissettiğimde seni arayacağım, böylece puanımı kontrol edebilir ve bana bir sonraki günahkarımı ayarlayabilirsin."

Hala bir şey söylemedi. Todeloo bile demedi. Asher toodeloo diyecek türden bir adam değildi ama iyi günler demek iyi olurdu.

İçimde büyüyen sızıyı mide ekşimesine bağlamak isterdim ama bunun yediğim yengeç kekleri, T-bone ve bir sepet patates kızartmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Küçük aptal kalbim sadece sahip olamayacağı birini istiyordu... arkadaşlık teklif eden birini.

Göğüs kafesimin alt kenarını dalgınca ovuşturdum ve yarım saat kadar oyalandıktan sonra telefonumda Phillip'in numarasını aradım. Sevimliydi, müsaitti ve en önemlisi ilgileniyordu.

Ona basit bir mesaj attım: **Selam.**

Birkaç saniye sonra geri mesaj attı: **Celeste?**

Numaranı buldum.

Cevap verdim.

Anlıyorum.

Bu konuşmayı başka bir erkekle yapıyor olmayı dilesem de planlar yaptım. Bu planlar beni sahip olduğum hiçbir şeye benzemeyen kıyafetler için alışveriş yapmaya götürdü. Bir an için fiyat etiketlerini koparmakta tereddüt ettim ama sonunda kopardım. Ve ertesi gece, satın aldıklarımın birini giydim - neredeyse kör edecek kadar beyaz ve neredeyse uygunsuz olacak kadar kısa bir elbise.

Ve sonra giyeceğimi hiç düşünmediğim bir parçayı daha ekledim: stilettolar.

Banyo aynasındaki yansımama bakarken Mimi'yi düşündüm, onun saçlarımı taradığını ve bana ne kadar güzel bir kadın olduğumu söylediğini hayal ettim. Bunu bana sık sık söylerdi, sanki yeterince söylerse inanmaya başlayacağımı umuyormuş gibi.

Bu gece güzel olduğumu düşünür müydü? Kendimi biraz güzel hissettim.

Ben de çok üzgün hissettim.

En sevdiği rujunu çıkardım, tırnaklarımla uyumlu kıpkırmızı bir rujdu ve sürdüm. Sonra da ovalamadan, elbisemi çıkarmadan ve gelmeyecek bir adamı beklemek için topuklularımı tekmelemeden oradan ayrıldım.

I Asansörden indiğimde farklı göründüğümü biliyordum ama kapıcım iki kez bakana kadar ne kadar farklı olduğumu fark etmemiştim. Keşke hissedebilseydim

Farklı da. Belki bu geceden sonra yaparım. Belki Phillip eğlenceli ve tatlı olabilir ve aklımı düşünceli baş melekten uzaklaştırabilirdi.

Şehir merkezindeki taksi yolculuğunun ilk on dakikasını randevu için heyecanımı artırmaya çalışarak, sonraki on dakikasını elbisemin eteklerini çekiştirerek, Abaddon'un bunu giymek için bana ne yaptığını merak ederek ve son on dakikasını da şoföre durmasını ve şehir merkezine geri dönmesini söylemeyi tartışarak geçirdim.

Sonunda taksiden indim ve Phillip'in akşam yemeğinden önce buluşmamızı önerdiği ılık ılık sanat galerisine doğru yürüdüm. Onu dışarıda bekledim, ama rahatsız edici miktarda ilgi toplamak ve akşamın sert havası arasında içeri girdim. Telefonumu çıkarıp son sohbetlerimi açtım. Bakışlarım Phillip'inkinin altındaki isme takıldı: Jase.

Nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşsam da Phillip'le olan sohbetime tıkladım.

Buradayım.

Cevap vermesi için birkaç dakika bekledim. Ekranım aydınlanmayınca onu gönderdim: **Her şey yolunda mı?**

On beş dakika geçti. Telefonumu sürekli kontrol etmeme rağmen galeride dolaştım çünkü terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi bembeyaz ve aydınlık mekânın ortasına yapışıp kalmayacak kadar gururum vardı.

Daha önce hiç ekilmemiştim ve bu canımı yakmıştı. En başta bu randevu için yüksek beklentilerim olmadığını düşünecek olursak Gerçekten değer verdiğim biri olsaydı bunun ne kadar ezici bir his olacağını hayal bile edemezdim.

Acıyı atlattıktan sonra, gezimden en iyi şekilde yararlandım ve bir blok uzunluğundaki binanın içine girdikçe küçülen ve karanlıklaşılan galeriler labirentinde dolaştım. Ancak loş ışık ve yakın mesafeler baskıcı olmak yerine sanatı vurguluyordu. Aynı zamanda galerilerin boşluğunu, diğer ziyaretçilerin daha geniş ve kalabalık alanlara akın etmesini de arttırdı. Ne de olsa çoğu insan görmek için değil, görülmek için gelmişti.

Jase'den kiraladığım odadan daha büyük olmayan son galeride özellikle güzel bir parça vardı: Manhattan silüeti tamamen kelimelerden oluşuyordu. Öne doğru eğildim ve gözümü kısarak karalamalara baktım. Bu bir şiirdi, New York'a ve New Yorklulara bir övgü. Naya'ya göstermek için birkaç fotoğraf çektim. Belki birlikte böyle bir proje üzerinde çalışabilirdik.

"Amatör bir sanatçı olduğunuzu bilmiyordum."

Derin tınıyı duyunca omuzlarım kilitlendi.

Yavaşça doğruldum ve sonra yine yavaşça döndüm.

Asher yine takım elbise giymişti, bu kez üç parçalı siyah bir takım. "Başka birini mi bekliyorsun?"

"İnsanlardan beklentilerimi azaltmaya karar verdim. Bu hayal kırıklığımı büyük ölçüde azaltıyor." İnce topuklu ayakkabılarımın içinde bile baş melekten birkaç santim kısaydım ve başımı eğmek zorunda kaldım. "Yine de sizi burada gördüğüme şaşırdım ve nerede olacağımı nasıl bildiğinizi merak ediyorum."

Bakışları benim kısa, beyaz straplez elbiseme kaydı. Pileli şifon ve dökümlü ipekten başka bir şeyden yapılmış olsaydı ucuz görünebilirdi. Ama öyle görünmüyordu.

Ucuz. Pahalı görünüyordu. Ve güzel. En azından ben öyle düşünüyordum. Başmeleğin ne kadar asık suratlı olduğunu düşününce benimle aynı inancı paylaştığından pek emin değildim.

"Şanslı tahmin," dedi sonunda.

"İnsanlara fazla değer vermediğim gibi, şansa da fazla değer vermem. Beni takip ettin mi? Telefonumu takip ettin mi? Fletching-GPS uygulamandan konumumu kontrol ettin mi?"

"Henüz bunlardan birine sahip değiliz, ama oldukça kullanışlı olurdu."

"Dikkatimin dağılmasından mı endişeleniyordun?" "Hayır."

Bir kadın daracık açıklıktan içeri girmeye çalıştı ama zaten iki kişi vardı, o yüzden arkamdaki resme baktı, sonra topuklarının üzerinde dönerek hızla uzaklaştı.

Yeniden Asher'a odaklandım. "Ne demek hayır?"

"Dikkatinin dağılmasından endişe etmedim çünkü burada yalnız olacağını biliyordum."

Kaşlarım çatıldı. Ta ki sözlerinin anlamı kafama dank edene kadar. "Randevumu iptal mi ettin?"

Kanatları sırtında cisimleşerek zaten heybetli olan formuna hacim kattı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Buna hakkın yoktu!" Öfke şaşkınlığımı öylesine bastırdı ki, ekilmediğimi bile anlayamadım.

Asher'ın küstahça bakmaya bile cesareti yoktu.

"Arkadaşlığın ilk kuralı," dedim sıkıca, "arkadaşının arkasından iş çevirip randevularını iptal etmezsin."

"Phillip LSAT sınavında ve son iki kız arkadaşında hile yaptı. Ben sana göz kulak oluyordum."

"Kendini haklı çıkardığına inanamıyorum! Ona tam olarak ne söyledin de erkek gibi davranıp beni arama nezaketini göstermedi?"

"Ona numaranı kaybetmesini söyledim."

Dirseklerimi kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı.

"Sende Utanma yok."

"İki ay içinde gitmiş olacaksın."

"Ya da değil!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Ama bu konumuzun dışında!"

"Gitmiş olacaksın." Başmeleğin doksan dokuz sorunu vardı ama bana olan güveni bunlardan biri değildi.

"Yine de kalan zamanımda ne yapacağıma karar verme hakkını sana vermiyor," diye tısladım.

Vücudunun etrafındaki hava, sanki kızgınlığı damarlarındaki ateşi körüklüyormuş gibi sıcaktan titriyor gibiydi.

"Şu anda seninle aynı odada olmak istemiyorum." Ondan kaçmaya çalıştım ama bronz uçları galerinin iki duvarını da sıyrana kadar kanatlarını çırpı.

Evet, küçüktü ama kanatları gülünç derecede büyüktü.

Tüylerden oluşan çitten bir santim uzakta durdum.

"Onları geri çek yoksa dümdüz içinden geçeceğim."

Onları yolumdan çekmedi.

Ona ters ters baktım. "Ben ciddiym, Seraph. Onları içeri sok.

Şimdi."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Ona döndüm ve tısladım, "Neden?"

Kramp

giriyor

mu?"

"Hayır."

"O zaman neden onları katlayamıyor ya da büyüyle uzaklaştıramıyorsun?"

"Beni yaktığında, Celeste-"

"Sana unutmanı söylemiştim." Sinirli bir nefes üfledim, ruhumu ve tenimi onun için yaktığım için lanetledim.

"-Beni yaktığında, parlaklığın anında söndü mü?"

"Benim yanma süremin senin kanatlarını yüzümden çekememenle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Celeste," diye hırladı.

"Ne var, Seraph?"

"Seni kanatlandırıyorum."

N Asher'dan duman sızılmıyordu ama ellerindeki ve boynundaki damarlar şişmişti.

Ona göz kırptım, sonra kanatlarına, sonra geri döndüm.

ona. "Neden? Neden beni kanatlandırdın?"

Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Çünkü lanet olası melek aklımı kaybettim." O kadar sessiz konuşuyordu ki, göğsümdeki gümbürtüden sözlerini zar zor yakalayabildim. Göz kapakları tekrar açıldığında, her zaman çok canlı ve berrak olan irisleri gök gürültüsüyle doluydu. "Çünkü ben sunacak çok az şeyi olan ama karşılığında her şeyi isteyen bencil bir adamım."

Nefes alışım yavaşladı ve göğsümdeki şey, değişken, kontrolcü ve ulaşılmaz olmasına rağmen başmeleğe imrenen şey genişledi.

"Yedi'ye Elysium'a, halkımıza konsantre olacağıma söz verdim. Dikkatimi dağıtacak her türlü şeyden, özellikle de fiziksel olanlardan kaçınacağıma yemin ettim. Yine de burada sana kanat çırpıyorum." Beni gerçekten ürperten acı bir kahkaha attı. "Başmelek olmayı hak etmiyorum ve eğer Naya ve onun kaderi hakkında bu kadar endişeli olmasaydım, koltuğumu bırakırdım. Ama çok korkuyorum Celeste. Benden alınacağı için dehşete düştüm. Ama şimdi de senin benden alınacağından korkuyorum. Onu kaybedemem ama seni de kaybedemem."

Çok kararlı ve güçlü olan sesi son kısımda kırıldı. "Dikkatimin dağılmasını göze alamam ama seni Phillip'e kaptırmayı da hazmedemem. Ya da onun gibi birine. Jase gibi birine."

Göz kapaklarımın arkasında bir gıdıklanma başladı. Burnuma ve boğazıma yayıldı.

Bana kalp kırıcı bir bakış fırlattı. "Sen onlara ait değilsin." Derin bir yutkunmayla boğazını sıktı.

"Ben kime aitim?"

Hayal kırıklığını temizlemek istercesine titreyen elini yüzünde gezdirdi. "Neden yirmi yıl içinde tanışamadık?"

Kalbim zıpladı. Sıkıştı. Zıpladı. Sıkıştı. "Ben nereye aitim, Seraph?"

Tüylü şaftlar nihayet geri çekilmeye başladıklarında küçük galerinin havasında fısıldadı. "Benimle, Celeste. Sen bana aitsin. Bana." Ve sonra öne doğru adım atıyor, boşluğumu dolduruyordu. Tüm boşluğu dolduruyordu. "Tıpkı benim sana ait olduğum gibi." Yeleğinin düğmelerini açtı, sonra elimi tuttu ve beyaz gömleğinin göğüs kafesinin alt çıkıntısına doğru düzleştirdi. Kalbine yakın bir yerde değildi ama yine de derisinin altında bir şeyler atıyordu.

"Hamile olmadığını varsayıyorum." Sonunda şöyle dedim, çünkü ... Abaddon'da bu da neydi?

"Henüz anlamadın mı?" Soru değil. Sadece bir gözlem.

Kendi avucunu karnımın üzerine koydu ve karnım gerilerek deri duvara doğru bastırdı. Bekle, bu benim midem miydi? Mideler neredeydi? Belki de kalbimdi. Belki de baş melek sonunda onu yerinden oynatmayı başarmıştı.

Elimi karnımın üzerinde durmayan eliyle kapattı. "Hissettiğin şey benim ruhum."

Kirpiklerim kaş kemiğime çarptı. "Ruhun mu? Ruhları hissedebilir miyiz? Sadece seraphim ve malakim'in bu yeteneğe sahip olduğunu sanıyordum."

"Seraphim tüm ruhları kontrol edebilir." Parmaklarımı biraz daha aşağıya çekti ve dürtme devam etti. "Malakim ise sadece ruhları cansız bedenlerden çıkarıp yenilerine yönlendirme gücüne sahiptir." Avucunu belime doğru kıvırdı ve omurgama yasladı. İçimdeki çarpıntı, granola ile beslediğim Rottweiler yavrusu gibi onun peşinden gitti.

"Son baktığımda bir baş melek değildim." Elimini göğüs kafesinin yan tarafına doğru kaydardım ve ruhu tam olarak çarptı.

Elini benimkinden çekti ve büyük bir nezaketle yanağıma kavradı. "Benimkini hissedebilirsin Celeste, çünkü pervasız ruhum seninkine ait olduğuna karar verdi." Kanatları bedenlerimizin etrafında kıvrılırken hava karardı. "Ta yot neshahadzaleh, levsheh." Parmak uçları omurgam boyunca dans etti, sonra tekrar aşağı indi ve belime nazıkçe dolandı. "Sen benim ruhumun yarısısın, tatlım."

Kanım gerildi ve sonra patladı ve derim tüylerinin kemerli genişliği boyunca parıltılar saçtı. "Levsheh'in iblis dölü demek olduğunu sanıyordum."

Ağzında gergin bir gülümseme titreşti. "Ruhumun seninki olmadan var olamayacağını ilan ediyorum ve sen bunu mu anlıyorsun?"

Omuz silktim ama titrediğim için muhtemelen kışın ortasında gökdelenlerin etrafında esen o soğuk rüzgarlardan birine yakalanmış gibi görünüyordum.

"Ve iblis yumurtası? Neden sana iblis dölü diyeceğimi düşündün ki?"

"Ses tonun yüzünden olabilir."

Bir kaşını kaldırdı. "Benim ses tonum mu?"

"Evet. Kafamı koparmak için rakipsiz bir yöntemin var."

Gülümsemesi katılaştı. "Sahip olduğumu bile bilmediğim duyguları ortaya çıkarıyorsun Celeste. Hâlâ başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olmadığım duygular." Saçımın bir tutamını geriye taradı, kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları

Boynumun k ı v r ı m ı n d a dengede durmadan önce konik saplamamın arkasına. "Bana karşı sabırlı ol, levsheh."

Levsheh. . . tatlım. Artık ne anlama geldiğini bildiğim için kulağa çok hoş gelen bir kelime olduğuna karar verdim.

"Seraph-"

"Lütfen bana unvanımla hitap etmeyin."

Dudaklarımı yaladım. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. "Asher ..." Meleklerin verdiği ismi kullanmak o kadar tuhaftı ki bir an duraksamama neden oldu.

"Evet?"

"Ruh yarınızla yıllar önce tanıştığınız konusunda neden yalan söylediniz?"

"Yalan söylemedim. Onunla yıllar önce tanıştım." Işıl ışıl parlayan tenime öyle bir saygıyla baktı ki parlaklığım daha da arttı. "Onuruma verilen bir lonca ziyafetinde. Hatta o gece onun güzel kanatlarını gördüm ve erdemli ruhuna bir göz attım."

Ağzım açık kaldı ve bir an için ses çıkarma yeteneğimi kaybettim, ama sonra öyle bir güçle geri geldi ki kelimelerim gürültüyle çıktı. "Benden mi bahsediyordun?"

"Kimden bahsettiğimi sanıyordun?"

"Ben değil." Dudağımı ısırdım. Bıraktım. "O zaman biliyor muydun?"

"Ruhunun benimkine sahip olacağını mı? Hayır. Aramızdaki bağın oluşması için fiziksel temas olması gerekiyor ve o gece birbirimize dokunmadık. Elysium'a şükürler olsun ki hâlâ çok gençtin."

"Ne zaman öğrendin o zaman?"

"Bofinger'in evinin dışındaki bankta oturduğumuz gün merak etmeye başlamıştım ama Ish Eliza'nın önünde bana sarıldığın gün kesin olarak anladım. Ruhum seninkini hissettiğinde bedenimden kaçmaya çalıştı."

Gözlerimi kırptım. "Tek hatırladığım, kanatlarına dokunduğum için beni öldürmene iki saniye kaldığını düşündüğümdü."

Dudakları biraz daha büküldü ve ifadesi kaygısız olmasa da büyüleyiciydi. "Benim hakkımda gerçekten çok kötü düşünüyorsun."

"Seninle tanışmadan önce, ne kadar büyük ve kahraman olduğuna dair hikayeler duymuştum. Elysium'un altın çocuğu." Ruhunu hissetmeyen elimle gülümsemesinin şeklini takip ettim ve kendi gülümsememi büyüttüm. Onunki gibi parlak değildi, çünkü kayıp neşenin kenarlarını zımparalamış, yapay olmayan özünü geride bırakmıştı. "Birinin bu kadar nesnel olarak olağanüstü olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Ama sonra loncaya girip büyük konuşmanı yaptın ve Leigh'e hayatında bir şey yapacaksa bunun senin eşin olmak olduğunu söyledim." O gece yıldızlarla süslü avluda onun yanında olduğumu hatırlayınca gözlerimdeki parıltı söndü. Nasıl oluyordu da hâlâ hayatta olan birini özleyebiliyordunuz? "Her ne kadar beni dinlemediği için memnun olsam da, o da lakabının hakkını verdiğini fark etti."

Nefesi boğazında düğümleniyor gibiydi.

"Bu yüzden hayranlığımdan asla şüphe etmeyin, Sör Asher." Yutkundü. "Bana hayran mısınız?"

"Yaptığın her şey için." Bir elimi yanağına koydum. "Yaptığın her şey için." Yüzünün diğer tarafını avuçladım. "Ve hâlâ başarman gereken her şey için."

Tüylerinden oluşan çit etrafımızda sıkılaştı, her tüylü diken birbirine kenetlendi ve bizi daha fazla karanlığa daldırdı.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, "Artık küçük bir maden olduğunu düşünecek olursak," dedim.

Boynu eğildi. "Ben biraz senden daha fazlasıyım, levsheh."

"Aynı zamanda Naya'nın ve Elysium'un da." "Aynı şekilde değil."

Yanağıma göğsüne, tam boğazının dibine yasladım ve kollarımı beline dolayarak tüylerinin tenime yumuşak dokunuşunu hissettim.

Parmakları saçlarımın arasından geçti ve yavaşça uzunlamasına ilerledi. "Evlenmeme izin yok."

Geri çekildim. "Neden bu konuya dönüp duruyorsun? Evlilik umurumda değil. Yemin ederim, umurumda değil. Umursadığım tek şey seninle birlikte olmak. Birlikte olmamızın bir yolu var mı, yoksa bu sana unvanına mı mal olacak?"

"Hayır. Bu bana unvanıma mal olmaz." Saçlarımın uçlarını parmaklarına doladı, sonra tekrar sarmadan önce çözülmelerine izin verdi.

"Sadece dikkatinizi çok fazla dağıtacağımdan mı endişeleniyorsunuz?"

Alnını benimkine doğru indirdi. "Olabileceğinden endişelenmiyorum; olacağından eminim."

Gözleri öyle bir azapla doluydu ki iç çektim. "Peki ne öneriyorsun? Naya yükselene kadar beklemek mi?"

"Bunu zaten denedim. Bunu beklemek. Bizi beklemek." Başını eğdi ve o güne kadar duyduğum en kısık sesle, "Gitmemi söyle, levşeh," diye fısıldadı.

Elimi yan tarafında gezdirdim, kanatlarının tüylü dikenleri parmak eklemlerimi okşuyor, ikimizi de ürpertiyordu. Boynuna ulaştığımda parmaklarımı boynunun etrafında dolaştırdım. "Hayır."

"Sen daha iyi birini hak ediyorsun. Elysium'daki en yüksek yasayı çiğnemeyen birini."

"Kanunlarımızdan nefret ediyorum." Kanat kemiklerim tıngırdadı. Ve tıngırdadı.

Sonunda bir tüy bile kaybetmedim. Belki de hangi kanunlardan nefret ettiğimi belirtmediğim içindir.

"Lütfen, Celeste. Beni gönder."

Ruhumu çelikleştirdim ve duymak istediği emri üfledim, buna kulak vermesini istediğim için değil, kapana kısılmadığını anlamasını istediğim için. "Git buradan."

Gözlerini kapattı ve köşeleri kırışana kadar sıktı. Hareket etmediğinde, nefret dolu kelimeyi tekrar söyledim.

Göz kapakları açıldı ve ben nefesimi tuttum, sessizce duvarlarını yeniden örüp örmeyeceğini, kanatlarını içine çekip çekmeyeceğini ve görevini kalbine tercih edip

etmeyeceğini görmek için bekledim. Kendime dedim ki

Eğer yapsaydı, onu affederdim, çünkü seçimi korkaklıktan değil sorumluluktan kaynaklanıyor olurdu.

Saçlarımı yumruğuna daha fazla dolayarak başımı daha da eğdi. "Affet beni, Celeste."

Boğazım sıkıştı. Göğsüm de.

"Daha güçlü bir adam olamadığım için beni affet."

Kalp atışlarından oluşan bir kasırga oluşup kabarak ruhumu alıp bedenimin en ücra köşelerine taşırken yutkundum. Dudakları ağzımı sıyırdığında kasırga şiddetlendi. Bana veda öpücüğü mü veriyordu?

Öpücüğü tenimi ateşe verdi, onun çarpan ruhu ve benim parıldayan bedenim dışında hiçbir şeyin var olmadığı sessizlik ve karanlık kozamızı aydınlattı.

Eğer bu bir vedaysa, en acımasız ayrılıktı.

Nasıl bir karara vardığını açıklamasını istedim ama ağzım onunkini serbest bırakmayı reddetti. Onunki de benimkini serbest bırakmaya istekli görünmüyordu. Bu kalacağı anlamına mı geliyordu?

Dudakları ayrıldığında zavallı kalbim yerinden fırladı. Yoksa ruhum muydu?

Ellerimi muhteşem tüylerinde gezdirmek için can atsam da onu ürkütmek istemediğimden yüzünü yaklaştırmaya karar verdim. Ağzından kesik kesik bir inilti döküldü. Bu iniltiyi yuttum, kalp atışlarını ve sıcaklığını da yuttum. Beni kendine bastırdı ve bu sadece kaslarımı değil, tüm sinir uçlarımı uyandırdı. Görünmez kanatlarım bile titredi, ihtiyaç her bir şaftı ve her bir kanadı doldurdu.

Sözleri bulanıklaşan zihnimin içinde dönüp duruyordu: Daha güçlü bir adam olamadığım için beni affet.

Kalmanın onu zayıf kıldığına mı inanıyordu? Kaç duvar-kendisinin ve bizim eskimiş dünyamızın- gücünü kavramak için yıkması gerekir miydi?

Göbeğim, bedenlerimizin arasında kalınlaşan şişkinlikten aşağı indi. Öpücüğün sersemlettiği beynimin bir köşesinde, beni ağzıyla ve kollarıyla kırmazsa, kesinlikle

Beni diğer parçasıyla kırmak. Bu işkence görmüş, göksel kral tarafından kırılmayı bu kadar çok istemem bir delilik işareti miydi?

Ruhum ne kadar yükseğe ulaşmıştı.

Eğer ağzım ilk öpüşmemizin son damlasına kadar emmeye bu kadar niyetli olmasaydı, ölümsüz bir hükümdarı tuzağa düşürme cüretine sırtabilirdim. Hiç bitmesini istemedim ama yine de bitirdim, böylece daha binlercesini toplayabilirdik.

Kanım içimde öyle bir hızla aktı ki başım hafifledi, havada asılı kaldıkları her yerde kalbime ve ruhuma katılmakla tehdit etti. Tekrar tekrar nefes aldım ve tekrar tekrar nefeslerimi yuttu ve bana kendi nefeslerinden verdi.

Ancak ısıltım söndükten sonra nefes nefese kalmış ağzını benimkinden ayırdı. Beni bırakmasa da kollarının düğümü gevşedi ve omurgamdan aşağı ipeksi halatlar gibi inen saç tellerimi serbest bıraktı.

"Ruhum patlayacakmış gibi hissediyorum." Fısıltıyla söylediği sözler kızarmış tenimi ısıttı.

İki parmağımla karnına dokundum. "Ruhun daha yukarıda, Seraph."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra, ima ettiğim şeyi anladığında, güzel yüzünün tüm kenarları yumuşadı ve güldü. "Yirmi yıldan fazla oldu..."

"Yirmi yılı aşkın süredir ne oldu?"

Benimkinde olan bakışları çıplak omzuma kaydı. Sanki vücudumdaki en büyüleyici kemikmiş gibi inceledi.

"Biriyle birlikte olduğundan beri mi?"

Gözleri kısıldı ama omzumdan kaymadı.

Elimi uzattım ve altın rengi bir saç telini gözlerini kaçırdığı yerden ittim. "Asher?"

"Evet." Bunu o kadar kabaca söyledi ki, şişmiş ağzımı sıyırıp kapattı. "Abaddon beni mahvetti, Celeste."

Yeraltı dünyasında nelere katlanmıştı? Dudaklarımı yaladım, sormaya hevesliydim ama onu hâlâ rahatsız eden anılarla anı bozmaktan nefret ediyordum.

Bakışlarını tekrar kendime çevirmek için avucumu çenesine dayadım. "Dokunuşunu kaybetmemişsin."

Bu onun tüm dikkatini bana geri kazandırdı.

"Yalan söylediğimi düşünüyorsanız, elbette yere bakın." Bakışları benimkilerden ayrılmadı. "Sana güveniyorum, levşeh."

Aptalcaydı ama açıklaması neredeyse öpücüğü kadar baş döndürücüydü.

Burnu benimkine çarptı ve sonra ağzı bu kez nazikçe ve iffetle benimkinin üzerine eğildi. Kibarlık sürse de, iffet sürmedi. "Ruhun kendini zayıf bir adaminkine bağladı."

"Zayıf değilsin, ama bana sarılmaktan daha fazlasını vereceğini söylemenin yolu buysa, o zaman elbette değerini düşür. Senin gurur eksikliğini telafi edecek kadar hayranlığım var."

Başını çevirdi ve avucumun içini öptü. Ruhların bedenler arasında özgürce dolaşıp dolaşmadığını hâlâ bilmiyordum ama benimki sanki doğrudan elime gelmişti. "Biliyor muydun, ruhlar yarılarını bulduklarında Ayrı olmaları fiziksel olarak imkansız mı? İşte bu yüzden Leigh ve Jarod'un ruh ikizi olduklarına inanıyorum. Leigh neden Jarod'a döndü ve ben neden vicdanım uzak durmam için beni öfkeliendirmesine rağmen sana geri döndüm." İki elimi de nazikçe tutup güçlü ve sabit ritimlerle çarpan göğsüne, sonra da daha aşağıya, ruhunun çılgınca çarptığı göğüs kafesinin kenarına götürdü.

Okşadım.

Benim. O benimdi. O benimdi.

Bu ısıltılı kanatlı sütun gibi adam benimdi.

A ceketimi ön kapıdaki derme çatma vestiyerden alıp giymeme yardım ettikten sonra Asher galerinin yetkilisiyle konuşmak için izin istedi.

Muhtemelen ilk öpüşmemize şahit olan küçük galeriden insanları uzak tuttuğu için ona teşekkür etmek için. Ve ikincisini. Ve üçüncüsü. Zihnim pek çok R-rated yere gitmiş olsa da her şey çok PG kalmıştı.

Bana doğru yürürken, duruşu o kadar düzgün, yürüyüşü o kadar kararlı, görünüşü o kadar zarıftı ki herkesin dikkatini çekti. Hatta iki yaşlı kadın kendilerini yelpazeledi.

Bana geri döndüğünü düşünmek. Birinin beni çimdiklemesini istedim.

Elini uzattı, ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Dışarı çıkarken, özel bir yere gitme sabırsızlığı beni "Eve. Hadi eve gidelim."

Yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Yemek yedin mi?"

"Aç değilim. En azından yemek için değil."

Gözbebekleri şişti. "Önümüzde sonsuzluk var, Celeste."

"Ya yapmazsak?" Dudağımı ısırdım. Bıraktım. "Ya iki ay içinde-"

"Böyle şeyler söyleme." Gök gürültüsü. Yüz ifadesi gök gürültüsüne dönüştü.

"Hey . . ." Sakinleştirici bir şekilde söyledim. "Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

Omuzlarındaki devasa topuzları yuvarlayarak takım elbise ceketinin dikişlerini zorladı. "Hayır, bozguncu davranıyorsun, ki bu hiç sana göre değil."

Sessizlik üzerimize çöktü.

"Jacques'la işin bitti mi?" diye sordu sonunda.

İçimi çektim. "Neredeyse."

Öğle yemeğinde restorana uğramış ve şef garsonu köşeye sıkıştırarak anlaştığımın sızdırılan bilgiler yüzünden iptal edildiğinden ve geçim kaynağımı ... hayatımı kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumdan yakınmışım. Evet, biraz abartılıydı ama tamamen gerçek dışı da değildi. Kanatlarımı hak etmezsem, onları ve dolayısıyla ölümsüzlüğümü kaybedecektim.

Jacques'a, işyerine ilk ziyaretim sırasında suçlayıcı bir şey söyleyip söylemediğimi sormuştum. Söylememişim gibi davransa da alnı o kadar terlemişti ki parlak oluklarında yansımamı görebiliyordum. Maskesinin düşmesinden duyduğu korku, ulaşmaya çalıştığım parçası olan vicdaniyla oynuyordu. Bilgiyi -umarım- geri çektiğinde, onu son bir kez ziyaret edecektim. Planımın geri tepmesi durumunda yedek planımı devreye sokacaktım: Bofinger'a yaptığım gibi onu oturtup yüzleştirecektim. Jacques için haftalar harcamayı göze alamazdım ama ona birkaç gün daha verebilirdim.

Havayı yumuşatmak için, "Korktuğun için mi evime dönmeyi erteliyorsun, yoksa beni beslemeye gerçekten bu kadar kararlı mısın?" diye sordum.

"Korktun mu?"

"Yirmi yıllık bekarlığın ardından kapalı kapılar ve çekilmiş perdeler ardında neler olacağına dair."

Başmelek bana yavaşça gülümsedi. "Korkması gereken biri varsa o da sensin Levşeh. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamı yatağına almak üzeresin."

"Sabırsızlanıyorum." En az otuz dakikadır onu yakmadığım için tenim kaldırıma ve bir apartman kompleksinin tuğla cephesine ışık yağdırmaya karar verdi.

"Pırıl pırılslın, Celeste."

"Sadece bakışlarının dağılmadığından emin oluyorum."

Başparmağı ceketimin eteğinin altına daldı ve belimin girintisine yerleşti. "Bundan emin olmak için beni yakmana gerek yok."

"Kimse asla çok dikkatli olamaz. Dünyalarımız cazibeli insanlarla dolu, hepsi de sizi bir çırpıda çalabilir."

"Sen benim ruhumun yarısısın. Benim için başka kimse yok." Vücudunu benimkine doğru eğdi. "Ama emin ol, eğer biri bizi ayırmaya kalkarsa, ruhlarını söndürürüm." Bunu çok yumuşak bir şekilde söyledi ama yine de tehdidi iliklerimde yankılandı.

"Lütfen benim adıma hiçbir ruhu söndürme." Dehşete kapıldığım için değil, ruhları söndürmenin Yedi'den bir ertelemeye yol açacağından ve Naya'nın iyiliği için dikkat çekmemesi gerektiğinden endişe ettiğim için fosforlu ışığımı yaktı.

Yüz hatları sanki o da aynı düşünceleri yaşıyormuş gibi gerildi. Ya da belki hâlâ birilerinin bizi ayırmaya çalıştığını düşünüyordu. "İki blok ötede mükemmel bir suşi barı var. Çiğ balık yer misin?"

"Ben her şeyi yerim."

Avuç içi sırtımın küçük kısmına doğru ilerledi ve tekrar başladık. Ben ona baktım, o da bana baktı ve ortamdaki dünya var olmayı bıraktı. Artık çukurlara çarpan taksiler, yoldan geçenlerin gürültülü konuşmaları, sokak lambalarının sönük ışıkları yoktu. Sadece o ve ben vardık.

Ama sonra dünya, tam surround ses ve teknik renklerle geri geldi.

Kapanış saatinde Trap'in çöp konteynerleri kapitalizmin kıyameti getireceği hakkında bir şeyler bağırdı. Tökezledi. Asher onu sabitlemek için elini uzattı. Adam kolunu başmeleğin elinden kurtardı, sonra da ona ve onun süslü, kapitalist takım elbisesine saldırmaya başladı.

Asher ceketini çıkardı, sonra da adamın kirli eşofmanının üzerine örttü. "Göğüs cebinde para var. Kendine bir otel odası, yemek, banyo ve kıyafet bul."

Sarhoş - yoksa uyuşturulmuş muydu? - adamın kararsız ellerini Asher'ın kalçasının ortasına kadar inen ceketinin yakalarında gezdirmesini izledim. Ceplerini yokladı, sonra aniden dondu ve bakışlarını baş meleğe doğru çevirdi, gözleri o kadar genişti ki irisleri beyaz boşlukta sallanıyordu.

Asher adamın omzunu kavradı ve iskeletin etrafında uçuşan kumaşı buruşturan bir sıkma hareketi yaptı. "Bu dünyadaki her ruhun bir amacı vardır. Sen de kendininkini bul. Sadece bir kişi için bile olsa dünyayı daha iyi bir yer haline getirin." Evsiz adamın omzunu bırakıp arkasını döndü ve sonra eli tekrar bedenimdeydi.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden baktım, adamı yine titrerken buldum, muhtemelen öncekinden daha sert titriyordu. Hayatının akışını değiştirecek ana tanıklık ettiğimi umuyordum.

Asher sözlerine, "Ben bir yivciyken," diye başladı, "her insanı kurtarmak isterdim ve meleklerin neden kendilerini tamamen açların doyurulmasına, yaralıların iyileştirilmesine ve kimsesizlerin teselli edilmesine adanmış olduklarını anlayamazdım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, loncalarda öğretilen ilkeleri anlıyorum - insanlığı kurtarmanın en iyi yolu, insanlara kendilerini kurtarmayı öğretmektir." Duvardaki bir restoranın cam kapısını benim için açık tuttu, yüz ifadesini yumuşatan abartısız bir gülümseme vardı. "Ama içimdeki çocuk hâlâ hepsini kurtarabilmeyi diliyor."

Eşikte parmak uçlarıma basarak çenesine bir öpücük kondurdum, koyu sarı kirli sakallar dudaklarımı tırmalıyordu. "Ve sana emanet edilen rolü hak ettiğinden şüphe ediyorsun."

Onun becerisine olan inancım, kanatlarında taşıdığı dünyanın ağırlığını sihirli bir şekilde ortadan kaldırmayacaktı ama umarım bu yüke eşlik eden endişeyi hafifletecekti. Elini yanından çektim ve onu, vernikli ahşap kaplamaları ve U şeklindeki suşi barıyla daha da daraltılmış küçük bir yemek salonunun üzerine asılmış elektrikli gaz lambalarıyla eski bir geminin kamarasını andıran Japon lokantasının içine çektim. Tıklım tıklımdı ama yine de ev sahibesi bize iki boş tabure buldu. Randevum için ağzı sulanmasaydı, çalışkanlığı için ona teşekkür edebilirdim ama Asher benimdi ve görünüşe göre bölgemde hak iddia ediyordum.

Elimi onun kalçasına koydum ve gözlerimi ona diktim. Başmelekle benim arama baktı ama beni tehditkâr bulmamış olmalı ki ona bakmaya devam etti. Biraz saygı iyi olurdu.

Asher kolunu arkalığıma doladı ve lamine menüyü çevirdi. "Sevmediğin bir şey var mı?" Ağzını kulağıma götürdü. "Hostesimiz dışında mı?"

Yumuşak bir homurtu çıkardım ve döndüm, her şeyi yediğimi tekrarlamak üzereydim ama ağzının benimkine ne kadar yakın olduğunu görünce dikkatim dağıldı.

Ben onu öpmeden garsonumuz geldi. Asher siparişimizi öyle mükemmel bir Japonca ile verdi ki, garsonun kalemını not defterine sürmesi tam bir dakika sürdü.

"Sake ister misin, Celeste?"

Karşılaştığımız adamın buğulu gözleri ve çatlak dişleri gözlerimin önünden geçti ve başımı salladım. Bir kadeh pirinç şarabının ruhumu mahvedeceğini düşündüğümünden değil ama bu gece zihnimin ve bedenimin berrak olmasını istiyordum.

Adam gittikten sonra peçetemi açtım ve kucağıma koydum. "Sormak istiyordum... Elysium'un en sevilen kahramanı nasıl oldunuz?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunun hoş bir akşam yemeği sohbeti olacağından emin değilim." Çubuklarının etrafındaki küçük kâğıt halkayı kaydırды, sonra yontulmuş iki uzun tahta parçasıyla oynadı. "Ayrıca, yaptığım şey kahramanca değildi. Benim gücümde ve benim durumumda olan herhangi bir adam da aynısını yapardı."

"O zamanlar bir Abaddon erelimiydin, değil mi?"

Başını salladı.

"Abaddon'a hiç gitmemiş olsam da, o boyutta devriye gezen birden fazla erelim olduğumu tahmin ediyorum."

Cevap vermedi ama incelmış ağzı bana cehennemde yalnız olmadığını söyledi.

"Peki, ne yaptın?"

Üzerinde Japonca ŞANS yazan pürüzsüz ahşap parçasını okşadı. "Bir ruh bedeninden kurtulmayı, insan formunu geri kazanmayı ve diğerlerini dışarı çıkarmayı başardı. Biz gediği fark ettiğimizde, tek başına elliden fazla ruhu serbest bırakmıştı ve bu ruhlar tövbe dumanlarını kalenin her tarafına sızdırıyordu." Ürperdi. "Dumanlara yenik düşen iki muhafız arkadaşımızın feryatları geri kalanımızı alarma geçirdi. Kalenin içine uçtum ve tek giriş noktası olan hava kilidini kapattım. Hiç pencere yok. Kapı da yok. Sadece cam kutu üzerine cam kutu ruhlar."

"Şenlik ateşi var sanıyordum. . ."

"Eskiden vardı, ama atalarımız onu kontrol altına almanın ve dumanı sifonlamanın bir yolunu buldular," diye açıkladı Asher, her ne kadar o kaleye döndüğünde dünyalar kadar uzakta görünse de. "Etrafta koştururken kendimi mümkün olduğunca az nefes almaya zorladım, dumanlar yüzünden değil, hava kilidi kapandığında hava kaynağı azaldığı için. Ölmezdim ama bayılsaydım da pek bir işe yaramazdım."

"Çok fazla günah işlemediğim için en karanlık anılarım beni zayıflatmıyordu. Nöbetçi arkadaşlarımın aksine. İçlerinden biri yüzünü parçalamış ve acıdan bayılmıştı. Diğer ateşle bana saldırdı. Zihni o kadar bulanıktı ki

Nişan alması yanılttı ve ben de onu kaosu kaynağındaki günahkârın yerini belirleyecek kadar uzun süre bayıltmayı başardım. O zamana kadar diğer ruhlar eski bedensel zarflarına ya da onların bir benzerine kavuşmuşlardı." Alevler parmaklarının üzerinde cızırdadı ve yemek çubuğunu çiğnedi.

Kimse fark etmeden avucumu alevlerin üzerine kapattım. Kenetlenmiş parmaklarımdan duman sızdı ve derim acıdı ama yine de elimi çekmedim. Asher sarsıldı. Kömürleşmiş yemek çubuğunu bara çarparak düşürdü, sonra elimi ters çevirdi ve başparmağını fokurdayan etimin üzerinde gezdirerek nefesinin altında mırıldandı. Yeni alevler başparmağını yaladı ve deri pembeleşip pürüzsüzleşene kadar kabarcıkların üzerinde gezdirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve artık sönmüş olan başparmağıyla avucumun ortasını okşadı. "Çok üzgünüm, Celeste."

Elimi onun elinin üzerine kapattım. "Seni bu kâbusu yeniden yaşamaya zorlayan benim."

Adem elması boğazında düğümlendi.

"Son soru ve bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız, ama ne kadar süre hapiste kaldınız?"

Bakışlarını benimkilere dikti. "İki gün. Ruhları kontrol altına almak iki günümü aldı. Kendilerine zarar vermesinler ya da hava kilidini açmaya çalışmasınlar diye iki muhafızı defalarca bayıltmak zorunda kaldığım iki gün. Ruhları geri almak için etleri yakmak ve göğüs kafeslerini karıştırmakla geçen iki gün."

Yaptığı işin dehşeti elini biraz daha sıkı kavramamı sağladı.

"Keşke o zamanlar bir malakim olsaydım." Ciğerlerinden bir nefes tıkırdadı. "Bedenlerini parçalamadan ruhlarını çıkarabilirdim."

Parmak eklemlerini okşadım.

"Hâlâ bazen kokularını alıyorum - yanmış et, acı dumanlar, pis hava." Burun delikleri alevlendi. Bu çirkin anıyı kökünden söküp atmak istercesine başını salladı ve sonra yumruğu gevşedi. "Bir keresinde ruhları kontrol altına aldım ve

Hava kilidi, bir transfer talep ettim ve o zamandan beri Abaddon'a geri dönmedim." Parmakları benimkileri ayırdıktan sonra nazikçe birleştirdi. "Ne güzel bir randevum var." Küçük bir gülümseme yaydı. "Seni iktidara yükselişimin kâbus dolu hikâyeleriyle eğlendiriyorum."

"Söylediğiniz için teşekkür ederim." Yanmış yemek çubuklarını peçetemin içine attım, böylece kararmış kalıntıları kaşlarımı kaldırmadı ve yeni bir çift istedim.

Sonra yemeğimiz geldi.

Asher'ın ellerinden biri yemek boyunca vücudumda kaldı. Önce barın altından benimkini deldi, sonra saçlarımın uçlarıyla oynadı ve son olarak da çıplak, çakıl taşlı kalçamın üzerindeydi.

Yanıma eğildi ve ensemde bir heyecan yaratan bir sesle, "Yeterince yedin mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Daha fazla sipariş vermeyi mi planlıyordun?"

"Hayır." Eli kalçamı okşamasa da parmakları bacağımı çevreledi. "Parayı ödeyip seni eve götürmeyi planlıyordum."

Kalbim saniyede bir milyon deniz mili hızla atarken, "Beni eve götür," diye fısıldadım.

Parasını evsiz adama vermiş olmasına rağmen, pantolonunun cebinden ince bir hesap cüzdanı çıkardı. Akşam yemeğinin ne kadar tuttuğundan emin değildim ama bıraktığı meblağa yakın olduğundan şüpheliydim.

Ayağa kalktı ve sandalyemi geri çekti. "Kara mı hava mı?"

Korkudan değil -yani başmeleğe hayatım pahasına güvenmeme rağmen hâlâ bir hiçlikte sallanmayı sevmiyordum- ama bana seçim şansı verdiği için kalbim duracak gibi oldu ve tam da bu nedenle, "Uçalım altın çocuk," dedim.

"Bana oğlan dememeni tercih ederim Celeste, her ne kadar neon domuzundan bir adım yukarıda olsa da."

"Neon domuz mu? Ben asla-oh . . ." Heykelinin önündeki floresan kanatlı domuzun anısı dudağımı çukurlaştırdı. "Özür dilerim."

"Daha kötüsü de
olabilirdi." "Nasıl?"

"Beni hiç düşünmeyebilirdin."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama Asher beni kollarının arasına alıp etrafımıza melek tozu saçtıktan sonra gökyüzüne doğru roket gibi fırlayınca bu gülümseme yüzümden uçup gitti.

"**I** Hasta olacağım." Yüzümü beyaz gömleğine bastırdım, küçük düğmeler şekillerini alnıma kazımişti. "Keşke orada burada hız limitleri vardı."

Göğsünde bir kıkırdama yankılandı. "Bir de tam kapasite uçmadığımı düşünürsek."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Seyir hızımızın yavaş olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yavaş değilim ama çok daha hızlı gidebilirim."

"Umarım tam kapasitenin nasıl bir his olduğunu asla öğrenemem."

Bana doğru sırtıttı. "Tam kapasiteyle çalışsak Kaliforniya'ya ..." Bakışları altımızdaki bir şeye takılınca neşesi kaçtı.

Başımı çevirdim, anında pişman oldum. Sashimi'nin her bir parçası boğazımda yüzüyordu. Dişlerimi sıkarak çiğ balığı geri indirdim ve balkonumda duran ısıltılı kanatlı kadın net bir şekilde gözümün önüne geldi.

"Ish Eliza." Asher'ın sesi dostça ama kırılmıştı.

Biz alçalırken lavanta tüylü ishim'in ağzı büzüldü. "Bu kadar geç gelip akşamını böldüğüm için üzgünüm Seraph" - bana kanat uçları kadar soğuk bir bakış fırlattı- "ama Elysium'da senin varlığını gerektiren bir durum var."

"Ne tür bir durum?" Beni dikkatlice yere bıraktı ve ellerini vücudumdan çekmesine rağmen sırtımla aynı hizada kaldı.

"Oylama gerektiren türden," diye gizemli bir şekilde yanıt verdi.

"Ve şu anda oy kullanmam şart mı?"

Kanatlarıyla birlikte yüzü de gerildi. "Seraph Claire bu meselenin hızlıca çözülmesini istedi. Loncaya ulaştığımda size telefon etmeye çalıştım ama cevap vermediniz." Dudağını kıvrarak kıyafetlerimi inceledi. "Kızınız Fletching Celeste'e son görevinde yardım edebileceğinizi söyledi, ben de buraya geldim."

"Unvana gerek yok. Celeste iyidir." Elbiseme ve göksel merdivendeki konumuma gösterdiği saygı hakkında ne hissettiğimi göstermek için ona sakarın bir gülümseme ekledim.

Asher'ın göğüs kasları kürek kemiklerime battı ve sonra eli kalçamın etrafında kıvrıldı. "Bunca yolu gelip beklediğiniz için teşekkür ederim ama Celeste'i görevi hakkında bilgilendirmem gerekiyor."

Melekler, o yetenekli bir yalancıydı. Bu akşamki planlarından haberdar olmasaydım, Jacques'ı gerçekten de uzun uzadıya tartışmak üzere olduğumuza inanabilirdim.

"Lütfen Seraph Claire'e sabah ilk iş Elysium'da olacağımı ve o zaman oylamaya sesimi katacağımı söyleyin."

Görevden alması -ya da bana uzattığı el miydi- Ish Eliza'nın elmacık kemiklerine iki pembe çizgi çizdi. "Bu oylama son derece hassas ve acil."

Başmeleğin gergin vücudu sıkıntıyla tıngırdadı. "Bu kadar acil olan ne?"

Bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi. "Elysium meselelerinin yivlerle ilgili olmadığını sen de herkes kadar, hatta daha iyi biliyorsun Seraph."

"Ve sen de herkes kadar iyi biliyorsun ki, bir başmelek sana bir soru sorduğunda, hemen cevap vermek senin görevindir."

Çabuk.

"Oylama Raphael ve Sofia ile ilgilidir."

Ne Naya'nın ne de Adam'ın adı geçmediği için rahatlamasını bekliyordum ama vücudu kuvars gibi oldu.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Ağzının inceliği ve gözlerinin kasvetli parlaklığı arasında, endişe kısa süreli rahatlamamı katletti. "Kim onlar?"

Çenesi mükemmel bir doksan derecelik açı oluşturdu.

"Onlar

-" Yutkundu. "Sofia ve Raphael . . ." Bir duraklama daha. Bir yutkunma daha. "Onlar Leigh'in ebeveynleriydi."

Ona göz kırptım. Naya'yı öğrenmişler ve onu kendilerininmiş gibi sahiplenmeye mi karar vermişlerdi? Yoksa onun ruhunu yok etmek mi istiyorlardı? Bu korkunç düşünce karşısında kanım dondu, sonra başmelek benden uzaklaştığında ürperdim. Korkuluğa doğru adım attı ve onu kavradı, bakışları aşağıdaki tek renkli parka daldı. Aramıza koyduğu mesafeyi silme ve vücudunda gürleyen gerilimi hafifletme arzumu bastırdım.

"Ne istiyorlar?" Sesi soğukkanlı ve sakindi ama gerginlik, rüzgârın tüylerinin bakır kenarlarını eğmesi gibi tonunu egiyordu.

Eliza'nın dar yüzü buruştu, sanki görevinin ayrıntılarını bir fletching ile paylaşmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. "Ayrılmak istiyorlar."

Asher omzunun üzerinden İshim'e baktı.

Raydan çıkma sürecinde olan kalbim gıcırdayarak aniden durdu. Bakışlarımı topuklarımın altındaki kaldırım taşından ayırıp tekrar başmeleğe çevirdim. Gözlerimiz buluştu ve kilitlendi, bizi ayıran karanlık havada rahatlama kaynıyordu. Hâlâ korkuluklara tutunuyor olsa da kollarında ve omurgasında biraz gevşeklik vardı.

"Üçüncü çocuklarını kaybettiklerinden beri perişan haldeler. Abaddon'u ziyaret etmeme nedenini herkes anlıyor Seraph, ama oradaki erelimleri ziyaret etmiş olsaydın, Leigh'in ailesinin nasıl birbirinden uzaklaştığını fark ederdin."

Bir şey beni duraksattı. "Elysium'da boşanmalar oylamaya mı sunuluyor?"

"Eğitiminde ciddi eksiklikler var, Fletching. Dünyamızı, loncalarımızı reddetmemiş olsaydın-"

"Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et, Ish Eliza." Asher'ın hırıltısı dudaklarını hareketsiz bıraktı. "Seni bir Ishim yaptım; seni kolayca geri alabilirim. Hem de bunu oylamaya sunmadan."

Eliza'nın kara gözlerinde parlayan öfke ensemdeki ince tüyleri diken diken etti. Başmeleğin koruması için minnettardım ama Eliza'yı düşman edinmeyi göze alamazdı. Benden hoşlanmaması ya da bana saygı duymaması bir şeydi. Ayaklarının altındaki zemini yalamayı bırakması başka bir şeydi. Başmeleğe doğrudan saldırmayacak kadar zeki ama Naya'yı ceza olarak kullanacak kadar da gaddar olduğunu varsaymıştım.

Sivri çenesini boynuna doğru eğdi. "Özür dilerim, Seraph. Senin himayendeki kişiyi baltalamak istememiştim. Önceki sözlerimle kastettiğim tek şey, ophanim'in, kanatlarının tamamlanmasından sonra onları bekleyenler için fletching'lerin donanımlı olmasını sağlayan bilgi kaynakları olduğuydu."

Asher ona öyle bir bakış fırlattı ki, başka biri olsa altına kaçırırdı, ama onun tek yaptığı omuzlarını dikleştirmek oldu. Ortaya çıkan sessizlik, giderek güçlenen ve sonbahar yağmurunun kokusunu taşıyan rüzgârın uğultusu üzerinde yankılanacak kadar yüksekti.

Eliza yüzünü boydan boya kaplayan sarı tirbuşonları gözlerinden uzaklaştırdı. "Eve gelecek misin Seraph, yoksa Yedi'ye oylamayı ertelemeleri gerektiğini söyleyeyim mi?"

Buzlu iğneler düşmeye başladığında Asher parmaklığı bıraktı. "Şimdi gidiyorum." Vücudunun gözlerinden başka hiçbir yeriyle bana dokunmadı ama yine de yavaşça okşaması ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderdi. "Hemen döneceğim, Celeste." Kanatlarını çırpı ve gökyüzüne yükseldi.

Ish Eliza bir süre öylece durdu. "Dünyamıza hiç saygın yok."

Gübre böceği.

"Elysium'da senin gibi kadınlara ne dendiğini biliyor musun? Erkekleri cezbetmek için bacaklarını ayıran kadınlara? Zoya. Melekleri yoldan çıkaran baştan çıkarıcı kadınlar."

"Etiket ya da unvanları pek sevmem ama böyle davrandığınız için teşekkürler.

. . eğitici." Dönmeye başladım, bu konuşmayla işim bitmişti. "Seni rapor etmek zorunda kalacağım."

"Ne için?"

"Başmeleğın dikkatini dağıttığı için, bu da onun itibarını biraz daha zedeleyecek. Elysium'da şu anda pek parlak değıl."

Dişlerimi sıktım. "Onu mu yoksa beni mi tehdit ediyorsun?"

"Kimseyi tehdit etmiyorum. Sadece başarırsanız diye yaşam tarzımızı açıklıyorum. Oh, ve doğruluk boşanmaları oylamaya sunulur; melezler Yedi'yi ilgilendirmeden boşanabilir, birliktelikleri o kadar kutsal değıldir." Bulutlarla bütünleşerek yükselmeden önce dudaklarından ürpertici bir gülümseme süzöldü.

Bok böceğini unut. Onun hakkında o kadar sert ve canlı şeyler düşündüm ki kanatlarımdan iki tüy çıktı.

Gök gürledi. Rüzgar uludu. Yağmur davul çaldı. Ve ben yine de orada durdum, fırtınaya göğüs gerdim, bunun gelecek olanlar için bir tat olmaması için dua ettim.

Ibeni neyin uyandırdığından emin değildim. Göz kapaklarım kapanmadan önce emin olduğum tek şey artık yatak odamda yalnız olmadığımı.

Pencerenin yanındaki koltukta biri oturuyordu. Sert çizgiler ve geniş konturlardan oluşan bir vücuda sahip olan gölgeler içinde biri. Gözleri en sığ haliyle okyanus renginde olan biri.

Yan döndüm. "Ne zamandır döndün?" "Bir süredir." Asher'ın sesindeki ölü tonlama İçimde endişe fışkırdı.

"Ne oldu?"

Çenesi sıkıştı. "Ölü çocuklarını görmeden birbirlerine bakamayan bir çifti birlikte kalmaya zorladım."

Kaşlarımı çattım. "Siz yedi yaşındasınız. Elbette sorumluluk paylaşılır."

"Oylar üçe üçtü. Eşitliği bozan bendim." Burnunun kemerini sıktı. "Onlara neden öyle oy verdiğimi bile açıklayamadım, çünkü açıkla-" İçinden bir ses çıktı, kalbimin taş gibi düşmesine neden olan bir inilti.

Yorganı bacaklarımdan fırlattım ve tangamdan başka bir şey giymeden ona doğru yürüdüm. Gözleri kapalıydı, başı

Eğildi.

Kendimi onun kucağına bıraktım ve kollarımı boynuna dolayarak yüzünü boynumun kıvrımlarına çektim. "Yedi'nin kararının onları yasal olarak bağlı tuttuğunu anlıyorum ama ayrı hayatlar yaşayamazlar mı?"

"Zina, zina yapanın kanatlarına mal olur."

Ağzımı altın sarısı saçlarımın rüzgârda savrulan dalgalarına bastırdım. "Ayrılma sebeplerinin yeni cinsel partnerler bulmak olduğundan şüpheliyim."

"Belki şimdi değil ama bu onların mahremiyeti Celeste. Farklı şekilde oy kullanmalıydım. Onları evlilik sözleşmelerinden azat etmeliydim ama birbirlerini yanlış nedenlerle terk ettiklerine o kadar inanmıştım ki." Kollarını bana doladı. "Herkesin hayatını kontrol etmeye çalışıyorum ama tek yaptığım onları raydan çıkarmak gibi görünüyor."

"Bu doğru değil. Beni tekrar yola soktun. Naya ve Adam'ı da. Kimseyi raydan çıkarmıyorsun."

Islak gözlerini benimkilere dikti. Göz kırptı. Tuzlu bir izi ağzına kadar öptüm ve ben de onu öptüm. Bunu burada olduğumu nazikçe hatırlatmak için yapmıştım ama o bunu başka bir şeye dönüştürdü.

O kadar şiddetli ve bunaltıcı bir şeydi ki kendimi nefes nefese buldum.

Sarsılarak uzaklaştı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım" -şakağında bir damar zonkladı- "ağzını yutmak."

Gülümseyerek parmağımın ucunu ıslak dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Aldırmadım. Aslında, onu tekrar yemeni çok isterim."

Şaşkınlık onu doğruldu ve bedenlerimiz arasında biraz boşluk oluştu. Bakışları tekrar yüzüme dönmeden önce açıkta kalan etime kaydı. Çoğunlukla çıplak olduğumu fark ettiğini tahmin ediyordum.

Bu da bana ne yazık ki Eliza'nın söylediklerini, tehdit ettiklerini hatırlattı.

Elimi ensesine götürerek, "Ayrılmadan önce Eliza bizi rapor etmek zorunda kalacağını söyledi-

şey, ben, sizi yanılttığım için."

Kederi gitmişti. Onun yerine, sadece birkaç saat önce şehri kasıp kavuran fırtına kadar güçlü bir öfke yükseldi. "O. Yaptı. Ne yaptı?"

"Bana bunun senin için sonuçları olacağını söyledi. Asher, mahvetmek istemiyorum-"

"Böyle söylediğine emin misin?"

Biraz incinmiş bir halde geri çekildim. "Sence bana zoya dediğini yanlış mı duydum?"

"Sana ne dedi?" diye bağırdı.

Az önce Eliza'yı işinden olmaya mı mahkûm etmişim? Bunu ummam yanlış mıydı?

"Onun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama senin ve işin üzerindeki yansımaları önemsiyorum. Benimle birlikte olmak sana zarar verir mi, Seraph?"

"Sana bana öyle hitap etmemeni söylemişim," diye tersledi.

Ses tonunu kişisel algılamadım. Kızdığı kişinin ben olmadığımı biliyordum. "Öyle mi, Asher?"

"Hayır." Elleri sırtıma saplandı. Bana olduğu sürece istediği kadar sıkı tutunabilirdi. Bize olduğu sürece.

"Güzel."

Bakışları tekrar meme uçlarıma kaydı ama o kadar öfkeyle titriyordu ki onları gördüğünden emin değildim. Umarım Eliza'nın kafasını hayal etmiyordur. Onun yüzünü vücuduma yakın bir yerde istemiyordum.

"Giyinmemi ister misin?"

"Hayır." Kelime o kadar keskindi ki, onu taşıyan nefes çeneme çarptı. Gözlerini dikip baktı, sonra yüzünü indirdi ve büzülmüş meme ucuma ikinci bir "Hayır" damgası vurdu.

Nabzımı ateşleyen aynı fitil tenimi de tutuşturdu.

Geri çekildi, gözleri benim alevimle doluydu. Parıltıları onu tamamen başka bir dünyadanmış gibi gösteriyordu. Yani öyleydi ama o anda melekten çok tanrıydı. Parmakları genişçe açıldı, sonra belimin etrafında kıvrıldı.

"Melez bir yivle olan ilişkinin sana zarar vermeyeceğinden emin misin?" Son bir kez daha sordum.

Arzu, ölümlülerin kendilerini zarar görmez hissetmelerini sağlıyordu. Ölümsüzlerin de kör olabileceğinden endişelenmem aptalca mıydı? Ne de olsa tüylerin ve ateşin altında Asher hâlâ bir insandı. Dünyadaki tüm gücün gideremeyeceği istekleri ve ihtiyaçları olan bir adam.

Kalçalarımı kavradı. "Sana zarar gelmeyeceğinden eminim."

"Ben bunu sormadım."

"Bunun kızıma ya da başka birine zarar vereceğinden korksaydım, bu riski almazdım. Bencil ve zayıf olabilirim ama mantıksız değilim."

Dirseklerim büküldüğü anda irademin de büküleceğini ve geri dönüş olmayacağını bilerek onu kendimden uzak tuttum. Onun için olmazdı. Ve kesinlikle benim için de.

Zaten geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmamış mıydık?

"Tamam." Kollarım çözüldü ve ayağa kalktım, sonra da onu yatağıma doğru götürmek için elimi uzattım.

Nefes alış veriş durdu ve ayağa kalkmadan bana o kadar uzun süre baktı ki, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeye başladım.

Daha önce hiç güvensiz olmamıştım ama onun hareketsizliği ... "Bakacak pek bir şey yok, ha?" Ayağa kalkıp kollarımı birbirinden ayırdığında kollarımı kavuşturmaya başladım.

"Görülecek o kadar çok şey var ki nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum." Ben gözlerimi deviremeden, iki avucu da göğüslerimin üzerinde gezindi, sonra daha aşağıya, karnımın üzerine indi.

Nefesim kesildi ve kalbim yerinden fırlayarak ruhuma çarptı. Tekrar eğildi ve dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra emerek beni düşüncesiz, parlak, atan bir organizmaya dönüştürdü.

Ağzını ıslak meme ucunun üzerinde gezdirdi, sonra son derece nazik bir şekilde diğerini okşadı. Dişleri sivri etimi sıyırdığında küçük bir inilti çıkardım. Cesur bir

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Göğüslerimi avuçlayıp başparmaklarıyla altlarını okşadığında, aslında başka hiçbir temas olmadan orgazm olabileceğimi düşündüm. Parıltılı çenemi okşadı, sonra ayırık ağzımın bir köşesini öptü.

Uyluklarımın tepesindeki titreşim her öpüşünde, her emişinde, başparmaklarının her keşif darbesinde daha da şiddetleniyordu. Kendimi ayakta tutmak için ellerimi boynuna doladım.

"Kıyafetlerini çıkar." Zahmetli fısıltım ıslak ağzına çarptı.

"Henüz değil."

"Asher . . ." Biraz homurdandım çünkü onu görmek istiyordum. Onu tatmak için.

"Celeste. . ." Eğlenen sesi beni eğlendirmediydi.

"Bu adil bir şey ve siz başmeleklerin tek derdi adil olmaktır." Başını sallayarak beni şımarttı ve siyah yeleşini çıkarıp attı, ardından gömleğinin düğmelerini çözerek onu yere bıraktı

sırayla. "Tatmin oldunuz mu?"

"Henüz değil." Başımla pantolonunu işaret ettim. Pantolonu çıkarmak için hiçbir hamle yapmayınca pantolonunun düğmesine uzandım.

Kapıyı açtığımda alnıma doğru adımı haykırdı. Fermuarının metal kenarını yakaladım, ama aşağı kaydıramadan bileklerimi yakaladı.

"Yavaşla, levsheh. Yavaşlaman gerek. İlk seferimizin uzun sürmesini istiyorum." Ellerimi tekrar boynuna doğru kaldırdı ve sonra başını, ağzı yanan karanlıkta benimkini bulana kadar indirdi.

Parmak uçları kollarımın çakıllı etleri üzerinde hafifçe dans etti ve sonra çıplak sırtımı tırmıklayarak omurgamda bir heyecan dalgası yarattı. Onu daha yakına sürükledim, göğüslerimi kasların altın düzlemlerine bastırdım. Sert şişkinliği karnımı mayınlarken ağzıma karşı homurdandı.

Onu özgür bırakmama izin vermediği için pişman olup olmadığını merak ettim. Ve sonra diğer birçok şeyi merak ettim.

şeyler. Sığacak mı diye değil, çünkü etin esneyebileceğini biliyordum, ama ne kadar derine inebilecekti? Ve tekrar ilk seferim gibi hissedecek miydim? Ve prezervatifler! Birkaç tane vardı -tamam, bir sürü- ama o insan değildi ve teni çok sıcaktı. Ya erirlerse? Ya-

"Prezervatif kullanabiliyor musunuz?" diye sormak için ağzımı onunkinden ayırdım.

"Prezervatif mi?"

"Bu şeyler çok ince lateksten yapılmış. Önlemek için . . . um . . ."

Kıkırdadı. "Ne olduklarını biliyorum."

"Oh." Nefesimi tutmaya çalışarak, "Peki, baş melekler üzerinde çalışıyorlar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ne onları denedim ne de insan doğum kontrol yöntemleriyle ilgili bir yuvarlak masa toplantısına katıldım. Bedenlerimiz yaşlandıkça gebe kalmak da zorlaşıyor." Gözlerinin üzerinden bir kasvet perdesi geçti.

Çocuk istiyor muydu? Bir melezen çocuk isteyemezdi. Bir zoya. Ugh. Neden bu isim yeniden ortaya çıkmak zorundaydı? Ben hain bir baştan çıkarıcı değildim.

Eliza'yı ve onun aptalca hakaretini ittim. "Eskiden ne yapardın? Gençken?"

"Çekildim."

"Her seferinde mi?"

"Her seferinde." Başparmağı dudağıma takıldı ve onu dişlerimden uzaklaştırdı. "Ama seni daha güvende hissettirecekse prezervatif kullanabiliriz."

Başımı salladım.

"Yine de lojistik konusunu tartışmamaya devam edebilir miyiz?" Tekrar başımı salladım.

"Güzel. Çünkü senin için lateks sperm tuzakları gerektirmeyen planlarım var." Ağzımı öyle bir baygınlıkla öptü ki ruhum -evet, ruhum Bu sefer eminim- onu diğer yarısından uzak tutan etten çite doğru bastırdı.

Asher bunu hissetmiş olmalıydı çünkü avuç içi bedenlerimizin arasına girdi, çarpan teni okşadı ve daha aşağıya, çarpan başka bir tene doğru ilerledi.

O kadar keskin bir nefes aldım ki alt dudağımı emdim. Ağzı, öpücüğü kadar kayıtsız bir gülümsemeye benimkine doğru kıvrıldı.

Yirmi yıl. Fiziksel temas olmadan nasıl yirmi yıl dayanabilmiş?

Asher dizlerinin üzerine çöktüğünde bunu düşünmeyi bıraktım. Nefes almayı da bıraktım. Bilincimi korumak için havaya ihtiyacım olduğunu hatırladığımda o kadar derin nefes aldım ki neredeyse bayılacaktım. Ve sonra ellerinden biri dantel üçgenini topladığında neredeyse tekrar bayılıyordum. Yuvarlamak yerine, yarığımı doldurana kadar kaldırdı. Sonra elini salladı, kumaşı gevşetti, dantelli ipin klitorisime uyguladığı baskı kumaşı nemlendirene kadar gergin bir şekilde çekti ve ben miyavladım.

Hiç miyavlamamıştım.

"Bu iyi hissettiriyor mu, Celeste?"

Homurdandım. "İyi mi?"

Tutuşunu gevşetti.

Çenemi indirdim ve ona ters ters baktım. "Neden duruyorsun?"

"Seni düşünmüştüm. . . Hoşuna gitmeyeceğini düşünmüştüm."

"İnan bana, hoşuma gitti." Bağırmadım. En azından bağırdığımı sanmıyordum ama miyavlamıştım, yani ...

Dizlerinin üzerinde olmasına rağmen başmelek iki ayağını birden uzatmış gibiydi. Danteli kavradı ve sertçe çekti. Öyle bir kuvvetle etimi sıyırdı ki nefesim kesildi. Sonra tutuşunu gevşetti. Tekrar tekrar çekti, bıraktı, sürtünme kalçalarımı titretecek kadar sıcaklık yaratana kadar dikkatle merkezimde çalıştı.

Göbeğimi ve sonra etrafındaki deriyi öptü, tangamla küçük çekişme oyununu sürdürdü. "Çok zarıfsın, levşeh." Omuzlarını indirirken yuvarlandı

Başını kalçama yasladı ve keskin kalça kemiğime kadar öptü. "Kesinlikle enfes."

Törpülenmiş iltifatıyla, iç çamaşırımın ıslak sıyrıklarıyla ve burun deliklerinin açılmasıyla, bacaklarımın arasında tutuşturduğu ateş öyle bir şiddetle alevlendi ki, bir elimi uzatıp saçlarını yumrukladım. Sonra bedenim kasılırken ve titrerken onun adını haykırdım.

Gözleri benimkilerde, danteli kancaladı ve parmak eklemine hâlâ nabız gibi atan merkezimde kaydıldı, sonra ip kemeri bacaklarımdan aşağı yuvarladı. Tangamdan çıktıktan sonra, elleri baldırlarımın ve kalçalarımın yanlarında gezindi, duruşumu genişletti. Kokumu uzun uzun içine çekerek öne doğru eğildi ve beni yavaşça yaladı.

Sırtım kamburlaştı ve göz kapaklarım kapandı. "Ben de meleklerin zevki günah saydığını sanırdım..."

"Eğer özgürce verilirse, günah değildir." Beni tekrar tattı. Ve tekrar.

Sinir yumağım sertleşti, dizlerim kilitlendi ve ipeksi saçlarında boş boş gezinen parmaklarım hareketsiz kaldı.

Çok yaklaşmıştım.

Çok yakın.

Diliyle merkezimi kopardı ve ben onun adını soluyarak, hassas etime çarpan büyük, titreyen dalgalar halinde ağzına doğru kırıldım. Gözlerim ağır ağır açıldı ve orgazmımın son damlalarını yakalamak için yalayıp emerken onun gözlerime kilitlendiğini gördüm.

"Senin tadın, Celeste." Başını kaldırdı ve şişmiş dudaklarını yaladı. "Elysian nektarı."

Kalkması için saçını çekiştirdim. "Senin tadını çıkarma sırası bende, Seraph."

Gülümsedi ve işaret parmağının ucuyla kıvrımlarımda gezindi. "Bana unvanımla hitap ettiğin için sıra bende."

Ona küçük bir bakış fırlattım. "Bu ne saçma bir kural böyle?"

"Dizlerimin üzerinde olabilirim, ama hala senin hükümdarınım."

Gözlerimi devirmek istedim ama ıslak etimi öptü ve bu sinapslarıma kısa devre yaptırdı.

"Sonunda sıra size gelecek."

Nefesinin sıcak fırçası ve parmağının kayması beni zevkle mırıldanmaya yetti, ama sonra karışıma kadifemsi dilini ekledi ve beni o kadar yükseğe kaldırdı ki, uzaktan kanatlarımı tamamlamadan Elysium'a ulaşabileceğimi düşündüm.

"Y Sonunda beni öldüreceksin," diye fısıldadım, bir orgazmın daha sonuna gelmişim.

"Kanat kemiklerinin olması iyi bir şey." Ses tonunda gurur vardı. Şefkat de.

"Lütfen buraya geri gel," diye nefes aldım, başını bacaklarımın arasından kaldırarak.

Kemiksiz. Kemiksizdim. Ayaklarım halının üzerinde olmasına rağmen beni gökyüzüne taşımış gibi hissediyordum.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Hayır. Yani evet. Yani evet. Buraya geri gel."

Şaşırtıcı bir şekilde beni şımarttı ve devasa vücudunu kas kas açarak ayağa kalktı. Dudaklarını şapırdattı ve lanet olsun ki bu beni tekrar ateşlemedi.

Bu sefer ellerim fermuarına gittiğinde beni durdurmadı. O zamana kadar sadece hissettiğim şeyi ortaya çıkarmak için pantolonunu aşağı ittim.

Ve evet. Bu kısmı kanat açıklığıyla orantılıydı. O bir canavardı. Her yerde.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Benim sıram. Sonunda."

"Ağzının içine boşalmak istemiyorum, Celeste." Yüzümün kenarlarını kavradı, başparmakları yüzüme batıyordu.

elmacık kemiklerim yüzümü yukarı kaldırdı. "Bacaklarının arasına boşalmak istiyorum."

Sert, inanılmaz genişlikte ve aşırı uzunluktaki aletini avuçladım ve ipeksi etini yavaşça çekştirerek parmaklarımın parlayan uca kadar kaymasına izin verdim. Dilimi dışarı çıkardım ve tuzlu boncuğu ağzıma attım.

"Yapacaksın, Seraph." Parlayan devasa kafayı tekrar yaladım. "Bu gece ikiniz de geleceksiniz."

"Celeste." Hırıltılı ismim ağzımı onun boyuna dolamamı sağladı.

Vücudu gerildi ve aldığı zevk boğazımı daha fazla kaplarken dudaklarından Melekçe kelimeler döküldü. Yutkundum ve şaftını kavradım, elimle ve aynı zamanda ağzımla biraz daha hızlı çalıştım.

Adımı soludu, hırladı, üfledi, hırladı. Daha önce hiç kimse melekler tarafından verilen adımı bu kadar farklı şekillerde söylememişti. Dilimi onun etrafında dolaştırdım. Kalçaları istemsiz bir hareketle onu o kadar derine çekti ki burnumdan bir nefes çektim. Boğazımdan aşağı bir sıcaklık fışkırırken nefesi kesildi.

Sıcak ve tatlı.

Çok tatlı.

Soğumaya henüz vakit bulamamış ballı çay gibi. Yazın zirvesindeki güneş ışığı gibi.

İçime girerken kalçalarının sert etini kavradım ve göksel tohumunu yuttum.

Başı geriye eğildi, boğazı düğümlendi ve yine adımı s a y ı k l a d ı .

Tırnaklarımı kaslı kalçalarında hafifçe gezdirdim, sonra ağzımı ondan çektim ve ayağa kalktım.

Başı öne doğru eğildi. "Siktir. . beni." "Bu benim cümlem."

Başını salladı ama gülümsedi ve sonra kanatlarını çıkarıp inanılmaz genişlikte gerdi.

"Beni kanatlandırıyor musun yoksa kimin daha güzel, daha ışıltılı tüyleri olduğunu mu hatırlatıyorsun?"

"Seni kanatlandırıyorum." Kalçalarımı kavradı, sertleşen etini -yumuşamış mıydı ki?

Artık okşamak için her hakka sahip olduğum omurgasının dibindeki yumuşak damara ulaşmak için kollarımı ona doladım. Bunun bana verdiği güç, neredeyse ağzımın içinde parçalanma hissi kadar sarhoş ediciydi.

Keskin bir nefes çekerek bir kolunu kıçımın altından geçirdi ve büyük kanatlarının bir darbesiyle ikimizi de büyük boy yatağımın ortasına çarptırdı.

Gevşek saçlarının uçları yanaklarımı gıdıkladı. "Şu prezervatiflerin nerede? Vücudunun içine boşalmak istiyorum."

Parmak ucumla alnının kararlı çizgisini, çenesinin sabırsız tik taklarını takip ettim. "Komodinimde."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bronzlaşmış teninin altında kasları ve tendonları dalgalanıyordu. Çekmecemi açmak için uzandı, bir şerit prezervatif aldı ve paketlerden birini yırttı.

İnce diske kaşlarını çattı, sonra bana baktı, sonra da onu havada açmaya çalıştı.

"Öyle değil." Ondan aldım ve ucunun üzerinde yuvarladım.

Daha da aşağı çekmeye çalışırken dudakları sıkıştı. Yırtıldı. Onu itti. Yeni bir tane aldı. O kadar sert çekti ki, tam içinden geçti. Homurdanarak üçüncü bir paketi açtı. "Elinizde insan olmayan erkekler için yapılmış bir şey yok mu?"

"Şu anda yok, ama sabah en yakın CVS'ye bakacağım."

Giderek daha da sinirlenerek bir sonraki girişimi engelledi.

Kollarımın üzerinde yükseldim. "İçime bir bebek koyma ihtimalin nedir?"

"Çok yüksek değil ama çekebilirim."

"Otur." Altından kayarak çıktım.

Arkasına yaslandı ve ben de üzerine oturdum, sonra aramızda uzanarak onu yukarı kaldırdım. Hızını ve derinliğini kontrol ederek kendimi onun ucuna doğru indirdiğimde burun delikleri alevlendi.

Genişliği uysal tenimi gererken dişlerimi sıktım, vücudunun benimkini genişletmesinin acısıyla nefes aldım. Fiziksel olarak alabildiğim kadarını aldıktan sonra yukarı kalktım, sonra tekrar aşağı indim, sonra tekrar yukarı çıktım. Göz kapakları ağırlaştı, yarıya indi.

Parmaklarını yorganın üzerinden kaldırdım ve kalçalarımın üzerine koydum. "İçime gel."

Göz kapakları açıldı. "Emin misin?"

"Evet." Eğildim ve onu öptüm, tekrar içine soktum.

Ağzı da en az geri kalanı kadar sertti, ama yavaşça, her nereye uçtuysa oradan geri döndü.

Parmakları etrafımda esnedi, beni kaldırdı, indirdi. Bedenlerimiz bir ritim buldukça sığ ağrı dağıldı ve çok geçmeden yeni bir orgazmın ipleri karnımın etrafına dolandı, kendilerini daha sıkı ve daha sıkı düğümledi. Hızlandım ve onun adını inledim, sonra nefesim kesildi ve ipler kopup beni yeniden birleştirebileceğimden şüphe duyduğum birçok parçaya ayırırken hareketsiz kaldım.

Kontrolü ele aldı, hırpalanmış bedenimi manipüle etti, boynundaki damar kaygan alnımı dövüyordu. Bronz uçlu damarı hafifçe parmaklayarak kanatlarının rüzgârda savrulan yelkenler gibi açılıp kapanmasını sağladım. Hırladı ve nefes nefese kaldı, başımın üstünü öptü, birkaç hırıltı daha çıkardı. Sonra sustu ve adım bir dua gibi dilinden döküldü. Muhtemelen şimdiye kadar çıkardığı en güzel sestti.

"Beni çözdün, levşeh." Başmeleğin derin sesi, hâlâ sıkığı boğazına bastırđıęı alnımda titreşti.

"Ve sen, ben." Parmak uçlarımla omzunun kaslı kaslarını hafifçe okşadım ve kıvrıldım.

Hâlâ içimdeydi, hâlâ kendini boşaltmayı bitirmemiş gibi seğiriyordu. "Teşekkür ederim." Kolları sırtıma dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni tüm kusurlarımla kabul ettiğin için."

"Kusurların seni daha da çekici kılıyor." Boynunun sütununa ağzımı açarak öyle bir öpücük kondurdum ki tüm vücudu sarsıldı. Ağzımı ayırmadan onun üzerinde hareket etmeye başladım.

"Yine mi?" diye homurdandı. "Emin misin?"

Ona, duvarlarımın her birine çarpana kadar onu daha derine kaydırarak cevap verdim.

Birden kendimi sırtüstü yatarken buldum. İvme dudaklarımı boynundan, sikini de bedenimden ayırdı. Kendini üzerime attı, ön kolları başımı kavradı.

Kaşlarımı çattım. "Dinlenmeye mi ihtiyacın vardı, yaşlı adam?"

Dudakları kıpırdadı ve sonra kahkaha atarak o muhteşem sesiyle bana serenat yaptı. "Bacaklarını biraz dinlendireyim dedim, ukala." Kendini hizaladı ve içine gömüldü.

Omurgam şiltenin üzerinde kavis çizdi. "Beni kırmamaya dikkat et yoksa oynaması pek eğlenceli olmaz."

Yavaşladı, yutkundu. "Asla, Celeste."

Gözlerinde kendimi görebiliyordum; kestane rengi saçlarım sonbahar yapraklarından bir taç gibi başımın etrafına yayılmıştı, soluk tenim çillerle doluydu, yıllarca süren gülümsemeler ve sırtmalar yanaklarıma ikiz çukurlar açmıştı.

"Yeminlerin benim için bir anlamı olmadığını düşünebilirsin ama var." Bakışları göbeğimde gezindikten sonra tekrar yüzüme yöneldi. "Bu gece, bedenini, kalbini ve ruhunu sonsuza dek koruyacağıma yemin ediyorum." Ağır çekimde, kalçaları geri çekildi, sonra ileri doğru bastırdı ve ikimizin de vücudunda bir titreme zonkladı. "Ni aheeva ta, Celeste."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu demek: "Seni seviyorum."

Göz kapaklarımda arkasında ısı birikti. Gerçekten ağlamak üzere miydim?

"Henüz ne kadarını anladığımı sanmıyorum ama umarım

yakında anlayacaksın."

Kirpiklerimi kırpıştırdım, gözyaşlarımın yüzeye çıkmadan önce erimesini sağlamaya çalıştım ama sakaklarımdan aşağıya doğru aktılar. Ona anladığımı, bunu benim de hissettiğimi söylemek istedim ama titreyen dudaklarıma sözcükleri konduramadım. "Muriel'in ölümünden hâlâ üzüntü duyduğunu biliyorum ama ona teşekkür ederim.

Elysian gök kubbesindeki her yıldız gibi ruhu da sona erdi. Biraz daha dayanabilseydi ..." Ürperdi. Her yerde.

"Bana yeni bir vücut bulman gerekirdi," diye mırıldandım. "Tercihen birkaç santim daha fazla ve birkaç çili daha az olan bir tane. Yani, kimin o kadar çile ihtiyacı var ki?"

Kaşları çatıldı. "Yeni bir beden almayacaksın. Bunu koruyacağıma dair söz verdiğimi duymadın mı?"

"Yaptım ama kanatlarımı büyütemezsin ya da zamanı durduramazsın." Eğim derinleşti.

"Hey . . ." Kaşlarını düzeltmek için başparmağımı kaldırdım. "Bu benim pes etmem değil; bu benim neler olabileceğini düşünmem. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Böyle bir durum yok. Başaracaksın." İçimden çıktı, sonra hareketsiz kaldı, zonklayan başıyla nabız gibi atan etimle alay etti. "Söyle."

Derin nefes aldım. Duymak istediği kelimeleri soludum. Yavaş ve derin bir şekilde içime girdi.

"Tekrar."

"Mmm . . ." Ellerim onun gergin kıkına gitti ve oraya yerleşti. "Neden?"

"Çünkü ne kadar çok söylersen, o kadar çok inanacaksın." "Tamam. Yapacağım."

Dışarı çıktı, sonra hareketsiz kaldı.

"Tekrar." "Başaracağım."

Beni doldurdu. "Tekrar, aheevaleh." "Aheevaleh?"

"Aşkım," diye fısıldadı, vücudu benimkini nefese, ısıya ve yıldız ışığına dönüştürüyordu.

I Arkamda kıvrılmış bir bedene ve ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlere serpiştirilmiş küçük ağırlara uyandım. Yani, belim ve ayak parmaklarım.

Belim ve ayak parmaklarım nasıl ağrıyabilir?

Bütün geceyi karnıma kenetlenmiş olarak geçiren iri el kıpırdanarak canlandı ve beni inanılmaz derecede sıcak bir cepheye sürükledi.

Sıcak ve sert.

Kollarının arasında döndüm ve bir elimle saçlarının ipeksi düğümlerini çözmeye çalıştım. Yatağımı paylaşmayı hayal ettiğim onca erkek arasında Asher listede hiç yer almamıştı. Bir listem olduğundan değil, ama bir liste yapacak türden bir kız olsaydım, bırakın bir başmeleği, bir meleğin adını bile listeye eklemeydim.

"Bana kanatlarını göster, aheevaleh." Elim hareketsiz kaldı.

"Neden?"

Göz kapakları yukarı kalktı. "Böylece loncaya uçup skorunuzu bir holo-ranker'da elle araştırmak zorunda kalmayacağım."

Dudaklarımı büzdüm. Kanatçıklarımı sergilemem mümkün değildi, özellikle de gün ışığında.

"Yatağını bir süre daha ısıtmamı istemiyor musun?"

"Rüşvet o altında başmelekler. Ayrıca, Hatta Eğer Seninle seks yapmak isteseydim, fiziksel olarak

yetenekli."

Hayal kırıklığının yerini endişe aldı. "Neden?"

"Çünkü çok irisin ve dün gece bunu dört kez yaptık. Zayıf bedenimin kendini toparlaması gerekiyor."

"Özür dilerim."

"Çok fazla özür diliyorsun." Burnuna dokundum. "Ve hayatımın en iyi seksiydi, bu yüzden özür dilemek için gerçekten bir neden yok."

"En iyi seks, ha?"

"Evet. En iyisi. Ödül ister misin?"

Yorganı bedenlerimizden çekerek istenmeyen serin havayı davet etti.

"Hey! Bu beni yataktan kaldırmak için çok acımasız bir yol. Özellikle de sana yaptığım iltifattan sonra." Yorganı kapmaya çalıştım ama ön kolunun üzerinde yükselip vücudumun etrafındaki yatağı okşarken yorganı elimden aldı.

Ne yaptığını, düşen bir tüyü kontrol ettiğini fark ettiğimde gözlerimi devirdim.

Başmeleğin dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi ve yorganı üzerime örterek arkasına yaslandı. "Ödüllerden pek hoşlanmam ama el yazısıyla yazılmış notlara bayılırım. Duygularını kâğıda dökmek istersen diye."

Gülümsedim. "İsteğinizi dikkate alacağım."

Eli kalçalarımın arasına kaydı. "Lütfen yap." Parmak uçları yavaş ve hedefe yönelik daireler çizmeye başladığında, "Madem kanatlarını açmıyorsun, bari bacaklarını aç" diye fısıldadı.

"Asher . . . Çok ağrım var."

"Sadece parmaklarım. Loncaya dönerken yalnız uçuşum sırasında düşünecek bir şeyim olsun."

Küçük bir inilti çıkardım ve sırtüstü dönerek ona erişim izni verdim. İki parmağını içime daldırdı, sonra ıslak uçlarını zonklayan merkezime geri getirdi ve ağzını benimkinin üzerine eğdi, beni o kadar tatlı öptü ki, aslında onu yanımda tutmak için ona kanatlarımı göstermeyi düşündüm.

Onlarla dalga geçmezdi. Bunu biliyordum. Yine de, benden mutluluk dolu bir orgazmı kopardıktan sonra, hazır olmadığımı karar verdim ve ısrar etmedi. Yataktan fırladım, duş aldım ve giyindim.

O saçlarını arkadan bağlarken ben de kanatlarımı çıkarıp çıkarmama konusunda düşünmeye devam ettim ama onları görmek her zaman ruh halimi bozardı ve bu mükemmel sabahı lekelemek istemedim.

İnatçılığım için özür diledim.

İç çekerek yatağın kenarına oturdu, eğildi ve beni öptü. "Yakında onları her gün göreceğim. Ayrıca, tüm şikâyetlerime rağmen Naya'yla kahvaltı edebileceğim. Bize katılmak ister misin?"

Dudağımı ısırdım. "Şu anda onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum." Leigh'in bu yeni versiyonuyla olan arkadaşlığımın sınırları burada yatıyordu. Artık ona sır veremeyeceğim şeyler vardı. "Ona bizden bahsedecek misin?"

"Bunu benden duymasını istiyorum, başkasından değil." Eli yorganın üzerinde gezindi ve kalın olmasına rağmen dokunuşunun sıcaklığı bacaklarımın içine işledi. "Ama eğer beklememi istiyorsan-"

"Eliza'nın tehdidi göz önüne alındığında beklemek bir seçenek mi?"

Dudakları düzleşti. "Doğru." Ayağa kalktı, beyaz gömleği ve siyah yelege omuzlarını zorluyordu.

İç çekerek yataktan kalktım ve kollarımı vücuduna dolayarak gerginliğini biraz olsun azaltmaya çalıştım. "Bana kahve yapar mısın? Ben de seninle geleyim."

Sonunda ağzı "Emin misin?" diye soracak kadar gevşedi.

"Kahve istediğimi mi? Evet."

Hafif bir gülümseme yüz ifadesini yumuşattı. Başımın arkasından tutup yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde eğdiğinde ondan uzaklaşmaya başladım. "Teşekkür ederim."

Ayak parmaklarımın üzerine basarak ağrıyan kaslarımı uyandırdım. "Bu işte beraberiz. Senin uğraşman için bir sebep yok

talihsiz bir karar verdiniz."

Ben onu öpmeden, ağzını uzanabileceğim bir yerden çekti. "Seçimimde talihsiz bir şey yok."

"Aydınlanmamış melekler yargılayacak. Bunun farkındasın, değil mi? Ben senin parlak kanatlarında bir leke olacağım."

"Kes şunu, Celeste."

"Neyi durdurmayı? Kendi dünyanızın nasıl işlediğini hatırlatmayı mı?" "O senin de dünya." Odadan bir boğa gibi fırladı.

İç çekerek banyoya gittim ve ağrıyan vücudumu yıkadım. Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra üstten düğümledim ve sarmal plastik bir saç bağıyla sabitledim. Başmeleğin beni bekleyip beklemediğini merak ederek, azalan yığınımdaki ilk tişörtü elime aldım. İronik bir şekilde tişörtte şöyle yazıyordu: Bir günahın yaklaştığını hissediyorum. Önümüzdeki gün için oldukça uygun görünüyordu. Deri taytımın içinde kıpırdanırken yüzümü buruşturdum.

Asher'ın incinmiş duygularla başa çıkmaya çalışmasına o kadar alışmıştım ki hâlâ burada olmasını beklemiyordum. Sadece beklemekle kalmamış, bana söz verdiği kahveyi de yapmıştı.

Telefonunu pantolonunun cebine kaydırıldı. "Tezgahınızı tamir etmek için saat dört ile altı arasında birinin geleceğini bildiren bir mesaj aldım."

"Teşekkür ederim." "Ben kırdım."

Sonunda fincanımı almak için hareket ettiğimde kaşlarımı çattım. "Yani teşekkür edilmeyi hak etmiyor musun? Kırık bırakabilirdin."

Boğazının alt kısmını ovuşturdu. "Ben bunu yapamam. Bozuk şeyleri yalnız bırakmak." "Tamircim."

Ovalamayla bıraktı. "Seninle kavga etmekten nefret ediyorum." "Gerçekten mi? Bunu çok iyi yapıyorsun."

Başını salladı ama sıkıntılı ifadesini solgun bir

gölümseme bozdu. Yanına oturdum ve bir yudum aldım.

Paris'te yaşarken bağımlısı olduğum sihirli içki.

Gömleğime baktı. "Üzerinde şöyle yazan bir tişörtün yoktu: "Başmelek benimdir."

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"Bunu düzeltmem gerekecek."

Benim için bir tişört tasarlaması fikrine gülümsedim.

Ağır bir nefes veriş havayı sarstı. "Birçok şeyin değiştirilmesi gerektiğinin farkındayım."

"O zaman neden çıldırdın?"

"Çıldırdım çünkü kendini aşağıladığını duymaktan bıktım. Hepimiz eşit doğuyoruz, her ne kadar haklı olsan da bize eşit fırsatlar verilmiyor." Parmaklarını yumruk yaparak adaya doğru indirdi. "Celeste, yemin ederim bunu değiştireceğim, ama-"

"Ama önce değiştirmeniz gereken başka bir yasa var. Biliyorum." Yumruğunu kapattım, sonra da sıktım.

Parmakları aralandı, ben de benimkileri geçirdim. "Kahveni iç, levsheh. Değiştirmemiz gereken bir dünya var."

Biz . . .

İşler zorlaştığında onun yanında olmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu ama belki bu yeterli olabilirdi.

T Holo-ranker'ımda görünen skor biraz iç karartıcıydı: 498. Sanırım ödemem gereken Jacques bir ziyaret daha.

Asher sayıya kaşlarını çattı. "Neden üç tüyün eksik?"

Üç mü? İkisini kaybettiğimi sanıyordum. Oh, peki . . . Omuz silktim ve taburemde ona doğru döndüm. "Tehditlere ne kadar iyi tepki verdiğimi biliyorsun."

Satır aralarını okurken çenesi sıkıştı. "Jacques'tan ayrılıp başka birini seçmek ister misin?"

"Hayır. Son bir fikrim var. Eğer işe yaramazsa, öğleden sonra uğrar ve başka birini seçerim."

Koltuğundan kalkmadan önce birkaç uzun saniye boyunca titreyen 3D portreme ve damgalanmış skoruma baktı. Acınası sayıyı hazmedemeyerek holo-ranker'ı kapattım.

Asher elini uzattı; ben tutmadım. "Önce Naya'nın onayını alayım."

"Zaten sahip olduğunuzun farkında mısınız?"

Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Hiç kimse sana ne kadar bıktırıcı derecede kendinden emin olduğunu söyledi mi?"

Kıkırdayarak başını biz yaklaştığımızda açılan kavisli cam kapıya doğru eğdi.

Loncada birlikte görüldüğümüz her seferde olduğu gibi, bizi görmek akranlarım arasında sessiz fısıltılar uyandırdı ve ophanim'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Ophan Mira hariç herkes. Kafeteryaya girdiğimizde, kahvaltı eden fletchings'in üzerine düşen sessizlik sağır ediciydi. Serçeler bile susmuş gibiydi.

Neyse ki bir çığlık boğucu havayı yırttı, küçük bir beden soluk genişlikte ilerledi, iki sarışın örgü onun ardından koptu. Büfe boyunca koşturdu, dirsekleriyle yere devrilen bir şeftali piramidini devirdi. Yanaklarında kırmızı lekeler belirirken, yumuşak tabanlı terliklerinin topuklarına basarak durakladı, önce meyvelere, sonra da birkaç masa aşağıda öğretim üyeleriyle oturan Mira'ya baktı. Loncamızın başkanı başını salladığında, Naya tekrar harekete geçti ve babasına ulaşmak için kalan masaların etrafından dolandı.

Onu kucağına aldı. "Günaydın, motasheh."

Kollarıyla onu boğdu ve yanağını onun omzuna yasladı. "Artık öyle, Apa."

Yumurtalıkların etrafımızda eridiğini duyduğuma yemin edebilirim. Sadece benimkiler değil, benimkiler de kesinlikle yapışkan ruhumun geri kalanıyla kaynaşıyordu. Bu da bana Asher'la gecemizi prezervatifsiz geçirdiğimizi hatırlattı. O bu konuda endişelenmemiştii, bu yüzden benim de endişelenmeme gerek yoktu. Doğrusu, önümüzdeki birkaç hafta içinde bir kanat dolusu tüy kazanmak gibi endişelenmem gereken daha acil konular vardı.

Naya bana gülümsedi, yanakları mutluluktan pembeleşmişti. "Merhaba Celeste."

Kafeteryanın en arkasındaki boş masaya doğru onları takip ederken, Naya'ya "Uçmaktan nefret ettiğine inanabiliyor musun?" diye mırıldandığını duydum.

Ona yan gözle baktım. "Hızlı ve yüksek gitmekten nefret ediyorum." "Başka bir deyişle, uçmaktan."

"Peki, tamam. Uçmaktan çok korkuyorum."

Naya kıkırdadı. "Belki kendi kanatların olduğunda hoşuna gider. I . . ." Kaşları çatılmıştı sanki

Uçtuğu bir zamanı hatırlıyordu. Bana her şeyi anlatmıştı. Asher'ın onu Paris'e geri getirdiği gün Elysium hakkında her şeyi.

"Ben de öyle umuyorum," diye iç geçirdim, "yoksa bir kanat sahibi için üzgün bir bahane olacağım."

"Bitirmek üzere misin?"

"Oraya varmak." Bu da güzel bir ifade. Bitiş çizgisinden çok uzaktaydım.

Asher onu bir koltuğa oturttu, sonra ben ikisinin karşısına otururken onun yanındakini aldı.

Uzun sarı saç örgülerini omuzlarına doğru iterek, "Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu.

"Um . . ."

Aptalca bir ses çıkarmaktan başka bir şey yapamayınca Asher imdadıma yetişti. "Aslında Celeste geldi çünkü sana söylememiz gereken bir şey var."

Naya'nın gözleri parlamaya başladı ve ben de dikkatlice bunun tenimin bir yansıması olup olmadığını kontrol ettim. Meraklı gözlerle dolu bir odada baş meleği yakmak istemiyordum.

"Sonunda Apa'yı öptün!"

"Ne?" Bakışlarımı bileğimden ayırarak ciyak ciyak bağırdım. Asher'dan kısık bir kıkırdama yükseldi.

"Neden, uh ..." Bomber'ımın fermuarıyla oynadım. "Neden böyle bir sonuca vardın?"

"Çünkü onu seviyorsun." Kocaman, her şeyi gören gözlerini devirdi.

Geçmiş yaşamında bile başmeleğe ilgi duyduğumu ifade etmemiştim, bu yüzden ruhunun Leigh olarak geçirdiği zamandan bir kalıntı olamazdı.

Asher büyük bir memnuniyetle sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Beni seviyorsun, ha?"

Naya başını salladı. "Ne Evet Ne Hayır oynadığımızda Celeste'e seni sevip sevmediğini sordum, o da hayır dedi ama sonra bir tüyünü kaybetti."

Asher çenesini boynuna gömdü. "Peki siz hanımlar bu oyunu ne zaman oynadınız?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Sadece beni ne kadar zamandır sevdiğini merak ediyorum."

Onu sevmediğimi, kendini aşması gerektiğini söylemek üzereydim ama kanat kemiklerim kaşınmaya başladı. Aptal yalan dedektörleri.

"Çarşamba sabahı," diye araya girdi Naya.

"Huh." Asher omuzlarını öne doğru yuvarlayarak kollarını masanın üzerine koydu ve boğazımdan aşağı inen yudumun sesiyle eşleşen bir gümbürtü çıkardı.

Kayıtsız kalmaya çalışıyordum ama Asher'ın yüz hatlarını kaplayan sırtış bana bu konuda fena halde başarısız olduğumu söylüyordu.

"Yani?" Naya koltuğunda zıpladı. "Bana söylemeye geldiğin şey bu mu?"

"Evet," dedi Asher, aynı anda ben de "Hayır," dedim. Kaşlarını çattı.

"Buraya senin için sorun olup olmadığını sormaya geldik...?" Dudaklarım sıkıştı. Kahretsin, bu çok zordu.

"Eğer biz ...?"

"Öpüşmek mi?" Naya sordu.

"Um. Evet. O." Ceketimin fermuarını çenemin alt tarafını sıkıştırarak kadar yukarı çektim.

"Biliyordum! Ve evet. Tamamen iyiyim."

"Kesinlikle, ha?" Asher gülümsedi.

"Raven'ın bana öğrettiği yeni bir kelime."

"Raven kim?" diye sordum.

"O benim arkadaşım."

Başka bir Eve olmaması için dua ettim. "Bu Raven'la ne zaman tanışacağım?"

Naya'nın bakışları kafeteryada bir tur attı. "Onu göremiyorum."

"Çok tatlı bir kız." Asher bir kolunu Naya'nın omuzlarına doladı, sonra boşta kalan elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirerek tutmam için beni davet etti.

Elime baktım, ona baktım, sonra vazgeçtim ve elimi onun elinin içine koydum. PDA'mızın olduğu her yerde nefes alış verişleri yankılandı.

Naya, sanki organı dışarı fırlayacakmış gibi göğsünü sıkıca kavradı. "Kalbim çok mutlu."

Kısa bir süre için kalbinin mi yoksa ruhunun mu olduğunu merak ettim.

"Benimki de, motasheh." Asher Naya'nın başının üstünü öptü ve elimi sıktı.

Kahretsin. Cildim sözel samimiyet eksikliğimi yakarak gidermeye karar verdi.

"Yanıyorsun!" Naya ciyakladı.

Masanın altına sürünmek ya da uzak köşedeki incir ağacını kökünden söküp derim tüyleri ürpertinceye kadar arkasına saklanmak istedim. Bunun yerine, fosforlu ışığımı büyük bir kız gibi taşıdım.

Naya aniden küçük çenesini babasına doğru eğdi, sırtışı kayboldu. "Ama evlenemezsin, Apa."

Ağzı acımasız bir çizgiye oturdu.

Zamanla benden dürüst bir kadın yaratamamasını bir eksiklik olarak görmekten vazgeçeceğini umuyordum. "İyi ki mutlu olmak için biriyle evlenmene gerek yok."

Başparmağı parmak eklemlerimi okşadı.

Cildim bu kadar coşkulu olmayı bıraktığında parmaklarımızı çözdüm ve ayağa kalktım. "Gitmeliyim. Görevim beni çağırıyor."

Ben masanın etrafında dönerken Asher bana baktı.

"Elysium'dan döndüğümde gelip seni bulacağım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Elysium'a mı gidiyorsun?"

"Belli bir ishim ile görüşmem gerekiyor."

Yavaşça başımı salladım, sonra masanın etrafından dolaştım ve Naya'nın yanına çömeldim. "Sana söylemeyi unuttum. Dün bir galeride çok güzel bir sanat eseri gördüm ve bu hafta sonu seninle birlikte onu yeniden yaratmayı denemek istedim. Var mısın?"

"Evet!"

Gülümsedim, yanağından öptüm, sonra doğruldum ve Asher bileğimden tutup beni kendine çekince dönmeye başladım. Bir serçe Naya'nın başının üzerinde süzülerek kıkırdamasına ve gökkuşağı rengindeki tüylerini okşamaya çalışmasına neden oldu.

"Peki ya ben?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kalbim yerinden fırladı çünkü ne istediğini biliyordum ama buna hazır değildim. Hele de Naya oradayken. Elbette, onu herkesin içinde yakmıştım ama öpüşmek başka bir şeydi. Suskunluğumu hissetmiş olmalıydı çünkü dudaklarını avucuma bastırdı ve sonra bıraktı.

I Cuma gününün tamamını almıştı ama başarmıştım. Jacques'ı ıslah etmişim. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Kırk dört yaşın yeni büyümelerini hissettiğimi düşündüm.

ama bunun sadece bilinçaltımın iyimserliği olduğunu biliyordum. Tüylerin büyüdüğünü hissedemezsin.

Saat neredeyse dört olduğundan, puanımı kontrol etmek için loncaya uğramadım. Kadın gibi davranmaya, aynamın karşısına geçmeye ve saklandığım yerden kanatlarımı çıkarmaya karar vererek eve koştum. Bunu yapabilirdim. Ne de olsa Asher ve ben Naya'ya ve daha sonra da loncanın geri kalanına bir çift olduğumuzu açıklamıştık.

Apartmanıma ulaştığımda, yeni sayacıma kurmakla görevli kişilerin yarım saat içinde geleceklerine dair bir mesaj aldım. Girişte botlarımı tekmeledim, sonra da banyoya doğru yürüdüm. Orada lavabonun kenarını kavradım, derin bir nefes aldım ve o mor bebekleri patlattım.

Her iki cılız kanadımın kenarlarını kaplayan tüyleri görene kadar nefesimi bırakmadım. Heyecanla kanatlarımı tekrar unutulmaya bıraktım ve tembellik ettiğim tüm insani işleri yapmaya devam ettim. Taş ustaları geldiğinde çarşaf larım değişmiş, giysilerim kurutucuda ve bulaşık makinesi çalışıyordu.

Adamlar kırık graniti kaldırırken, Asher'a Jacques'la işimin bittiğine dair mesaj attım, belki beni bir sonraki günahkârıma yazdırmak ister diye. Bir saat sonra taş ustaları gitmişti ama baş melekten hâlâ haber alamamıştım. Beklerken ütü yaptım, dikkatim balkonum ve mantarlarla ilgili bir belgesel arasında gidip geliyordu.

Düzgün kıyafetlerimi kaldırırken, bir vınlama sesi ve ardından gelen soğuk hava beni yatak odamın girişine doğru sıçrattı. Asher kapı aralığını doldurdu, sonra yürüyüşü akıcı ve inanılmaz derecede uzun, bana doğru yürüdü, komodinin yanındaki düğmeye basarak perdelerimi indirmeden önce beni duvara yasladı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Neler oluyor?"

Beni öptü ve dudaklarının sert baskısı kaynayan sessizliğiyle birleşince pazularını kavrayıp geri çekildim.

"Asher, ne oldu?"

Kuyruk sokumum duvara çarptı ve sonra üzerime eğildi ve ağzı yine benimkinin üzerindeydi.

Endişe pençelerini derinlere batırdı. Ağzımı onunkinden kaydırdım. "Ciddiyim. Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ağzımı kovaladı, yakaladı.

Tekrar yırttım. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorsun."

Boynuma bir öpücük kondurdu, tenimi ısırdı. Sonra elleri tişörtümün altından süzüldü. Parmakları göğüslerimin altını okşadığında, sorgulamamı o biraz rahatladıktan sonraya bırakmaya karar verdim. Bu kadar çiğ bir erkeksilik bana doğru bastırıldığında zihnim en mantıklı halinde değildi.

Neredeyse şiddetli vuruşlarla gömleğimin eteklerini yakaladı ve başımın üzerinden çekti ve sonra tozluklarımı çıkardı, ben de çikolata süet üniformasının yanlarından geçen dantel bağlarla uğraştım. Ağzının tahribatına ara vererek tuniğini başının üzerine fırlattı ve ardından pantolonunu aşağı iterek ereksiyonunu serbest bıraktı.

Tek başına hareket eden bir canavardı ve beni kucaklayıp girişime yerleştirdi. Kendini içeri itmesini bekliyordum ama durdu. "İyileştin mi?"

Cevap vermekten kaçınarak, çünkü cevabım yalan olurdu, onu içime sokmadan önce bana sürtmek için aramıza uzandım. Başta hissettiğim sıkimin yumruklandığı hissini yerini hızla bir sürü başka his aldı. Hepsi de akıl almaz derecede muhteşemdi.

Kalçalarını pompalarken ve kıcıımı sıkarken ağızlarımız çarpıştı, nefeslerimiz birbirine karıştı, kokularımız birbirine karıştı. Ben onun etrafında kenetlenirken o homurdandı ve tısladı, ve kenetlendi, ve ...

Oh ... kutsal ... Yedi ...

Adını haykırarak, nefes nefese, ateşli bir zevk okyanusuna düşerken oksijen ciğerlerimden sökülüp atıldı. Ağızımı kendi ağızıyla kapattı, beni tohumuyla doldurmadan önce diliyle doldurdu. Nefes nefese, alnını benimkine bastırdı. Ağızlarımız birbirinden ayrıldı ama birbirimize bağlı kaldık; kalplerimiz çarpıyor, ruhlarımız zonkluyor, içimiz karıncalanıyordu. Yavaşça salladı... yavaşça. Kalp atışlarımız daha yavaşlamadan tekrar sertleşmişti.

Bu sefer beni nazikçe tuttu, köprücük kemiğimi öptü ve yaladı, bu sırada mide kaslarım yavaş yavaş kasıldı ve yeni bir orgazm oluştu, büküldü, organlarımı emdi ve onları dışarı doğru spiral şeklinde gönderdi. Başım geriye düştü, gözlerim kapandı ve ayrılmış dudaklarımdan bir dizi inilti döküldü. İticileri hızlandıkça parmakları sıkıştı ve sonra homurdanarak güzel ateşle içimi yeniden tutuşturdu.

Gerginliğini attığını ve konuşmaya hazır olduğunu varsayarak çenesini kavradım. "Şimdi, lütfen bana ne olduğunu anlatır mısınız?"

Düşmüş olan kirpikleri kalktı, gözleri o kadar alacakaranlıktı ki panjurlarımın ötesindeki gece gökyüzünü yansıtıyordu - yıldızsız ve çelik dumanıyla dolu. Dikkatlice kılıfını çıkardı, sonra beni ayağa kaldırdı. Ilık damlalar akıyordu

Kalçalarımın iç kısmına kadar. Komodinden mendil aldım ve o pantolonunu çekip bağlarken hala sessiz bir şekilde kendimi temizledim.

Sonunda, "Şartlı tahliyedeyim." dedi.

Elysium dilinde bunun ne anlama geldiğinden emin olamadığım için detaylandırmasını bekledim.

"Görünüşe göre, bir baş melek gibi davranmıyorum." "Benim yüzümden mi?"

Çenesi titredi. "Hayır. Benim yüzümden. Çünkü özel hayatıma çok fazla zaman ayırıyorum ve profesyonel hayatıma yeterince zaman ayırmıyorum." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve deri kravatından saç tellerini çekip çıkardı. Altın dalgalar çenesinin sert kesiminin etrafına düşüp oynadı. "Eğer göksel görevime konsantre olmazsam, ben yokum."

Bir soğukluk etime işledi ve önceki sıcaklığı yok etti. "Konsey'den mi yoksa Elysium'dan mı?"

"Konsey'in dışında. İhlallerim kanatlarımı tehlikeye atacak kadar ciddi değil." Burun delikleri alevlendi. "Tekrar loncaları gezmeye başlamam, zamanımı ophanimlere ve yardımımı diğer fletchinglere sunmam gerekiyor."

"Tamam . . ." O kadar da kötü değildi.

"Bu da senden uzak zaman demek. Naya'dan. Diğer fletching'lere yardım etmek istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum ama New York'ta senin yanında kalırsam, işin bitene kadar kanal anahtarımı elimden alacakları konusunda beni uyardılar." Ağzından acı dolu bir tıkırtı çıktı. "Yapmayacağım.

. . İki ay boyunca senden uzak kalamam. Zaten bir öğleden sonra bile işkenceydi."

"Bunun nedeni şu anda on üç yaşında bir çocuğun libidosuna sahip olman."

Ters ters baktı ama ben gülümsedim çünkü bakışlarında ısırik yoktu, sadece havlıyordu.

"Onlara bağımızdan bahsettin mi?"

"Evet. Bu yüzden Konsey'den atılmadım. Ruhhalflerin özel bir statüsü var." Halıma ters ters baktı. "Ne yazık ki bizi rahat bırakacak kadar özel değil."

Yanağımın içini öyle sert ısırdım ki deriyi deldim ve bakırın tadı dilimi kapladı. "Şunu doğru anlamama izin ver. Önümüzdeki iki ay boyunca benden uzak durmak zorunda mısın?"

"Başmelek görevlerime konsantre olmam gerekiyor ve sen bir-"

"Dikkat dağıtma." İçimi çektim. "Zaman çabuk geçiyor. İki ay-"

Bakışlarını benimkilere çevirdi, kızgınlığının yoğunluğu önümü kesti.

Elimi göğsüne koydum. "Ya da daha az. Belki daha kısa sürede yapabilirim. Zaten kırk dört tüy daha ağırım. Sadece dört yüz elli sekiz tüy kaldı." Öfkeli kalbi avucuma çarpıyordu.

Eve gelip yeni büyümeleri fark ettiğimde kendimi muzaffer hissetmişim, ama şimdi ... şimdi hala eksik olan yüksek sayı yüzünden biraz depresif hissediyordum. Dudaklarımı yalayarak gardırobuma doğru yürüdüm ve büyük boy bir kazakla yeni bir külot çıkardım, çünkü bu çıplak olarak sürdürmek istediğim türden bir konuşma değildi. Giyinirken ellerim titredi ve sonra saçlarımı yuvarlak yakadan çekerken biraz daha titredi.

Birden Asher'ın kafası dikleştı. "Ne?"

"Loncaları dolaşmam gerekiyor." Ziyafet çekmiş ve güneşlenmiş bir aslan gibi ağır ağır bana doğru ilerledi. "Benimle gelebilirsin. Ben başmelek aidatlarımı öderken, sen de günahkârları ıslah edersin."

"Birlikte vakit geçiremeyeceğimizi söylediler sanıyordum."

"Viziteye tekrar başlamam gerektiğini söylediler." Avuç içleri yüzümün iki yanına indi ve yukarı kaldırdı.

"Bunun başınızı belaya sokmayacağından emin misiniz?"

"Eğer çalışıyorsam olmaz." Heyecanı benim zevkime göre biraz fazla manikti ama moralimi yükseltti. Ruhumu da öyle. Belki de açığı sağladı. "Bavullarını topla Levşeh. Bu gece gidiyoruz." Aşağı eğildi ve

beni öptü. "İlk durak Viyana. Bugün Tobias'ın kanat kemiklerinden birinin çıktığını öğrendim. Tören yarın akşam ve biz de katılacağız."

Şaşkınlık heyecanla savaştı. "Katılabileceğimden emin misin? Eğer bir erkek loncasındaysa ..."

"Kadınların erkek loncalarında uyumasına izin verilmez, ancak orada zaman geçirmekle ilgili bir yasa yok. Ayrıca, Tobias ile tanışmanı istiyorum. Ve oğluyla da."

Ciğerlerime oksijen doldu. Adam'la buluşacaktım. "Riskli olmadığına emin misin?"

"Eminim." Öpücüğünün tadı o kadar kesindi ki sonunda endişemi bastırdı.

Ne de olsa melekler katıdır ama doğaları gereği zalim değillerdir. Giysilerimi ve banyo malzemelerimi küçük tekerlekli bir valize atarken kendime sürekli bunu söylüyordum. Bir haftalıktan fazlasını almamıştım çünkü geri dönecektik. Son iki ayımı Naya'dan uzakta geçirmeyecektim.

Ayrıca, kaçmıyorduk, sadece kültürel bir maceradaydık.

We sabah ikiyi biraz geçe erkek loncasının Viyana kanalına indim. Her ne kadar Sedefli duman dağıldıktan sonra elimi Asher'ın elinde tutmakta tereddüt ettim, parmakları benimkilere kenetlendi.

"Saklayacak bir şeyimiz yok, Levsheh." "Sadece el tutmaya alışık değilim."

"Peki ya ben? Şimdiye kadar tuttuğum tek el Naya'nın eliydi. Aynı şekilde sadece ikinize sarıldım."

Onun önceki cinsel partnerlerine sarılmadığını hayal edemiyordum ama bunu hayal etmek istemediğim için bu düşünce zincirini kapattım.

Kanalın kuvars şaftı melek ateşiyle parlıyor ve yakındaki su damlacıkları ve tatlı serçe şarkılarıyla yankılanıyordu. Her lonca gibi bu lonca da damarlı kuvars ve sahte Elysian gökyüzünden yapılacak ve diğerk loncalarda bulunan tüm odaları içerecek, ancak farklı bir şekilde yerleştirilecekti.

Kanal, bir koridor yerine, an şeklindeki mavi çiçeklerle süslü parlak zümrüt sarmaşıkların katedral yüksekliğindeki duvarlara tırmandığı ve yedi çeşmenin mineral kokusu üzerine sandal ağacı ve ipeğin boğucu kokusunu enjekte ettiği atriuma açılıyordu.

Fıskiyelerden birinin yanında duran soluk tenli ve daha soluk saçlı iki genç adamı gördüğümde, içgüdülerim elimi Asher'ın elinden çekmemi sağladı, ama o yine avuçlarımızı kapalı tutarak elini sıktı.

"İyi akşamlar, Fletchings." Asher'in Viyana Almancası kusursuzdu, hiç konuşmamış olsam da benimki de öyle olurdu.

İki kişilik izleyicilerimiz bir başmelek görmenin şaşkınlığını atlattıktan sonra başlarını öne eğdiler.

"İyi akşamlar, Seraph Asher," dedi ikisinden daha gangster olanı, sesi biraz gıcırdayarak.

Diğeri bana baktı, merak o kadar yoğundu ki serçelerin şarkısının üzerinde süzülüyor ve tenimi kayganlaştırıyordu. Safir kanatları metalle kaplı değildi ama benimkilerden çok daha yoğundu. Yükselmesine yüz tüyden fazla kalmadığından şüpheleniyordum.

Asher boğazını temizledi. "Bu gece Tobias'la buluşmak ister misin?" Gözlerimi çocuktan ayırıp yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktım. Gerçek olmasa da günün saatini gösteriyordu ve şu anda Viyana günün en derin saatlerindeydi.

Alacakaranlık. "Uyumuyor mu?"

Asher gülümsedi. "İnan bana, eğer öyleyse uyandırılmayı umursamayacaktır. Son bir aydır kulaklarını doldurduğum fletching ile tanışmak için değil."

Dudaklarımı ıslattım, midem yoğrulan bir hamur topuymuş gibi katlandı ve katlandı. "Tamam. Beni hayatındaki adamla tanıştır."

Yeni ayak sesleri kuvarsın üzerinde yankılanırken Asher benim bu cümleme homurdandı.

"Senin huysuz sesini duyduğumu sandım." Koyu kahverengi saçları ve pırıl pırıl berrak gözleri olan bir adam loncanın ön kapısının yanındaki ofisten çıktı.

Asher'ın ağzı bir sırtışıla kıvrıldı ama muhtemelen şu anki fletchings'in hatırı için yüz hatlarını hızla geçilmez başmelek maskesine geri döndürdü. "Üstünüze biraz saygı göstermenizi tavsiye ederim, Ophan Tobias."

"Yoksa yine kaşlarımı mı yakacaksın?"

"Kaşlarını mı yaktın?" Fısıldadım.

"Kazara." Asher'ın ağzı tekrar kıvrıldı. Bu kez gülümsemesi devam etti. "Ateşimize yeni kavuşmuştuk ve onu kullanmayı öğreniyorduk."

Tobias tam önümüzde durdu ve bir diş macunu pazarlama ekibinin ağzını sulandıracak beyaz dişlerini göstererek sırttı. "Üç ay boyunca kaşlarım yoktu."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım ama Tobias'ın sarı kanatlarının altınla kaplı olduğunu fark ettiğim de kahkahalarım dondu. Daha önce hiç verity ophanim görmemiştim. Adını bile duymamıştım.

"Sen gerçek birisin," dedim, biraz nefes nefese.

Tobias'ın gülümsemesi yumuşadı. "Ben bir meleğim Celeste. Tıpkı senin gibi. Onun gibi." Kare şeklindeki çenesini, kendisinden birkaç santim daha uzun olan Asher'a doğru uzattı... çoğu insandan birkaç santim daha uzun olan Asher'a. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk. Eğer çok aceleniz yoksa, size kafeteryada çay ve hamur işi ısmarlamak isterim. Avusturya'nın en iyi sachertorte'sine sahibiz, Elysium kayısılarından ve Dünya'dan toplanan kakao çekirdeklerinden yapılan reçel ile tesisimizde pişirilir. Her iki dünyanın da en iyisi."

Henüz besleyemediğim midem hevesli bir homurtu çıkardı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Tobias'ın sırtışı büyüdü ve kolunu uzattı.

Asher elimi bıraktı. "Sen Tobias'la git. Çantayı ofise koyacağım ve sana ilginç bir günahkâr bulmak için Ranking Room'a uğrayacağım."

Tobias beni bir koridora yönlendirirken, "Şehrimizde bunlardan çok var," dedi.

Omzumun üzerinden Asher'ın durduğu yere baktım, geri çekilmemizi izliyordu, kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar nihayet biraz gevşemişti.

Tobias elimi okşadı. "Birazdan bizimle olacak, Celeste."

Onsuz kalmaktan değil, sadece onun için endişeleniyordum ama Tobias'a yük olmak istemediğim için bunu kendime sakladım. "Yani siz ikiniz birlikte mi büyüdünüz?"

"Üç yaşımdan beri ev arkadaşız." "Ve uzun zamandır en iyi arkadaş?"

"Kardeşler." Kaşlarımı kaldırdığımda, "Lonca kardeşleri" diye açıkladı.

Başka bir deyişle, aralarındaki bağ biyolojik değil duygusaldı. Leigh'le benimki gibi. "Ruh eşleri de mi?"

Tobias'ın gözbebekleri merakla dans ediyordu, yoksa bu eğlence miydi? "Asher'ın Elysium'un en iyi korunan sırlarından bazılarını ifşa ettiğini görüyorum." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Yine de bunu bir sır olarak sakladığınızdan emin olun. Ruh bağlama mekaniği yükselenler için bir ödöl olmalı."

"Nasıl olur?"

"Bu yüzden gençler kalpleri yerine kanatlarına odaklanırlar."

Kafeteryaya girdiğimizde taze ekmeğin, keskin yemeklerin ve şuruplu şekerlemelerin ağız sulandıran kokusu yükseliyordu, boyalı cam bir kubbeyi tutan kuvars sütunlara sahip dev bir dairesel oda. Kendimi ağızım açık bakarken buldum çünkü ziyaret ettiğim tüm loncalar gökyüzünün engelsiz manzarasını tercih etmişti.

"Tavan," diye nefes aldım. "Muhteşem."

"Bu cam ilk Viyanalı ophanim tarafından boyandı." Sesi gururla titriyordu.

"Ophan Mira'ya bundan bahsedeceğimden emin olabilirsiniz. Belki o da bizimkini boyamayı düşünür."

"Oh, görmüş. Pek etkilenmedi."

Sırıttım. Bu Mira'nın sesine benziyordu. Dışı hep ekşi. Son zamanlardaki etkileşimlerimiz olmasaydı, onun yapışkan merkezini asla keşfedemeyebilirdim. "Peki, nasıl oldu da bir verity ophanim olmaya karar verdi?"

"Sevgi. Genç beyinleri eğitmeye duyulan sevgi ve bir ophanim dostuna duyulan sevgi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne kadar da meleksizsin, Tobias. Kalbinizin görevinizi belirlemesine izin vermek."

Kıkırdadı. "Kusurlarımı kabullenmeyi öğrendim ve fletchinglerime kendi kusurlarını kabullenmeyi öğretmek için çabalıyorum."

"Keşke bizim ophanim de bu kadar asi olsaydı."

"Böyle olmak benim için daha kolay, Celeste." Kaşlarımı çattığımda kanatlarını işaret etti. "Ben bir verity'yim, bu da ne yazık ki bana daha fazla konuşma özgürlüğü sağlıyor."

Asher'ın Adam'ı burada bırakma kararında bunun rolü olup olmadığını merak ettim. Doğrusu, Tobias muhtemelen Adam'a daha iyi bir koruma sağlayabilirdi. "Bir oğlun olduğunu duydum. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Aydınlatılmış kuvars duvarların ışıltısında gözleri kanat uçları kadar parlıyordu. Ruhunu göremesem de, eminim o da parıldıyordu. "Ah, benim güzel huylu gururum ve neşem."

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi, çünkü eski Parisli gangsteri tanımlamak için bu kadar güzel sıfatlar kullanmasam da, güzel huylu kulağa oldukça doğru geliyordu.

"Yarın akşamki törene katılacak." Tobias bir masayı işaret etti, ben de oturmak için kolunu bıraktım. "Küçük Naya nasıl? Senden hemen hoşlandığını duydum."

Hâlâ ayakta olduğu için başımı eğdim. "Güzel. Çok tatlı."

"Tabii ki Asher tatlı olanı alacaktı. Şikayet ettiğimden değil. Oğlumu dünyadaki tüm zenginliklere ve onurlara değişmem." Büfeye doğru yürümeye başlamadan önce bana göz kırptı, kıvrık kanatları biçimli lacivert tuniği ve ona uygun pantolonunun üzerinde iğne ucu kadar ışık saçıyordu.

Dikkatimi tekrar İnci Kemer'in dibinde duran melekler - melezler ve gerçekler, gençler ve yaşlılar - ile süslenmiş kubbeye kaydırdım. Baş döndürücü kemerin arkasında

Yanardöner kemer, kemiğe oyulmuş gibi görünen solgun bir şehri yayıyordu.

"Göksel başkent." Asher benimkinin yanındaki sandalyeye kaydı.

Ona doğru eğildim ve duvar resmini daha rahat seyredebilmek için başımın arkasını omzuna yasladım. Duvarın güzelliği bana uzun zaman önce Leigh ile Versailles'a yaptığımız geziyi hatırlattı. Fransız sarayının gösterişli tavanlarına bakmaktan günlerce boynum tutulmuştu.

"Gerçekten böyle mi
görünüyor?" "Bir karbon
kopya," dedi Asher.

"Çocuklar hariç."

"Çocuklar hariç. Tobias sana bu resmi yapan ophanim'den bahsetti mi? Adama hayran olurdun."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Öldü mü?"

"Ne yazık ki." Asher yukarıya, muhtemelen Hesaplaşma Kanyonu'na benzeyen bir kanyonda oynayan melek gibi çocuklara baktı. "Yedi'nin çocukları doğumda ebeveynlerinden ayırma yasasında reform yapması için mücadele etti. Elysium'da aileleri tarafından büyütölmeleri ve ancak kanat kemikleri çıktıktan sonra loncalara taşınmalarının daha sağlıklı bir toplum yaratacağını söyledi."

"Ve Yedi onu bunun için mi öldürdü?"

"Hayır. Sadece yasayı değiştirmeyi düşünmeyi reddettiler ve o da hoşnutsuzluğunu göstermek için kanatlarının yakılmasını istedi."

"Dünyamız o gün büyük bir kayıp yaşadı." Tobias'ın sesindeki hüznün tonu ona doğru dönmeme neden oldu. Yarı saydam beyaz taşın üzerine iki mükemmel üçgen kat çikolatalı kek koydu. "Pasta yerken daha güzel şeylerden bahsedelim." Tobias sırlı şekerlemeye doğru başını salladı. "Ulusal lezzetimiz hakkındaki düşüncelerini duymak istiyorum, ama bu düşünceler herhangi bir şekilde olumsuzsa, o zaman seninle arkadaş olamayacağımızı bildirmekten üzüntü duyuyorum, Celeste."

Ciddi olmadığını düşündüm ama her ihtimale karşı Asher'ın yüz ifadesini kontrol ettim. Ağzının kenarlarının gülümseyerek kırıştığını gördüğümde Tobias'ın yeni ruh eşim olduğuna karar verdim. Bekle. Ruh eşi olabilir miydik yoksa doğuştan mı ruh eşi olmamız gerekiyordu? Benden Elysium sırrını gizli tutmamı istediği için sorumu Asher'a sakladım.

Bir çatal aldım ve bir ısırık aldım. Ve, vay canına.

Tobias sandalyesinde arkasına yaslandı, son derece memnun görünüyordu. "Muhteşem, değil mi?"

Asher kolunu belime doladı ve beni biraz daha yaklaştırdı. "Bundan nefret etse bile, Tobias, onu sevmekten başka çaren yok." Boynumun kıvrımına doğru mırıldandı, "O benim neshahadza'm."

Tobias'ın kendini beğenmiş gülümsemesi dondu. "Neshahadza? Emin olmadığını sanıyordum."

"Artık bundan eminim. Bu sadece benim varlığımda ışıldamakla kalmıyor, ruhumu da harekete geçirebiliyor."

"Bunun için için yanmasının bununla ne ilgisi var?" Ağzım dolu bir şekilde sordum.

Tobias sandalyesinde öne doğru kaydı. "Genç ruhhalfleri çekimlerini kontrol edemezler ve neredeyse kendilerini diğer yarılarının yanında buldukları her an bunu gösterirler. Asher benimle dalga geçerdi, çünkü ben henüz beceriksiz bir yollukken Gabriel'e sürekli kanat çırpıyordum."

"Ben asla dalga geçmedim." Ses tonuna sinen rahatlık, bu ciddi adamın bir zamanlar kaygısız bir çocuk olduğunu anlamamı sağladı.

"Kanatlarını koparıp güldün." Tobias bir elini dalgalı saçlarının arasından geçirdi. "Bu arada, yanlış bir fikre kapılmayın, ben hâlâ öğrenciyken başıma hiç istenmeyen bir şey gelmedi. Kontrol edemediğim kanatlarım dışında yani."

Sachertorte'den bir lokma daha yuttum. "Gabriel burada öğretmenlik yapıyor mu?"

"Öyle." Sessizce ekledi: "Neshahadza birbirinden uzakta pek iyi çalışmaz."

Bu, Asher'ın ellerinin karnımın etrafında sıkılaşmasına neden oldu, bu da ruhumun dokunduğu kaburgalara gömülmesini sağladı. Şimdi ruhumu hissettiğime göre, yirmi yıl boyunca onu nasıl hissetmediğimi merak ediyordum.

Son çatal dolusu keki sıyırdım. "Babalığınızın nasıl karşıladı?"

"Biraz hoşnutsuzdu. Gidip bir kadını hamile bırakmamdan pek hoşnut değildi, ama zamanla bunu kabullendi. Şimdi Adam'ı kendi çocuğu gibi seviyor."

Asher ve Tobias'ın üzerinde anlaştıkları hikâyenin bu olduğunu, her ikisinin de bu çocukların babasının ölümlü kadınlar olduğunu tahmin ettim. Tobias'ın çocuğun varlığıyla ilgili gerçeği Gabriel'le paylaşp paylaşmadığını merak ettim, ama sorumu diğerinin yanına koydum. İkisini de meleklerin evinin dışında sormak daha iyiydi.

Asher'ın tabağını kendime doğru çektim ve onun parçasına başladım.

"Kızım pastanı çok seviyor, Tobias." Asher'ın parmakları tembelce omurgamda aşağı yukarı bir yol çizdi.

"Ve senin kızıdan hoşlanıyorum. Çünkü o benim pastamı seviyor." Tobias bana göz kırptı, bu da kalbimin minnettarlıkla dolup taşmasına neden oldu.

Adam bu yeni hayatında Mimi gibi sevgi dolu biriyle kutsandığı için minnettarlık duyuyordu. İkinci dilimi de bitirdikten sonra Asher'a yaslandım ve iki adam bana çocukluklarıyla ilgili masal üstüne masal anlatırken onları dikkatle dinledim.

Ancak kahvaltı için kafeteryaya akın etmeye başladıklarında, biri bizi ihbar ederse Asher'ın çalışma saatlerini benimle boşa harcadığı için azarlanacağından endişelenerek doğruldum.

Asher'ın eli bedenimden ayrıldı. "Artık gitmeliyiz." "Bir dakika daha bekle." Tobias'ın bakışları ötemizdeki boşluk. Birinin gelmesi için eliyle işaret ettiğinde

Döndüm, biraz daha yaşlı görünen bir ophanim bekliyordum. Onun yerine kendimi küçük bir çocuğa bakarken buldum.

Açık kahverengi bukleleri ve buna uygun teniyle küçük bir çocuk, derin yeşil bakışlarını daha da yoğun hale getiriyordu.

Naya'nın aksine Adam'ın yürüyüşü ölçülü ve dikkatliydi, bakışları da öyle. Genç zihninin beni değerlendirdiğini, dost mu düşman mı olduğumu belirlediğini hissediyordum. Sonunda bize ulaştığında, vardıgı sonucu çözemedim.

Tobias avucunu çocuğun ensesine dayadı.

"Günaydın, Apa. Seraph." Asher'a yavaşça başını salladı.

Çömelip elimi uzattım. "Ben Celeste."

"Celeste." Adımı öyle bir söyledi ki, hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Önce elime, sonra da babasının yüzüne baktı.

Tobias cesaret verici bir şekilde gülümsediğinde Adam parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve sıktı, sıkıca kavradı ama kısa sürdü. Çabucak elini yan tarafına kaydırđı ve sıkı bir yumruk haline getirdi.

Jarod olduğu zamanlarda Leigh'e olan ortak sevgimiz nedeniyle birbirimize tahammül etmiştik. Bu kez onunla arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Naya'nın iyiliğı için, ama aynı zamanda Mimi'nin iyiliğı için. Onu düşündükçe yutkunuyordum. Onu tekrar görmek için ne kadar sabırsızlanıyor olmalıydı.

Asher ön tarafıyla sırtımı ısıttı. "Hadi gidelim."

Kolunu belime doladı ve beni en iyi arkadaşımı benden çalan ama yine de nefret duymadığım o küçük çocuktan uzaklaştırdı.

Tek umudum bu.

Umarım bu sefer her şey farklı olur.

A Asher beni çocukluğunun şafak renkli sokaklarında gezdirirken ona kafamı kurcalayan soruları sordum: Gabriel, Adam'ın gerçek kimliğini biliyor muydu? ve ruh eşleri doğumda mı belirleniyordu?

"Hayatınız boyunca ruh eşleri edinebilirsiniz. Gabriel'le ilgili olarak" - gözlerini kısarak, yaşlandıkça yeşillenen çinko çatılı, barok, kireçtaşından bir kiliseye doğru baktı - "Tobias ona söylememeyi tercih etti."

"Ona güvenmediği için mi?"

"Çünkü onu korumak istiyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey için başını belaya sokamazsın."

"O harika biri. Yani Tobias. Eminim Adam da eninde sonunda öyle olacaktır."

Asher bana yan gözle baktı. "Adam biraz çekingendir. Ve benim en büyük hayranım değil."

"Sen yarışmacıydın." "Ben cellattım."

Ona kaşlarımı çattım. "Böyle söyleme. Bu doğru değil." "Doğru değil mi?"

Onu durdurdum ve başmeleğin yuvarlamak yerine taşımaya karar verdiği küçük valizim onun sıkılı yumruğunda sallandı. "Bunu kendi kendilerine yaptılar. Senin tek yaptığın onlara yardım etmeye çalışmaktı."

"Eğer müdahale etmeseydim-"

"Ruhları o mahzende solup gidecekti." Sanki Montparnasse Mezarlığı'na geri dönmüşüm gibi buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. "Leigh ve Jarod ruhları bulunduğu andan itibaren lanetlenmişlerdi. Özellikle de şüphelendiğin gibilerse. Yani, eğer seni kaybetseydim-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Sonsuz uzun hayatının geri kalanında bana mahkûmsun Celeste."

Yutkundum, sonra tekrar yutkundum. Hayatım hâlâ bitmek tükenmek bilmiyordu. "Bana görevimden bahset."

Yürürken bana günahkarım hakkında, geçmiş ve şu anki durumu hakkında bilgi verdi ve sonra bana onun puanını verdi: 28.

"Keşke iki üçlüyle başa çıkabilseydim. Ya da dört. İşim biterdi
-"

"Üçlü yok." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "İşim gereği iki günde bir yer değiştirmemiz gerekeceğinden, çoğunlukla onluk ve yirmilikleri alacaksın. Günahlarına bağlı olarak belki bir otuzluk da alabilirsin."

Hafta sonu olmasına ve henüz çok erken olmasına rağmen Viyana yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı ve ben de her şeyi anlamaya çalışırken boynumu bir turistinki gibi döndürüyordum. Özellikle de bunlar Asher'ın geçtiği sokaklar olduğu için. Geçtiği duvarlar. Soluduğu hava.

"Bir asır önce oldukça farklı görünüyor olmalıydı," diye düşündüm yüksek sesle.

Başını salladı, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. "Bambaşka bir dünyaydı. İznimden sonra döndüğümde-"

Bir kaşımı kaldırdım. "İznin mi?"

"Kulağa yüzyıllık hapis cezasından daha iyi geliyor, değil mi?"

Yedi'nin yepyeni bir anayasa hazırlamasını dileyerek iç çektim. "Peki döndüğünde ne oldu?"

"Viyana üzerinden uçtum, sonra loncaya döndüm ve yıllarca şehrimi bir daha görmeyi reddettim. Midem kaldırmadı

ne kadar değiştiğini. En sevdiğim b  ckerei nasıl da i  karartıcı, gri bir h  k  met binasına d  n  şm  şt  ."

G  sterişli mimari ve geniş caddeler bana Paris'i, o da bana Mimi'yi hatırlattı. Onu bir g  nl  ğ  ne de olsa g  rebilmeyi ne kadar isterdim. Kanalların m  rekkebi soldurmamasını, baz istasyonlarını ve loncaların holografik telefonlarını işe yaramaz hale getirmemesini ne kadar isterdim.

Birkaç dakika sonra beyaz s  tunları, parlatılmış zeminleri ve altın kaplamalarıyla bir Yunan sarayını andıran beş yıldızlı g  sterişli bir otele girdik.

"Madam ve M  sy  Asher, hoş geldiniz." Gri takım elbiseli kapıcı masasının etrafında d  nerek Asher'a doğru elini uzattı. "Bunu sizden alabilir miyim?"

Asher   antamı yere bıraktı ve adam bir komi   ağırmak için parmaklarını şıklattı. Her şey biraz g  l  n  t   ama buna izin verdim     nk   Asher, "Bırak işe yaradıklarını hissetsinler, levşeh," diye fısıldadı.

Kapıcı elini yakasının   zerinde gezdirdi. "S  itiniz hazır."

"Madam Asher?" Cıvıl cıvıl kapıcıyı asans  rlere kadar takip ederken mırıldandım, savaş botlarım parlak zeminde gıcırdıyordu.

"M  sy  Celeste ile gidebilirdim sanırım. Daha fazla Zamanla birlikte."

Kaburgalarına hafif   dirsek attım.

ASHER beni almak için saat altıda d  neceğini s  ylemişti, ama saat altı oldu ve geçti, ne ortaya   ıktı ne de g  nahkarımın bozuk olmayan insanları d  zelittiği plastik cerrahi kliniğinden ayrıldıktan sonra ona g  nderdiğim mesajlara cevap verdi.

Ofisinden ayrıldığımda kendimi coşkulu hissetmiştim, karlılığının gidişatını değiştirmeyi bařardığımдан emindim.

Müşterilerini kendileri hakkında giderek daha fazla değişmeye teşvik ederek, rekonstrüktif cerrahiye ihtiyaç duyan ancak bunu karşılayamayan daha az şanslı hastaları kabul etmeye teşvik etti.

Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuştuğundan, onun becerisine şiddetle ihtiyaç duyan insanları araştırdım ve Eliza'nın buz gibi kalbini bile eritecek resimler ve hikayelerle dolu üç ayrıntılı profili ona verdim.

Telefonumdan saati kontrol ettim, sonra Asher'ı tekrar aramayı denedim. Aramam doğrudan sesli mesaja düştü. Gözlerimi kısarak ufukta güneşin Tuna nehri üzerinde kaybolduğu ve yabancı şehri gölgeler içinde bıraktığı yere bakarken telefonu kalçama vurdum.

Ruhum düğümlenmişti, gün batımına sırtımı döndüm ve Asher'ın tuttuğu süit kadar büyük olan asfalt balkondan yatak odasına doğru yürüdüm. Önümüzdeki on dakika içinde bir yaşam belirtisi göstermezse loncaya gidecektim. Bornozumun kravatını çekiştirirken geçtiğimiz yerleri hatırlamaya çalıştım. Küçük bir kilise vardı ama Avrupa şehirlerinde kilometrekare başına düşen kilise sayısı düşünüldüğünde bunun pek de işe yaramayacağını düşündüm.

Oda kapısı bip sesiyle açıldığında bornozu üzerimden atmak üzereydim.

Büyük, kıpkırmızı bir alışveriş torbası Asher'in parmaklarının arasından fırladı. "Özür dilerim, aheevaleh. Satıcı kızın alışverişimi hazırlaması çok uzun sürdü. Sonra da cep telefonum bozuldu. İnsan teknolojisi." Bakışları, sadece siyah bir tanga'nın kesintiye uğrattığı açıkta kalan ten şeridinde kaydı.

"Bu gece ne giyeceğimden emin değildim."

"Yani, tanga ve bornozun uygun olacağına mı karar verdin?"

Parmak uçlarımı dar siyah pantolonunun üzerine giydiği zarif siyah tuniğin yakasını ve manşetlerini vurgulayan deri biye üzerinde kaydırmadan önce pazusuna vurdum. "Bu gece uzun, esmer ve yakışıklı kavramlarına yeni bir anlam katıyorsun Seraph. Tek eksiğin altın halkan."

"Onu Elysium'da bıraktım. Ölümlülerin meraklı bakışlarına maruz kalacağımdan endişelendim."

"İyi karar."

Asher

gölümsedi.

"Düşündüm de ... Aslında seni hiç giyerken görmedim." Tanıştığım diğer tek başmelek Seraph Claire'di, kızının kanat kemiği töreninde. Yedi'nin tacı, altın tüylerden oluşan bir daire, gece yarısı saçlarında parıltıyordu.

"Beni nasıl gösterdiğinden hoşlanmıyorum." "Yani, muhteşem mi?"

"Yani, üstün." Bana alışveriş torbasını uzattı. "Al. Giyin. Biz olmadan tören başlamaz ama zavallı çocuğu fazla bekletmeyelim. Kutlama için her zaman çok heyecanlılar."

Çantanın içine baktım, sonra ipek kâğıttan bir kılıf çıkardım. "Bana bir kıyafet mi aldın?"

"Dün gece toplanman için sana fazla zaman vermedim."

Bir giysi çantası çıkardım ve yatağın üzerine koydum. İçinde siyah ipek bir tulum ve derin kesimli deri kolsuz bir üst vardı. "Şuna bakın. Eşleşeceğiz."

Asher bornozu bedenimden çekip çıkardı, sonra da yatağın ayakucuna fırlattı. Vücuduma bakarken parmak uçları ince kıvrımlarımın üzerinde gezindi.

Tangamın kenarlarından tutup bacaklarımdan aşağı sardığında, "Giyinmem gerektiğini sanıyordum," dedim.

"Bir dakika içinde." Sesi tam bir oktav kaybetmiş gibiydi.

Dizlerim bükülene kadar beni yatağa doğru itti ve bulut gibi yorganın üzerinde geriye doğru devrildim. Sonra bacaklarımdan arasına diz çöktü, dizlerimi geniş omuzlarına bağladı ve beni öptü.

W Loncaya yarım saat sonra vardık ki bu sayı düşünöldüğünde açıkçası etkileyiciydi.

Asher'ın vücudumdan çıkardığı orgazm sayısı. Bu iyiliğe karşılık verdikten sonra - acelemiz olduğı için sadece bir kez

-Üzerime o kadar mükemmel oturan tulumun fermuarını çekmişti ki vücudumun şeklini ezbere bildiğini fark ettim.

Bana uygun olsun diye aldığı dikenli topuklu yepyeni deri çizmeler önce avlunun, sonra da kafeteryanın parlayan taş zeminine çarptı ve buradan The Trap'ten beri duymadığım düzeyde bir ses sızdı.

Kalbim hüznölü bir şekilde çarpmaya başladı. Jase'i son gördüğümünden bu yana sadece bir hafta geçmişti ama yine de bana sonsuzluk gibi gelmişti. Elimi boynuma götürdüm ve ince yara izini okşadım. Morluk hızla iyileşmişti ama bıçağın izi, silik de olsa, hâlâ tenimi lekeliyordu.

Lonca sakinleri bizi fark ettiğinde, güröltü seviyesi o kadar hızlı azaldı ki, sessizlik beni kızartmakla tehdit etti. Neyse ki, serçeler odanın etrafında dönmeye devam ettiler, aryalarını söylediler, bir başmelek ve onun kol şekerinin gelişiyile şaşırmadılar.

Ellerimizi kavuşturunarak Tobias'a ve sitrin melezi kanatları, uzun oval bir yüzü ve kafa derisine yakın kesilmiş sarı saçları olan bir adama doğru ilerledik. Onun Gabriel olduğunu hayal ettim çünkü

Adam iki adamı bir tire gibi birbirine başladı. En genç fletchingler yolumuzdan çekilirken, daha yaşlı olanlar daha küçük adımlarla geri çekildiler, görünüşe göre seraphim'den daha az korkmuşlardı.

Yaygın testosteron bana loncadaki son yılımda katıldığım loncalar arası dansı hatırlattı. Yüz sekseninci tüyümü kazandığım güne denk gelmişti. O kadar heyecanlanmışım ki kanatlarımı gururla sergilemişim. Ta ki bıyık gölgesi olan bir çocuk tüy alopesi olup olmadığını sorana kadar. Ona yumruk attım ve burnu seyrek kirli sakalına doğru kanadı. Zor kazanılmış bir tüyümü kaybetmişim ama başım dik bir şekilde oradan uzaklaşmışım.

Kanatlarım bu gece sergilenmiyordu ama yine de, süslü püslü giysiler içindeki yoğun kalabalığın arasından geçerken, bakışlarının sırtıma yapıştığını hissettim, sanki yeterince uzun süre bakarlarsa onları göreceklermiş gibi.

Asher arkadaşına ulaştığımızda, "Geciktiğimiz için özür dileriz, Tobias," dedi.

Tobias ağzında komplocu bir kıvrımla aramıza baktı. "Geç kalmak için geçerli bir nedeniniz olduğuna eminim."

Asher'ın gölgesinde kaybolmayı ne kadar isterdim.

"Celeste, Gabriel. Gabriel, Celeste. Ben töreni yönetmesi için favori başmeleğimizi ödünç alırken siz ikiniz daha yakından tanışabilirsiniz."

Parmaklarımı Asher'inkilerden ayırdım.

Tobias'ı takip etmeden önce şakağıma bir öpücük kondurdu ve mırıldandı: "Hemen döneceğim. Lütfen ben yokken kimseyi yakmayın."

Gözlerimi devirdim.

"Gel bakalım, Büyük ve Kudretli Seraph, acısına son vermemiz gereken bir çocuk var."

Asher kıkırdamadı ama arkadaşının peşinden küçük bedenini boğacak kadar büyük beyaz bir tunik giyen genç bir çocuğa doğru giderken başını salladı.

Hızlıca merhabalaştıktan sonra kendimi Gabriel'in yanına park ettim. "Senin hakkında çok şey duydum."

Gözlerini ana cazibeden ayırmadan cevap verdi, "Hepsi abartı, eminim. Kocam yeteneklerimi ve görünüşümü geliştirmeye oldukça düşkündür." Gabriel'in dudakları kıpırdamasa da obsidyen gözlerinin kenarları kırıştı.

Ona gülümsedim. "Eminim hiçbir şey abartılı değildir."

Kırışıklıklar derinleşti, bu kez gizli bir gülümseme eşlik etti. "Bu size kendi töreninizi hatırlatıyor mu?"

Dikkatimi tekrar Asher ve Tobias'a yönelttim. Genç fletching'in kumaştan çıkıntı yapan yeni oluşmuş kemiklerine dokunuyor, ona insan dünyasında güvenli bir yolculuk ve kanatlarını başarıyla tamamlamasını diliyorlardı.

"Hayatımın en korkutucu günüydü, sadece on yaşındaydım ama en azından en iyi arkadaşım oradaydı. Tüm çile boyunca elimi tuttu ve sonra ilk görevimi seçmeme yardım etti."

"Harika bir kıza benziyor."

Yutkundum. "Öyleydi."

"Öyle miydi?" Gabriel kaşlarını öyle bir kaldırdı ki neredeyse şeffaftı.

"Leigh birkaç yıl önce öldü."

"Oh."

Sessizlik.

Gabriel boğazını temizledi. "Bahsettiğiniz arkadaşın o olduğunu fark etmemiştim."

"Adını duydun mu?"

"Tüm loncalar onun adını duydu." Sesi alçaktı, muhtemelen oğlu bazı meleklerin yaptığı kötü seçimlerden bahsettiğimizi duymasın diye.

Tabii kızın kaderi onu üzdüğü için alçalmadıysa. Umarım öyle bir adamdır. Adam'ın hatırı için.

Bakışlarım Jarod'un reenkarnasyonuna kaydı. Geçmiş hayatının parçaları Naya'ya olduğu gibi Adam'a da musallat olmuş muydu? Gözleri seremoni ustalarına ve onların kutsamalarının kızaran nesnesine yapışmış olduğundan, Leigh'in adını söylediğimi duyup duymadığını bile anlayamadım.

Aynı anda hem bir tepki istedim hem de istemedim. Hatırlamasını istedim ve hatırlamamasını umdum.

"Arkadaşının başına gelenler yüzünden vazgeçtiğini de duydum." Bir süre düşündükten sonra, "Fikrini değiştirdiğine sevindim," diye ekledi.

"Ne yazık ki, oyunda biraz geç kaldık."

Kalbimi kavrayan donuk ağrıyı uzaklaştırmaya çalıştım ama ciddi kalabalık, duygulu aryalar ve genç çocuğun simetrik, kıvrımlı kemiklerinin görüntüsü arasında boğazım daraldı. Gözlerimi kapattım. Şeftali rengi saçlar ve zümrüt gözler göz kapaklarımın arkasında parladı, ben de onları açtım ve kırpmaya cesaret edemedim. Bir kez bile. Gözbebeklerim yanmaya başladığında bile.

O var. O var. O var. Belki yeterince tekrar edersem, inanmaya başlayabilirim.

"Nefilimler hakkında ne düşünüyorsun, Gabriel?"

Dar yüzünü bana doğru çevirdi. "Ne kadar yüklü bir soru."

Belki de bunu sormanın yeri ve zamanı değildi ama Mira'nın bizim tarafımızda olduğunu öğrendiğimden beri başkalarının da bizim tarafımızda olup olmadığını merak ediyordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap almaktan vazgeçtim ama birden ağızından bir mırıltı çıktı. "Günahkârlara kendilerini kurtarmaları için bir şans veriyoruz. Neden kendi insanlarımıza vermeyelim?"

"İnancınız birçok ophanim ile paylaşıyor mu?" "Öyle olsaydı bir şey değişir miydi?"

"Yeterince sesinizi yükseltirseniz belki."

Pişmanlık, güçlü alnında yarıklar açmıştı. "Elysium bir demokrasi değildir, çocuğum."

Genelde biri bana çocuk dediğinde sinirlenirdim ama onun ses tonunda küçümseme yoktu.

Dikkatini gecenin ateşine geri verdi. "Böyle neşeli bir etkinlik için pek de iyi bir sohbet konusu değil."

O haklıydı.

Odada bir tezahürat yükseldi ve çocuğun yüz hatları heyecanla parladı. Arkadaşları etrafını sarmış, sırtını sıvazlıyor ya da ona hızlı ve biraz da garip bir şekilde tek kolla sarılıyorlardı.

Adam başını kaldırdı. "Törenini hatırlıyor musun baba?"

Gabriel'in gülümsemesi oğlunun dağınık buklelerini düzeltirken geri döndü. "Sanki dünmüş gibi."

"Dinozorlar var mıydı?"

"Dinozorlar," diye alay etti Gabriel. "Ophan Michael'la siz genç beyinlere ne öğrettiği hakkında konuşacağım."

Adam babasına bir gamzenin belirmesine neden olan çarpık bir gülümseme gönderdi. Tek bir gamze. Benim gibi iki değil. "O kadar da yaşlı olmadığını biliyorum. İki yüz yetmiş dokuz yaşında bir genç."

"İşte böyle, oğlum." Gabriel oğlunun saçlarını düzeltmeye devam etti ama sıkı bukleler sazlık gibiydi ve artık düzleştirilmedikleri anda geri sıçradılar. "Şimdi gidip Apa'ya iyi geceler dileyelim ve yatağa gidelim." Çömeldi ve onu kollarının arasına aldı. "Celeste'ye iyi geceler de, aheevaleh."

Adam yanağını babasının omzuna yasladı ve bana baktı, gerçekten baktı ve çok kısa bir an için tanıdığımı sandım, ama sonra yumruklarını gözlerine yapıştırdı ve esnedi.

Bana tekrar baktığında, tanıma titreşimi kaybolmuştu. "Bonsoir, Celeste."

Onun Fransızca konuştuğunu duyunca kürek kemiklerim birbirine yapıştı. "İyi geceler, Adam."

Gabriel dört yaşındaki çocuğa yeniden sarıldı. "Fransızca konuşmayı seviyor." Bu tuhaflık onu eğlendirmiş gibiydi.

Bunun nedenini bilseydi eğleneneceğinden şüpheliydim. Bahse girerim Tobias eğlenmemiştir. Bahse girerim Adam ne zaman Fransızca kelimeler kullansa lacivert tünığının içinde titriyordu. Ophanim'i aradım, onu Asher'la birlikte kalabalığın çevresinde dururken buldum, ikisi de Angel Bubbles'a benzeyen bir şeyi yudumluyor ve sessizce sohbet ediyorlardı. Çocukları tartıştıklarını sanmıyordum ama dillerini meşgul eden her neyse ikisine de ciddi bir hava vermişti.

Gabriel oğlunu Tobias'a doğru taşıırken, gözlerim sallanan kafalar ve rengârenk tüyler denizinin üzerinde Asher'inkilerle buluştu. Kanatları olan herkes kanatlarını açmıştı.

Ben hariç herkes.

Asher'ın bakışları kanatlarının altını saran tüyler kadar yumuşaktı ve sonra birden sertleşti. Soğumuş metal kadar sert. Yüzündeki hızlı değişim karşısında kaşlarımı çattım.

Ta ki kadınsı bir sesin "Neredeyse altı yüz tüy. Etkilendim."

Asher tam tersini yaparken ben donup kaldım. Neredeyse ileri atılacaktı, uzun bacakları onu altı hızlı kalp atışında bana doğru taşıyordu.

Bana ulaştığında kolunu belime doladı ve beni odadaki diğer başmelekten uzaklaştırdı, sonra da soğukkanlılıkla, "Seraph Claire, seni Elysium'dan buraya getiren nedir?" diye sordu.

Elysium'un modası geçmiş yasalarından daha çok nefret ettiğim ve rütbesinin düşürölmesini umduğum iki ishim onun yanında yer alıyordu.

Bir tüy patladı.

Asher bunu fark etmiş olmalı çünkü keskin bir nefes aldı ve göz kapakları kapandı. Burun delikleri alevlendiğinde, onu görmediğini, hissettiğini anladım. Hâlâ da hissediyordu. O anıyı kuyunun içinde yeniden yaşıyordu. Kısa süre sonra gözleri yeniden açıldı ve şimdiki zamana geri döndü.

Bir ŐimŐek fırtınasını serbest bırakmak üzere olan yüklü bulutlar gibi kalın ve elektrikli.

Elysium'da meleklerin yaşlanmadığını bilsem de, Seraph Claire'in kızına ne kadar benzediğini görmek ürkütücüydü. Onu neredeyse Eve ile karıştıracaktım. Eğer altın halkası ve çimenli gözleri olmasaydı. Ayrıca, Eve önümüzdeki doksan altı yıl boyunca Elysium'da sıkışıp kalmıştı.

"Fletching Celeste'i etkileyici geri dönüşü için tebrik etmeye geldim." Claire'in platin uçlu fuşya tüyleri, tamamen altın tohum incilerle dokunmuş bir elbisenin arkasında kayıyordu.

Teşekkür etmedim. Hiçbir şey söylemedim. Gerçek niyetlerini anlamak için dişi başmelek ve onun sadık köpek yavrusu rütbelisinin arasına baktım, çünkü beni övmek kesinlikle bu değildi.

"Küçük bir motivasyonun ne kadar uzun bir yol kat ettiğini görmek harika." Claire'in yakut dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Görelim bakalım."

Abaddon donduğunda.

"Gel bakalım, Fletching. Çekinme."

Rahatlamak için hiçbir hamle yapmayınca ellerini çırpı ve "Lehatsamehot!" dedi.

Kanat kemiklerim gümbürdedi ve sonra sahip olduğum her tüy döküldü. Ciğerlerim, kalbim, her şeyim hareketsiz kaldı.

"Kanatlarından asla utanma, Fletching. Onlara sahip olmak herkese nasip olmaz." Claire'in gözleri kulaklarındaki zümrüt sürüngenler gibi parlıyordu. "Ya da onları sakla."

Öfke boynumdan yukarı fırladı ve yanaklarımı doldurdu. Kanatlarımı itmeye çalıştım ama sıkışmışlardı. Herkesin görmesi için sıkışmışlardı. Herkesin gülmesi için. Onları olabildiğince sıkıca omurgamın içine soktum, sonra uzaklaşmalarını diledim, ama kaldılar.

Nasıl?

Bunu nasıl yapmıştı?

"Habamehot!" Asher hırlayarak sırtımdaki asılsız ağırlığı yok etti. "Melekleri rızaları olmadan kanatlarını göstermeye zorlamaya hakkın yok."

Etrafımızı yüz kadar kurşun sarmış olsa da hiçbirisi tek bir ses bile çıkarmadı.

Claire titredi. Gerçekten titredi. "Eğer buna hakkımız yoksa, o zaman neden bu güce sahip olalım? Seni Yedi'nin bir parçası yaptığımız gün bu açıkça açıklanmadı mı, Seraph Asher? Görevlerimizden biri de fletching'lerin kanatları olan hediyeyi kucaklamalarını sağlamaktır."

"Değil. Karşı. Onların. Will," diye homurdandı Asher, sanki kırılacağımdan endişeleniyormuş gibi beni kendisine doğru tutuyordu. Ya da başmeleği yumruklamaktan.

İkincisi çok daha muhtemeldi.

"Babalık seni fazlasıyla hoşgörülü yapmış, Seraph."

Parmaklarım bu kez onun kolunun etrafında kıvrıldı, Claire'e yumruk atmasından korkuyordum. Niyeti bu muydu? Asher'ı bir günah işlemesi için kışkırtmak. Zaten şartlı tahliyede olduğu için-

Bir kol sert omzuma sürtündü ve sonra Tobias önüme çıktı, vücudu benimkini ve Asher'ınkinin bir kısmını gizliyordu. "Seraph Claire, hoş geldin!" Sesi soğuk havada sıcak bir akım gibiydi.

"Merhaba, Ophan Tobias. Sevgili oğlun nasıl?" Kadının ses tonunda Asher'ın ön kolundaki tendonları geren ve Tobias'ın sırtındakileri sertleştiren bir şey vardı.

"Bir çiçek gibi büyüyor. Uyanıkken ziyaret etmelisin. Sizinle düzgün bir şekilde tanışmak isterim."

Ne Asher'ın sıcak teninin ne de çevredeki taşların yanan damarlarının yumuşatamadığı bir ürperti tenimi sardı. Tobias ne yapmaya çalışıyordu? Başmeleği Adam'la buluşmaya davet etmek riskliydi.

Claire hoş bir ifadeyle, "Daha fazlasını istemezdim," diye cevap verdi. "Bana onun da Naya kadar sevimli olduğu söylendi."

"Uğurlu bir günde doğmuşlar," dedi Tobias.

"Duydum. Ve aynı gün. Ne kadar da imkânsız."

"Asher beni taklit etmeye bayılır. Bu konuda her zaman öyleydi, her ne kadar onu biraz özgünlük geliştirmesi için durmadan teşvik etsem de."

"Seni arkadaş seçimine kadar kopyaladı. İkiniz için de doğruluk yok."

Her bir yanıt, el bombasıyla oynanan bir badminton oyunu gibi özenle seçilmiş ve iletilmiştir.

"Ruh ne isterse onu ister." Tobias'ın ses tonundaki hoşluk azalıyordu. "Madem buradasın Seraph, seni saatin yivlisiyle tanıştıracabilir miyim? Yeni oluşan kanat kemiklerini kutluyorduk ve Seraph Asher onu çoktan kutsamış olsa da, Felix'in başka bir serafın iyi dileklerini almaktan mutluluk duyacağından eminim. Ne de olsa çok fazla kutsama diye bir şey yoktur."

"Sanırım bir dakikanızı ayırabilirim."

Tobias ona önden gitmesini işaret etti.

İğne gibi keskin topukları durmadan önce parlayan genişlikte iki kez takırdadı. Platin kanat uçlarının üzerinden bir bakış atarak, "Seraph, ben dönmeden gitme. Buraya sadece meleğini tebrik etmeye gelmedim."

Asher cevap vermedi, başını bile sallamadı ama vücudunu saran gerilim yeniden kabardı. Gerçi azalmamıştı. Muhtemelen başmelek ve iki ishim kendilerini Elysium'a geri kanalize edene kadar da azalmayacaktı.

Eliza Asher'a bakıyordu, artık arzusunun nesnesine bakan bir kadın gibi değil, bir melezi inceleyen bir gerçek gibi - kıvrılmış bir dudak ve tiksiniş bir bakışla.

"Bu ziyaretin gerçek mahiyeti nedir, Ish Eliza?" Asher'ın sorusu serçelerin devam eden aryalari arasında güçlükle duyulabiliyordu.

Eliza'nın yanında duran erkek rütbeli bakışlarını yumuşak tabanlı botlarına indirdi ve yutkundu, adem elması uzun boğazında zıplıyordu.

Eliza ise bakışlarını kaçırmadı. "Seraph Claire'in bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu öğrendik ve Ish Jonah ile ben gönüllü olduk."

Çok geçmeden Claire, Tobias'ın yedeğinde seke seke bize doğru geliyordu. Gözleri pembe tüylerine takıldı ve gözlerindeki tedirgin parıltı dişlerini sıktı.

"Özür dilerim, Fletching Celeste," dedi Claire. "Yine de seni tebrik etmek ve o güzel kanatlarına bir göz atmak için geldim. . ."

Ah, boğazımda biriken küfürler. Onları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bir tanesi serbest kalmış olmalıydı çünkü kanatlarımdan bir tüy daha döküldü. Bu sefer aşağı inerken Asher'a çarpmadı. Sadece kolunun yanından süzölüp sivri siyah botumun yanına düştü.

Ağzını şakağıma doğru kaydırıldı. "Şşş."

Claire sallanan mor tüyüme baktı. "Ayrıca sesine ihtiyaç duyduğum bir referandum için eskortunuzu ödünç almaya geldim." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, ağzının kenarları sırayla eğildi. "Yediler için dinlenme yok."

Komik olmak isteyip istemediğinden emin değildim ama kimse kıs kıs gülmedi bile.

"Onu hemen sana geri getireceğim." Sanki ishim vücuduna bağlanmış gibi, üçü de aynı anda döndü.

Ciğerlerimde bir çığlık yükseldi. Çekiş gücü kazandı. Soluk borumu tırmaladı. Azı dişlerimi sıkıp geri çekilmeye zorladım, öfkemden çıkan sesin yarardan çok zarar getireceğinden endişeliydim.

Asher'ın daralan bakışları başmelek arkadaşını takip ediyordu ama vücudu benimkine sabitlenmişti.

Claire onun takip etmediğini hissetmiş olmalı ki döndü. "Seraph, eğer Elysium artık önce gelmezse, başka bir referandum ve bu sefer senin sesini gerektirmeyecek bir referandum yapılması gerekecek."

Tehdit kemiklerimin içinde zonkluyordu. Asher'ınkinde de. Zorlukla kontrol altına alınmış bir düşmanlıkla titriyordu.

"Tobias," diye tersledi.

"Onun yanından ayrılmayacağım, kardeşim."

Gitme kelimesinde boğuldum.

Asher parmaklarımı nazıkçe kolundan çekti. "Hemen döneceğim, Levsheh. Söz veriyorum."

Ona tutunmak için çabaladım ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Seraph Claire'in peşinden giderken, "Bu işi çabucak bitirelim," diye bağırdı.

Asher'ınki gibi sert ama Asher'ınki gibi olmayan kolunu titreyen bedenime dolayan Tobias'a doğru yığıldım.

"Geri dönecek, Celeste. Döneceğini biliyorsun."

Bildiğim tek şey, dayanacak kadar güçlü olmadığımı. "Onunla git, Tobias. Onunla git ve uslu durduğundan emin ol."

Tobias beni partiye yer açmak için kenara itilmiş masalardan birine doğru yönlendirdi. "Asher, yaramazlık mı yapıyorsun?" Sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi ağzının kenarından hava üfledi.

"Kanatlarımı ortaya çıkardığında neredeyse onu boğuyordu." Baş meleklerin kanatları manipüle edebildiğini nasıl bilmezdim?

Tobias bir sandalye çekti ve oturmama yardım etti. "Dediğin gibi, neredeyse onu boğuyordu. Öfkeli biri ama öfkesini serbest bırakmanın risklerini de biliyor."

"Lütfen, Tobias. . . lütfen git."

Ophanim isteğimi değerlendiriyormuş gibi dudaklarını birbirine yaklaştırdı. "Michael!" diye seslendi ve kırpılmış saçlı, abanoz tenli ve gün ortası mavisi kanatlı bir melek yanına geldi. "Lütfen Elysium'a gidip bu yeni referandumun ne hakkında olduğunu öğrenebilir misin?"

Michael'ın bakışları önce bana, sonra tekrar Tobias'a kaydı. "Elbette. Çocuklar uyuyor. Oylama yapılana kadar kalacağım, eğer senin için de uygunsa?"

"Teşekkür ederim." Michael soluk mavi tüyleri seğirerek giderken, Tobias oturdu ve pençe gibi kıvırdığım ellerimi topladı. "Her şey yoluna girecek, Celeste."

Keşke ben de onun kadar özgüvenli olsaydım.

A bir saat geçti. Sonra iki . . .
Kafeterya sadece Tobias, Gabriel -Adem'siz
olarak geri dönmüştü- kalana kadar boşaldı.
ve ben. Adamlar kısık sesle konuşuyorlardı ama
kulaklarımdaki uğultudan bir şeyler duymaya çalışsam bile
anlamadığım tek dil olan Melek dilini kullanıyorlardı. Hoş
olmayan senaryoları tartıştıklarını tahmin ettim.

Koridorda ayak sesleri yankılandı ve sonra kanatlı bir
adam belirdi. Omurgam dikleşti, omurlar birbirine kaynadı,
ta ki bedenim şekli ve kanatların rengi kornealarımın sızana
kadar.

Benim meleğim değil.

Michael, umudumuzun yıpranan kalıntılarını kesmeye
gelen bir bıçak gibi ince bedeniyle bize doğru yürüdü ve
göksel dilde Tobias'ın donup kalmasına ve Gabriel'in
tıslamasına neden olan bir şey söyledi.

"Ne?" Sesim titriyordu.

Michael'ın kanatları kadar soluk mavi gözleri bana
dikildi. "Kanal anahtarını ele geçirdiler."

Vücudum uyuştu.

"Neye dayanarak?" Tobias kükredi.

"Uyarıldığını ve şartlı tahliye koşullarını ihlal ettiğini
söylediler. Ama bunun geçici olduğunu da söylediler."

Tobias itilmiş onun sandalye geri Yani aniden ve Bacaklar kuvarsın üzerinde gıcırdadı. "Ne kadar geçici?"

"Sadece iki ay."

"Sadece iki ay mı?" Kollarını sallayan Tobias sandalyesinden fırladı. "Şu tüylü pislikler."

"Tobias!" Gabriel soluk soluğa ıssız kafeteryaya hızlı bir bakış attı.

"İki ay rastgele bir sayı değil! Celeste'in ne kadar ö m r ü kaldığı! Onu bilerek uzak tutuyorlar."

"Belki, ama onlara hakaret etmen seni uzaklaş." Gabriel'in göğsü kabardı.

Boğazım yandı. Göz kapaklarım da. Yine de vücudumun geri kalanı buz tutmuş gibiydi. Bir hıçkırık çenemi itti, kramp giren ciğerlerimden dışarı çıktı. Issız ses, boyalı kubbede ve parlayan taşa yankılandı. Bir yumruğumu ağzıma bastırdım, parmak eklemlerimi ısırdım.

Tobias yanıma çömeldi, titreyen bedenimi kollarının arasına aldı. "Ben yukarı çıkacağım Celeste. Gidip onlarla konuşacağım."

Sarsılarak uzaklaştım.

"Yapamazsın." "I-"

"Adam," diye mırıldandım. "Adem'i düşün." Dudaklarını büzdü.

"Asher zaten bana yardım edemez. Görevlerde yani." Duygularım sesimin tonunu bozdu, Tobias'ın yüzünün görüntüsünü bozdu. Oda biraz daha parlıyor ve sonra aynı hızla kararıyor gibiydi. Devrilmemek için masanın kavisli kenarına tutundum. "Otele gidip toplanmam ve-"

"Michael gidecek."

Uyuşmuş. Uyuşmuştum. "Bir sonraki görevimi seçmeliyim."

"Şu anda değil, yapamazsın." Tobias iri ellerinin altında titreyen kalçalarımı düzleştirdi. "Bir gece dinlendikten sonra kaydolacaksın."

"Burada kalamam. Ben bir kızım." "Oh, siktir et onları ve kurallarını."

"To-bi-as," diye homurdandı Gabriel kocasının adını söyleyerek. "Ne? Onu sokağa mı atmak istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki olmaz. Yatağımızı bile alabilir. Senden tek istediğim sessiz olman."

"Belki de sorun budur. Hepimiz ne kadar sessiziz! Sessizlik varlığımızın felaketi. Bence hepimizin Yedi'nin etrafında dolanmayı bırakıp bu otokrasiyi demokrasiye dönüştürme zamanı geldi, çünkü tüm kalbine ve niyetine rağmen Asher sadece tek bir adam. Bize ihtiyacı olan bir adam. Ona ihtiyacı olan bir adam." Tobias'ın eli havada bana doğru ilerledi. "Naya'nın bir babaya ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile. Bizi Adam'dan, Gabriel'den ayırdıklarını hayal edebiliyor musun? Bunun oğlumuza ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Gabriel'in rengi soldu.

"Michael, otelden onun çantasını alabilir misin?" Tobias sordu.

"Hemen."

"Michael, lütfen yapma ..." Gabriel eliyle Tobias'ı işaret etti, yüzünde endişe okunuyordu. "Lütfen duyduklarını burada tut-"

"Benim bir sesim var,
Gabriel." Gabriel'in başı
geriye gitti.

"Küçük bir tane ama zamanı geldiğinde Tobias'ınkiyle birleştirmek niyetindeyim."

Gabriel lonca profesörü arkadaşına göz kırparken Tobias "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Mavi kanatlı melek gittikten sonra Gabriel, "Tam olarak neye karşı çıkmayı planlıyorsun Tobias?" diye sordu.

"O kadar çok şey var ki."

"Tobias. . ." Gabriel fısıldadı ve bu bana Asher'ın adımı tam bir cümle olarak kullandığı tüm zamanları hatırlattı.

Yeni bir ürperti bedenime işkence etti ve omurgamı ne kadar sağlamlaştırıp parmaklarımı sıksam da titredim.

"Beni Tobias'laştırma, Gabriel. Bu haksızlık ve sen de bunu biliyorsun." Gabriel bir elini kırpılmış sarı saçlarına götürdü. "Evet!"

Evet, öyle olduğunu biliyorum ama seni kaybetmek istemiyorum.

Adam'ı kaybetmek istemiyorum."

"Eğer Asher'a yardım etmezsek, oğlumuzu kaybedeceğiz." "Sen neden bahsediyorsun?"

Başımı salladım ama Tobias'ın dudakları kıpırdadı.

"Gerçekten seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

Gabriel'in tüm yüz hatları sertleşti. "I . . . I-"

"Asher bana Adam'ı emanet etti. Bizi emanet etti."

"Tobias, yapma..." Mırıldandım.

Gözleri kayarak kapandı. "Bunu daha fazla içimde tutamam. Yapamam Celeste. Adam'ı Elysium'a taşımak ve onun güzel yüzüne bakmaları ve güzel ruhunu görmeleri için onlara bağırmak istiyorum."

"Ama yapmayacaklar," diye tısladım.

"Anlamıyorum," dedi Gabriel. "Adam Asher'in oğlu mu?"

"Hayır."

"Kimin oğlu o?"

Tobias'ın donuk gözleri açıldı. "Bizim. O bizim oğlumuz."

A Tobias Adem'in nasıl doğduğunu açıkladıktan sonra Gabriel sustu.

Sessiz ve hareketsiz. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz.

Asher'ın sırrını benimle paylaştığı zamanı hatırladım. Ne kadar sersemlemiştim.

Michael bavulumu taşıyarak döndüğünde Gabriel hâlâ tek kelime etmemiş ya da irkilmemişti. "Eğer bir şey unuttuysam, lütfen haber verin, otele tekrar uğrayacağım."

"Teşekkür ederim, Ophan Michael." Sandalyemden kalktım. "Sizden başka bir iyilik isteyebilir miyim?"

Adam başını salladı.

"Beni New York'a geri götürmek için mi?" "Tabii ki."

Tobias'ın omzuna bir el koydum. "Lütfen Elysium'a bensiz gitme."

Tobias'ın kırmızı çerçeveli gözleri kalktı.

"Bana söz ver, Tobias. Bekleyeceğine söz ver."

İnatçı ophanim tek kelime etmedi.

"O bekleyecek." Gabriel'in gözleri bulanıklıktan arındı.

Tobias kollarını kavuşturdu ve kocasına ters bir bakış fırlattı.

"Biz bekle Çünkü Biz ihtiyaççın hazırlanın."

Gabriel bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Oraya öylece gidemeyiz."

ve Abaddon'u yükselt."

Bu gerginliğin bir kısmını ortadan kaldırdı.

Gabriel sandalyesini Tobias'a yaklaştırarak kocasının yüzünün iki yanından tuttu ve alınlarını birbirine bastırdı.

"Hayır. Daha fazla. Sırlar. Biz bir takımız."

Onları izlerken kalbim acıyordu, keşke takım arkadaşım kollarımdan koparılmasaydı. Leigh yükseldiği gün böyle mi hissetmişti? Kalbi ve ruhu ikiye bölünmüş gibi mi?

Boğazım çalışıyordu, sessiz bir veda fısıldadım ve Ophan Michael'ın peşinden kafeteryadan çıktım.

"Her zaman barışılır." Gülümsedi. "Endişeleniyorsan diye söylüyorum. Muhtemelen endişelenmen gereken yüzlerce başka şey vardır."

Yüz değil. Sadece üç tane. Asher, Naya ve benim dört yüzden fazla kayıp tüyüm. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kanalın içine girince avucunu uzattı, ben de aldım. Gökyüzüne, göz kamaştırıcı Elysian ışığına doğru yükselirken saçlarım etrafımda havalandı.

Yolculuk sadece saniyeler sürdü. Lavanta dumanı dağıldığında, nazik ophanim bana valizimi verdi.

"Göz kulak olabilir misin?"

"Tobias?"

"Ben de Adam diyecektim."

"Üçüne de göz kulak olacağım." Adamın dudaklarını bir gülümseme daha süsledi.

Ophanim'i küçümsememe sebep olan şey neydi? Onlar genç meleklerin eğlencesini ve hayatını sömürmek için Dünya'ya geri dönen soğuk kalpli, beyin yıkayıcı makineler değildi. Onlar geri gelenlerdi. Kalanlar. Kendilerini kendilerinin bile olmayan çocuklara bakmaya adayanlar.

Hayatım boyunca bir malakim olmak istemiştim, ama Michael'ın karanlık bedenini bulanıklaştıran ışıltılı bulutu izlerken, eğer başarırısam, başardığımda, bir ophanim olmak için eğitim almaya karar verdim.

"Celeste?" Mira'nın ses irkildi Ben dışarı.
Düşüncelere daldım ve topuklarımın
üzerinde döndüm.

Gözyaşı lekeli yüzüme bir kez bakınca onun da beti benzi
attı. "Ne oldu?"

"Kanal anahtarını aldılar." Sesim hiç yükselmüyordu.
Kaşlarını çatı ama sonra anladı. "Ne kadar süre için?"

"İki aydır. Benim yüzümden, Naya'nın-"

"Kanal anahtarını mı aldınız?" "Hayır.
Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Kırmızı kanatları
kabardı. "Ama fletchinglerimden birinin yapmadığı bir şey
için kendini suçlamasına izin vermeyeceğim."

Kalbim o kadar sıkışmıştı ki acınası bir gümbürtü
çıkardı. "Kaç tüyün eksik?"

"Dört yüz otuz iki."

"Peki şu anda bir günahkârla sözleşme imzaladınız mı?"

Yutkundum, boğazım o kadar acıyordu ki. "Evet, ama ben
bittim."

"O zaman Sıralama Odası'na gidelim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Birlikte mi?"

"Annen seni buraya getirdiğinde benim sorumluluğum
altına girdin ve loncamdan mezun olacağın güne kadar da
benim sorumluluğumda kalacaksın." Dirseğimi sıktı ve beni
çocukluğumun koridorlarına götürdü.

Gecenin saatler önce çöktüğü Viyana'nın aksine,
başımızın üzerindeki gökyüzü daha yeni kararmaya
başlamıştı.

"Bebekken üzerinde bir dizi ciğer vardı." Ağzı nadir
görülen bir gülümsemeye dönüştü. "Geceleri zavallı Pippa
seni diğer çocukları uyandırmaktan korumak için o kadar
çok uykusuz kalırdı ki ona acırdım. Bunu hatırlamayacaksın
ama hayatının ilk yılında her gece beşiğinin yanında
durdum ve göz kapakların ve dudakların kapanana kadar
sana tarihimizden ve insanlık tarihinden parçalar anlattım."

Sadece hatırlamamakla kalmıyor, gözümde
canlandırmakta da zorlanıyordum. "Belki de bu yüzden
tarih derslerinden çok hoşlanıyordum.

çok."

Mira'ya hiç benzemeyen kısa bir homurtu çıkardı. "Onların arasında uyudun."

"Kendimi savunmam gerekirse, eğer bu konuyu beni bebekken uyutmak için kullandıysanız, bu Pavlovcu bir tepkiydi."

Bana yan gözle baktı, bu da beni gülümsetti. Uzun sürmedi. Çok geçmeden akşam zihnimde dönmeye başladı ve gülümsememi alıp götürdü.

Tekrar ağlamaklı bir karmaşaya dönüşmemek için odağımı tekrar ona yönelttim. "Hiç kendi çocuğun oldu mu?"

Bakışları parlamaya başlayan taş zemine kaydı. "Ben yaptım."

"O ya da o Elysium'da mı?"

"O. Ve hayır. Oğlum çağrısı yerine kalbinin sesini dinlemeyi seçti."

Neredeyse kayıyordum.

"Yükselişinden hemen önce ölümlü bir kıza aşık oldu." Koyu renk gözleri kuvarstaki ateşli damarları izledi. "Ona kızla ilgileneceğimi ve öldüğünde ruhunu almak için bir malakime bizzat eşlik edeceğimi söyledim. Kabul etti ama Elysium'da bir yıl geçirdikten sonra lonca binama geldi, bir zamanlar kanat kemiklerinin olduğu yerde eti soyulmuştu. Onu tekrar buldu. Onunla evlendi. Bir süre mutlu oldular ama sonra aklı ..." Derin bir nefes aldı ama nefes dar göğsünü zar zor kaldırdı. "Meleklerin kanatları yandığında, dünyamız hakkındaki bilgileri de yanar. Anında değil, aşamalı olarak unutulur. Bu yüzden akıllarını kaybederler."

Burada, bunun başka bir yalan olduğunu düşünmüştüm. "Kendini mi öldürdü?"

"Hayır. O bir akıl hastanesini boyladı ve o ... o devam etmek zorunda kaldı. Yeni bir bedene döndü. Yeniden sevdi. Yeniden yaşadı. Yedinci reenkarnasyonundan sonra izini kaybettim."

Her zaman Mira'nın kalbinin aşılmaz olduğuna inanmıştım ama öyle değilmiş; sadece kabuk bağlamış.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter, Fletching." Sıralama Odası'na vardığımızda dirseğimi bıraktı. "Şunlardan birini aç ve Ophelia Simmons'a bak."

Kaşlarımı çattım.

"Onun anlayışlı olduğunu duymuş olabilirim."

Taburelerden birinin üzerine kaydım ve avucumu soğuk cam panele bastırdım. Holo-ranker canlandı. Ophelia'nın adının izini sürdüm. Önümde mor saçları olan yaşlı bir kadın belirdi. Profilini taradım. Günah: evlilik danışmanlığı. Daha önce kendisine kaydolan fletching sayısı: 23 ve bunların 10'u bizim loncadan. Neredeyse hepsi onun puanından bir puan düşürmeyi başarmıştı.

"Arkadaşlarım onun adını dilden dile dolaştırıyordu, ben de araştırdım. Zararsız ve duyduğuma göre oldukça da eğlenceli biriymiş."

"Neden sistemde?"

"Ah. Çünkü müşterilerinin çoğu, özellikle istemeseler bile, sonunda boşanıyorlar. Ne yazık ki onun için, yanlış yönlendirmesinin aileler üzerindeki dalgalanma etkisi puanını etkiliyor." Şişmiş göz kapaklarım bir parça kalktığında, "Aktif olarak yöntemini değiştirmeye çalışıyor" diye ekledi.

Cam panele başıyla işaret etti ve ben de avucumu panele bastırdım. Adım Ophelia'nın yüzünde belirdiğinde holo-ranker'ı kapattım ve Mira'yı dışarı kadar takip ettim.

Sesimi alçak tutarak, "Naya'ya ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Gerçeğin bir versiyonu. Babasının Elysium'da çok işi var."

"Daha ne kadar alacak?"

Bakışları avludaki melek heykellerinden birine takıldı. "Onun dikkatini dağıtacağız."

"En uzun ne kadar süre uzak kaldı?"

"Bir hafta."

Suçluluk duygusu kederimin üzerine çökmüştü. Benim yüzümden Naya babasını birkaç hafta göremeyecekti. Hatta eğer

Mira bana otuz puanlık günahkârları işaret etse de onlara ulaşmak yine de zaman alacaktı. Elbette, bazıları bir günde daha iyi bir yola yönlendirilebilir, ancak çoğu iki veya üç gün gerektirir. Mola vermem gerektiğinden bahsetmiyorum bile, yoksa kimseye yardım edecek enerjim ve zihinsel gücüm kalmazdı.

"Bu akşam yemekte fletching'lerimle daha kolay görevler hakkında konuşacağım. Yarın sizin için yeni bir günahkâr hazırlamış olurum."

"Teşekkür ederim, Ophan. Yardımın için gerçekten minnettarım." Sesim takıldı ve yutkundum. Yıkılmayacaktım. Burada olmazdı.

Mira kâğıt gibi derisiyle parmak eklemlerimi sıyırdı. Ölümsüz olmasına rağmen on beşinci yüzyılda İtalya'da doğmuştu. Altı yüz yıl vücuduna çok zarar vermişti. "Celeste, burası hâlâ senin evin. Eğer paylaşmak istemezsen sana tek kişilik bir yatak odası bulabilirim."

Loncaya giren iki kızdan kahkahalar yükseldi. İçlerinden biri beni görünce gözlerini kırıştırdı, sonra da hâlâ iki büklüm olan arkadaşına gizlice dirsek attı. Kız anında ayıldı. Hızla yanımızdan geçerken, ikisi de omuzlarının üzerinden baktı ve sonra, sessiz de olsa, adımın fısıldandığını duydum.

Hayır. Artık burada yaşayamazdım. Dedikodulara maruz kalamazdım ya da herkesin beni aşağıladığı bir kafir gibi bakılamazdım. Bunu Mira'ya açıklamak yerine, en az onun kadar doğru olan başka bir bahane kullandım.

"Burada kalırsam Naya'yla karşılaşacağım. Gerçeği gizlesem bile, eninde sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır."

Mira dudaklarını büzdü.

Döndüm ve ön kapıya doğru ilerledim, bavulumun tekerlekleri parlatılmış taşın üzerinde fısıldıyordu. Ayrılmadan önce, "Viyana Loncası'nın kafeteryasının çok güzel bir tavanı var," diye seslendim.

Alay etti, bu da dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Bir an oyalandı ama sonuncusu gibi soldu. Geldiğimde

Yarım saat sonra eve d ö n d ü ğ ü m d e dağınık yatağımı
görünce dudaklarımın nasıl büküldüğünü merak ettim.

I Geceyi Mimi'nin eski odasında geçirdim, Asher kokmayan çarşafların arasına kıvrıldım ve o kadar yorgun uyandım ki uyuyup uyumadığımı merak ettim

hiç. Zihnim bulanıktı, kalktım ve yatak odama geri dönmek zorunda kalmamak için bavulumdan kıyafetlerimi seçtim. Eninde sonunda Asher'la paylaştığım alanla yüzleşmek zorunda kalacaktım ama bu sabah kendimi yeterince cesur hissetmiyordum, tıpkı kahve makinemin düğmesine basacak kadar cesur hissetmediğim gibi.

Aptalca. Çok aptalca.

Girişteki dolaptan kalın bir fular çıkarıp boynuma doladım, parmaklarım bordo iplikte titriyordu, sonra bomber ceketimi kalın bir kış ceketiyile değiştirdim. Yine de titredim çünkü hiçbir kumaş ya da yalıtım kalpleri ve kemikleri ısıtamazdı.

Bir Uber çağırdım ve Ophelia'nın Brooklyn'deki adresini girdim. Beni kahverengi taş binasına götürdüğü anda, Mira'nın kadının anlayışlı olması konusunda ne demek istediğini anladım. Bazı kolay görevler almıştım ama bu seferki hile yapmak gibiydi. Üniversite öğrencilerinin kolay kredi almak için aldıkları derslerden biri gibi.

Yeni bir terapi türünü pazarlayan bir uzman gibi davrandıktan sonra, tuvaletini kullanmak için izin istedim ve

Kanatlarımın görüntüsünden hala nefret etsem de, onları büyüyle ortaya çıkardım.

Başarılı olup olmadığımı anlayabileceğimi düşünmüştüm ama dünkü tüyler hâlâ o kadar kabarıktı ki yeni çıkanları bir gün öncekilerden ayırt edemiyordum. Her ihtimale karşı, bana eşlik etmekten çok memnun görünen Ophelia ile bir saat daha geçirdim. Sıralama sistemimiz ne kadar da tuhaftı... Bu kadına bu kadar yüksek bir puan vermeleri.

Bazıları göksel ölçeklerin yanılmaz olduğunu iddia ediyordu, ama Ophelia . . . Jarod ... sistemimizin kusurları olduğunu kanıtladılar.

Ophelia'nın evinden ayrıldıktan sonra loncaya doğru yola koyuldum. Naya'yı bulup kollarıma almak istesem de, onun dokunuşu beni çökmüş bir tüy gibi parçalayacak ve Viyana'da geçirdiğim gecenin tüm nefret dolu anılarıyla dolduracaktı.

Mesafemi korumak bir seçim değildi; bir zorunluluktu. Onun ve benim hatırım için.

Ön büroya uğradım ve eski görgü kuralları profesörüm Ophan Greer'den Mira'ya geldiğimi haber vermesini rica ettim. Yaşlı meslektaşından ne istediğimi sormadı, sadece bana içten bir gülümseme sundu ve beni kanatları altına alan kadını aramak üzere avluya doğru yola çıktı.

Beklerken serçelerin tembel uçuşlarını takip ettim, gökkuşağı kanatlarını açmalarını izledim. Tüm tüylerimizle birlikte doğmak. On yılın cömert bir süre olduğunu ve kazandığımız her tüyün gerçek bir ödül olduğunu kabul ediyorum ama yine de kendimi, şehir güvercinlerini kışkandığım gibi loncaların kuş hayvanlarını kışkanırken buldum.

Çevresel görüşümde kırmızı tüyler belirdi. Serçelerden uzaklaştım ve Mira'nın yıpranmış bakışlarıyla karşılaştım.

İçimi çekerek ona doğru ilerledim. "Sanırım Ophelia ile işim bitti."

"Gidip kontrol edelim."

Sıralama Odası'na doğru yan yana yürüdük. The Trap'te karşılaştığım verity fletching

bir holo-ranker'ın önünde duruyordu. Uzun kahverengi buklelelerinden birini parmağına dolayarak, tek kelime etmeden Mira ve benim bir holo-ranker'a yaklaşmamızı izledi.

Avucumu panele bastırdım ve önce puanımı kontrol ettim. Gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu: 601.

"Güzel. Şimdi Harold Newman'ı ara," diye fısıldadı Ophan Mira.

Panelde ismini takip ettim. Açıkçası o kadar da cazip olmayan bir skorla birlikte kel bir adam belirdi: 8. "Daha yüksek puan alan var mı?"

"Çabuk olacak."

İçimi çektim ve tam panele basmak üzereydim ki altın uçlu mavi tüyleri olan esmer kadın ağzından "Milo Jenkins" diye kaçırdı.

Hem Ophan Mira hem de ben ona bakmak için döndüğümüzde kızardı ve sesini düzeltti. "Yüksek skorcular bulmaya çalıştığınızı duydum. Milo Jenkins otuz bir tüy değerinde." Elini oynadığı saç tutamından çekti. "Hafta başında onunla çalışmaya başladım. O ... olgunlaşmış. Adının izini sürün."

Ben de öyle yaptım. Mira'nın önerdiği yaşlı adamın yerine mohawk saçlı ve derisinden çok piercingleri olan genç bir adamın yüzü belirdi. Adamın sabıka kaydına baktı. "Hâlâ onunla anlaşman var, Fletching Liv."

"Biliyorum. Ama Celeste görevi devralmak isterse, ondan izin alırım."

Belki de zihnim karmakarışık ve ağırlı olduğu için ne teklif ettiğini hemen kavrayamadım ama sonra içime işledi ve dudaklarım sık bir nefesin etrafında ayrıldı. "Bütün ayak işlerini sen yaptın Liv. Ödülü hak ediyorsun."

Parmaklarını kot giysili kalçalarına doğru sıktı. "Önümde dört yıl var."

"Çok cömertsin Fletching." Bana doğru dönerken Ophan Mira'nın keskin sesi sıcak havayı kesti.

"Onun görevini gasp etmek doğru gelmiyor," diye mırıldandım. "Bu durumla ilgili doğru olmayan pek çok şey var Celeste,

O yüzden Liv'in teklifini kabul edin." Sanki bir limonu ısırmış gibi ağzının etrafındaki deride kırısklıklar oluştu.

Liv'in sesi odada yankılandı, "Bana ne zaman olduğunu söyle."

Mira elini omzuma koydu ve ceketimin kalın kabarık kumaşının içinden bile ince parmaklarının ezildiğini hissettim. "Kaybedecek vaktin yok."

İçimi çektim ve avucumu cam panelin üzerine koydum. "Ben hazırım."

Liv'in holo-ranker'ı çaldığında avucumu cama bastırdım ve kelimeler belirdi: GUILD 24'TEN CELESTE'YE ATANDI Milo'nun yüzünde bir damga gibi belirdi.

Adıma ve lonca numarama bakarken, "Günahının ne olduğunu bile bilmiyorum" dedim.

"Günahlar." Liv taburesinin üzerinde dönüyordu, mavi-altın kanatları vücudunu çevreliyordu.

Mira ayağa kalktı. "Ben sizi yalnız bırakayım. Bitirdiğinizi hissettiğinizde geri gelin ve Harold'a imza atın. Çok değerli olmadığını biliyorum ama fazla zaman almayacağı konusunda garanti aldım."

Koluna dokundum. "Teşekkür ederim, Ophan."

Hayatımda duyduğum en yumuşak ses tonuyla mırıldandı: "Naya'yı korumak istediğini biliyorum ama dün gece kendi başına gitmene izin vermem ..." Bakışları, holo-ranker'ında günahkârlar arasında gezinmekle meşgul olan Liv'e kaydı. "Fikrini değiştirirsen diye senin için bir oda hazırlattım. Otuz numara. Tek kişilik ve kanatların tamamlanana kadar boş kalacak," diye mırıldandıktan sonra sürgülü kapıdan çıkıp beni Liv'le yalnız bıraktı.

Liv, bana günahkarını hiç sormadan hediye etmişti.

3D projeksiyondan gelen ışık, güzel kanatlarının altın uçlarına takıldı.

Huh. Verity kanatlarını ne zaman güzel bulmaya başladım?

Asher'dan beri. Cevap kalbime bir yumruk gibi indi.

Holo-ranker'ımı kapattım ve odaya geçtim. Onunkinin yanındaki koltuğa tırmanarak, "Ophelia Simmons'ı ıslah ettin mi?" diye sordum.

Gözbebekleri büyüdü ve neredeyse tam bir dakika süren sessizliğin ardından başını salladı. Holo-ranker'ına başımı salladım ve o da eski günahkârımın adını takip etti. Günümün büyük bir kısmını birlikte geçirdiğim kadın, tüm kabarık lavanta ihtişamıyla göründü, puanı bir puan daha düşüktü.

"Onu al."

Liv, Ophelia'nın kartına bakmadan avucunu cam panele bastırdı ve Leigh'in bana hoş günahkârlar tavsiye ettiği onca zamanı hatırladığım için kalbim çarptı.

Ophelia'nın suçunu ve benim ne yaptığımı açıkladıktan sonra ondan bana Milo'yu anlatmasını istedim. Geçici gülümsemelerle yollarımızı ayırdık. Bir arkadaş arayışında değildim, özellikle de yıllarca görmeyeceğim bir arkadaş, ama belki de tamamen hor görülmediğimi bilmek güzeldi. Yine de insanlar anlamadıkları şeylerden hoşlanmazlar ve benim kanatlarımdan vazgeçme kararımı da anlamamışlardı. Göksel vagonun tepesine tekrar tırmandığıma göre artık bir muamma değildim.

Yeşil kapı arkamdan kapanırken, bir daha döndüğümde kalmak için mi döndüğümü merak ettim çünkü Asher kokan dağınık bir yataktan başka insan dünyasında neyim kalmıştı ki?

A Milo'nun, hepsi de sahte sanat işine katkıda bulunan diğer altı mücadeleci sanatçıyla paylaştığı tuğla çatı katında geçirdiği bütün bir öğleden sonra Milo'nun yaptığı gibi, şehir merkezine geri döndüm. Stanley bana bir teslimat aldığımı söyledi, ki bunu yapmak için en ufak bir eğilimi bile yoktu. Arka odadan çıkardıktan sonra, onunla ne kadar gurur duyduğumu söyledim.

Sandık uzun ve genişti ama hem onun hem de benim asansöre sığmamızı sağlayacak kadar da inceydi. Çatı katına doğru yükselirken, bu sezon hangi futbol takımını tuttuğumu sordu. Superbowl'dan bahsetmesi tüylerimi diken diken etti. Geçen yılki maçı Leon ve Jase'le birlikte The Trap'te izlemiştim.

İnsan dünyasında gerçekten kimsem kalmadığının farkına varmak, lonca dışında ne inşa ettiğimi düşündüğümü merak etmeme neden oldu. Cesaret kırıcı cevap şuydu: hiçbir şey. Elbette pek çok şey öğrenmiş ve deneyimlemiştim ama bunların hepsi yanımda götüreceğim şeylerdi. Arkamda hiçbir şey bırakmayacaktım... Paris kanalizasyon sistemine sıkışmış ya da Hudson'ın bulanık sularının üzerinde yüzen mor tüyler dışında.

Stanley sandığı mutfağımın süpürgeliğine yerleştirdikten sonra avuçlarını ovuşturdu. "Açmak için yardım ister misin?"

Bayan Moreau?"

Kutudan çıkarma heyecanını gizleyen gözlerindeki parıltı başımı sallamama neden oldu. Mutfak bıçaklarımdan birini kullanarak ahşabı açtı.

İçeride ne olduğunu görünce donup kaldım; şehrimizin ayetlerden oluşan silüetini.

Stanley resimle benim yüzüm arasına baktı. "İyi misin? .
. iyi misin?"

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım, bu yüzden sulu bir gülümseme yaydım, bu da zavallı adamın sanki bana sarılmak ya da mendil vermek istiyormuş ama ikisinin de hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi etrafında dönmesine neden oldu. Bu gariplik apartmandaki tüm havayı boğmadan önce cüzdanımdan bir yirmilik çıkardım ve ona uzattım. Elim o kadar titriyordu ki yeşil banknot sallanıyordu.

Başını iki yana salladı. "Sadece işimi yapıyorum." "Lütfen," diye mırıldandım.

Yirmiliği pantolonunun cebine soktu, sonra da sandığı çıkarmayı teklif etti.

Yalnız kaldığımda sanat eserinin önünde diz çöktüm. Üzerinde herhangi bir not olmamasına rağmen, bunun Asher'dan bir hediye olduğunu biliyordum. Muhtemelen galeri sahibiyle konuşmaya gitmesinin nedeni de buydu. Evrenimiz ne kadar acımasızdı? Bana en güçsüz olduğum anda kaybettiğim adamı hatırlatan bir şey gönderiyordu.

Parmak ucumu metnin satırlarında gezdirdim, kelimeler bulanıklaştı ve yazın zirvesinde, sıcaklık üç haneli rakamlara ulaştığında ve beton buharlaştığında şehir gibi sallanmaya başladı. Eğer şanslıysam, New York'ta bir daha asla yaz geçiremeyecektim.

En azından bu yüzyılda değil.

Kalbim yanaklarıma bir gülümseme bastıramayacak kadar parçalanmış hissediyordu. Gözyaşlarımı avuçlarımla silerken, sonunda yaşam düzenlemelerim hakkında kararımı verdim.

Kendimi topladım ve toparlandım.

Bir saat sonra, sadece bir bavul ve yeni tablomla

loncanın önüne geldim. Onu Elysium'a götüremezdim,

ama bunu loncanın içinde saklayabilirdim. Elbette bu bana Ophan Mira'nın kaşlarını kaldırıp buruşturmasını kazandıracaktı - fletching'lerin yatak odalarını maddi şeylerle, özellikle de insan dünyasından topladıklarıyla süslememeleri gerekiyordu - ama onu sıcak, canlı parmaklarımdan koparmaya kimsenin cesaret edemeyeceğini biliyordum.

Beklediğim gibi, atriyumdan geçip koridordan aşağıya, üzerinde otuz rakamı bulunan kapıya doğru ilerlerken şaşkın bakışlardan payıma düşeni aldım. Kapıyı iterek açtım ve ne bekleyeceğimi tam olarak bilmeme rağmen -kuvars duvarlar ve zemin, sahte Elysian gökyüzüne bakan kubbeli bir cam tavan, yine kuvarsdan yontulmuş bir komodinin yanına sıkıştırılmış bir kraliçe yatak ve ... yapılmış bitişik bir banyo.

. davul sesi ... göksel beyaz taş - kalbim küçük bir rahatlama hissi verdi. Kendim de dahil olmak üzere her şey değişmişti ama bu değişmemiştir.

Kapılar tıkırdayarak açılıp kapanıyor, ardından hareketli konuşmalar ve yavaş ayak sesleri geliyordu. Dairemin göz kamaştırıcı sessizliği ve boşluğundan sonra bu gürültüden memnundum. Akranlarım açık kapımın önünden geçerken konuşmalar azaldı ve ben onlara gülümsediğimde tamamen kesildi. Bodur melez kanatları olan, dik durmakta zorlanan bir meleğin böylesine korku uyandırabileceği kimin aklına gelirdi?

Tablomu yatağın yanındaki duvara yasladım, sonra bavulumun fermuarını açtım ve önce Naya'nın mor tüy tablosunu ve papağan resmini, sonra da altındaki kıyafetleri ve ayakkabıları çıkardım. İç çamaşırlarımı daha yeni çekmeceye atmıştım ki odamda bir kol ve dalgalı sarı saç telaşı patlak verdi.

"Celeste!" Naya kendini bana doğru fırlattı, neredeyse beni deviriyordu. "İki kızın senin burada olduğunu söylediğini duydum ve-"

"Fletching Naya!" Pippa nefes nefese kapımın pervazına yaslandı. "Öylece kaçıp gidemezsin."

Dudağını ısırarak ve yüzünde derin bir kızarıklık beliren Naya'ya yeniden sarıldım. "Üzgünüm Ophan, ama Celeste'yi

görmek istedim."

Naya'nın saçındaki bir tutamı düzeltirken bakışlarım Pippa'nın endişeli bakışlarıyla buluştu. "Yatmadan önce onu geri getireceğim."

"Hayır!" Naya kara gözlerini bana doğru çevirdi. "Seninle kalmak istiyorum. Lütfen." Minik elleriyle çenemi kavradı. "Apa gelmediği sürece ..."

Şişen ve küçülen ama asla yok olmayan yumru o kadar büyüdü ki yutkunmakta zorlandım. "Belki bu gece benimle kalabilirsin. Eğer Ophan Pippa için sorun olmazsa tabii."

Pippa sanki dört yaşında bir çocuğu kovalamak yerine olimpik bir koşu yapmış gibi nefes nefese kaldı. "Mira'ya sormam gerek ama"-bir yutkunma daha
-"ama belki-"

"Bu gece Naya'nın bana eşlik etmesini gerçekten çok isterim."

"Tamam." Pippa ellerini uzun kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. "Tamam. Ben gidip Mira'ya burada olduğunu ve Naya'nın bu gece seninle kalacağını haber vereyim."

"Evet!" Naya kapı kapandığı anda yumruğunu sıktı.

Güldüm ve sonra onun sıcak, süt gibi yanağına bir öpücük kondurdum. Asher'ın değildi ama yine de bir şekilde ondan bir parça gibi hissettiriyordu. Göz kapaklarım karıncalanmaya başladığında, yanağımı başının yan tarafına bastırdım ve ona sıkıca sarıldım, böylece gözyaşlarının parıltısını yakalayamayacaktı. Sonra göz kapaklarımı kapattım ve kederim yatışana kadar nefes aldım.

Kendimi konuşacak kadar güçlü hissettiğimde, "Sana bahsettiğim tabloyu hatırlıyor musun? Birlikte yapmamızı istediğim resmi?"

Geri çekildi ve iri gözleri yüzümde gezindi. "Evet."

"Ben getirdim." Başımı yaslandığı duvara doğru eğdim, sonra onu terlikli ayaklarının üzerine yatırdım.

Bir adım attı ve öyle bir dikkatle inceledi ki yüzünde küçük kırışıklıklar oluştu. "Ne yazıyor?"

Yanına çömeldim. Doğru, henüz okuyamıyor.
Bu yüzden ona uzun şiiri okudum, birkaç kez tökezledim,
değil

Çünkü karalama belirsizdi, ama hatıraları canlandırıyordu.

İşim bittiğinde Naya kolunu boynuma doladı. "Bu seni neden üzüyor?"

Gözlerimi Chrysler binasının tepesindeki anteni şekillendiren aşk kelimesinden ayırmadan, "Çünkü onu bana baban verdi," dedim.

"Ama Apa'yı seviyorsun, o yüzden bu seni mutlu etmeli." Yutkundum.

"Peki neden ağlıyorsun?"

"Çünkü yakında onu geride bırakmak zorunda kalacağım. Onu Elysium'a götüremem."

"Kanallar çok aptal."

"Gerçekten öyleler."

"Evine hoş geldin, Fletching." Mira kapımı açmıştı ve kapı aralığında duruyordu, parlayan kuvars kıpkırmızı kanatlarının kenarlarını aydınlatıyordu. "Naya'nın bu gece seninle kalacağını duydum. Bu anlaşmadan memnun musun?"

Bana bir çıkış yolu gösterdiğini anlayarak gülümsedim. "Bunun lonca kurallarına aykırı olduğunu biliyorum ama Naya'nın benimle kalmasını çok isterim."

Bir süre sonra Mira çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

"Ah . .

. loncanın yönergeleri. Güncellenmeleri gerekiyor."

Bu imalar Naya'nın kafasının üzerinden geçti ama benimkinin üzerinden geçmedi. Değişim gerçekleşiyordu. En tepede, bir başmeleğin kökleşmiş değerlerine karşı çıkmasıyla başlamış ve tabana yayılmıştı. Tabandaki sarsıntı güç piramidini çatlatacak kadar güçlü mü olacaktı, yoksa sistemimiz Elysian kuvarsı kadar yıkılmaz mıydı?

Mira'nın bakışları tabloya kaydı. Onaylamadıysa da belli etmedi. "Çok geç yatmayın. Sabah ikinizin de yapacak çok işi var."

Naya inledi.

"Tarih dersimle başlıyorum, Fletching Naya." Bir inilti daha.

Gamzelerim yanaklarımı oydu. "Tarih benim favorimdi." Sahnede fısıldayarak ekledim, "Ama Ophan Mira'nın bilmesine izin vermeyin yoksa kanatları şişer."

Naya son derece alçak bir sesle, "Neden kabarcaklar?" diye sordu.

Mira öyle bir homurdandı ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm, ama gözleri parlıyordu, belki de sert profesör böyle bir ses çıkarmıştı. "İkinizi fısıldaşmalarınızla baş başa bırakıyorum ama Naya kafeteryadaki tavan penceresini boyamak gibi kışkırtıcı bir fikirle bana gelirse, bunun nereden çıktığını bilirim."

Sırıttım.

Mira mantıklı tırnaklarını -boyasız ve kısa- taş kapı çerçevesine vurdu, sonra mantıklı topuklarını -kısa ve kare- çevirdi ve beni Naya ve yarının biraz daha parlak olacağı hissiyle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Burada hâlâ batmakta olduğumu sanıyordum ama belki de dibe vurmuştum ve yavaş yavaş yukarı doğru sürükleniyordum. Bakışlarımı cam kubbenin ötesindeki karanlık gökyüzüne kaldırdım, Asher'ın baktığı gökyüzünün bir yansımasıydı bu.

Geliyorum, neshahadzaleh.

T Güneş, Dünya ve Elysium'un etrafında otuz kez döndü ve her ne kadar iki yüz seksen yedi yeni tüyün doğuşuna da tanıklık etti.

Ruhumun yarısına katılmaya yüz on sekiz tüy uzaktaydım.

Tobias aracılığıyla haber gönderen bir ruh yarısı. Viyanalı verity bu işe karışmayacağına söz vermiş olsa da, Asher'ı Elysium'a kilitlemelerinden iki gün sonra Tobias neredeyse her gün göksel başkente gitmiş ve Mira'yı loncalar arası sistem üzerinden sık sık aramıştı. Asher uslu duruyordu ve Göksel Sıralama Odası'ndaki ilerleyişimi takip ediyordu. Hâlâ Yedi'nin görevdeki bir üyesiydi ama artık aktif bir üye değildi. Referandumlar ve günlük kararlar onun katkısı veya oyu olmadan gerçekleştiriliyordu. Tobias'a göre, Claire onun Konsey'den çıkarılmasını istiyordu ama başmelekler yaptığı ihlalin onu görevden almak için yeterince ciddi bir neden olmadığını söylemişlerdi. Bencilce, onun artık bir seraphim olmamasını diledim ama sonra Naya'ya baktım ve konumunu korumak için ihtiyaç duyduğu tüm nedenleri hatırladım.

Babasının yokluğu çocuğa zarar vermeye başlamıştı. Gözleri daha az parlak, gülümsemeleri daha seyrekti,

Enerjisi daha az baş döndürücüydü. Sarı yelesi bile bir şekilde daha uysal görünüyordu. Sanki bir ay içinde ruhunun gerçek yaşını yakalamış gibiydi. Onu görevlerimin arasında bulduğumda hala gülümsüyor ya da yanağını öpüyordu ama hüzün sonbahar havasındaki soğukluk gibi ona yapışmıştı.

"O benim öğrencim. Benim sorumluluğumda." Mira'nın sesi dikkatimi çamur ve ölü yapraklardan arındırmaya çalıştığım botlarımdan çekti. "Loncamın etrafında dolaşp fletchinglerimi köşeye sıkıştırıramazsın!"

Mira'nın titreyen kırmızı kanatlarının arkasından iğrenç bir yüz belirdi. Sadece rüzgâr ya da güçlü duygular kanatları titretme gücüne sahipti. Avlunun sonsuza dek ılık olan havasında bir esinti bile olmadığına göre, tarih profesörümün iyice öfkelenmiş olduğunu tahmin ediyordum.

Bir günde üç görev üstlenmiş olmanın verdiği yorgunluk buharlaştı ve içime enerji doldu. "Eliza kimi köşeye sıkıştırdı, Ophan?"

"Ish Eliza." Rütbeli, unvanını ısırarak söyledi.

Onu sert bir gülümsemeyle bile memnun etmedim. "Rütbeliyi kim köşeye sıkıştırdı?" Bildiğimi hissediyordum ama bugünün sıkı çalışmasını mahvedecek bir şey yapmadan ya da söylemeden önce teyit etmek istedim.

"Naya," dedi Mira.

Bu sefer İshim'e baktım. "Peki neden bir çocuğu köşeye sıkıştırdın?"

Eliza sivri çenesini kaldırdı. "Bu seni ilgilendirmez, Fletching."

"Babasını hayatından çıkardığınıza göre Naya artık daha çok beni ilgilendiriyor." Parmaklarımı iki yanıma kıvrarak ona doğru bir adım attım.

Boyu birkaç santim daha uzun olmasına ve tüyleri parıldamasına rağmen geri çekildi.

Bir el ön koluma indi ve beni rahatlattı. "Odana git, Fletching." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Mira sert bir şekilde "Şimdi" diye ekledi.

Eliza'ya ters ters bakarak bana söyleneni yaptım, ama kendimi ishim'in tüylerini avuç avuç koparıırken hayal etmeden değil. Ve evet, bu fantezi benimkilerden birine mal oldu ve Mira'nın zaten ekşi olan yüz ifadesini biraz daha sertleştirdi, ama lanet olsun ki bıçak gibi saplanan acıya değmedi.

Yatak odam yerine Naya'yı aramaya koyuldum ve onu çocuk oyun odasının bir köşesinde, renkli kitaplarla dolu kuvars rafların arkasında Ophan Pippa'nın yanında buldum. Onlara ulaştığımda, çocuk sorumlusu bana endişeli bir bakış attı ama çömeldiği yerden kalkıp kapının yanında nöbet tutmaya gitti.

Naya'nın önüne düştüm. "Hey, küçük melek."

Naya başını diz kapaklarından kaldırdı, gözleri o kadar kırmızıydı ki irisleri koyu kahverengi yerine altın renginde görünüyordu.

"Bana ne olduğunu anlat. O rütbeli ne yaptı?"

Dudakları titredi ve yeni gözyaşları lekeli yanaklarından aşağı süzüldü. "Bana Apa'nın başının belada olduğunu söyledi. Bazı sorularını yanıtlarsam onu beladan kurtarabileceğimi söyledi."

Kalp atışlarım uzun ve kesintisiz bir çınlamaya dönüştü. "Ne sorusu?"

"Lee'yi tanıyıp tanımadığımı sordu."

Sıcak ve soğuk dalgalar halinde içime çarptı. Lee mi? Leigh mi demek istedi? Arkadaşımın adını onun tercih ettiği şekilde telaffuz eden insanlar nadirdi: Ley.

"Peki sen ne dedin tatlım?"

Burnunu koluna sildi. "Lee diye birini tanımadığımı söyledim."

İsmi farklı telaffuz ettiğini hatırlayıp hatırlamadığını sormadım, hatırlayabileceğinden korktum ve bunun bir anıyı canlandıracağından daha da çok korktum.

"Ve sonra Paris'i sevip sevmediğimi sordu." Naya sustu ve ben de onu kucağıma çektim. "Paris'i sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Nereden bilebilirsin ki? Hiç gitmedin ki."

Başının yan tarafını göğsüme bastırdı. Kumaş katmanlarına rağmen, artık öfkeli olan nabzımı duyamadığımı umuyordum.

"Ve sonra bana"- yavaşça nefes aldı-"Jarod Adler'ı hâlâ sevip sevmediğimi sordu."

İçimde patlamak üzere olan bir gayzer olmasına rağmen sakinliğimi korudum. "Bu aptalca bir soru. Jarod adında bir çocuk tanımıyorsun." Sesim hissettiğim kadar boğuk mu çıkmıştı?

Bir titreme küçük bedenini sarstı.

"Naya?" Elimi kambur omurgasında aşağı yukarı gezdirmeyi bıraktım. "İşim'e ne söyledin?"

"Ona sevdiğim tek erkeğin Apa olduğunu söyledim."

Aferin kızıma.

"Jarod kim, Celeste?"

"Hiç kimse, tatlım."

"Kimse değilse neden onun adı kalbimi acıtıyor?" Yanağını kaydırıp ve gözyaşlarıyla o kadar kayganlaşmıştı ki, sürtünme gıcırdamasına neden oldu.

"Belki de onun hakkında üzücü bir hikaye okumuşsundur?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Okumayı bilmiyorum."

"Demek istediğim, belki de Ophan Pippa sana Jarod adında bir çocuk hakkında bir hikâye okumuştur?" İçim parçalanıyormuş gibi hissetsem de gülümsedim. "Rütbeliye kalbinin acıdığını söylemedin, değil mi?"

Naya alnındaki bir tutam saçı itti. "Sen mi yaptın?"

"Ophan Pippa yalan söylemenin çok kötü olduğunu söylüyor."

Oh . . . hayır . . .

Naya burnunu çekti. "Yanlış bir şey mi yaptım? Sadece Apa'ya yardım etmek istedim." Dudakları titredi. "Benim yüzümden başı belada mı?"

"Hayır, Naya." Gözyaşlarının bir kısmını başparmağımla süpürdüm. "Benim yüzümden başı belada."

"Sen mi?"

Acı bir gülümseme ağzımı buruşturdu. "Seraph Claire onun benim kanatlarım yerine kendi işine konsantre olmasını istiyor."

"Fletching Celeste!" Mira'nın sert sesi oyun odasında gürledi. "Bir kelime."

"Tanrım. . . Ben sağır değilim," diye mırıldandım ve Naya'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Alnından öptüm, sonra onu yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Mira başını koridora doğru eğdi ve ben de onu takip ettim. "Tüyleri kaybetmeye değil, kazanmaya ihtiyacın var."

Sitemi iyi bir yerden geliyordu ama gerçekten mi? "Eliza kocaman bir kış deliği."

Keskin bir nefes aldı ve kalçalarımın etrafındaki havaya baktı.

"Sakin ol, Ophan. Bu tanımlama bana hiç tüy kaybettirmiyor. Denendi ve test edildi."

Omuzları doksan derecelik açılarla duruyordu. Hiç eğlenmiyordu. "Seraph Claire'in öğleden sonrasını nerede geçirdiğini biliyor musun?" Durakladı. "Viyana'da."

Ben de artık eğlenmiyordum.

Mira iç çekti. "Tobias endişelenmememiz gerektiğini söylüyor. Adam başmeleğe hiçbir şey vermemiş."

Kendi sesimin tonunu düşürerek fısıldadım, "Belki de söylememiştir ama Naya Eliza'ya Jarod isminin kalbini acıttığını söylemiş."

"O dört yaşında ve son derece hassas. Pek çok şey kalbini acıtıyor."

"Claire biliyor, Ophan! Eğer bilseydi etrafta dolanmazdı."

"Şüpheleniyor ama bilmiyor," diye tısladı. "Kimse bilmiyor."

"Biliyorsun."

"Şüpheleniyorum. Ama emin olun, şüpheler Yedi'nin mahkemesinde kabul edilemez."

Dudağımı ısırdım. Belki şüpheler kabul edilebilir değildi ama Claire'in araştırmasını teşvik edecekti ve bir noktada sağlam kanıtlar bulması kaçınılmazdı. Kabul edilebilir

kanıtlar.

"Eve!" Nefesim kesildi. Tüm kusurlarına rağmen Leigh'i sevmiştii ve aşk güçlü bir silahtı.

"Peki ya başmeleğin kızı?" Mira sordu.

"Onunla konuşmalısın. O Leigh'in en iyi arkadaşıydı. O-"

"Hayır!" Ten rengi kanatları gibi kıpkırmızı oldu. "Kesinlikle olmaz! Sen aklını mı kaçırdın, Fletching?" Bakışları arkamdaki bir şeye kayarken aniden ağzı kapandı.

Birisi.

Naya.

"Pippa!" Mira çığlık attı. "Lütfen işini yap."

"Üzgünüm, Mira." Pippa kapı aralığından Naya'yı ikna etti.

Kapı kapandıktan sonra, "Endişelenmen gereken tek şey kanatların. Elysium'a ne kadar çabuk gidersen, babasını o kadar çabuk geri alır."

Oyun odasının kapalı kapısına baktım, nabzım nihayet sakinleşmişti. Rahatladığım için değil, Mira haklı olduğu için; ne kadar çabuk yükselirsem, Asher o kadar çabuk tekrar seyahat edebilecekti. Adrenalinin etkisiyle döndüm ve Sıralama Odası'na doğru ilerledim. Profil üstüne profil taradım, tek haneli rakamlar çift haneli rakamlara dönüştü. Çok düşük. Hepsi çok düşüktü.

Nefesimi tutarak kaydırmayı bıraktım ve ezberlediğim bir ismin izini sürdüm, sonra da avucumu holo-ranker'ın camına dayadım.

Leigh bir Üçlü'ye dönüşmüştü ve Seraph Claire'in kocası da öyle. Eksik olan motivasyonum olmadığından, başarısız olmam için tek bir neden bile göremiyordum.

Barbara Hudson. Hudson & Mintz'de avukat. 100.

İşte geliyorum.

A Rüyalardan çok kâbuslarla geçen bir gecenin ardından, yeşilimsi maviye boyanmış dar, tuğla bir konağın önüne vardım.

Tozlu bir müzik dükkânı ile sarkık klima üniteleri olan bir apartmanın arasına sıkışmıştı. Boş kahve fincanımı bir çöp kutusuna attım, parmaklarımdaki çörek kırıntılarını sildim ve Hudson & Mintz, Aile Hukuku yazan altın levhanın altındaki kapı zilini çaldım.

Bu Triple ve tek haneli puanı olan genç bir avukat olan ortağı için gösterişli yüksek binalar yoktu. Düşük notunu gözümün önüne getirdiğimde, ortağı bu kadar iyiye o kadar da kötü olamayacağına karar verdim.

Kapıyı şık lacivert elbisesi, topuklu ayakkabıları ve gri saçlarıyla bir kadın açtı. Bana bakarken çift odaklı gözlükleri burnunun ucuna doğru kaydı. "Hudson ve Mintz'e hoş geldiniz. Randevunuz var mı?"

"Bilmiyorum, ama gerçekten zor durumdayım. Görünüşe göre Bayan Hudson bana yardım edebilir."

"Bayan Hudson'ın gelmesine daha bir saat var ve programı çok yoğun, ama bekleme salonunda oturabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Beni güvenli seksten evlat edinmeye ve alerji burun spreylerine kadar çeşitli broşürlerle kaplı büyük bir cam masanın bulunduğu krem rengi küçük ve rahat bir bekleme alanına götürdü.

Sekreter odadan çıktı ve bir süre sonra elinde plastik bir pano ile geri döndü. "Lütfen bu formu doldurur musunuz?"

Teklif edilen panoyu aldım ve iki sayfalık anketi okudum.

Yaşlı kadın bir süre beni izledikten sonra doldurduğum formu koridorun karşısındaki ofisine getirmemi söyledi. Sorular biraz tuhaftı ama alarm zillerini çaldıracak cinsten değildi: Kirli bomba yapabilir misiniz? ya da 1'den 10'a kadar bir ölçekte, işkence görmek hakkında ne hissedersiniz?

Daha çok şu şekildeydi: Elinizde hala yaşayan akrabalarınız var mı? Şu anda bir ilişkiniz var mı? Sevdiğiniz biriyle en son ne zaman görüştünüz? Uyuşturucu kullanıyor musunuz? Şu anda hamile misiniz? Sizi neden ücretsiz olarak kabul etmeliyiz?

Hudson ve Mintz'in yardımseverliği hakkında makaleler okumuştum.

-Müşterilerinin çoğu ya genç kaçaklar ya da kötü evlilikleri olan kadınlardı. Yine de Hudson'ın karanlık bir tarafı olmalıydı. Tahminimce davaları ücretsizmiş gibi davranıyor ama aslında müşterilerine hizmetleri için başka bir şekilde ödeme yaptırıyordu ... yasadışı bir şekilde ... ruhu çok saf olduğu için ortağının bilmediği bir şekilde.

Pusulayı sekretere bıraktığımda, ten rengi kadife pantolon ve yakasında dış macunu lekesi olan mavi gömlek giymiş bir adam binaya girdi. Parmaklarını taranmamış saçlarının arasından geçirerek, sanki yataktan yuvarlanmış ve döşeme tahtalarına çarpmış gibi, bana hızlı ve hafif yıpranmış bir gülümseme attı.

"Günaydın, Griff," dedi sekreter. "Saat dokuzdaki çalışanınız az önce aradı ve on dakika gecikeceğini söyledi."

"Harika." Saçları tekrar gözlerinin içine döküldü. "Harika. Buraya geldiğinde onu içeri gönder." Bana bir kez daha gülümsedi ve sonra merdivenlerden yukarı tırmanarak

Lobi alanı küçük ve sıkışık olduğu için Barbara ve kendisinin ofislerinin olduğu yer olarak hayal edildi.

Koyu renk kot pantolon, beyaz keten gömlek ve kovboy çizimleri giymiş sarışın bir kadın kapıda belirip doldurduğum forma bakana kadar tüm broşürleri baştan sona okumuştum. "Merhaba Celeste. Ben Barbara." Büyükanne gülümsemesi derin kırışıklıkları bastırıyordu. "Maisie randevunuz olmadığını söyledi."

Ayağa kalktım. "Özür dilerim. Ben göremiyorum. Beni hala görebiliyor musun?"

"Az önce bir iptal oldu, sanırım bugün senin şanslı günün. Benimle gel. Ofisimde konuşuruz." Antrenin en ucundaki, banyoya ya da bir dolaba açıldığını düşündüğüm kapıyı işaret etti.

Onu takip ettim. Elbette bir bodruma açılıyordu ama ürkütücü değildi. Tam tersine. Ev gibi bir yerdi, bejler ve kremlerle döşenmişti, parlak bir ışıklandırma ve hukuk kitaplarıyla dolu bir duvar rafı vardı. Sandalyelerden birini işaret etti, sonra kendini masasına yasladı, elleri gevşekçe kenarını kavradı.

"Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?" Yüzü makyajdan ve tırnakları kandan temizlenmişti.

Evet, kontrol ettim. Ne de olsa 400 aydır göksel sistemdeydi. Otuz üç yılın tamamını bir Üçlü olarak geçirmemiş olabilir, ama yine de ...

Paltomu sandalyenin arkasına katladım ve oturdum. "Ücretsiz iş aldığınızı duydum ve bunun bir bedeli olup olmadığını merak ediyordum."

"Yakalamak mı?"

"Zamanınızı hediye etmek çok cömertçe görünüyor ve sanırım sonunda kötü bir sürprizle karşılaşacağımdan endişeleniyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Gizli ücretlerden mi bahsediyorsun?" "Evet." Odanın içinde beyaz toz parçaları ya da para yığınları aradım ama bulamadım. Neden bu kadar

ishim daha açıklayıcı olabilir mi?

"Neden bana hangi konuda yardımına ihtiyacın olduğunu söyleyerek başlamıyorsun?"

"Bir süredir kendi başıma yaşıyordum, ama sonra bir adamla takıldım, ama başı belaya girdi ve eve dönmek zorunda kaldı ve ailesi çok katı, bu yüzden onu kilitlediler ve ben de onu serbest bırakmaya çalışıyorum, ama onlara yalvarmak işe yaramadı, bu yüzden belki yasal işlemlerin onu özgürleştirebileceğini düşündüm."

"Erkek arkadaşın reşit değil mi?" "Hayır."

Ellerini birbirine bağladı, kocaman şişkin yüzüğüyle beni neredeyse kör ediyordu. "O zaman bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değilim."

"Gidecek başka kimsem yok Bayan Hudson."

Masasının üzerine bırakılmış ankete göz attı. "Kimsen yok mu? Yardım edebilecek yakın bir arkadaşın bile mi?"

Başımı salladım, ishim'in yaptığım maskaralığı yalan olarak değerlendirip kanatlarımı koparmamasını umuyordum. Teknik olarak, söylediklerimde doğruluk payı vardı.

İç çekti. "Tamam. Davanız hakkında bir düşüneyim. Eğer benim için doğru olduğuna inanırsam, günün ilerleyen saatlerinde sizi arayacağım." Elini uzattı, ben de sıktım.

Sürekli bir şey olmasını bekliyordum. Korkunç bir şey. Bu kadının neden Üçlü olduğunu açıklayacak bir şey.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı, kapıyı açtı ve sıcak bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile beni gönderdi.

Hudson & Mintz'in önündeki caddede dururken, bir Triple'a imza atmanın verdiği adrenalin azaldı ve ruh halim umutsuzluğa doğru sürüklendi. Ya beni geri aramazsa? Ya da aradıysa ama beni kabul etmeyeceğini söylediyse? Günahkârları okumak her zaman kolay değildi ama hiçbiri beni Barbara Hudson kadar etkilememişti.

Beni reddetse bile tekrar denemeye karar vererek uzaklaşmaya başladım. Belki de doğasının kötü tarafını görmenin anahtarı, onu içinden çıkana kadar kızdırmaktı.

Ben de bekledim, saatlerce mahallede dolaştım, Naya için bir şeyler aldım-renkli kıyafetler,

sevimli sa bantları ve ısıltılı tokalar, altın boynuzlu yumuşacık turkuaz bir tek boynuzlu at ve buna uygun güzel çizimleri ve hikâyeleri olan kitaplar. Telefonum sonunda bilinmeyen bir numarayla çaldığında kitapçının kasasındaydım.

Satın aldıklarımın hepsini tek elime aldım ve telefonu açtım. "Alo?"

"Celeste? Ben Barbara." Bir dakika. "Bunu düşündüm ve bu iş için doğru kişi olacağımı sanmıyorum. Ancak . . ."

Nefesimi tuttum.

"Ortağım Griff son derece zeki ve kendini işine adanmış bir adamdır. Eğer ilgilenirseniz, sizi memnuniyetle ona yönlendiririm. Bunu yapmamı ister misiniz?"

Hayır. Hayır. Ve hayır. Benim istediğim sensin, o değil. "Çok nazıksınız. . . ama bu konuda bir erkekle çalışmak beni rahatlatmıyor."

"Sizi temin ederim ki endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok." Masasının üzerindeki kâğıtlar hışırdadı. "Her neyse, bu akşam altıya kadar ofisimde olacağım. Fikrinizi değıştirirseniz, şirketimizin numarasını geri arayın ve Maisie'den sizi bana bağlamasını isteyin."

Hayal kırıklığı parmaklarımın telefonun etrafında kıvrılmasına neden oldu. "Tamam. Beni geri aradığınız için teşekkür ederim."

Sıra bittiğinde, aldıklarımın üzerine büyük bir paket kavrulmuş fındık attım, ödemeyi yaptım, sonra mavi binaya döndüm ve caddenin karşısındaki verandaya oturdum. Kar yağmaya başladı, tam olarak birikmiyordu, sadece kaldırımı pudra şekeri gibi tozluyordu. Naya'ya aldığım tüm resimli kitapları okudum, arada bir kafamı kaldırıp bakıyordum. Saat beş buçukta sekreter çıktı, birkaç dakika sonra da Griff onu takip etti. Işıklar hala açıktı, bu yüzden Barbara'nın hala orada olduğunu hayal ettim.

Kalalarımındaki karın tozunu aldım ve caddeyi geçtim. Tam zili almak üzereydim ki kapı açıldı ve yağlı siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış bir adam belirdi.

Deri ceketinin fermuarını çekerken bana baktı.
"Yardımcı olabilir miyim?"

"Gitmeden önce Bayan Hudson'la konuşmayı umuyordum."

"O meşgul."

"Sadece bir dakika sürecektir."

İğne büyüklüğündeki gözleri alışveriş çantamdan çıkan kabarık tek boynuzlu ata kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Burada bekle."

"İçeride bekleyebilir miyim? Hava çok soğuk."

Geçmeme izin vermek için kenara çekildi ve bana öyle bir baktı ki, biber gazını yanıma alma basiretini gösterdiğime sevindim.

Geçen sefer beni kurtardığından değil... ama yardımcı olmuştu.

Birazcık.

O bodrum kapısına yöneldikten sonra alışveriş torbalarımı yere bıraktım ve kutuyu çantamdan ceketimin cebine aktardım. Bir dakika sonra günahkarımla geri döndü.

"Celeste." Barbara adımı mıncıkladı, dönmüş olmamdan hoşnut olmadığı belliydi. "Dönmüşsün."

"Ortağınızın danışmanlığını istemiyorum. Sizininki istiyorum, Bayan Hudson."

Bakışları alışveriş torbalarımaya kaydı ve tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. Hayatımda kimse olmadığını söylemişim ama yine de pofuduk oyuncaklar ve çocuk kıyafetleriyle buradaydım.

"Birlikte çalışmanın karşılıklı fayda sağlayacağını düşünüyorum."

Dolabını bana aç. Bana o iskeletleri göster. Gel hadi.

...

Ela gözleri yüzüme döndü. "Ne düşünüyorsun Fred?"

"Onun ne düşündüğü neden bu kadar önemli?" Ben sordum. "Çünkü Fred benim eski kocam."

Eski kocası mı? Barbara hakkında bulduğum pek çok makaleden birinde onun hakkında bir şeyler okuyup okumadığımı hatırlamaya çalıştım ama adı aklıma gelmedi.

Fred başını yana eğdi. "Kaçak gibi görünmüyor."

"Çünkü öyle değil," dedi Barbara. "Ama yakın zamanda yaşayan tek akrabasını kaybetti -Muriel Moreau."

"Beni mi aradın?" İşaret parmağını Mace'in tetiğinin üzerinde kaydırırken dudaklarımı yaladım.

"Kontrol etmediğim birini kabul edeceğimi düşünmüyorsun değil mi?" Başını alışveriş torbalarına doğru eğdi. "Columbia'da okuduğunu ve çocuğun olmadığını da biliyorum. Peki, tüm bu oyuncakların şanslı alıcısı kim?"

Zihnim bana tüylerime ya da bu göreve mal olmayacak bir açıklama bulmak için çabaladı. "Çocukluğumu geçirdiğim yetimhanede büyüyen küçük bir kız." Kendimi bir tüyün yerinden sökölmesine hazırladım. Ama hiç gelmedi.

"Ne kadar yüce gönüllüsünüz."

"Bak, beni ücretsiz olarak kabul etmek zorunda değilsin."

"Seni hiç üstüme almak zorunda değilim." Arkasını döndü ve bodrumdaki ofisine doğru ilerlemeye başladı. "Fred, lütfen kıza çıkışı göster."

"Karanlık işlerinden haberim var ve yardım etmek istiyorum," diye çaresizce ağzımdan kaçırdım.

Durdu, sonra omzunun üzerinden baktı. "Benim karanlık yan işim mi?" Güldü ama sinirime dokunduğunu biliyordum çünkü hafif tiz bir kahkaha attı. Eski sevgilisinin çatık alnından bahsetmiyorum bile. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Eski karısının neyin peşinde olduğunun farkında değil miydi? Ya da belki de biliyordu ve bu yüzden boşanmışlardı.

Kalbim hızlandı, boğazımın kenarını yumrukladı. "Sanırım biliyorsun."

Artık gülmüyordu. "Fred, ara onu." Adam gübreye konan bir sinekten daha hızlı üzerime geliyordu.

"Ben düşman değilim! Sadece yardım etmeye geldim." Ellerini savuşturdum ama iki bileğimi de kocaman, kıllı bir yumruğa kilitledi, sonra ceketimi iterek açtı ve etli

Muhtemelen bir kablo ya da silah arıyordu.

Müdahaleci eli ceketimin ceplerine girdiğinde, kare yüzünde bir gülümseme belirdi. Biber gazımı çıkarıp Barbara'ya fırlattı, sonra çantamı karıştırıp telefonumu çıkardı ve yere bıraktı.

Botunun altındaki camın çıtırtısı beni hırlattı. Oh, eğer melek ateşim olsaydı . . . ona neler yapardım.

"Beni ısırmasan iyi olur." Sırttı, sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendi etrafında döndürerek sırtımı önüne bastırdı. "Çünkü ben de ısırırım." Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdığında tüm vücudumu bir ürperti sardı.

Barbara bana yaklaşırken başımı dik tuttum, görünmez kanat kemiklerimin ağırlığı bana bu iki psikopatın benim için sakladıkları ne olursa olsun güvende olacağımı hatırlatıyordu.

Parmak ucuyla yüzümün şeklini çizdi. "İnsanlar inanılmazdır. Onlara bir çıkış yolu veriyorsunuz ve onlar bunu kabul etmiyorlar."

"Seni dışarı çıkarmadım çünkü dediğin gibi, insanlar inanılmazdır. Korkunç şeyler yapsalar bile değişebiliyorlar."

Başını yana eğdi. "Belki yetenekli ama istekli ...? İşte asıl soru bu."

"Üstünüzü değiştirmek ister misiniz, Bayan Hudson?" "Duruma göre değişir. Ne teklif ediyorsunuz?"

"Kefaret."

Dudakları kıvrıldı ve cildinin kırılganlıklarla dalgalanmasına neden oldu. "Kefaret mi? Ne kadar tatlısın, Celeste Moreau. Tatlı ve çok saf."

Öfkelendim. "Genç olmam saf olduğum anlamına gelmez."

"Saf olmak bir kusur değildir. Tanrım, keşke ben de saf olabilseydim, ama yanlış bir dönüş yaparsınız ve birdenbire, ne kadar doğru dönüş yaparsanız yapın, hendekten çıkamazsınız. O zaman hendekte olmanın tadını çıkarırsınız."

"Seni düştüğün çukurdan çıkarabilirim."

Rahatsız edici derecede yakındı. O kadar yakındı ki öğle yemeğinde sarımsak yemiş olduğunun kokusunu alabiliyordum. "Ama görüyorsun Celeste. Ben hendeğimi seviyorum." Altın yüzüğünün kubbesini çevirerek açtı ve bir iğne parladı.

Fred başımı yana doğru iterek boynumu ortaya çıkardı.

"Yapma," diye haykırdım. "Bana zarar verme. Kendi isteğimle geleceğim."

Barbara tenimi bir kez okşadı. İki kez. "Nereye gittiğimizi görmem riskini göze alamam."

"Gözlerimi kapalı tutacağım."

"Kesinlikle yapacaksın." Kıkırdadı ve iğneyi boynuma batırdı.

Keskin darbeden dolayı tısladım.

O yalpaladı. Ya da belki ben yalpaladım.

Yer sarsıldı, sıvılaştı ve ben de içinde eridim.

CLank. Clank. Clank.

Ritmik ses beni inleterek uyandırdı. Benim Alnım votka içtiğim geceki gibi zonkluyordu. Asher'ın beni bardan çıkardığı gece.

Oh, Asher . . .

"Hey, sen."

Kıpırdamad
an durdum.

"Alo?" Yumuşak ses göz kapaklarımın açılmasına neden oldu.

O kadar parlak bir ışık saldırısına uğradım ki loncaya geri döndüğümü sandım, ama kısa süre sonra gözlerim alıştı ve halojen borularla çizgili patlamış mısır tavanı seçebildim.

Clank. Clank. Metalin metale çarpma sesi başımı döndürdü. Tıbbi ekipmanlar odayı doldurmuştu. Oh, melekler ... bir hastanede miydim? Kendimi toparlamaya çalıştım ama bileklerim ve ayak bileklerim hareketsizdi.

"Uyanık mısın?"

Kısık ses dikkatimi beyaz bir çarşafın altında yalnız bir figürün yattığı başka bir yatağa çekti. Bu kişinin saçları kısa kesilmişti ve gözlerinin etrafına sarılmış bir gazlı bez solgun yüzünün bir kısmını gizliyordu.

"Evet." Boğazım başımla aynı cızırtılı yünle doluymuş gibi hissediyordum. "Neredeyiz biz?"

"Sen de mi zincirlisin?"

Tekrar ellerimi kaldırmaya çalıştım. "Evet."

Yaklaşan ayak sesleri dikkatimi cam panelli bir kapıya yöneltti. Odadaki tek kapı.

"Neredeyiz biz?"

"Buraya Çiftlik diyorlar," diye fısıldadı komşum, tam o sırada cam bölmede iki tanıdık yüz belirdi.

Kapı tıklandığında, gazlı bezli çocuk nefesini içine çekti.

Barbara Hudson içeri girdi, kovboy çizmeleri muşamba zeminde gıcırdıyordu. "Etkisi çabuk geçti. En az bir saat daha baygın kalırsın sanmıştım."

"Burası neresi?" Arkasından içeri giren laboratuvar önlüklü adama baktım. Fred. Eski sevgilisi.

Yatağımın ayak ucuna oturdu. "Burası mucizelerin gerçekleştiği yer."

"Mucizeler mi?"

Gözleri bandajlı çocuğa baktı. "Evet, mucizeler."

"Ne tür mucizeler?"

"Küçük yan işim hakkında her şeyi bildiğini sanıyordum." Sesindeki tını tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Bunun ahlaksız bir iş olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ahlaksız mı? Neden, bu inanılmaz derecede sert. Biz burada hayat kurtarıyoruz, Celeste."

"O çocuğa yaptığın şey bu mu? Hayatını kurtarmak mı?"

"Bu çocuğun korneaları az önce bir adamın görme yetisini geri kazanmasına yardımcı oldu."

Çiftlik . . . "Kornealarını mı aldınız?"

"İyileşecek."

"İyi mi? Onun kornealarını aldın!" Tekrar ettim. "Neyin var senin?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Belki seninkini de alırım. Ya da belki böbreklerinden birini alırım. Az önce bir böbrek siparişi aldık."

Sarsıldım, zincirlerim takırdadı, beynim de. Abaddon'da bana ne enjekte etmişti?

"Fred kan grubunuzu kontrol edecek ve eğer uyuşuyorsanız sizi ameliyata hazırlayacak. Ve endişelenme. Eski kocamın tıbbi lisansı var. Anestezi ve gizli yara izleriniz olacak."

"Böbreğimi alamazsın!"

"Kalbini almamı mı tercih edersin Celeste? Bunlar çok talep görüyor. Daha geçen hafta Venezuela başkanının yeğeni için bir tane topladık. Biz olmasaydık çocuk ölecekti."

Tiksinti, mutlak iğrenmeyle savaşıyordu. "Birinin kalbini mi söktün?"

"Bir çocuğu kurtarmak için."

"Ve sanırım onu aldığın kişi de hayatta kaldı?" Tükürdüm.

"Bağışçının hiç kimsesi yoktu ve Başkan'ın yeğeninin ... pek çok insanı vardı."

"Sen delisin."

Büyük altın yüzüğüyle oynadı, şişkin tepesini açtı, sonra bastırarak kapattı. Klik. Klik. "Bu hiç hoş değil. Ve son derece yanlış. Ben insanları kurtarırım."

"Başkalarını öldürerek!" Homurdanarak söyledim.

Gözlerini korkutucu bir şekilde açarak üzerime dikildi. "Eninde sonunda ölecek olan. Bu çocukların çoğu hiçbir beklentisi olmayan serseriler."

"Bu sana onların organlarını çalma hakkı vermez!" Ben de onun neden Üçlü olduğunu merak ediyordum.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Buradaki herkes beni aradı. Tam tersi değil. Ben şüphelenmeyen insanları kaçırmam."

"İnsanları kaçırmıyor musun? Ben senin küçük çiftliğine girmedim!"

"Hayır, ama ofisime girdin. İki kez. Ve sonra gelmeyi teklif ettin. İsteyerek." Kot pantolonunun cebinden bir anahtar kart çıkardı ve elektronik kilidin üzerinden geçirdi.

"Benimkini almalıydım."

"Sen bir canavarsın!"

Kendini dışarı bırakmadan önce bana Seraph Claire'i pudra ponponu gibi gösteren ürpertici bir gülümseme attı. Bağırdım, boğazım zaten çok kısıktı, bağırmamın sesi çok az çıkıyordu, ama belki ... belki biri beni duyardı. Belki de bir malakim buralarda dolaşıyor, israf edilmiş ruhları topluyordu.

Fred yağlı at kuyruğunu sallayarak metal bir tepsi masasını yatağıma doğru getirdiğinde daha sert bağırdım. Pazumun etrafına bir lastik bant bağladı ve sonra damarım şişene kadar kolumun içini parmakladı.

"Yapma bunu," dedim.

Bana bakmadı bile, sadece bir kateter aldı ve damarımın içine soktu, sonra da beni seruma bağladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Bakışları beni bağladığı şeffaf torbaya kaydı. Soğuk sıvı içime akarken, yüzünün hatları gittikçe bulanıklaştı, yüz hatları tamamen erimeden önce sadece bir leke haline geldi.

I Acı içime işlerken nefesim kesildi.
 "O uyandı, doktor." Ameliyat gözlükleriyle kaplı bir çift göz benimkilerin önünde yüzüyordu.
 "İmkansız. Ona verdiğim doz bir at için uygundu."
 Soğuk.
 Çok üşümüştüm.
 Görüş alanıma bir kafa daha girdi. O da önlük giymiş ve gözlük takmış olmasına rağmen Fred'i tanıdım. "Ona bir pompa daha ver."
 Konuşmak için ağzımı açtım ama sığ nefesim güçsüz bir şekilde yüzüme geri döndü.
 Gözyaşlarım burnumun kenarlarından aşağı doğru kıvrıldı. Asher'ın adını şekillendirdim.
 Neden seni dinlemedim?

ATEŞ damarlarımı yaktı ve belimi aydınlattı.
 "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Deri altı dokusunu geçemiyorum. Barbara'yı ara."
 "Dur," diye fısıldadım.
 Bir şey tıkırdadı.
 Belki de kalbim?

"Ona kaç pompa yaptın?" Fred'in sesi o kadar yüksekti ki kafatasımın içinde yankılandı.

"Asher," diye mırıldandım. Bul beni.

Ama yapamazdı, çünkü o Elysium'da kilitliydi ve ben de Araf'ın insan versiyonunda kilitliydim.

Bip seslerinin ritmik rezonansıyla uyandım. Yer değiştirdim ve belime yayılan acının şiddeti derimi kemiren asit gibi geldi.

Kanatlarımı kaybettiğimde yaşayacağım acı bu muydu? Kanatlarımı mı kaybetmişim? Oh, melekler, hangi gündü? Bir günden fazla geçmiş olamaz, değil mi? En fazla iki gün. Bir pencere ya da saat aradım ama tek gördüğüm makineler ve gazlı bezle kaplı gözleri olan çocuktu.

"Hey," diye mırıldandım.

Çocuk kıpırdandı ve yüzünü sesimin geldiği yöne çevirdi.

"Senin adın ne?"

"Will."

"Ben Celeste." Bağlarımı çekiştirdim ama bu sadece zincirlerin takırdamasına neden oldu. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum." Sesi o kadar zayıftı ki ne dediğini anlamak için ağzına odaklanmam gerekti. "Yüzüm çok ağrıyor."

"Keşke acını dindirebilseydim, Will." Gözlerim öfkeyle doldu. Bu kadar aptal olduğum için kendime, o ruhsuz doktora ve şeytani patronuna öfke duydum.

"Ailem onlar için öldüğümü söyledi. Gelmiyorlar. Hiç kimse-" Sesi kesildi. "Kimse benim için gelmiyor." Zincirleri takırdadı. "Burada öleceğiz, değil mi?"

"Hayır. Biri bizim için gelecek." Mira ya da Naya yokluğumu fark eder ve profilimi kontrol edip

Barbara Hudson'ın adının yanında.

Ya bu günler sürdüyse? Ve biz hangi cehennemdeydik? Evin altında mı? Will'e sordum.

"Bilmiyorum. Bana bir şey verdi ve bayıldım, sonra da burada uyandım."

Barbara'nın kalbini çıkardığı insanı düşündüm. Eğer onu burada öldürdülerse, o zaman bir malakim gelmişti. Başka bir şey daha fark ettim. Eğer bir malakim geldiyse, o zaman melekler burayı, bu çiftliği biliyordu. Halkım bunun devam etmesine nasıl izin verebilirdi? Barbara'nın ya da o doktorun sadece tek bir ömrü olsa bile, bu nasıl doğrudu? Bu nasıl adil olabilirdi?

Tanrı olmadığımızı ve insanlara kendi savaşlarını vermeyi öğretmemiz gerektiğini biliyordum ama nasıl görmezden gelebilirdik?

Kapı çaldı.

Barbara gevşek sarı saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Bize sıkıntı verdiğinizizi duydum, Bayan Moreau."

Will çığlık attı,

"Yardım edin!"

"Susturun onu!"

Önlük giymiş bir kadın odanın onun tarafına doğru yürüdü ve bir düğmeye bastı.

"Hayır!" Will feryat etti, zincirler şangırdıyordu. "YARDIM EDİN! İmdat!" diye hıçkırdı. Sonra hıçkırıkları, hıçkırıklara ve sonra da hiçbir şeye dönüştü.

Barbara bana doğru yürüdü. "Nesin sen?"

Ellerimi kelepçelerin arasından geçirmeye çalıştım ama metal bilezikler çok sıkıydı. "Ben senin cehennemden çıkış biletinim."

"Bilmece gibi konuşma. Deriniz kırılır ve kanamanız olur ama Fred etinizi kesemez. Bir matkap denedi ve kırıldı. Nasıl?"

"Ben bir meleğim." İtirafım bana bir tüye mal olurken kürek kemiklerim kasıldı.

Ağzını büzerek her bir kırıksıklığı derinleştirdi. "Hükümet için mi çalışıyorsun? Bir çeşit

Onların yeraltı projesi mi?" "Hayır."

"Seni inceleyeceğiz." "Bugün günlerden ne?"

"Neden?"

"Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmek istiyorum." "Kimse senin için gelmiyor. En azından burada değil." "En azından bana bugünün hangi gün olduğunu söyleyebilirsin."

"Cuma."

Gideli iki gün olmuştu. Tabii . . . "Cuma ne?" Eski sevgilisinin geçmesine izin vermek için geri çekildi.

Çırpındım. Tüylerime çarpmış olmalıyım çünkü eski bir anının içine yığıldım. Kendime geldiğimde Fred'in eldivenli elleri arasında bir testere parlıyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" Mırıldandım.

"Seni inceleyeceğiz." Barbara bip sesiyle açtığı kapıya geri döndü.

"Hayır!" Zincirleri kırmaya çalışarak vücudumu bir o yana bir bu yana savurdum ama hiçbir sihrim yoktu, sadece uyuşuk kaslarım vardı. "Hayır!"

Fred testereyi bileğimin üzerine yerleştirdiği sırada kapı çekilerek kapandı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama tek yaptığım kelepçeyi derime saplamak oldu. Ve sonra tırtıklı bıçak derimi yırtmaya başladı.

Kulaklarım kalp atışlarıyla uğuldarken çığlık attım.

"DUR!" Doktor durmadı.

"Asher," diye hıçkırdım. "Asher, yardım et. . ." Birdenbire oradaydı.

Tam oradaydı.

Beni kollarının arasına aldı ve yerden iterek tavan olmayan ama açık gökyüzünü andıran tavana doğru fırlattı. Yıldızlarla birlikte. Çok fazla yıldız.

Birini yakalamak için uzandım ama acı içimi parçaladı. Acı dinene ve yıldızlar birbiri ardına sönene kadar çığlık attım.

Pop. Pop. Pop.

"Asher," diye fısıldadım.

Birinin "Sürekli bu ismi tekrarlıyor," dediğini duydum ve sonra hiçbir şey duymadım.

ÇIĞLIKLAR. İnsanlık dışı çığlıklar beni bir rüyadan kopardı. Naya'yı loncanın içinde kovaladığım bir rüyaydı ve o sürekli Leigh'e dönüşüyordu ve ben de birileri görecektiyim diye endişelenerek ona durması için tıslıyordum.

Göz kapaklarımı araladım ve parlak halojenleriyle nefret dolu patlamış mısır tavan gözlerimi doldurdu. Onları korumak için kolumu kaldırmaya çalıştım ama daha önce hiç hissetmediğim bir acı kemiklerime yayıldı ve inledim.

Islak sıcaklık gözlerime hücum etti, odayı bulanıklaştırdı. Göz kapaklarımı sıkarak kapattım ve gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzüldü.

Biri yine çığlık attı. Will.

Fred hemşireye anesteziyle ilgili bir şeyler homurdandı. Plastik bir kâğıt hışırtısı duyuldu ve sonra Will sessizleşti.

Çok işe

yaramazdım.

Çok acınası.

Kendimi bile kurtaramazken insanları nasıl

kurtarabilirdim? "Yani?" Barbara'nın sesi artık sessiz

olan

Oda.

Şakaklarımdaki ıslak izleri görmemesini umarak gözlerimi kapattım.

Bileğimi dürttü, ben de irkildim. "Eli hâlâ orada. Eli nasıl hala bağlı? Ver şu testereyi bana, seni işe yaramaz aptal."

Göz kapaklarım açıldı. "Hayır."

"Elin hala nasıl bağlı?"

"Kelepçeleri çıkarın, size her şeyi anlatacağım."

"İyi deneme, Bayan Moreau, ama hayır. Ne?" Bileğimi dürttü ve ben de dişlerimi sıktım. "Var." Bir dürtme daha.

"Sen mi?"

Hıçkırmazdım. Çığlık atmazdım.

"Ben sabırlı bir kadınıam. Bekleyebiliriz. Haftalarca. Aylarca.

Ne gerekiyorsa..."

Aylarım yoktu. Kaç haftam olduğundan bile emin değildim.

Hastane odasının dışında homurtular ve silah sesleri duyuldu.

Göz kapaklarım açıldı.

"Bu da neydi böyle?" Barbara kapıya doğru sarsıldı.

İnsan ya da melek, birinin geldiğine dair umut içime yayıldı ve korkunç acımı uyuşturdu. Bir mermi püskürmesi hastane odasının duvarına çarptığında, kana bulanmış testereyi önünde salladı. Dışarıda iniltieler yankılandı ve ardından kapıdaki cam panel, dünyanın geri kalanını silikleştiren bir görüntüyle doldu.

Asher.

Asher gelmişti.

Gözlerimi kırptım, çünkü bu bir yanılsamaydı. Elysium'da kilitliydi. Gelemezdi.

Kirpiklerimi üçüncü kez kırptığımda hâlâ oradaydı.

Kapı menteşeleri üzerinde değil, aşağı doğru uçarak açıldı. Yere çarptı. Ve orada durdu, güzel kanatları dizginlenemez bir öfkeyle titreşiyordu. Hemşire çığlık attı ama Fred önlüğünden bir silah çıkardı ve ateşledi. Kurşun Asher'ın pazusuna çarptı.

Adama baktı, sonra avucunu uzattı ve kendini hemşirenin üzerine atarak yardım isteyen doktora bir ateş topu fırlattı. Yere yığıldılar, bir kol bacak ve alev karmaşası.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Barbara testeresiyle durduğu yerden bağırdı.

Çenesini boynuna gömüp ona doğru ilerleyen Asher'ın parmaklarında alevler uçuşuyordu. Kadın testeresini savurdu. Adam bıçağı yakaladı ve eritti. Şok parmaklarının gevşemesine neden oldu ve sap yere çarptı. Kadın geriye doğru çabaladı ama adam onu boynundan kelepçeleyip kaldırdı. Kıpırdandı, bacakları dışarı fırladı.

Vahşı hayvanlara, vahşı insanlara da tanık olmuştum ama vahşı bir meleğe hiç tanık olmamıştım ve yine de Asher'ın gözlerindeki kümelenmiş karanlık o güne kadar gördüğüm en korkunç ve büyüleyici şeydi. İntikam vaat eden bir karanlıktı.

Adalet.

"Başka tarafa bak, Celeste," diye
hırladı. Bakmadım.

"Bak. Uzaklaş."

"Hayır."

Bana ters ters baktı ama avucunu Triple'ın karnına bastırıp ruhu hâlâ kıvranan bedeninden çıkarırken bakışlarımı kaçırmadım. Vücudundan sızan parlayan küreye baktı ve sonra sanki ona yumruk atmış gibi nefesi kesildi ve gözleri geri yuvarlandı.

Bedenini savurdu, sonra parmaklarını parlayan ruhun etrafına kapattı. Koyu, ışıltılı duman sığıp parmaklarının arasından kıvrılmaya başladı. Bir şey patladı, bir sakız balonu gibi değil, yuvasından çıkmış bir kemik gibi.

Bu ... muydu? O ... muydu?

Göz kapakları kapandı ve göğsü ... göğsü, hareketsiz kaldı. Yumruğunu yanına çekti ve parmaklarını yavaşça birbirinden ayırarak ince bir kül izi bıraktı.

Gözleri tekrar açıldığında bana dikilmişti. Yatağıma doğru yürüdü, zincirlerimi kavradı ve onları sıvılaştırdı. Ve sonra kelepçelere başladı. Bileğimin parçalanmış halini görünce gözleri kısıldı. Gözlerinde gördüğüm şiddet beni kendimden uzaklaştırdı. Korkudan değil, utançtan.

Başıma getirdiğim şeyden utanıyordum.

Sallanmasını görmesin diye dudağımı sertçe ısırdım.

Asher ateşli avucunu yaranın üzerinde gezdirerek deriyi onardı ve kurumuş kanın bir kısmını yaktı, sonra ateşini manşete yöneltti, ısıttı ve oyun hamuruymuş gibi çekip ayırdı. Bu işlemi bir de

Diğer üç bağımlı da çözdü ve sonra, hâlâ tam bir sessizlik içinde, beni kollarının arasına aldı.

"Will," diye fısıldadım. "Will'e yardım etmeliyiz." Başımı elinde gazlı bez olan çocuğa doğru eğdim.

"Erel Brutus!" diye bağırdı.

Beyaz cüppeli bir melek odaya süzüldü. Elysium'dan bir erelim mi gelmişti? Göksel nöbetçiler insanlar âlemini nadiren ziyaret ederdi.

"Çocuğu serbest bırakın," diye kükredi Asher. Dönerek ve hızla işkence odasından çıkarken kalp atışları bedenime çarpıyordu.

Sert çenesinin alt tarafına, sonra da etrafımızı saran dünyaya baktım. Kanatlı ve kanatsız bedenlerle dolu karanlık bir depo -üniformalı insanlar. Polisler. EMT'ler.

"Affet beni," diye fısıldadım.

Bana baktı ve tek bir kelime bile söylememesine rağmen acısı, öfkesi, rahatlaması ... ondan sızdı ve içime işledi. Birden dışarı çıktık, kar yağıyordu ve üzerimde sadece hastane önlüğü olmasına rağmen üşümüyordum.

Kar taneleri kirpiklerine takıldı.

Erimiş.

Elimi bacaklarımı saran kola doladım, daha yükseğe uzanamıyordum. Bir kez sıktım ama sonra titreyen parmaklarım kayarak gevşekçe düştü. Beni kollarında yeniden ayarladı, gevşek bileğimi kavradı ve göğsümüzün arasına sıkıştırdı ve sonra güzel kanatlarını açtı, etrafımda kıvrıldı ve azgın kar fırtınasına fırladı.

I şehrin üzerinden uçarken etrafa bakmadım. Gerçi pek bir şey de göremezdim. Kar sert ve hızlı bir şekilde yağıyor, vücudumuza çarparak yanlara doğru. Sallanma hareketi bana uzun zaman önce Mimi'yle yaptığımız, okyanusun kabarıp çalkalandığı ve bizi öyle şiddetli bir şekilde savurduğu bir tekne yolculuğunu hatırlattı; o korkunç yolculuğu kamaramızın zeminine yayılmış bir şekilde geçirmiştım.

Bir rüzgâr tenime çarpıp Asher'ı yukarı doğru savurduğunda karnım şişti. Midemde bana pompaladıkları ilaçlardan başka bir şey olsaydı, dışarı çıkmanın yolunu bulurdu.

Beni nereye götürdüğünü merak ettim, evime mi yoksa loncaya mı? Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki sormaya çalışsam bile kelimelerim soğuk selde kaybolurdu. Asher benimle kaldığı sürece nereye gittiğimizin bir önemi yoktu.

Oh, melekler . . . Ya beni fletchings diyarına bırakıp sonra melekler diyarına döndüyse? Ya Elysium'dan salıverilme şartları bunlarsa? Beceriksiz ruh yarını kurtar ve kışını kanaldan geçir. Yutkunarak ona bakmaya çalıştım ama pullar gözlerimi yaktı, ben de yüzümü onunkine gömdüm.

ve sorularımı artık sert koşullara maruz kalmadığımız zamanlar için depoladım.

Keskin bir itiş kakış, canavarların böbreklerimden birini almaya çalıştığı omurgamın yan tarafına bir acı saplanmasına neden oldu. Hâlâ kanıyor muydum yoksa sadece morarmış mıydım? Dişlerimi sıkarak yüzümü seraphim'in süetinden ayırdım. Bir gökdelene çarptığımızı dair korkum beyaz kuvarsın parıltısı, serçelerin melodisi ve hanımeli kokusuyla azaldı. Sesler etrafımızda koşuşturuyordu. Tüyler sallanıyordu. Parlak, ısıltılı.

"Fletching Celeste!" Ah... o tiz, genizden gelen ses. Mira'nın ten rengi yüzünü kırmızı kanatlarına bulaştırdı. "Bir Üçlü! Hangi akla hizmet bir Üçlü'ye imza attın?" Gözleri yaşlarla parlıyordu. Hayır, onlar gözyaşı olamazdı. Bu kadın asla ağlamazdı. "Sana ne yaptı?" Bileğimi Asher'ın gövdesinden ayırdı.

"Bu" -şişmiş morumsu etimi dürttüğünde burnumu kırıştırdım- "göründüğünden daha iyi hissettiriyor."

Kız ters ters baktı ve sonra çok garip bir şey oldu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

"Ophan, sorun yok."

Hırpalanmış bileğimi bedenimle Asher'ınki arasına sıkıştırdı.

Asher hâlâ tek kelime etmemiştii ama gövdesi adrenalinle titriyordu.

Arkasını döndü ve yatakhane koridorunda ilerlemeye başladı. "Naya'ya Celeste'nin evde olduğunu söyle ama sabaha kadar onu uzak tut!"

"Derhal, Seraph." Cevap veren Pippa'ydı, ses tonu sinirden yüksekti.

O da benim için endişelenmiş miydi? Naya ve Mira'nın umursayacağını biliyordum ama ya diğerleri? Elbette, fletching kaçırılmaları alışılmadık bir durumdu ama bahsettiğimiz bendim. Dört buçuk yıl önce hepsini terk eden bendim. Ben, her zaman her şey hakkında bir fikri olan ben. Loncanın zeminini mor tüylerle süsleyen ben.

"Bugün günlerden ne?" Asher kapımı açarken mırıldandım. Gevşek, ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu. "Pazar."

"Ve hala Kasım ayında mıyız?"

"Evet."

Rahatlamış bir iç çektim.

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek kapattı. Beni yatağa atıp azarlayacağını düşünmüştüm ama onun yerine doğruca duşa girdi ve duşu açtı.

"Kıyafetlerin!"

Sıcak sprey etrafımızda buharlaşırken, Asher'ın parlak gözleri yüzümü taradı. "Ayakta durabilir misin?"

"Ayaklarım var, o yüzden neden olmasın?" Geri dönüşümlü şakam onu gülümsetmedi. "Beni yere bırak, deneyeceğim."

Önce kolunu bacaklarımdan çekti ve beni duşun kaygan zeminine kaydırды. Ayaklarımın tabanı kuvars taşına değdiğinde, etime saplanan ikiz bıçakların verdiği his yumuşak bir inilti çıkarmamı sağladı. Asher'ın bakışları çürüklerle çevrili ayak bileklerime kaydı. Ona acının onlardan kaynaklanmadığını söylemedim. Zaten yeterince endişeliydi. Böbreklerimden birini almaya çalıştıklarını duymasına gerek yoktu.

Diğer kolunu sırtımda tutarak hastane önlüğümün bağlarını çözdü, ardından nemli kumaşı vücudumdan nazikçe sıyırdı. Önlük ölü bir yılan gibi yere düştü ve baş meleğin botlarının etrafındaki suyu kızarttı.

Kanın kanalizasyona akmasını izlerken zihnimde kâbus gibi anılar canlandı. Ürperdim ve alnımı omzuna yasladım, sıırıslıkla süet nemli tenime yapıştı. Eli omuzlarımda ve omurgamda nazikçe kayıyor, sabunun çiçekli kokusu kan ve ıslak derinin hastalıklı tatlı kokusunu yatıştırıyordu.

Parmakları yaralarımın olduğu kemere çarptığında kaskatı kesildim ve nefesimi içime çektim. Dondu kaldı ve sonra uzun saçlarımı toplayıp kaldırdı. Omzumun üzerinden bakmış olmalı çünkü zaten sert olan duruşu daha da sertleşti

Ta ki kendimi taştan bir meleklerle birlikte bir avlu çeşmesinde duş alıyormuş gibi hissedene kadar.

Ne yaptıklarını sormadı. Yaranın kendi kendini açıkladığını sanıyordum. Çatırdayan sıcaklık harap olmuş etimi öperken, I yumruklu benim Parmaklar. Yavaş yavaş, ve Sting azaldı, donuk bir ağrıya dönüştü. Ateşini zihnimde kullanmasını, beni son beş günden kurtarmasını ne kadar isterdim. Hayır . . . geçen ayın tamamını. Onsuz geçen tek bir günü bile hatırlamak istemiyordum. "Seni ç o k özledim." Kollarımı kıvırdım

Beline sarıldım ve onu öyle bir tuttum ki kimse -ne melek ne de ölümlü- onu bir daha benden alamaz.

Söze gerek duymadan, yavaş yavaş tenimi ve saçlarımı sabunlamaya devam etti ve sonra önümden aşağıya doğru ilerleyebilmek için beni itti. Dokunuşu nazikti ama bir erkeğinki gibi değil, hastasıyla ilgilenen bir hemşire gibiydi. Seks havasında olduğumdan değil ama beni görmesini istiyordum... sevdiği kadını, değer verdiği kıvrımları, öptüğü teni.

"Asher, bir şey söyle ..."

Bakışları karnımdan aşağı kayan köpüklere kaydı. Sessiz bir sünger olmaya geri döndüğünde ekledim,

"Bağır bana. Bana aptal olduğumu söyle ama bir şey söyle."

Sabunu önce kalçalarımdaydı, sonra bacaklarımda gezdirirken boğazı titredi ve ayak bileklerime ulaştığında dokunuşunu hafifletti.

"Beni nasıl buldun?"

"Mira beş gün geçmesine rağmen dönmediğin konusunda beni uyardıktan sonra," diye homurdandı, "Göksel Sıralama Odası'ndaki profilini kontrol etmeye gittim ve kimi seçtiğini gördüm!"

"Muhtemelen evime döndüğümü düşünmüştür." "Öyle sandı ama bana söylemek için beş gün beklememeliydi ve ben de Göksel Sıralama Odası'nı daha önce ziyaret etmeliydim!" Çömeldiği yerden kalktı, uzun saçları jilet gibi yüz hatlarına yapışmıştı. "Sana onu seçmemeni söylemiştim.

kadın."

"Biliyorum ama sana daha hızlı ulaşmaya çalışıyordum. Olacağını düşünmemiştim..." Dudağımı çiğnedim. "Düşünmedim," diye itiraf ettim.

Su bedenlerimize, aramızda bir fay hattı gibi uzanan nemli kumaşın kıvrımlı ipine vuruyordu.

Uzun, çok uzun bir süre sonra, "Ateşimi asla öldürmek için kullanmadım," dedi.

Kalbim hareketsiz kaldı. "Özür dilerim."

"Öldürmeyeceğim. Elimde olsa onları yine öldürürdüm. Bir keresinde bana canavar demiştin ve gerçekten canavar olduğumu anlamam bu geceye kadar sürdü. Ve en tehlikeli türden. Dünyaları her çirkin ruhtan kurtarmaya susamış ve bunu yapacak güce sahip olan bir tip."

Yüzünü avuçladım. "Sen bir canavar değilsin. Öldürdüğün o insanlar... onlar canavardı. Sen değil."

"KontROLSÜZ intikamımın duyulmasından sonra lakabımın değişeceğine inanıyorum. Artık Elysium'un Altın Çocuğu değil, Ölüm Meleği olacağım ya da belki de adımı Şeytan olarak değiştirecekler."

"Kapa çeneni, Seraph."

"Bana Seraph demenden nefret ediyorum." "Biliyorum."

"Elbette biliyorsun. Bu yüzden yapıyorsun. Beni kızdırmak için."

"Çoğu zaman, ama şimdi bunu sana kim olduğunu hatırlatmak için kullanıyorum. Bir başmelek. Bu gece ölüm getiren ama dört yıl önce hayatı geri getiren kişi. Bu gece beni kurtaran kişi. Asher, eğer gelmeseydin-"

"Yapma. Sakın söyleme."

"Ne demeyeyim? Hayatımı sana borçlu olduğumu mu? Borçluyum. Sana hayatımı borçluyum. Sonsuz hayatımı."

"Yüz yirmi tüy ve yirmi beş gün." "Yapabilirim," diye fısıldadım, çünkü yapabilirdim.

Parmakları ıslak saç tellerimin arasından geçti ve ensemin etrafında kıvrıldı. "Oh, yapabilirsin ve yapacaksın. Ve

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, her bir görevin boyunca elini tutuyor olacağım."

Nabzım hızlandı. "Kalıyor musun?"

"Kalıyorum."

"Peki ya Claire?"

"Ona, sen yükseldikten sonra Eşit Olmayan davranışlarımdan dolayı beni yargılayabileceğini söyledim."

Gülümsemek istedim ama korku dudaklarımı gerdi.

"Duruşma mı?" "Evet... deneme."

"Yani biliyor mu?"

"Seni sevdiğimi mi? Tüm Elysium biliyor. Ve kesinlikle, Abaddon'un çoğu. Erelim'den daha büyük dedikoducu yoktur."

İlginç ve bunu kesinlikle daha sonra tekrar gözden geçireceğim, ama önce .

..

Dudaklarımı yaladım. "Yani-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Burnumu kendi burnuyla çarptı,

Sonra ağzını benimkinin üzerine eğdi. Beni öpmeden önce, "Konuyu açacak, onları gündeme getirecek ama elinde kanıt yok," dedi.

I göğsümün üzerinde ağır bir kol, karnımın üzerinde yayılmış bir el ve kalın ve sıcak bir şeyle yan tarafıma kıvrılmış olarak uyandım

uyuklarımin arkası boyunca sertleşiyordu. Eğer sonsuza dek yaşayacaksam, her sabah böyle uyanmak istiyordum; bedenimi ve ruhumu bu devasa, bazen huysuz ama her zaman görkemli, kanatlı adama yaslayarak.

Kubbeli camın ardındaki hayali gökyüzü, şafağın ilk ışıklarının tozlu lavantasına dönüşürken, duş geceyi hırpalanmış bedenimden arındırırken Asher'ın bana söylediklerini düşündüm. Mahkemeye çıkmak zorunda kalacağını. Sonra da beni öpmüştü. Ve o öpücükte ihtiyaç ve açlık olmasına rağmen, ağzını benimkini susturmak için kullandığını hissettim.

Yer değiştirdi, bu da ağır boyunun uyluğumun iç kısmına doğru sürüklenmesine neden oldu. Dün gece beni ne kadar hevesle öpmüş, bana ne kadar yakın durmuş olursa olsun, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek bedenimden uzak durmuştu. Öyle de oldu. Gerçekten öyleydi ama vücudumun da ona ihtiyacı vardı. Ne yazık ki ben inatçı baş meleğimi yenemedi uyk u beni yenmişti.

Ama bu sabah . . .

Kaybettiğimiz zamanı telafi edene kadar bu yataktan ayrılmayacaktım. Kendimi onunkine uygun bir açıyla kaydardım.

şışmış ucu. Ona doğru sürtünmeye başladığımda, eli karnıma kenetlendi ve kıpırdanmalarımı durdurdu.

"Celeste." Asher'ın uykuda sertleşen sesinden daha seksi bir şey var mıydı? "Morarmışsın."

"Bacaklarımın arasına değil." Daha fazla sokmaya çalıştım ama eli sıkılaştı ve ilerlememi durdurdu.

Acı veren uzun bir an boyunca bedenimi hareketsiz tuttu, girişimi esnetti ama geri kalanımı esnetmedi. Melekler, geri kalanımı germesini nasıl da istiyordum. Eğer çekilirse.

-

Kendini içeri bastırdı ve kutsal bebek şeytanları, bir ay ayrı kalmamız beni yeniden canlandırmış olmalı çünkü duvarlarım verity kanat uçlarındaki parlaklık gibi onun horozuna yapıştı.

Tamamen kılıfına sokulmuştu, hareketsiz kaldı. "İyi misin? Gerginsin."

"Pozisyonlarımız ters olsaydı senin de gergin olacağına garanti verebilirim." Ona bakmak için boynumu çevirdim.

Göz kapakları yarıya kadar inmişti ama altındaki camgöbeği derinlik dün gecedен çok daha parlaktı. "Eğer çok rahatsız olursan, çekilebilirim."

Ağızlarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzümü yaklaştırdım. "Tamamen katlanılabilir." Sürtünmenin hatırına kalçalarım küçük bir hareket yaptı.

Ağzımı kaptı, sonra beceriksizce gıcırdatmamı devraldı, bedenlerimizi yavaşça mutluluğun kaygan kenarına doğru itti ve kadifemsi uçurumundan aşağı indirdi.

Duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra kafeteryaya doğru yürüdük. Kafalar döndü; bakışlar kenetlenmiş ellerimize yöneldi. Erkekleri loncaya geri getirmek tüm göksel kurallara aykırıydı ama kural kitabında baş meleklerden bahsedilmiyordu, muhtemelen bu yüzden deri değiştirmiyordum. Bahse girerim Seraph Claire

Bunu yasadışı hale getirmek için bazı yeni kurallar hazırlıyor, böylece seraphim arkadaşlarına başka bir suç daha yükleyebilecekti.

"Bir görev için kendini hazır hissediyor musun?" Asher, Rütbe Odası'nın önünden geçerken sordu.

Günümü onunla yatakta geçirmeyi tercih ederdim ama zaman çok önemliydi.

Onu dairesel odanın içine çekerek ve bir holo-ranker'ı çalıştırarak cevap verdim. "Aklında zaten biri mi var?"

Üzerime eğildi, bedenimi sabun, erkek ve ateş kokan çıplak kollarının arasına hapsetti. Pazılarının kıvrımlarını ve kabarıklıklarını, bronzlaşmış ön kollarındaki gergin tendonları okşama dürtüsü-

"Senin için yazmamı ister misin?"

"Ha?" Başımı kaldırdım ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı. Ne dedin sen?"

Başını salladı ama ağzını kulağıma indirirken gözleri parılıyordu. "Adım Timothy Granger ve sen beni yakıyorsun."

Ah. Bu onun ısıltılı gözlerini açıklıyor. "Teknik olarak, kollarını yakıyorum. Gerçekten güzel kolların var."

"Timothy Granger. Ona reform yap, ben de kollarıma istediğin kadar hayran olmana izin vereyim. Belki onları okşamana bile izin veririm."

Ha. "Yine rüşvet."

"Dün gece yaptıklarımın sonra, artık rüşvetin üstünde değilim."

Gülümsemem dudaklarımdan, yanıklığım tenimden silinip gitti. "Lütfen bunu söylemeyi kes."

Tezgâhtan uzaklaştı. "Timothy-" "Granger. Ben hallederim." Tezgâhın üzerindeki günahkarın adı.

Puanı: 12. Günahı: süpermarkette son kullanma tarihi geçmiş ürünleri yeniden etiketlemek. Bu görevde başıma gelebilecek en kötü şeyin E. coli kapmak olduğunu sanıyordum.

Avucumu taradım, adamın dar yüzüne ismini yazdım, sonra taburemden zıpladım ve

işaret parmağını Asher'ın gövdesine soktu. "Dün gece yaptığın Şeye adalet denir. Gerçek adalet. Beni ve pek çok çaresiz çocuğu kurtardın. Hayatları asla mükemmel olmayabilir, ama en azından bir hayatları olması için bir Şansları var."

Elini parmaklarımın üzerinden kıvırdı ve aşağı doğru sürükledi, ama bırakmak yerine tuttu. Ve sadece parmağıma değil, tüm elime.

"Ruhunu yaktığınız o kadın, Venezuela Devlet Başkanı'nın yeğenine hediye etmek için birinin kalbini sktrmşt."

"İnsanların dünyasında adalet dağıtmak benim işim değil." "Olmalı! Bu her başmeleğin işi olmalı." Benim Kanatlarımdan bir tüy kopup mor bir kar tanesi gibi süzülürken başım sarsıldı ve loncaya geri döndüğümde neyse ki evimden taşıdığım fazladan bir çift botun yanına kondu. Derisi sertti ve son çiftimden daha fazla tokası vardı - en sevdiğim çift, en sevdiğim deri pantolonum ve cep telefonumla birlikte yok olan çift. "Bir telefona ihtiyacım var," diye homurdandım, gayretimin bana paha biçilmez bir mala dönüşen bir Şeye mal olmasına sinirlenmiştim.

Asher parmağını çenemin altından geçirdi ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Yıkıcı fikirlerini Elysium'a sakla, aheevaleh. Orada sesini ykselteceğimden emin olabilirsiniz, ama o zamana kadar ... şşş." Beni susturmak için parmağını ağzıma bastırdı, sonra parmağını dudaklarıyla değiştirdi.

Öpücük kısa sürdü ama fkemin bir kısmını yatıştırdı. Geri kalanını yatıştıran Şey ise Naya'nın babasını çağırın sesi ve ardından Sıralama Odası'nın önünde durmak için sallanırken kızarmış yüzünün görüntüsü oldu. Zevkine göre çok yavaş açılan kavisli cam kapıların arasına sıkıştı, sonra yanaklarında parlayan gözyaşlarıyla önümüzde acımasızca durdu. nce kime sarılacağına karar veremiyormuş gibi benimle Asher'ın arasına baktı. Sonunda bir kolunu onun bacaklarından birine, diğerini de benimkilerden birine doladı ve ikimize de sarıldı.

T günler geçti.

Kasım erimiş içine Aralık'ta, ve Aralık ayı kanat kemiğimin son kullanma tarihine doğru ilerliyordu. Asher'ın dönüşünden bu yana doksan bir tüy kazanmış olduğum için artık bunu başarma konusunda endişelenmiyor olsam da, açık şampanya da içmiyordum.

Sonsuz yaşama ve Mimi'ye yirmi dokuz tüy kadar uzakta olabilirdim ama Naya'yı arkamda bırakmaya da yirmi dokuz tüy kadar uzaktaydım. Yaklaşan ayrılışımın acısı, onun sonsuza dek öldüğüne inandığım gece göğsümü kesen acıyla yarışıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Naya bezelye yığınıyla mücadele ettiği çatalı yere bıraktı.

Kafeteryada karşımızda oturan Asher tek kaşını kaldırdı.

Boğazımı tıkayan yumruyu geri yuttum. "Ne gibi?"

Naya'nın en yeni arkadaşı, soluk mavi gözlü ve hayalet beyazı saçları olan yedi yaşındaki Raven, Naya'ya okuduğu hikâyeden başını kaldırdı; bir görevden dönerken kitapçıda gördüğüm ejderha avcısı kardeşler hakkındaki bir bölüm kitabıydı bu.

"Sanki ağlamak üzereymişsin gibi," dedi.

"Ben mi? Ağlamak mı?" Havayı dışarı üfledim.

Asher öne doğru kaydı ve elini masanın altından geçirip dizime doladı ve sıktı.

"Seni terk etmek istemiyorum" diye ağzımdan kaçırmadan önce dudağımı ısırdım.

Naya kocaman gözlerini bana kırptırdı. Kanatlarım tamamlandığında gideceğimi fark etmemiş miydi? "Apa bir seraphim."

Kaşlarımı çattım.

"Ophan Pippa, seraphim'in yüce olduğunu söylüyor."

Onun konumunun bana özel bir geçiş hakkı kazandıracağını mı düşünüyordu? Yasaların üstünde olmadığımı açıklamakta yardım etmesi için ona baktım.

"Maalesef, motasheh." Eli dizimden kaydı. "Celeste geri dönemeyecek."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Etrafımızdaki yemek sohbetleri kesildi ve gözler bize çevrildi, bana Asher ve benim Naya ile paylaştığımız ilk yemekleri hatırlattı. Sonra da Raven'la. Bazen diğer genç fletchingler de bize katılırdı. Özellikle de Asher hikaye anlatma moduna girdiğinde.

"I . . . I-" Naya'nın alt dudağı, dolgun üst dudağının önüne geçti. "Bunu bana nasıl söylemezsin!" Sandalyesinden sarsılarak kalktı.

Koridordan loncanın çocuk bölümüne doğru hızla ilerlemeden önce zaten acı çeken kalbime acı dolu bir bakış fırlattı. Önce Asher'a, sonra da beyaz taştan koridora bakakaldım.

Şok olmuş bir halde kekeledim, "Ben, şey... I-"

Raven kitabını kapattı ve ayağa kalktı. "Gidip onu göreceğim Celeste.

Sakinleştğinde gelip seni alacağım."

"Tamam." Raven gittikten sonra dirseklerimi masanın üzerine koydum ve zonklayan alnımı kavradım. "Geri döneceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

"Bu onun görevlerinize olan hevesini açıklıyor."

Gözlerimi kapattım. "Bu zaten zordu, ama ugh ..." Evet, bulabildiğim en iyi şey buydu: ugh. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, uzun ve derin bir iç çektim ve göz kapaklarımı yukarı çektim. "Neden Dünya'ya geri dönemediğimizi anlıyorum ama loncaları ziyaret edememek hiç mantıklı değil." Kanat kemiklerim sanki orada durmam için beni uyarıyormuş gibi karıncalandı.

"Bunun nedeni teknik," dedi yumuşak bir sesle. Bir kaşımı kaldırdım.

"Kanal anahtarlarımız var ama lonca anahtarlarımız yok." Gözlerimi kırptım. "Yani Elysium'da hapsedildik çünkü Yedi, loncalara dönmemize izin verilirse insan dünyasına karışacağımızdan mı korkuyor?"

Başını salladı.

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkındasın, değil mi?" İshim beni evcilleştirmek için sonsuz umutlarından bir tüy çaldı. "Onur sistemini hiç duymadılar mı? Eğer dürüst değilsen, atılırsın. Yedi aynı kuralı melekler için de uygulayabilir. İlk ihlalleri kanalda bir yıl seyahat etmelerine mal olabilir. İkincisi on yıla mal olabilir. Ve-"

Asher uzandı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Levsheh, ikna etmen gereken ben değilim."

Gözlerimi berrak kubbeye ve ötesindeki gece gökyüzüne kaldırdım. "Sadece çetenizin geri kalanı," diye iç geçirdim.

Başını salladı. "Duruşmamdan sonra, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu konuyu açmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Her ne kadar onun lanet olası davası üzerinde durmamaya çalışsam da, bu konu aklımdan hiç çıkmıyordu. Raven'ın alacalı yüzlü Naya'yla el ele dönmesiyle bu konuyu düşünmekten kurtuldum. Ayağa kalktım ve iki küçük kıza doğru yürüdüm.

Sonra Naya'nın önünde diz çöktüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Sana tutamayacağım bir söz vermeyi reddetsem de, seni ziyaret etme hakkı için dişimle, tırnağımla ve tüylerimle savaşağıma yemin ederim."

"Hayır," diye mırıldandı, "Kavga etmek yok."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim.

"Sana zarar vermelerini istemiyorum." "Bana zarar vermelerini mi?"

"Kanatlarını al," diye mırıldandı.

Sarışın bir tutamı ıslak yanaklarından ittim. "Ah, tatlım. . kimse kanatlarımı elimden alamayacak."

Diz tıkrıtlarının çıkardığı sesle yan tarafa baktım. "Sırtına bağlı kaldıklarından emin olacağım, motasheh." Bizim türümüzün koruyucu melekleri yoktu ama yine de hiçbir insan diğerlerini bu kadar hararetle korumamıştı.

Naya'nın alt dudağı tekrar üst dudağına yapıştı. "Söz mü Apa?" Küçük serçe parmağını uzattı ve bu beni yıllar öncesine, Leigh'e kanatlarını kazanmak ve Asher'la evlenmek üzere Elysium'a gitmek için Jarod'a bağlı kalacağına dair serçe parmağı yemini ettirdiğim Paris'teki loncaya götürdü.

Aniden başım dönünce topuklarımın üzerine oturdum ve Asher'ın serçe parmağını Naya'nınkine sarıp sallamasını izledim. Eğer yükselme ve baş meleklerle evlenme sözünü tutmuş olsaydı .

. .. ruhumun yarısı

"Celeste?" Naya elini yüzümün önünde sallıyordu.

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

"Oyun oynamak ister misin?"

"Ben, uh ..." Leigh'in yüzü Naya'nınkinin üzerine bindi, sanki holo- ranker'ımdan ışınlanmış bir görüntüye bakıyormuşum gibi.

"Aslında Celeste'i bir süreliğine ödünç almam gerekiyor." Asher omzumu sıyırdı. "Ama söz veriyorum, yarın sabah ben birkaç loncayı ziyaret ederken siz ikinizi oynamanız için bırakacağım."

Her ne kadar beni Barbara Hudson'ın deposundan kurtardığından beri Elysium'a dönmemiş olsa da, ben görevde olmadığım her zaman, gezegendeki fletching evlerini gezerek görevine geri dönüyordu.

"Peki." Naya omuz silkti. "Ejderha üvey annenin Penny'nin evini ateşe verip vermediğini öğrenmek istiyordum zaten."

Raven'a döndü ve ikisi birlikte masaya geri döndüler.

Ağır çekimde ayağa kalktım ve Asher'ın yanında kafeteryadan çıktım. Beni Sıralama Odası'na götüreceğini sanıyordum ama kendimizi yatak odamda bulduk. Çoğu gece mahremiyet açısından benim dairemi kullanmamıza rağmen, Mira'nın söz verdiği gibi loncadaki yatak odası benim olarak kalmıştı.

Kapıyı kapattı. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Dudağımı ısırdım. Serbest bıraktı.

"Pinky-promises. Bu Leigh ile sürekli yaptığım bir şeydi." Yüzümün yan tarafını okşadı.

"Sonuncusunun ne olduğunu duymak ister misin?" "Sadece bunun hakkında konuşmak istiyorsan."

"Jarod'dan izin almaması için ona yemin ettirdim." "Kendini suçlama."

Başımı salladım. "Bu ... değil." Nefes aldım. Baştan başladım. "Kanatlarını kazanabilmesi ve seninle evlenebilmesi için ondan ayrılmayacağına dair yemin ettirdim. Ben sadece Jarod'a aşık olmadığı alternatif bir gerçeklik hayal ediyordum. Sana aşık olduğu bir yer. Ve bu gerçekten canımı yaktı." Parlak irislerini inceledim. "Asher, orada bir an için onun gittiğine sevindim. Sevindim-" Sesim kesildi. "Ben korkunç bir insanım."

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Sen korkunç bir insan değilsin."

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?" Uzaklaşmak için avuçlarımı göğsüne gömdüm.

Elleri omurgamın dibine doğru süzüldü, bana alan açtı ama beni yakınında tuttu. "Sonunda sarılmalarımın hoşlandığını sanıyordum."

Ona bakakaldım, böylesine iğrenç bir itiraftan sonra beni kollarına almak istemesi bile beni şaşırtmıştı. Sarılmalarıyla ilgili şaka yapmak şöyle dursun, bu arada sarılmalarına bayılıyordum.

"Eğer Jarod onun ruhunun yarısıysa, birbirlerine dokundukları anda onları hiçbir şey ve hiç kimse ayıramazdı. Tıpkı şu anda bizi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ayıramayacağı gibi."

"Ya ona serçe parmağımla yemin ettirdiğimde dokunmamış olsalardı? Ya başka biriyle anlaşsaydı ve-"

"Peki ya Muriel öldüğünde ölmemiş olsaydı?" Ses tonu o kadar kabaydı ki nefesimi içime çektim. "Özür dilerim. Bu kadar sert konuşmak istememiştim." Boğazı düğümlendi. "Senin ruhun ve benim ruhum çarpıştığı an, birbirimizden ayrılamaz hale gelirdik. İster burada ister Elysium'da olsun, evli olsam da olmasam da. Bu hikâyeyi milyonlarca farklı şekilde yeniden yazabilirsin Celeste, ama sonu hep aynı olacak. Seninle ve benimle bitecek."

F bizim günlerimiz.
Dokuz tüy kazanmak için dört günüm kalmıştı.

Geçmişte bunu ürkütücü bulabilirdim ama kendime inanmayı öğrenmişim ve bunu başarabileceğimden hiç şüphem yoktu.

Asher'in bana olan inancı hiç sarsılmamış olsa da, onda gergin bir enerji vardı. Loncadaki tüm ophanim tarafından paylaşılan bir enerji. Sadece Naya gergin değildi, endişelenemeyecek kadar kederliydi. Bana söz verdirmişti. -Kanatlarım tamamlandığı an, Dünya'daki son yirmi dört saatimin her saniyesini onunla geçirecektim.

Kalbimin her atışını, patladığında ardında gözyaşı bırakacak bir bombanın tik takları gibi hissediyordum. Özellikle de bu patlama Asher'in duruşmasının da başlangıcı olacağından.

Ona baktım, geçen hafta daha da güçlenen ve muhtemelen kanatlarım kemiklerimle birleşene ve Yediler kararını verene kadar yumuşamayacak olan çenesindeki güçlü kesiğe. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalıydı çünkü sondan bir önceki günahkârıma, dört tüyü olan genç bir çocuğa doğru caddeyi geçerken bana baktı.

On puanlık bir yarışa katılmamı istemişti ama bir gün daha kalması için ona yalvarmıştım.

Sadece bir tane daha.

O benim eldivenli elimi sıktı; ben de onun eldivensiz elini sıktım. Evet, eldivensizdi, çünkü ateşten yapılmış bir adamın eldivene ne ihtiyacı olabilirdi ki? Yakında benim de ateşim olacaktı. Yükseldiğim anda değil ama bir yıl kadar sonra. Ateşim ruhları yakacak kadar sıcak olmayacaktı ama yaraları kapatacak, pislikleri temizleyecek ve bedenimi sonsuza dek kızarmış tutacak kadar sıcak olacaktı.

Telefonum cebimde titriyordu. Eski telefonum kırıldıktan sonra kendime yeni bir sim kartlı ama eski numaramla yeni bir telefon almıştım. Pek fazla arama almadım ya da yapmadım.

Bir hafta önce Fernanda'nın profiline rastladıktan ve puanının sekiz puan arttığını gördükten sonra ona bir mesaj göndermiş ve son konuşmamızdaki davranışım için özür dilemişim. Yolunu değiştirmişti ve kanatlarım bundan fayda görmemiş olsa da ruhum ve kalbim bundan fayda görmüştü. Bana hiç cevap yazmamıştı ama kendini geliştirmeye devam ettiği sürece bunun bir önemi yoktu.

Ekranımda MAYBE: MOUNT SINAI yazısını gördüğümde kaşlarımı çattım. Neden bir hastane beni arasın ki? Yürümeyi bıraktım ve aramayı cevaplamak için eldivenimi dişlerimle çıkardım.

"Merhaba, Celeste Moreau ile mi görüşüyorum?" diye sordu bir kadın. "Evet."

Asher'in kaşları çatıldı.

"Jason Marros'un acil durum irtibat kişisi olarak listelenmişsiniz.

. . ." Söylediği diğer her şey birbirinden kopuk bir şekilde karşıma çıktı. "Aşırı doz. Eroin. Stabil."

Eldivenli elim ağzımın açık kalmasına neden oldu. "Onu görebilir miyim?"

Evet dedi, ama hayır deseydi de gelirdim.

Telefon görüşmesi bittiğinde Asher'a bilgi verdim. "Onu görmem gerek."

Asher günahkârımın çalıştığı bankanın cam cephesine baktı. İçeri girip bir görev daha almam için duyduğu arzuyu hissedebiliyordum ama istesem bile kimseye yardım edecek durumda değildim.

İç çekti. Beni kucağına alıp bir avuç melek tozunu bedenlerimizi kaplaması için fırlattıktan sonra çamurla kaplı kaldırımından inci gibi gökyüzüne doğru süzülürken ona karşı koymadım. Hâlâ havalanmaktan hoşlanmıyordum ama en azından midem artık dibe vurmuyordu. İlerleme.

Dakikalar sonra iniyorduk. Sonra da Jase'in odasının hangisi olduğunu öğrenmek için hastane lobisinden resepsiyona doğru koşuyordum. Asher koşmasa da bana ayak uydurdu. Arkadaşımın kapısına kadar beni gölgeledi.

Avucumu sapın etrafında kıvırdım. "Bence burada beklemen daha iyi olur."

Kabul etmek için her şeyi göze almış gibi görünse de başını salladı. Sevgimin başka birine kaymasından değil - ruhlarımızın örülmesi bunun imkânsız olduğundan emindi- ama bunun yükselişimi geciktireceğinden endişeliydi.

Onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine bastım. "Merak etme." Yanıt olarak homurdandı.

Kapıyı çalmadan odaya girdim, sonra kapıyı kapattım ve beni şüphesiz koridorda volta atmaya başlayacak ve hemşireleri güzelliğinden bayıltacak olan huzursuz ruh eşimden ayırdım.

Hastane yatağına yaklaşırken ıslak tabanlarım gıcırıyor, kısa bir süre önce kelepçelendiğim yatağı düşünmemeye çalışıyordum.

Jase başını çevirdi ve zaman durdu.

"Celeste?" Elmacık kemikleri solgun tenini sarartıyordu ve yanlardan kırılmış, tepeden jölelenmiş, düzgün tutmaktan her zaman büyük gurur duyduğu siyah saçları yüzünün etrafında gelişigüzel bir şekilde sallanıyordu.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesinden kurtulmaya çalıştım ama o bunu gördü çünkü boğazı düğümlendi ve acı dolu bakışlarını kaçırdı.

Ceketimin bir düğmesiyle oynadım. "Hastaneden aradılar.

Beni acil durum irtibat listenden çıkarmamışsın."

Kirpikleri aşağı doğru inerek kahverengi gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

"Öyle değil. Özür dilemene gerek yok." Yatağının üstüne yaklaştım.

Göz kapakları açıldı ve içinden fışkıran nefret o kadar yoğundu ki bir adım geri attım. "İsminizi silmek istedim ama listemdeki diğer tek kişi hapiste, bu yüzden" - acı bir kahkaha attı - "bu pek işe yaramazdı. Mahkûmların hastaneye gezi yapmasına izin verdiklerinden şüpheliyim."

Jase'in suçlaması, parmaklarımın ceketimin düğmesini çevirdiği gibi kalbimi sıktı. Hangisinin önce kopacağını merak ediyordum.

Kapıya baktım. Dışarı çıkıp ona iyi bir hayat dileyebilirdim ya da- "Kardeşin kendini hapse attı, aynı şekilde sen de kendini bu hastaneye attın. O kötü hayat seçimleri yaptı, sen de öyle." Düğmemi bıraktım, kendimi suçlu hissetmekten bıkmıştım. Yaptıklarım için. Onun yaptıkları için. Söylediklerimiz için.

Jase'in bir uyandırma çağrısına ihtiyacı vardı ve belki de aşırı doz şoku onu korkusundan kurtarmaya yetecekti, ama ya öyle olmazsa? Ya bir sonraki onu öldürürse? Puanı kaçtı ki şimdi? Düştüğünden şüpheliydim ama yükselmiş miydi?

"Şimdi beni dinle, Jason Marros. Hayatının geri kalanında benden nefret etmen umurumda değil. Umurumda olan şey, yanlış giden şeylerin sorumluluğunu alman. İnsanlardan çaldın. Benden çaldın! Benden, Jase. Ben, en iyi arkadaşın. Senin tüyler ürpertici acil durum bağlantın." Elimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Ve sonra eşyalarımı attın. Arkadaşlığımızı çöpe attın."

"Önce sen bizi terk ettin."

"Nasıl? Ne zaman?" Bağırdım. "Ağabeyinin aklını başına getirmeye çalıştığımda mı?"

"Yalan söylediğinde!"

"Ne hakkında yalan söyledim?" Ben de bağırdım.

"Şu adam! Abercrombie. Senin için hiçbir şey ifade etmediğini söylemiştin."

Şaşkınlıkla geri çekildim.

"Düşündüm ki-" Solgun dudakları kapandı, koyu renkli bir denizin içinde beyaz bir çizgi gibi kaldı. "Bir şansımız var sanmıştım. Leon'u tutukladıkları gün ona ayrılmak istediğimi söylemeye geliyordum ama sonra sen Abercrombie'nin kollarındaydın ve sen . . . gittin. Onunla birlikte. Onunla birlikte gittin." Eliyle yüzünü kapattı, koluna bağlı tüpleri itip kaktı ve beni yatağına yatıran bir acı çığlığı attı.

"Seni asla kandırmak istemedim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. "Ama yemin ederim, o zamanlar onunla birlikte değildim."

"Sen de benimle değildin."

Boğazım sıkıldı ve sıkıldı.

"Peki ya şimdi?" Elini indirdi, topaklanmış kirpiklerinin arasından bana baktı. "Şimdi onunla birlikte misin?"

Ona doğruyu söylemekle yalan söylemenin sonuçlarını tarttım. Dört gün içinde gitmiş olacaktım. Hayır dersem, bir tüy kaybedecektim ama bir arkadaş kazanacaktım. Ama sonra ne olacaktı? Ben ortadan kaybolunca ve Jase yine yalnız kalınca ne olacaktı? Acil durumdaki irtibat kişisi kim olacaktı? Yüksek skorcuları bir günde ıslah etmiş olsam da uzun vadeli desteğe ihtiyacı vardı.

"Kenara kayar mısın?"

O yaptı, ben de yanına kıvrıldım.

"Size bir hikaye anlatacağım. Anlatmama izin verilmeyen bir hikaye. Ve eminim tek kelimesine bile inanmayacaksınız. Deli olduğumu düşüneceksiniz. Muhtemelen bana deli bile diyeceksiniz. Ve bu sorun değil. Ama dinleyeceğine söz vermelisin. Her kelimesini. Ve belki bir gün, belki bir şey olduğunu göreceksin, bir şey olduğunu hissedeceksin, açıklanamaz bir şey, ve

arkadaşınızın hayal ettiğiniz kadar çılgın olmayabileceğini fark edeceksiniz."

Bir nefes aldım. Uzun bir nefes. Sonra kelime kelime ona nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi anlattım. Ve döktüğüm her sır için bir tüy düştü. Kanat kemiklerim ağrıyordu ama kalbim daha çok ağrıyordu.

Jase için.

Ama Asher için de.

Sadece kanatlarımı değil, halkımızın sırlarını da kurutmuştum.

Kaç tüy kaybettiğimi saymadım. Cesaret edemedim.

Sadece gözlerimi kapadım ve çok geç olmadan kayıplarını telafi etmek için yeterli zamanım olması için dua ettim.

J Sözlerimi bitirdikten sonra Ase o kadar uzun bir süre konuşmadı ki uyumadığından emin olmak için gözlerimi açtım.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Demek bu yüzden bu kadar garip ifadeler kullanıyorsun. . ."

Yanağımın içini ısırdım. "Eski alışkanlıklar."

"Ve dört gün içinde cennete mi gideceksin?" "Elysium."

Bir tüy daha. Dişlerimi sıktım.

"Yüz yıl boyunca mı?" Sesi hâlâ çok kırılgandı. "Planımız bu."

Bir vuruş. Sonra, "Hâlâ kafam güzel, değil mi? Bu ... sen ... Hepsi kafamda mı?"

"Hayır." İtirafımdan pişmanlık duymayı reddettim. Gerçekten endişelenmeyi reddettim. "Senin kafan iyi değil, ben gerçekten buradayım ve söylediklerimin hepsi doğru."

Sessizlik. Çok fazla sessizlik.

"Lütfen bir şey söyle, Jase."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü kendini toparlamayı istiyorum." Bir tüy daha düşerken dişlerimi sıktım.

Bana baktı ve baktı. "Birlikte yaşarken kaç tane deja-vus yaşadığımı biliyor musun?"

Kalbim sıkışmıştı. Bana inanmaya mı başlamıştı? "O zamanlar çok fazla tüy döktüm."

Yüz hatlarında dünya dışı hiçbir şey olmamasına rağmen doğaüstü bir dinginlik vardı.

"Hâlâ biliyorum. Yerde bir sürü tüy var."

"Var mı?"

"Yasak sırları paylaşmaya iznim yok."

"Gerçekten benimle dalga geçmiyorsun, değil mi Cee?"

"Gerçekten değilim." "Siktir."

"Evet."

"Sayıklıyor gibiyim."

"Delicesine mutlu mu?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Daha çok şokta gibiyim. Sen lanet olası bir meleksin." Gerçek olup olmadığımı kontrol etmek istercesine elmacık kemiğimi yokladı. "Nasıl oluyor da olduğun şeyi paylaşmak yasak oluyor?"

"Tam olarak emin değilim ama kovan zihinli tavuk gibi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Kalın bir kaşını kaldırdı. "Kovan zihinli tavuk şeyi mi?"

"Muhtemelen doğru terim bu değil."

Dudakları tekrar kıvrıldı ve yanaklarına biraz pembelik geldi. "Kümes hayvanı teoriniz hakkında beni aydınlatın."

Ben de gülümsedim, çünkü gözleri artık nefret dolu ya da kederli değildi. "Görünüşe göre, bir tarlayı ikiye bölen demiryolu rayları varmış ve bu tarlanın sahibinin gün boyunca serbestçe dolaşmasına izin verdiği tavukları varmış. Ve tavuklardan bazıları ezilmiş-"

"Zavallı tavuklar." Gözleri parladı.

"Tavuklarla dalga geçme." "Dalga geçmiyordum."

Ona bir fiske vurdum, ama bu sadece parıltıyı yoğunlaştırdı. "Her neyse, birkaç yıl ileri saralım ve artık

tren, ama hala tavuklar var."

"Patlamayanlar."

Yüzümü buruşturdum ve o da güldü. Ve o ses... hassas kanat kemiklerime merhem oldu.

Uzun süre konuşmadan ona bakmış olmalıyım çünkü yana kayarak, "Meraktan öleceğim, Cee. O tavuklara ne oldu?"

"Rayları geçmediler."

Kaşlarını çattı.

"Rayları geçmediler çünkü atalarının başına gelenleri bir şekilde hatırlıyorlardı."

"Ezilmiş olanlar mı?"

"Nesiller sonra izler otlarla kaplandı ya da yok oldu, unuttum ve tavuklar hala bölgeye yaklaşıyor."

"Gerçekten mi, Cee?"

"Evet. Gerçekten." Ama öyle miydi? Yığının daha da yoğunlaşıp yoğunlaşmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden baktım. Eğer yalan olsaydı kanat kemiklerim bir tüy daha fırlatırdı. Belki de fırlatmışlardır.

"Neye bakıyorsun sen?"

"Yatağının altındaki mor tümsek."

Vücuduma bakmak için kendini dirseğinin üzerine itti. "Ben göremiyorum."

"Melek kanınız yoksa onu göremezsiniz, unuttunuz mu?"

Bacaklarını yatağının kenarından salladı. Ben de doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

Serum askısına tutundu ve bir adım attı, sonra bir adım daha, ama sonra sendeledi, yere düşmeden önce yatağa çarparak tökezledi, bu da bir sürü alarmı harekete geçirdi. Hemşireler koşarak içeri girip neden yataktan kalktığını sorarken ve sanki benim hatamış gibi bana kötü kötü bakarken yatağın etrafında koşturdum.

Onu tekrar yatağa yatırıp makineleri susturduklarında kapıya doğru döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde,

Asher hemşirelerle birlikte içeri dalmamıştı. Yolda mıydı? Kesilen tüyleri gördüğünde yüzünde belirecek ıstıraba karşı kendimi hazırladım.

İki hemşire gitmemi istedi. Jase öyle bir hayır dedi ki iki kadının da yüz ifadeleri karıştı.

Onlar gittikten sonra iç çektim. "Sayende artık Mount Sinai'nin izleme listesindeyim."

Daha önceki neşesinin yerini, muhtemelen vücudunun zayıflığından kaynaklanan bir kızgınlık almıştı.

"Tam olarak neyi başarmaya çalışıyordun? Beni uygun olmayan bir acil durum irtibat kişisi gibi göstermenin dışında mı?"

"Tüylerine ulaşmaya çalışıyordum."

"Oh. Neden sormadın?"

"Çünkü dokunulduklarında yok olduklarını söylemişsiniz."

"Sadece çıplak tene dokunursa." Cebimden bir eldiven çıkarıp parmaklarımı içine soktum, sonra çömeliip bir avuç tüy aldım ve yanındaki şiltenin üzerine bıraktım. "Avucunuzu açın Bay Marros."

Elini açtı ve içine bir tüy bıraktım. Gözleri kapandı ve burun delikleri açıldı. Birkaç saniye sonra mor tüy parıltılı bir toza dönüştü.

Kaşlarının arasında küçük bir dikey oluk oluştu. "Yine."

Ona bir tane daha verdim. Anıların tamamını göremeyecekti ama bir şeyler hissedecekti.

"Bir tane daha."

Tam onun bir bağımlı, benim de ona yardım eden biri olduğumla ilgili bir espri yapacaktım ki neden burada olduğunu hatırladım. Tüyü onun ulaşamayacağı bir yere koydum. "Sadece bir daha asla uyuşturucu kullanmayacağına söz verirsen."

"Tamamdır. Vur bana."

"Şaka yapmıyorum, Jase. Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşamayı istiyorum ki Elysium'da bana katıldığında anlatacak bir sürü hikayen olsun. Sıkıcı insanlara katlanamam."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Anlaştık."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Bu öğleden sonra bir uyuşturucu danışmanıya görüşeceğim.

Rehabilitasyon ihtiyacımı
değerlendirmek için."

"Ve?"

"Sadece bir kez eroin çektim. Doktor bir şeyle kesildiğini düşünüyor çünkü ona verdiğim tepki ..." Ürperdi.

"Tamam." Burada, son iki ayını şehir köprülerinin altında kendine iğne batırarak geçirdiğini hayal etmiştim. "Bu arada, her şeyi anlatmak yok, yoksa beni Abaddon'a gönderebilirler."

"Buna fantastik kurgu desem nasıl olur?"

"Sanırım . . . Sanırım bu iyi olur."

Tekrar gülümsedi. "Sakin ol, Cee. Şaka yapıyordum. Hâlâ avukat olmak istiyorum."

"Hâlâ Columbia'ya kayıtlı mısın?"

"Bir süredir derslere katılmadım ya da e-postalara cevap vermedim ama okulu bırakmadım." Elini kaşınan çenesinde gezdirdi. "Sadece bir yurt odası için başvurmam ve boş bir oda bulmalarını ummam gerekiyor. Daire Leon'un üzerineydi, o yüzden haciz geldi."

Şok dudaklarımı araladı. "Nerede yaşıyordun?"

"Alicia'nın kanepesinde, ama sonra bana eşyalarımı almamı söyledi.

birlikte, başka biri gibi ..." Bana neredeyse şakacı bir bakış fırlattı. "Ve bunun yerine ... şey, bunun tam tersini yaptım."

"Hiç paran var mı?"

Utanç gözlerini boyadı. "Sıkı çalışmak beni korkutmaz."

"Ben bunu sormadım."

"İstemiyorum, tamam mı?" diye hırladı.

Kolunun ön kısmına dokundum, gül şeklinde bir mürekkep girdabı vardı ve irkildi. "Seni yargılamıyorum."

"Sen değil misin?"

Tekrar oturdum. "Sana bir süreliğine gideceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"A küçük bir süre?" O izin ver dışarı a snort.

"Sen ortalama bir yüzyıl?"

"Dairemi hatırlıyor musun?"

Bana yan gözle baktı.

"Boş olacak. Bununla ilgilenebileceğini düşünüyor musun?"

Gözbebekleri parladı. "Cee, bu-"

"Her türlü masrafı karşılamak için bir hesaba para bırakacağım."

"Senin dairene taşınamam." "Neden taşınamazsın?"

"Çünkü."

"Eğer avukat olacaksan, temyiz dilekçeni geliştirmen gerekecek. Çünkü zayıf."

Bana bön bön baktı.

"Bakın, bu acınacak bir kredi olmaz. Önümüzdeki yüz yıl boyunca burayla ilgilenecek birine gerçekten ihtiyacım var."

Çenesini kaşırken parmakları titriyordu.

Bir şeyi tartıyormuşum gibi avucumu kaldırdım. "Hayatını boşa harcıyorsun ve ruhunu yok ediyorsun." Diğer avucumu kaldırdım. "Ya da sorumluluk sahibi olup ruhunu yüceltmek. Hangisi olacak?"

"Cee. . ."

"Tamam. Asher'ı haftada bir seni kontrol etmesi için göndereceğim. Umarım göksel dadını dört gözle bekliyorsundur." Gariptir ki kanat kemiklerim titremedi bile.

Jase yüzünü buruşturdu.

"Sanırım daireyi siz seçtiniz. Haksız mıyım?" Bir gülümseme tekrar ortaya çıktı.

"Güzel. Ama bir kuralım var." Anahtarlığımı çıkardım ve balkonumdan girebildiğim için yan masasına koydum. "Kokuşmuş deri koltukların eşikten geçmesine izin yok. Anlaştık mı?"

Bana zayıf bir gülümseme hediye etti. "Anlaştık."

Ona sarılmak için eğildim. "Şimdi gitmem gerek, Jase. Beni gururlandır, tamam mı?"

"Seni çok özleyeceğim," diye homurdandı, ben uzaklaşırken. "Bir Abaddon kadar çok."

Yüzünün hatları bulanıklaştı. "Aile avukatıma iletişim bilgilerinizi içeren bir e-posta göndereceğim. O her şeyi halledecektir." Ayağa kalktım ve dudaklarımdaki tuzlu gözyaşlarını yalayarak kapıya doğru yürüdüm. "Son bir şey daha. Adamlarım sana yardım etmeye geldiğinde, çünkü adamlarım gelecek .

. ." Birinin hemen ona kaydolmasını sağlardım. Belki Liv. "Onlara iyi davran, tamam mı? Ve ne yaparsan yap, bizim ya da dünyamız hakkında bir şey bildiğinden bahsetme. İnkâr etmek zorunda kalacaklar ve yalan-"

"Maliyet tüyleri. Anladım. Mükemmel bir günahkâr olacağım." İki parmağını alnına bastırarak küçük bir selam verdi.

Yine tüy düşmedi. Daha önce söylediğim şeyleri tekrarladığım için miydi?

"Hey, Cee?"

"Öyle mi?"

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren bir melek olduğunu biliyordum."

Kızgın gözlerimi devirdim. "O zamanlar pek melek gibi değildim."

"Kendini küçümseme. Bir haleniz olmayabilir ama her zaman bir auranız vardı."

"Böyle saçmalamaya devam edersen gözlerim asla düzelmeyecek."

Kıkırdadı.

"Seni seviyorum, seni moron. İyi ol." "Daha iyi ol."

Dışarı çıkmadan önce ona son bir kez baktım. Duygularım üzerindeki zayıf kontrolüm kırıldı ve gözyaşlarım akararak koridoru yıkadı. Önce bir hemşireye, sonra da bir sedyeye çarptıktan sonra duvara yaslandım. Biri iyi olup olmadığımı sormak için yanıma yaklaştı.

Hiç düşünmeden evet dedim.

Kocaman bir yalan ama yine de İshim'in cebinden tek bir tüy bile çıkmadı.

Ne garip bir grup. Belki de öğle yemeği molasındaydılar.

Kürek kemiklerim gerildi ve kanat kemiklerimin tepelerinden başlayıp uçlarına doğru kıvrılan bir gıdıklanma hissettim.

Çok erken konuşmuşum. Kötülere rahat yok.

"Celeste!" Asher'ın güçlü vücudunun hatları ve ısıltılı kanatları odak noktasına girip çıkıyordu.

Bir avucumu duvarda tutarak ona doğru uzandım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım aynı anda, "Lütfen bana kızma."

"Asıl öfkelenecek olan sensin." Kaşları çatıldı.

"Asher, Jase'e bazı şeyler söyledim. Bizimle ilgili şeyler. Türümüz hakkında. Bu hayattan sonra daha fazlası olduğunu bilirse, ayaklarının üzerinde durabileceğini düşündüm. Bana pahalıya mal oldu" -sesim çatallaştı- "bana çok fazla tüye mal oldu, ama onun ruhunu kurtarmak için çaresizdim."

Dudakları öfkeyle değil ama temkinli bir şekilde birbirine yapıştı.

Tekrar özür dilemek için ağzımı açtım ama onun yerine bir hıçkırık çıktı. Kollarımı beline doladım ve yanağımı çarpan gövdesine yasladım. "Çok üzgünüm Asher. Uyumayacağım. Yemek yemeyeceğim. Telafi etmek için insanlara reform yapmaktan başka bir şey yapmayacağım."

Beni kollarına aldı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve affedildiğimi söylemese de, kucaklaması kendimi affedilmiş hissetmemi sağladı.

Birden kaşlarımı çattım ve başımı yukarı kaldırdım. "Bekle. Neden benden sana kızmamamı istedin?"

Çenesini eğdi ve gözleri omzumun ötesindeki bir şeye kaydı. Görüş alanını takip ettim ve kanatlarımı görünce burnumu kırıştırdım. İstirabımın içinde o kadar kaybolmuştum ki, kanatlarımın ortaya çıkmasını sağlayacak büyüü mırıldandığını duymamıştım.

"İçlerinde büyük delikler var mı?"

Boynu dikleşti ve topuzunu salladı. "Delikler mi?"

"Çok fazla tüy kaybettim."

Kaşları çatıldı.

"Kızgın değilim, Asher. Benim rızam olmadan onları neden ortaya çıkardığını anlıyorum. Hasarı değerlendirmeye çalışıyordun."

Saçımı sıkıca kavradı. "Celeste, kanatlarının ortaya çıkmasını ben sağlamadım."

"Sen yapmadın mı?" Onları ben mi ortaya çıkardım? "Dışarıda olduklarına göre, kaç tüyümün eksik olduğunu söyleyebilir misin yoksa öğrenmek için loncaya geri mi dönmeliyiz?"

"Aheevaleh." Parmaklarını saçlarımdan çözerek bir kanadımın üst kısmını okşadı ve omurgama kadar şeklini takip etti.

Bu lezzetli, yabancı his karşısında ürperdim. Daha önce hiç kimse kanatlarıma dokunmamıştı. Ben onlara zar zor dokunmuştum. Diğer eli ikinci kanadımın dış kenarından aşağı doğru indi. Ve bir başka derin ürperti omurgamdan yukarıya doğru ilerledi, şaftları titreştirdi.

Tek bir okşayıştta bile durmasını istemiyordum. Ne kadar tehlikeli. Elysium'a şükürler olsun ki bunu daha önce öğrenmemiştim, yoksa kanatçıklarımın takıldığı çok zaman geçirecektim.

"Enfesler, Celeste." Alnını benimkine, burnunu benimkine bastırdı. "Sen enfessin."

İltifatını geçiştirmek istedim ama egomu kundakladı ve ... şey, zaten bir çift kanadım olduğu için bana kanat vermedi, ama neredeyse onları çırpıpmama neden oldu.

Parmakları ters çevrilmiş damarın üzerinde dans ediyordu ve içime yayılan zevk o kadar güçlüydü ki bir adım geri attım. "Halkın içindeyiz. Bir koridordayız. İshim tüylerimden geriye kalanları parçalayacak."

Kaşları, sanki karşılaştığı en tuhaf göksel örnekmişim gibi birbirine yaklaştı ve sonra birbirinden ayrıldı.

Bakışlarımı muşambaya çevirdim, orada dolaşan en az bir tüy bulmayı bekliyordum. "Kurallar başmeleklerin ellemesi için geçerli değil mi?"

Bana göz kırptı ve sonra ağzından bir kahkaha patladı. Yüksek sesle değildi ve benimle dalga geçmiyordu. Doğrusu, neden güldüğünden de emin değildim.

Yumruğum kalçamda tünedi. "Bu kadar komik olan ne, Seraph?"

Yüzümün yanlarını tuttu, daha da yukarı doğru eğdi. "İşin bitti, levşeh. Mühürlendiler."

Kulaklarımda çınlayan kan sesini bozmuş olmalıydı çünkü az önce işimin bittiğini söylediğini duymuştum. Ki bu imkansızdı.

"Sen orada Jase ile birlikteyken ben de loncaya geri döndüm." Başparmakları çillerimle nokta birleştirme oyunu oynar gibi yanaklarımın üzerinde gezindi. "Seni bankacıdan çıkardım ve Jase'e kaydettim."

"Ne yaptın?"

Çenesini bir o yana bir bu yana kaydırды. "Özür dilerim. Kararı senin elinden almak istemedim ama Endişelendim."

Ağzım önce biraz, sonra daha çok açılmaya başladı.

"Gitmeden önce adamla zaman geçirmek isteyeceğini biliyordum ve sana acele etmemeni söylemek için geri geliyordum. O senin son günahkârın olacaktı. Ama sen, olağanüstü sen" -parmakları hareketsiz kaldı- "onu bir saat içinde ıslah etmeyi başardın. Puanını düşüreceğinden hiç şüphem yoktu ama bunun en az bir iki gün süreceğini düşünmüştüm. Seni uyarmak için bir şansım olur diye düşünmüştüm. Seni hazırlamak için."

Ellerimi onunkilere
doğru kaldırdım.

"Titriyorsun."

"Ben ... benim ... onlar ..." Dudaklarım da geri kalan her şeyim gibi titremeye başladı. "İşim bitti mi?"

"İşin bitti."

Kirpiklerim çılgınca çırpınıyor, gözyaşlarımı ardı ardına akıtıyordum.

Asher kaşlarını çattı. "Şu anda mutlu musun yoksa kızgın mısın anlayamıyorum."

"Mutluyum," diye mırıldandım. "Mutluyum. Çok mutluyum." Bir nefes buruşmuş nefes yolumu daralttı. "Çok

şey kaybettiğimi sanmıştım.

bir sürü tüy. Düşündüm ki-" Eldivenli elimle ensesini kavradım. "Başardım!"

Kanatlarımı uzattım ve etrafımıza sardım. Erişimleri Asher'inkinin yarısı kadar değildi ama yoğunlukları aynıydı, o kadar kalınlardı ki bizi çevremizdeki hareketli dünyadan koruyorlardı.

Dudaklarından yavaşça bir gülümseme süzüldü, o kadar büyük bir gurur ve sevgi taşıyordu ki bu duygu ruhumu boğmakla tehdit ediyordu. Tabii ki, gözlerindeki hayranlık dolu parıltı beni hem içten hem de dıştan aydınlattı. Tüm bu için için yanma işini kontrol etmeyi gerçekten öğrenmem gerekiyordu. İşin iyi tarafı, bunu yapmak için sonsuza kadar vaktim vardı.

Bir sonsuzluk . . .

Yüzü ışıltılarla dolu olan Asher, muhteşem uzantılarını uzattı ve telaşsızca, çok telaşsızca, bronz kenarlar eğildi, benim mor kenarlarımın üzerinden geçti ve onları solladı. "Hayatımızın geri kalanı için hazır mısın, neshahadzaleh?"

"Hazırım," diye mırıldandım, ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, tıpkı tüylerimin sonunda kemiklerime yapıştığı gibi.

A Naya ile üzerinde çalıştığım tuvalde fırçamın kaymasına neden oldu. "Celeste, gitmeliyiz."

"Hazır değilim."

Asher, Naya ve benim sanat odasının bir köşesinde çömelmiş, kıyafetlerimize ve muhtemelen yüzümüze boya bulaşmış halde durduğumuz yere doğru yürüdü. Sağ kanadımın üst kısmını okşadı ve ben ürperdim.

"Üzgünüm Levsheh. Size daha fazla zaman verebilseydim verirdim ama kanatlarınızın vücudunuza düzgün bir şekilde bağlanması için Elysian atmosferine maruz kalmanız gerekiyor."

"Bunun başka bir asılsız kural olmadığına emin misiniz?"

"Gecikmiş yükselişlerin etkilerine üzülerek şahit oldum - kararan tüyler, tutmayan kanatlar ya da bazen ... nadiren de olsa hiç çırpılamayan kanatlar."

Dün loncaya döndüğümünden beri cesur olmaya çalışan Naya, kanatları herkesin görebileceği şekilde açtı, küçük bir gıcırtı çıkardı, bu bir sızlanmaya dönüştü ve beni tam kalbimden vurdu. Ben de benzer bir ses, daha çok korna-sob karışımı bir ses çıkardığımda, kolları boynuma öyle sıkı dolandı ki hava kaynağımı kesti.

"Geri döneceğim. Bir yolunu bulacağım, tamam mı küçük meleğim?" Fısıldadım.

Başını salladı, ya da belki de sallanan başı sarsıntılı titremesinin bir uzantısıydı.

"Çok hızlı büyüme."

"Bunu kontrol edemem."

Sarı saçlarına sıırttım ve tatlı kokusunu içime çektim, sonra ayağa kalktım, onu da yanıma aldım ve kanala kadar taşıdım, onu ne kadar çok sevdiğimi milyonlarca kez mırıldandım.

"Ben de sarılabilir miyim, motasheh?" Asher kollarını boynumdan nazıkçe çözdü.

Sanki çocuktan çok maymunmuş gibi, kendini onun kollarına bıraktı ve gözyaşlarıyla onun süetlerini ıslattı. Adam onun kulağına usulca konuştu, sonra onu yere bıraktı ve yanağından öptü.

Mira kolunu küçük kıza doladı. Kırmızı kanatlı ophanim daha önce hiçbirimizin omzuna kolunu dolamamıştı. Kıskançlık yerine, Naya'nın hayatında huysuz yaşlı profesörümüz olduğu ve ona iyi bakılacağı için içimde bir rahatlama hissettim. Babası duruşması biter bitmez geri dönecekti ama o zamana kadar Mira'ya yaslanacaktı. Raven'a da.

Naya'nın arkadaşı gittiğimizi duymuş olmalı ki Pippa ile birlikte koridorda belirdi.

Raven'ın beyaz saçları taze süt gibi omzuna dökülürken Naya'ya yaklaştı ve elini tuttu. "Hoşça kal, Celeste."

Bir hıçkırık daha göğsümü sıkıştırdı. Hıçkırığın dışarı çıkma ihtimaline karşı avucumu ağzıma kapattım. Neden Leigh gibi soğukkanlı olamıyordum?

Asher parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve mırıldandı, "Kanatlarını tamamlamak seni endişe verici derecede yumuşak yaptı, aheevaleh." Sıcak nefesi uzun saçlarımı dalgalandırdı.

"Yumuşak," diye homurdandım, iri pazusuna vurarak.

Toplu nefes alış verışı etrafıma bakmamı sağladı. Sonunda gülümseyen Naya dışında herkes

Sanki avludaki kuvars meleklerden birini parçalamışım gibi görünüyordu.

Avluyu bir daha görmek istemiyorum.

Bu koridorlardan geçmeyecektim.

Kafeteryada artık yemek yemeyecektim.

O aptal sahte gökyüzüne artık bakmayacaktım.

Dudaklarım titredi ve sular yeniden akmaya başladı. Hiç durmamış olan bir şey yeniden başlayabilir miydi?

"Bekle." Asher'dan ayrıldım ve şiddetle sarıldığım Mira'ya doğru yürüdüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kolları beni sarmakta yavaş davrandı ama sonunda sardı. "Bu bir veda değil, Celeste."

"Biliyorum." Ama öyle hissettim.

Beni sıktı, sonra bıraktı. "Ziyarete geleceğim." Gülümsedi. Mira. Gülümsedi. Ne beklenmedik bir manzara. "Söz veriyorum."

Bir ciğer dolusu hanımeli çalıp beni yanına sokan Asher'ın yanına döndüm.

Altın rengi mavi kanatlar zihnimi yükselen nostaljimden uzaklaştırdı. Liv bana gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Her şeyin kontrol altında olduğunu gösteren bir baş sallama. Aylar önce Kapan'da tanıştığım bu kız Jase'i yanına almayı kabul etmekle kalmamış, yükselme zamanı gelene kadar onu kontrol etmeyi de kabul etmişti. Minnettarlığımın derinliğini anladığını sanmıyordum ama yakında bir gün anlayacaktı.

Asher beni geri çevirdi ve kanala doğru yönlendirdi. Lavanta dumanı etrafımızda kıvrılırken ellerimi ellerinin arasına aldı ve yüzünü benimkine doğru eğerek beni nazik, kalıcı bir öpücükle bir dünyadan alıp başka bir dünyaya götürdü.

"**I**" "Kaybolmadım, Erel." Kadınsı bir sesle ağzımı Asher'inkinden ayırdım ve ellerim henüz dağılmamış ısıltılı dumanı pençeledi.

temizlendi

"Mimi!"

Uçan, beyaz giysili bir nöbetçinin önünden dönerek uzaklaştı, gözleri sevinçle parlıyordu. "Celeste!"

Kollarını açtı ve ben de kollarının arasına düştüm, yeni gözyaşlarım henüz kurumamış olanların üzerine akıyordu.

"Ah, Mimi," diye hıçkırdım.

"Seni nasıl da özledim, güzel kızım. Seni nasıl da özledim." Kolları kanatlarımdan dikkatle kaçınarak beni kendine çekti ve kolları olduğunu, bir vücudu olduğunu fark ettim, ama sonra yıllar boyunca göksel dünya hakkında öğrendiğim her şey yerine oturdu ve ruhların Elysium'a ulaştıklarında istedikleri formu seçebileceklerini hatırladım.

Hangi şekli seçtiğini görmek için onu uzaklaştırdım. "Sana benziyorsun, ama-"

"Ama daha genç?" İnce kemerli bir kaşını kaldırdı. "Beni tanıyabilmeniz için biraz kırıksıklık bırakmaya özen gösterdim."

Birazını saklamıştı, bu doğrudu ama altmış yerine yirmi yıl daha genç görünüyordu. Saçlarını Dünya'da kullandığı tüm boyalardan daha zengin bir kumralla parlayan şık bir kıvrımla toplamıştı.

"Görünüştünüzü istediğiniz zaman değiştirebiliyor musunuz?"

"Hayır. İstedğim zaman değil. Dünya'ya dönmeye karar vermediğim sürece, makul bir yaş olduğunu düşündüğüm otuz sekiz yaşında kalıcı olarak kilitleneceğim." Yüzümde bir endişe ifadesi belirmiş olmalı ki, "Ki bunu yapmaya hiç niyetim yok" dedi.

Okyanus rengi gözleri beni kanatlarımdan çizmelerime kadar içine aldı ve yüzüne yayılan gülümseme bir kez daha sarılmak için uzanmama neden oldu. Kalbimin bir parçasını geride bırakmış olsam da, kaybettiğim bir parçayı geri kazanmıştım.

"Ma chérie," diye mırıldandı. "Aile neredeyse yeniden bir araya geldi."

Nabzım tekledi. "Neredeyse." Asher'ın her şeyin yoluna gireceğine dair verdiği tüm güvencelere rağmen, korku yağlı bir film gibi üzerimi kapladı.

"Muriel, seni tekrar görmek güzel." Asher'ın sesi o kadar hafifti ki güneş ışığı gibi geliyordu ve beni saran yapışkan tortunun bir kısmını yakıp yok etti. Ne yazık ki hepsini değil.

"Seni görmek de güzel, Seraph. Haberlerle dönmediğinde beni endişelendirmiştin. Neyse ki Tobias yaşlı ruhum için bir düşünce ayırdı."

Tobias. Elbette Tobias'ı tanıyordu.

"En derin özürlerimi sunarım."

"Celeste'mi getirdin, bu yüzden affedildin."

Birbirlerine gülümsediler ve bu gülümseme kalbimi sevinçle yerinden oynattı. Başımı kaldırdım ve onlar birkaç hoşbeş ederken ben de tuz ve narenciye kokusundan pırıl pırıl beyaz taşlarına, dipsiz gökkubbesinden yanardöner İnci Kemer'ine kadar dünyamı özümsedim.

Belime hafif bir ağırlık, kulağıma ılık bir nefes yerleşti. "Ee, ne düşünüyorsun levşeh?"

"Bu ... cennet gibi."

İki şeker rengi kürklü yaratık kanyon duvarlarına tırmanarak birbirlerini kovaladı.

"Haccoullar. Yaban kedilerinin ilahi versiyonu," dedi Asher. "Kaya duvarlarını örten yarıklarda yaşarlar ve Kanyon'un dışına nadiren çıkarlar."

"Haccouls," diye tekrarlardım kelimeyi, Asher'ın bana çoktan öğrettiği küçük Angelic yığının ekledim. Yakında akıcı konuşacağımı düşünmek.

"Bir tanesini evcilleştirmeye çalıştım," dedi Mimi yanıma gelerek. "Jarod'u ve seni evcilleştirdikten sonra bunun çocuk oyuncağı olacağını düşünmüştüm."

Homurdanarak, şık lacivert pantolonunun kıvrımlarında elini buldum ve onu artık ölüme kaybedemeyecek olsam da sıkıca kavradım ... sadece hayata, eğer bir gün dünyevi atlıkarıncada bir tur daha atma fikrini değiştirirse.

"Asher!" Claire'in sesi kanyonda gürledi. "Geri döndün." Bir düzine erelim tarafından kuşatılmış halde bize doğru uçtu, lavanta kanatlı gri bir leke ve yanında kıvrıcık sarı saçları vardı.

Oh, Eliza . . onu nasıl da özlemiştim. Onu bir kuvars levhaya bağlayıp her bir tüyünü tek tek yolma hayali aklımdan geçti ve neşeli grubumuzu çevreleyen dik duvarlar kadar beyaz bir gülümsemeye yol açtı. Özellikle de tek bir tüy bile düşmediğinde.

"Yapacağımı söyledim. Ben verdiğim sözden dönmem Claire." "Sadece yeminlerini," diye hoş bir şekilde cevap verdi.

Mimi'nin parmakları gerilirken, Asher'ın kiler şaşırtıcı bir şekilde gerilmedi. Sadece kalça kemiğimin üzerinde koruyucu ve nazik bir şekilde tünemiş olarak kaldılar.

"Hoş geldin Celeste. Tam zamanında geldin."

"Umarım bana karşı bahse girmemiştir?"

"Melekler bahis ya da kumar oynamaz." Claire önümüze indiğinde, kurdeleler ve platin grometlerle süslenmiş pembe şifon elbisesi bacaklarının etrafında kıvrılıyordu.

"Eğlenmek için ne yapıyorlar?"

"Onlar mı?" Başını yana eğdi, altın halkası siyah saçlarının arasında parlıyordu. "Artık sen de bizden birisin."

Mırıldandım. "Bu doğru."

"Göksel yaşama alışmak için yüz yılınız var. Pek çok eğlenceli uğraş bulacağından hiç şüphem yok." Fuşya kanatlarını döndürdü, uçları elbisesindeki grometler kadar parlaktı. "Ah. Daniel geldi. Kanal anahtarınızı çıkarmaya devam edebiliriz. Ellerin lütfen, Asher."

Kolunu belimden çözdüğünde, siyah deri pantolonun üzerine siyah deriden üst üste binen kayışlarla bağlanmış bir tunik ve altın bir çember giyen siyah derili bir adam Seraph Claire'in yanına indi. Leigh gibi bu adam da en nadir bulunan türden kanatlara sahipti; tamamen metalik, saf bir gerçek. Leigh'inkilerden farklı olarak onunki altın rengindeydi.

"Yükselişin için tebrikler Celeste." Yüzünde Mimi'ninkinden daha az kırıksıklık olmasına rağmen Daniel en yaşlı baş meleklerden biriydi. Mira'nın tarih derslerinden bu kadarını hatırlıyordum. Altı yüz yaşımdan fazla, yoksa yedi miydi?

Asher avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı.

"Kanal anahtarını çıkarmak gerçekten gerekli mi Claire?" Daniel sordu. "Kardeşimiz söz verdiği gibi geri döndü."

Parlak siyah saçlarının uçları deniz kokulu esintiyle havalandı. "Daha önce mahkemeye çıkmamıştı. Sadece şartlı tahliyedeydi."

Erkek başmelek içini çekti. "Pekâlâ."

Claire elini Asher'ın ellerinden birinin üzerinde, Daniel da diğerinin üzerinde gezdirdi.

Mimi'nin parmaklarını o kadar sıkı tuttum ki muhtemelen parmaklarındaki kanı boğuyordum. Ya da damarlarında dolaşan her neyse onu. Damarları var mıydı ki? Belki de göksel biyolojiyi daha dikkatli dinlemeliydim.

Asher'ın avuçlarıyla diğer başmeleklerin avuçları arasında ikiz ışınlar belirdi ve sonra iki altın anahtar - gerçek eski moda yontulmuş kapı anahtarları- Asher'ın derisinden çıkıp Daniel ve Claire'inkilere doğru titreşti. Gözlerimi kırptım, çıkarma işlemine değil ama kanal anahtarlarının gerçek anahtarlar olduğu gerçeğine. Kaybolur kaybolmaz üçü de ellerini indirdi.

"Duruşmanız gün batımında başlıyor. Bu size Celeste'e Elysium'u gezdirmek, kanatlarını kullanmayı öğretmek ve eminim yapmak istediğiniz gibi Hadashya'ya yerleşmesini sağlamak için zaman verecektir." Claire kalkış için kanatlarını uzatarak geri çekildi.

Asher'ın kaşları indi, gözleri karardı. "Ne kadar cömertsin Claire." Gülümsedi ama bu gülümseme Daniel'in kemerinden daha sıkıydı. "Tamamen pratik amaçlarla, Celeste'in Hadashya'ya taşınmayacağını size bildiriyorum. Shevaya'da benimle birlikte yaşayacak."

Claire'in halkası Elysian güneşinde parlıyordu. "Shevaya mı?

O senin eşin değil."

"Hayır. O benim neshahadza'm ve ben yokken bu yasa değiştirilmediyse, ruhhalflerin birlikte yaşamasına yasal olarak izin verilir."

Claire daha da dikleşiyor, sertleşiyor gibiydi.

"Kanıtlamamı ister misin, yoksa sözüm yeterli olur mu?"

Claire gözlerini çoktan uçmuş olan Daniel'a dikti.

Büyük kanatları sanki gerçek altınla kaplanmış gibi parlıyordu. "Kanıt ihtiyacım yok."

Claire'in zümrüt gözleri bana dikilmişti. Elbette kanatlarım onunkiler gibi parlamıyordu ama böyle küçümseyici bir bakışı hak ediyordum? Ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim.

"Ruhunuzun yarısını bulduğunuz için ne kadar şanslısınız. Çok az kişi bulur." Başını yukarı kaldırdı ve sonra kanatlarını cırparak gökyüzüne fırladı.

Başından beri havada kalmayı başaran erelim, iki baş meleğin arkasında bir jetin izleri gibi dalgalanıyordu. Sadece Eliza kalmıştı, yüz hatları tiksintiyle buruşmuştu ama

Gözleri başka bir şeyle parlıyordu... hayal kırıklığıyla. Başardığım için mi yoksa Asher'in ruhunun yarısı olduğum için mi hayal kırıklığına uğramıştı?

Asher önüme geçerek Eliza'yı görmemi engelledi ve beni mürekkep gibi gölgesinin içine çekti. "Uçma zamanı."

Mimi elimi bırakıp yolumdan çekildi ve sonra üzerimde gezinmeye başladı. Botlarım hâlâ yere sağlam basmasına rağmen midem bulandı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırdı. "Muriel, Celeste'e uçmanın ne kadar harika bir şey olduğunu anlatabilir misin?"

"Muhtemelen ölümden sonraki hayatla ilgili en iyi şey bu. İstedğin yemeği yaratabilmekten sonra ikinci sırada. Gerçi hiçbir şey yemek pişirme sanatını yenemez." Kanatlarımı açmadığımda kaşlarını çattı. Önce bana, sonra Asher'a. "Celeste? Ne oldu, tatlım?"

"Celeste'in vertigosu var." Asher öyle bir kendini beğenmişlikle konuştu ki gözlerimi devirdim.

Nasıl da yakıyorlardı. Bu sızı omzumun üzerinden kanala, hâlâ dalgalanmakta olan ısıltılı ipliklere bakmama neden oldu. Naya'nın bir kalp atışı uzakta olduğunu düşünmek, ama yine de tamamen ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Parmaklar çenemi kavradı, yüzümü bu kuvars ve tüylü varlıklar dünyasının tek çıkışına doğru sürükledi. "Kanatlarını aç, aheevaleh."

Sanki kanatlarıma emir vermiş gibi, kanatlarımı açtılar.

İki elimi de avuçlarının içine aldı ve bedenlerimizin arasına soktu. "Bırakmayacağım."

"Tamam," diye

mırıldandım. "Hazır mısın?"

"Hayır."

Eğildi ve Mimi'nin çok daha yukarıda beklemesine rağmen kulağına fısıldadı: "Sana yatak odamı göstermeyi çok isterim Celeste. Özellikle de yatağımı. Yuvarlak. Bundan hiç bahsetmiş miydin?"

Yutkundum. "Yapmadın."

"Huh." Doğruldu, omuzlarını yuvarladı, kanatları dalgalandı. "Görmek ister misin?"

Dudaklarımı yaladım, sonra midem bir mengenenin içinde, bir kez kanat çırpıttım ve öyle hızlı havaya fırladım ki parmaklarım Asher'inkilerden koptu.

Asher "Onları dışarıda tutun" diye bağırdığında nefes nefese kaldım ve kanatlarımı geri çektim.

Çok geç kalmıştım. Cansız bir nesne gibi düştüm ama çok canlı bir nesne gibi çığlık attım. Yer hızla üzerime gelirken gözlerimi kapattım. İşin iyi tarafı, ölemiyordum.

Oompf.

İki sert kol beni havadan yakaladı ve aniden tekrar yukarı doğru süzölmeye başladım. "Heyecanıyla gurur duyuyorum."

Homurdandım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi gitmesine izin vereceğim-" "Hayır!" Boynunu sıktım.

Sırtı yere paralel olana kadar geriye düştü ve ben de onun üzerinde duruyordum. "Bana ellerini ver."

Oyuncak bir köprüye benzeyen kemere bakmak gibi bir hata yaptım.

"Yakında bir Konsey önünde durup iki ruhu kurtarmış olma kararımı savunmam gerekecek. O zamana kadar lütfen kalbimi huzurla, gözlerimi güzellikle doldur. Seni yükselirken görmeme izin ver, aheevaleh."

Böyle bir isteğe nasıl karşı koyabilirdim ki? Özellikle de böyle bir şekilde. Yükseklik korkum gerçek olabilirdi, ama bu korkum, gelecek duruşmadan ve onun sonucundan duyduğum korkunun yanında solda sıfır kalırdı.

Tuzlu cesaretimi bir ciğer dolusu çekerek ellerimi tutmasına ve bedenlerimizin arasına çekmesine izin verdim. Parmakları benimkilerin arasından geçerek avuçlarımızı birbirine yapıştırdı.

"Şimdi kanatlarınızı açın ve inmeye hazır olana kadar kapatmayın."

Yeterince kolaydı. Onları açtım, kaslarım garip bir şekilde büköldüğü için kramp girdi.

"Şimdi bir kez pompala. Güzel ve yavaşça." "Kulağa pis geliyor."

Dudaklarını bir sırtış kapladı.

"Umarım çok fazla uçuş dersi vermiyorsundur Seraph."

Sırtışı melankolik bir gülümsemeye dönüştü. "Uçmayı öğrettiğim diğer tek kişi Leigh'di."

"I bahis o seçildi o yukarı hızlı."

Leigh vardı olmuştur çok rahat, yeni şeyler öğrenmeye çok istekli.

"Sahip olduğun kadar

hızlı." "Sahip olmak

mı?"

Asher biraz daha alçalmıştı ama ben alçalmamıştım ve bedenlerimizi ince bir hava boşluğu ayırıyordu. Parmaklarım onunkilerin etrafında kenetlendi ve yine güldü.

"İnanana kadar sana kaç kere söylemem gerekiyor? Asla bırakmayacağım." Yontulmuş çenesinin etrafında kıvrılan altın teller, mücevherlerle süslü gözlerine doğru kıvrılıp yanlara doğru savruldu. Ve kanatları, muhteşem kanatları, o kadar canlı ve parlaktı ki, bu adamın bedenine hapsolmuş ruh gibi parlıyordu. Bana ait olan bir ruh. "İçten içe yanıyorsun, Celeste."

Kanatlarımı bir santim yukarı ve sonra bir santim aşağı indirdim, hareketleri tekrarlardım, her sıg pompa güvenimi derinleştirdi. "Sadece uçuş eğitmenimin tüm dikkatinin üzerimde olduğundan emin olmak istiyorum."

Yüzü yumuşadı ve gülümsemesi intikam duygusuyla geri döndü. "Çıplak vücudunun çözülüşünün muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama seni uçarken izlemek ... işte bu gerçek bir güzellik."

Çarpan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "İçten içe yanıyor."

"Yanmayı kadın yapıyor." Kanatlarını zar zor çırparak ellerimden çekiştirdi, bedenimi aşağı indirdi ve beni öpmek için eğildi.

Kanatlarımı katlayıp ona, bedenime, kalbime ve ruhuma gömülmemeyi hatırlamak için her şeyimi, ama her şeyimi vermem gerekti.

"Ah, genç aşkım," diye seslendi biri sağımda bir yerde. Mimi.
Gülümseyen ağzımı Asher'inkinden kurtardım.
"The

Buradaki tur rehberleri oldukça eli açık."

Mimi güldü; Asher sadece gülümsedi, en ufak bir üzüntü bile duymadı.

Tekrar alçaldı. "Eğer gezmek istersen dönmem gerekecek."

Ellerimize baktığında, bırakmamı istediğini anladım.

"Tam altında kalacağım, Celeste."

Kanat açıklığına baktım, el ele uçmanın bir seçenek olmadığını tahmin ettim. "Tamam." Tutuşumu gevşettim ve omurgamı çelikleştirdim.

Parmaklarımız ayrıldığında, hemen ters dönmedi. Sadece süzölmeye devam etti, vücudumun hatlarını, kanatlarımın genişliğini inceledi. "Eğer daha hızlı gitmek istiyorsan-"

"Bu asla olmayacak."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Her ihtimale karşı kanatlarınızı daha hızlı yukarı ve aşağı itin. Aslında yüzmeye çok benzer. Kanatlarını dışarıda ve hareketsiz tutarsan, yüzersin. Vücudunuzu aşağı doğru çevirirseniz, dalarsınız. Yukarı doğru, yükselirsiniz."

Talimatlarını paketinden çıkarıp depolarken dudağımı ısırdım. Birden kanatlarını içeri çekti ve vücudu daldı. Nefesim kesildi. Döner bir bıçak gibi döndü, sonra tüylü uzantılarını dışarı çıkardı ve hareketin gücü onu tekrar yukarı kaldırdı.

Az önce serbest düşüşe geçen ben değildim ama yine de kanım sanki benmişim gibi akıyordu. "Abaddon'da bu da neydi?"

Profilini görebildiğim kadarıyla boynunu büktü. "Sana çarpmak istemedim."

"Umarım çarpılmanın sakıncası yoktur çünkü ben asla Bunu yapıyorum."

"Ayrıca hiçbir zaman doğruluk yapmayacağını söylemiştin."

Başmelek gerçekten de cinsel bir espri mi yapmıştı? Hem de Mimi'nin önünde? Kanatsız ve neşeli bir şekilde süzüldüğü yere doğru baktım.

"Yüzünüzün kızarmasına gerek yok, tatlım. Ben dün doğmadım. Ayrıca, doğruluğunuzu onaylıyorum. Kesinlikle sürünün en iyisi." Göz kırptı, sonra yaklaştı ve parmaklarını dalgalanan saçlarımın arasından geçirdi. "Mor sana yakışıyor."

Omzumun üzerinden baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Benim ne olduğumu hep biliyor muydun?"

"Ruhum biliyordu."

"Hanımlar, tur başlamak üzere," diye anons etti Asher, iki melek süzülerek yanımızdan geçerken ve ardından bir diğeri yolumuzdan çekilmek için alçalırken.

Hepsi bakakaldı. Başmeleğin bir melez ve bir insan ruhuyla dolaşmasının tuhaf bir manzara olduğunu sanıyordum.

"Biraz daha alçaktan uçmamız gerek. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Nefesimi tuttum, bakışlarım yanardöner nilüferlerle bezeli bir gölete ve açık avuçlarından su fışkırtan yedi kanatlı deve gitti. Paraşütle atlama becerilerimi test edebileceğim bir yer varsa, bunun bir su kütlesinin üstü olduğunu tahmin ediyordum. Sinirlerimi bastırarak bir tür kurbağalama hareketi yaptım.

"Kanatlarını içeri çekmelisin Celeste. Sadece birazcık."

"Ne kadar az?" Geri aradım.

"Bunu hissedeceksin. Ve vücudun eğilmeye başladığında, ne yaparsan yap, kanatlarını geriye doğru uzatma yoksa yukarı doğru savrulursun."

Tamam. Gerinmek yok. Kontrol et. Bir santim ve sonra bir santim daha döndüm. Vücudum eğilmeye başladığında, kanatlarımı geri itme içgüdüğü beni zorladı, ama buna karşı koydum ve sonra dalıyordum ve Asher "İşte bu!" diyordu ve Mimi bana ayak uyduruyordu ve havada kendi başıma asılı kaldığımın kısa bir farkına vardım ve beynimin bir bölümünde kesinlikle biraz korkma olsa da, başka bir bölümünde yumruk pompalama vardı çünkü. Ben. Uçuyordum. Uçuyordum.

Güldüm. "Asher, ben uçuyorum."

"Anlıyorum, levşeh." Yana doğru kaymıştı ve sevgi ile gururun o baş döndürücü karışımıyla bana bakıyordu. "Şimdi kanatlarını içine topladığın gibi yavaşça dışarı doğru bastır."

Talimatlarını uyguladım ve vücudum düzleşti.

İnanılmazdı. Bu

inanılmazdı. "Miden nasıl?"

"İyi. Neden? Oh." Aşağıdaki gümüşü genişliğe, yanlarında bir serçeyi andıracak kadar uzun melek heykellerine göz kırptım. Dudaklarım yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Gitti!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Mimi neyin gittiğini sorduğunda, ona hareket hastalığımı anlattım. Sonra Asher altımızdaki çeşmeden başlayarak çeşitli yerleri işaret ederken sessiz kaldım - Lev - başkentin kalbi. Tabii ki burada bir çeşme olacaktı. Ve tabii ki çok büyük olacaktı. İçinde parlayan şey sıvı değildi, ama su, göksel türden -ayım- sıvı yerine gazdı.

Çeşmenin etrafında yedi şelalenin aktığı at nalı şeklinde bir kuvars duvar uzanıyordu. Kayaya cumbalı pencereleri andıran açıklıklar oyulmuştur.

"Ben aşağıda yaşıyorum. Som altından masaların olduğu restoranın yanında." Mimi kayanın en alt katını işaret etti. "Neshamaya. Burası ruh mahallesi, Kefimya da deniyor, Melek dilinde eğlence mahallesi anlamına geliyor. Adının hakkını veriyor. Tüm yeni melekler akşamlarını burada geçirir. Özellikle de Kefimya'nın hemen üstünde, Hadashya'da yaşadıkları için."

Yaşamam gereken yerde.

Asher artık altımda değil, yanımda uçuyordu. Ellerimle dokunamayacak kadar uzaktaydı ama arada bir kanadının kenarı benimkinin kenarını sıyrıyordu. "Üçüncü seviye, yaşlı meleklerin Nirvana Denizi'ni çevreleyen Nirvana Dağları'na çekilmeye karar verene kadar ikamet ettikleri Yaşanya'dır."

"Peki sizin eviniz nerede, Seraph?"

"Bizim evimiz." Kanatlarını bir kez daha fırçaladı.

Ona bir gülümseme gönderdim. "Peki ikametgâhımız nerede?" "Emtsaya'nın yukarısında."

"Emtsaya mı?"

"Meleklerin çağrıya göre sıralandığı ve eğitildiği yer."

"Ne olacağına karar verdin mi Celeste?" Mimi sordu.

"Düşünüyordum da ..." Dudaklarımı yaladım. "Bir ophanim."

Asher, sanki vahiy onu fırlatmış gibi biraz savruldu.

"Ophanim?"

Mimi bileğimi okşadı. "Harika bir öğretmen olacaksın. Sence de öyle değil mi Asher?"

"Celeste'in aklını, kalbini ve ruhunu koyduğu her işte harika olacağına inanıyorum."

"Çok mu önyargılı?"

"Kesinlikle hayır."

"Ben biraz dinleneceğim ve siz ikinizi dinlenmeye bırakacağım. Kanyonda görüşürüz." Mimi gözlerini benden ayırmadan Asher'a baktı. "Gün batımından önce orada olacağım."

"Teşekkür ederim, Mimi."

"Hayır. Teşekkür ederim." Yanağımı okşadı, teni zaman ve bulaşık suyuyla pürüzlenmiş yerine yumuşacıktı. "Sonra görüşürüz, aşkım." Gözleri cilalı lapis gibi parlıyordu, elini ve sonra bedenini indirdi, iki şelale arasındaki bir hendekten kaymadan önce hareketli çeşme kıyılarına doğru bir karahindiba çiçeği gibi sürüklendi.

Farkına bile varmadan vücudum dikey hale gelmişti ve havada sallanmaya başlamıştı.

Asher önümde süzüldü, tüylerinin bronz uçları ve altın rengi saçları Elysian ışığının her zerresini kırarak onu güneş ışığına batırılmış gibi gösteriyordu. "Sana bahsettiğim yatağı görmeye hazır mısın?"

"Yuvarlak olanı mı diyorsun?"

Yavaşça ve sonra tamamen gülümsedi. Hâlâ tehlikede olan bu kadar çok şey varken nasıl böyle bir neşe yayabilirdi? Özgüven onun karakterinin bir parçasıydı ama biraz da olsa endişeli değil miydi? Başparmağı alnımda gezindi, muhtemelen bir oluğu düzeltmek için.

"Yatağımın şeklinin sizi bu kadar endişelendireceğini bilseydim, kare bir yatak yapılmasını isterdim."

"Bu senin yatağın değil."

"Biliyorum." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve bedenim onunkilere çarpana kadar çekiştirdi. "Bana güveniyor musun?"

"Ruhumla."

"O zaman her şeyi halledeceğime güven." Parmak eklemlerimi öptü, sonra bıraktı ve altıma girdi. Senkronize yüzücüler gibi, içinden yedi köşeli bir kuvars yapının yükseldiği at nalı uçurumun tepesine doğru yükseldik.

Dumanlı Ayım'ın üzerinde demirlenmemiş bir yıldız gibi salınan yapı, başkentin en yüksek noktasıydı ama Elysium'un değil. Nirvana Denizi'nin ötesindeki dağlar o kadar yükseğe uzanıyordu ki zirveleri bulutları delip geçiyordu.

Mimi sayesinde dünyada pek çok egzotik yere seyahat etme fırsatı bulmuştum ama böylesini hiç görmemiştim

topraklar. Gümüş dumanın, parıldayan kuvarsın ve gösterişli tüylerle bezenmiş kobalt gökyüzünün diyarı.

Asher altımdan süzüldü, yine baş aşağı durdu ve ellerimi tuttu. "Gel. Sana inmeyi öğreteceğim. Önemli olan yatay olarak mümkün olduğunca alçalmak, sonra vücudunu yukarı çekmek, böylece önce ayakların yere değecek."

"Görünüşe göre birçok diz kapağını kıracağım."

Kıkırdadı. "Dizlerin iyi olacak." İkna olmuş görünmüyor olmalıydım çünkü ekledi, "Sezgisel bir şey. Göreceksin."

Ve gördüm. Açıklaması sırasında zihnimde canlandırdığımdan daha az ürkütücüydü. Yine de tüm süreç boyunca ellerimi tuttuğunu itiraf etmeliyim.

"Bu uzun üçgenlerin her biri bir seraphim konutudur."

"Kimin kimin olduğunu nereden biliyorsun? Hepsi aynı görünüyor."

Kanatlarımızı katladıktan sonra beni yıldızın merkezine doğru çekti - bir amfi tiyatro. Kalbinde yedi tahtla çevrili bir ateş çukuru parlıyordu. Hepsi aynı sütlü taştan oyulmuş olsa da, her koltukta farklı bir altın harf vardı. Tünediğimiz yere en yakın tahtta bir A harfi parlıyordu.

"Harika. Peki tuhaf şekilli yatağı olan tuhaf şekilli evinize nasıl gireceğiz?"

Asher sırttı. "Etrafı saran güverteye inmeliyiz."

"Peki biz nasıl-"

Asher düz, aynalı çatıdan atlayıp bedenimi de kendisiyle birlikte aşağı çekerken cümlem bir anda kesildi. Aşağıdaki kuvars güverteye -çok aşağıya- çömelerek indik.

"Alternatif olarak, aşağıya uçabilirsiniz."

Nabzım boynuma o kadar hızlı çarpıyordu ki ona alternatif yöntemi tercih edeceğimi haykıramadım. Doğrulurken, kırık kemik olup olmadığını test ediyordum-

surprisingly all seemed in place, besides my heart which was presently lodged in my throat—I found myself staring at a massive gold door framed by grapes of heavy blooms shaped like wisteria, but iridescent like the fountain lilies.

Tıpkı aşağıdaki tahtta olduğu gibi, kapının genişliği boyunca uzanan yedi köşeli bir yıldızın tam ortasına bir A harfi kazınmıştı. Asher kapıyı açtığında parmak uçlarımı oymaların üzerinde gezdirdim, işin inceliğine hayret ettim ama sonra önümde uzanan aydınlık alan dikkatimi dağıttı. Asher'ın da uyardığı gibi, yuvarlak bir yatak kuvars zemine gömülmüştü ve zümrütten ametiste kadar değişen boz ipek ve saten yastıklarla kaplıydı.

Boynumu büktüm ve üzerinde durduğumuz çatının aslında yarı gümüş bir ayna olduğunu fark ettim. Asher elini omurgamın tabanına bastırarak beni konik duvarlardan birinden aşağıya, yıldızın bulunduğu noktaya, yatak kadar büyük bir küveti olan banyoya yönlendirdi.

"Süslü bekâr evi, Seraph. Umarım çok fazla kıza göstermemişsindir."

Parmağını duvara doğru kaydırды ve Lev'deki fiskiyeyi dolduran gümüşü su küvetin dibinden yükselmeye başladı.

"Yirmi yıldır seni bekliyordum Celeste."

"Doğduğumdan beri," diye düşündüm.

"Ruhum diğer yarısının varlığını hissetmiş olmalı."

Yanlış ama çok romantik.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kanatlarını büyüle, Celeste."

"Onları görmekten sıkıldınız mı?"

"Sıkılmak mı? Asla." Asher öyle şehvetli bir gülümseme yaydı ki nabzım yavaşladı. "Seni sadece çıplak istiyorum, sonra da kanatlı istiyorum." Süet tuniği ve çizmeleriyle birlikte pantolonunu da çoktan çıkarmıştı. Ben daha en sevdiğim ceketimi atıp botlarımın fermuarını açmadan onun pantolonu çıkmıştı bile.

Kaslarım cilalı bir zırh gibi dalgalanırken, annemin evinden kovulduğum günkü gibi çırılçıplak kalana kadar beni soydu.

Parmaklarımla etrafında sonsuza dek parıldayan on altı yüzük dışında.

"Kanatlar geri çıksın, levşeh."

Kemiklerinden sarsıldılar. Kolları belime dolanırken, ağzı boğazımın yamacına daldı ve boynumun geriye düşmesine neden olan açık ağızlı öpücükler bıraktı. Gözlerim kapanmaya başladı ama sonra durduğumuz yerin üzerinde uçan bir melek salkımı gördüm. Bedenim kilitlenmiş olmalı çünkü Asher durdu.

"İçeriye göremezler, Celeste. Gökyüzünün karardığı ve kuvarsın parladığı gecelerde bile."

Rahatlayarak mırıldandım ve sonra elleri kanatlarımla dibindeki ters dönmüş damarı okşadığında tekrar mırıldandım. Elleri göbeğimin yakınında olmamasına rağmen, sanki onu ateşe vermiş gibi ısındı.

Bir elini o hoş tüylü damarın üzerinde tutarken, diğer elini kığımın altından geçirdi ve beni kaldırdı. Bacaklarımı belime doladım ve onu içime aldım. Doygun ucu duvarlarıma çarptıkça okşamaları hızlandı. Bir anda öyle güçlü bir orgazm patladı ki omuzlarını pençeledim ve tüm Elysium'un duyması için adını haykırdım.

Kutsal. Tüy. Benim sorunum neydi? On yıldır bu V nokta vardı ve hiç keşfetmemiş miydim? Bu, başka bir orgazm bana çarpmadan önceki son berrak düşüncemdi ve çarpmayı kastediyorum. Uyluklarımla arasından mı yoksa kanatlarımla arasından mı çıktığından emin değildim ama lanet olsun ki görüşümü havai fişeklerle doldurmadıysa.

Asher'ın yüzünün sert kenarlarını kavradım ve kendime doğru çektim, dudaklarımızı vücutlarımız kadar morartıcı bir şekilde yakınlaştırdım. Kalçaları daha hızlı hareket ederken ağzından inilti döküldü ve parmakları kanatlarımdan düşüp kığım kavramadan önce neredeyse beceriksizleşti, eve çarpmadan önce kaldırdı.

Vücudum çelik uzunluğunun etrafında zonkluyor, sertleşen homurtularıyla titreşiyor ve ardından

Ondan fıskıran ve içime öyle bir şiddetle dolan sıcaklık, tek başına gücüyle bile beni yeni bir coşku uçurumuna sürükledi.

Asher ve ben öğleden sonrayı evinin her santimetrekaresini, zeminden duvara ve tavana kadar vaftiz ederek geçirmiştik. Evet. Tavan. Tavan. Hiçbir şey önermememe rağmen İtirazlar, aklımızı mahkemeden uzaklaştırmak için seksi kullandığını düşündüm.

Güneş Nirvana tepelerinin ardında kaybolmaya başladığında, giysilerimin peşine düşmek için ağrıyan bedenimi bulut gibi yatağından kaldırdım.

"İşte." Asher konik duvarı boyunca uzanan dolaplardan birini açtı ve deriden ipeğe, elbiseden pantolona, basitten karmaşığa, sıkıdan dökümlüye uzanan bir dizi kıyafet ortaya çıktı.

"Çapraz giyinmeyi sevdiğini bilmiyordum, Seraph," diye takıldım, bordo boncuklu bir bluzu parmaklarken.

Başını salladı ve gülümsedi, ama gülümsemesinin kenarında sürtünme vardı, muhtemelen başımızın üzerindeki mavi artık şeftali ve altın rengiyle çizgili olduğu için. "O raf tamamen senin." Arkamdan geldi, çoktan baş meleklerle özgü süetlerini giymişti ve beyaz bir elbiseye uzandı. "Bence bunu giymelisin." Önümde tuttu.

"Beni daha saf göstermek için mi?"

"Hayır." Köprücük kemiğimi öptü. "İlk öpüştüğümüzde beyaz giymiştin ve öyle görünüyordun ki..."

senin görünüşünün hakkını verecektir."

Bir heyecan kanımı koyulaştırdı, daha yavaş akmasını sağladı. "Dileğiniz benim için emirdir, ey büyük hükümdar."

Elbiseyi parmaklarının arasından çekip alırken, şakacı bir şekilde kıcıma vurdu.

Elbiseyi çektim, zıbın hassas bedenimin üzerinde kayarak yerine oturdu. "Halkan nerede?"

"Çekmecedeyim."

"Başının üstünde olması gerekmiyor mu?"

"Beni statüm yerine eylemlerimin tanımlamasını tercih ederim."

Melekler, bu adam. Bu harika, olağanüstü adam. Saçlarımı yularlı bağdan kurtararak ve kanatlarımı tekrar açarak ona doğru yürüdüm ve bir öpücük için onu aşağı çektim.

Etrafımızda tatlı ve duygulu bir arya yükseldi. Önce kafamın içinde çaldığını sandım ama sesi yükselince boynumu uzattım. Bir düzine gökkuşağı kanatlı serçenin öncülük ettiği bir erelim sürüsü, Claire'in belirgin fuşya kanatları ve Daniel'in altın kanatlarıyla cam tavanımızın üzerinde süzülüyordu. Beyaz giysili olmayan diğer dört meleğin Konsey'in geri kalan üyeleri olduğunu anladım.

"Gitme zamanı." Asher'ın kalın sesi daha da kısılmış gibiydi. Kendine olan tüm güvenine rağmen, sinirleri onu alt ediyor olmalıydı. "Hazır mısın?"

Hayır.

Öyle miydi?

Kefaret Kanyonu meleklerle doluydu. Bazıları havada, bazıları ayakta, hepsi de bir galaya katıldıklarını düşündürecek kadar şık giyinmişlerdi.

Beyaz vadiye yaklaştığımızda boyunlar büküldü, başlar eğildi, tüyler uçtu, sesler kısıldı. Hepsi altı

Başmelekler İnci Kemerinin altında sıralanmışlardı, Asher'in takmayı reddettiği altın halka eğik başlarının üzerinde parlıyordu. Kanatları sıkıca çekilmiş, elleri önlerinde kenetlenmiş, yüz ifadeleri bir cenaze alayının parçasıymış gibi ciddiydi.

Asher onların kasvetinden etkilenmemiş gibi görünse de tüylerim diken diken oldu. Aslında o kadar şaşkındım ki inişimi berbat ettim ve sevgilimin geri çekilen kanatlarına çarptım. Neyse ki onu değil, sadece kendimi devirmiştım. Kulaklarım çınılıyordu, ilk başta kıs kıs güldüklerini fark etmedim bile. Ama sonra onları duydum ve kızarmak yerine, iç karartıcı kalabalığı canlandırdığım için mutlu bir şekilde gülümsedim.

Asher ayağa kalkmama yardım etti, alnında endişeli bir ifade vardı. "Sen iyi misin?"

"Ölümsüz kıçım iyi, Seraph."

Homurdanarak bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırdı. "Git Muriel'in yanında dur." Başını sağa, Mimi'nin havada asılı duran kalabalıktan uçmaya çalışmak yerine çok sayıdaki kanatsız bedenin arasından geçtiği yere doğru eğdi.

Yüz ifadesi telaşla dalgalandı. "Onu teslim et, Seraph."

Kolumu Mimi'nin bakımına bıraktı, sonra da yoldaşlarına doğru ilerlemeden önce bir sürü soluğa neden olacak şekilde -burada PDA diye bir şey yok muydu?

"Güzel giriş, kanatçık." Tanıdık ses hem omuzlarımı hem de kanatlarımı daralttı.

Göz ucuyla bile bakmadan Eve'i tersledim. Mesajı aldığını sanıyordum ama birden yanımda durup sırtıtmaya başladı.

Aslında. Tüylene. Sırtarak.

"Buraya gelmen için parmağımı salladığımı mı sandın?" diye sordum.

"Ne kadar oldu? Dört yıl mı? Beş mi?"

"Yeterince uzun değil."

Sırıtışı genişledi ve zaten yüksek olan elmacık kemiklerini yukarı kaldırdı.

Mimi, "Başlamak üzere," diyerek bu düşmanca buluşmaya son noktayı koydu.

Eve'in bakışları Muriel'e, onun destek ve şefkatle koluma doladığı eline kaydı. Hava loncadaki kadar ılık olmasına rağmen titredim.

"Sessizlik. Sessizlik." Claire'in sesi yanan kuvarsın üzerinde sekti ve kanyonun şekliyle daha da güçlendi. "Hepinizin şimdiye kadar duymuş olması gerektiği gibi, Seraph Asher iki ay önce bir fletching'e yardım etmek için baş melek olarak görevlerini ihmal ettiği için gözetim altına alındı. Geçen ay ona hoşgörü gösterdik ve Dünya'ya dönmesine izin verdik çünkü söz konusu fletching" -beni işaret etti ve tüm gözler bana çevrildi- "kendisini kurtarılmaya muhtaç bir halde buldu."

Vay canına. Beni daha fazla sıkıntı içindeki genç kız gibi gösterebilir miydi? Demek istediğim, sıkıntı içindeydim, ama içinde bulunduğum durumu bir gösteri haline getirdiği için ona yazıklar olsun.

"Barbara Hudson'la kapıştığını duydum." Eve sesini alçak tuttu. "Korkusuz mu yoksa pervasız mı olduğuna karar veremiyorum. O kasaba kaydolmanın büyük bir hayır-hayır olduğunu herkes bilir."

"İşim günahını daha iyi etiketlemeliydi." Bu anıyı hatırlayınca artık ürpermiyordum ama yine de kemiklerim buz kesti. "Avukat yanıltıcıydı."

Claire sözlerine şöyle devam etti: "Seraph Asher, o güvende olduğunda geri döneceğine söz vermesine rağmen, himayesindeki kişinin yükselmesi için gereken fazladan bir ay boyunca Dünya'da kaldı ve göksel görevlerini denetlemek üzere altımızı bıraktı."

Eve biraz hava üfledi. "Çok mu dramatik?"

Başmeleğin kızına yan gözle baktım. Tipik göksel tarzda, Claire Eve'in hayatında pek yer almamıştı, ama yükseldikten sonra ikisinin

Birbirlerini tamamlayan engerekli, uyuşuk kişilikleri üzerinden yeniden bağlandılar.

"Sonunda kardeşimiz geri dönme sözünü yerine getirdi, bu nedenle Konsey olarak onun ihmali affetme kararı aldık. Ancak ..." Claire sesinin kesilmesine izin verdi.

Asher'ın sırtı bana dönüktü, bu yüzden ifadesini okuyamıyordum ama omuzlarında bir gevşeklik, duruşunda bir esneklik vardı. Nasıl bu kadar rahattı? Yani, evet, çok fazla seks yapmıştık ve bol miktarda endorfin hala sistemimde dolaşıyordu, ama midem bir yılan çukuruydu.

Işıltılı kanatlı başmeleklerin sırasını inceledim, kemerin kırılan ışığında ifadelerini ayırt etmeye, dostu düşmandan ayırmaya çalıştım. Sakin bir gülümseme takınan Daniel ve kana susamış olduğu her halinden belli olan Claire hariç, diğerlerinin ifadeleri uğursuz bir şekilde esrarengizdi.

"Ancak," diye tekrarladı Claire, gürleyen sesi bir çift serçeyi sedefden tüneklerinden korkutarak. "Tartıştığımız iki konu var. Birincisi eminim ki hızlı bir şekilde ele alınacaktır; ikincisi ise bu açık oturumun gerçek sebebidir."

Eve kollarını neon mavisi elbisesinin üzerinde kavuşturdu.

"İlk konu, Asher'in Dünya'ya geri dönmesine izin verdiğimizde bir ruhu söndürme kararıyla ilgilidir. Hepinizin bildiği gibi, başmelekler ruhları yakma işinde değildir. Özellikle de Üçlülerin ruhlarını, ki bunlar genellikle"- sanki kalabalığı duruşmanın ikinci bölümüne hazırlamak istercesine kelimenin üzerine büyük bir vurgu yaptı-"kendilerini ortadan kaldırırlar. Şimdi, bu Üçlü Asher'in çırağına işkence etti, bu yüzden tepkisi kendi başına uyumsuz değildi."

"Barbara Hudson'ın ruhu kokuşmuştu Claire. Onu loncanın sıralama sisteminden çıkarmayı kaç kez tartıştık? Hafızam beni yanıltmıyorsa, Gideon geçen yıl bu konuyu tekrar gündeme getirdi." Seraph Daniel bileğini ışıltılı kızılıcık kanatları ve Elvis tulumu olan soluk saçlı başmeleğe doğru salladı.

"Günahkârları sistemden manuel olarak çıkarabildiklerini bilmiyordum," diye mırıldandım kimseye belli etmeden.

Eve homurdandı. "Tabii ki yapmadın. Ophanim her şeyi güzel ve belirsiz tutmaktan hoşlanır. Yükselmenin ayrıcalığı."

"Claire, bu Triple'ın pençesindeki senin kızın olsaydı" - eğer şekerin bir sesi olsaydı, bu Gideon'un sesi olurdu - "kesinlikle sen de aynısını yapardın."

Claire'in bakışları Eve'in üzerinde yoğunlaştı. "Haklısın. O kadının hayatına son verirdim."

"Evet doğru," diye homurdandı Eve nefesinin altından.

Sesi Claire'e ulaşmamıştı ama ifadesi ulaşmış olmalıydı çünkü Claire'in ince boğazı dikleşti.

"Birbirinizi sevdiğinizi sanıyordum," diye fısıldadım.

"Leigh kanatlarını feda etti çünkü annem Jarod'a bir kurtuluş şansı vermeyi kabul etmedi. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Bu gerçekten de konu dışı bir mesele Claire," diye devam etti Daniel. "Ama eğer Konsey kardeşimizin eylemini oylamaya sunacaksa, bunu şimdi yapalım ve konuyu sonsuza dek kapatalım. Asher'in kendi kendini ortadan kaldıracak olan bir ruhu ortadan kaldırma kararına karşı harekete geçmekten yana olanlar lütfen şimdi konuşsun."

Hiçbir baş melek - Claire bile - konuşmadı.

Kaşlarımı çattım. Eğer Asher'in tarafındaysa neden böyle bir gösteri yapmıştı? Ruhumun yarısını suçundan arındırmak için korkutulduğunu mu hissetmişti? Yüz ifadesi yumuşak, duruşu rahattı. Onda korkutacak hiçbir şey yoktu. Aksine, sonuçtan memnun görünüyordu.

Oh, melekler . . . Bunların hepsi planının bir parçasıydı, asıl olaya mükemmel bir geçişti. Gösterdiği hoşgörü onu akli başında biri olarak gösterirken, işlediği suç Asher'i öfkeli, bir hevesle ölüm dağıtan bir melek olarak gösteriyordu.

"Şimdi, bu davanın en can alıcı noktasına gelelim." Claire, tanık kürsüsüne yaklaşan bir savcı gibi Asher'a doğru adım attı. "Bir

ishim geçenlerde dikkatimi gerçekten sıkıntılı bir konuya çekti, Konsey'in birkaç haftadır üzerinde tartıştığı bir konu." Dramatik bir şekilde durakladı. "Kardeşimiz yakın zamanda ölen bir değil iki nefilimi, onların zararlı ruhlarını bebek bedenlerine aktararak kurtardı. Loncalarımıza. Loncalarımıza."

Bu ona bir sürü nefes aldırdı.

"ile. ocuklarımızla. ocuklarımızla," diye devam etti. Hava gerginleşmeye başladı.

Daniel ellerini ırdı. "Sessizlik, lütfen!"

Kalabalık yle bir sessizliğe bürünmüştü ki, Nirvana Denizi'nin kanyonun uzak kıyısında kprdğn duyabiliyordum. Tabii bu, kulak zarıma çarpan nabzımın sesi değilse.

"Seraph Asher'in ağır suiistimali onu Konsey'den uzaklaştırmak için yeterlidir ve elbette bu konuyu ele alacağız, ancak her şeyden önce bu şehitlerin kaderini ele almamız gerekiyor. Birini Asher'in kızı olarak yetiştirdiği, diğerini ise Viyana loncamızdan Ophan Tobias'a emanet ettiği ve Ophan Tobias ile eşinin oğulları olarak yetiştirdiği her iki çocuğu da gördüm ve onlarla görüştüm. Dört yaşındaki her iki ocuk da geçmiş yaşamlarından endişe verici miktarda anı taşıyor, her iki nefilimde de uyandırdıkları şiddetli duygular nedeniyle beni endişelendiren anılar. Evet, küçükler ve nispeten zararsızlar ama ergenlik çağına geldiklerinde ve bu şiddeti akranlarından çıkardıklarında ne olacak? Sizin ocuklarınıza?"

"Kim?" Eve'in sesi, siyah saçlarının uzun tellerini dalgalandıran ılık esintiden daha hafifti.

Ona söylenmemişti.

"Kim?" diye tekrarladı, bu kez niyetli ela gözlerini bana dikmişti.

"Dört yıl önce kimi kaybettik, Eve?"

Kaşlarını çattı ama sonra kaşları havaya kalktı. "Leigh? Leigh'i o mu kurtardı?"

"Leigh'i kurtardı."

"Siktir," o nefes aldı. "Siktir." A uzun dövmek geçti. "Diğeri kim?"

"Jarod."

Annesi konuşmasına devam ederken Eve'in parlak dudakları aralandı.

"Çocukların kaderini Konsey arasında oylamaya sundum, ancak Yediler şu anda altı kişi olduğu ve Konsey bölündüğü için bir sonuca varamadık."

Daniel'ın gülümsemesi yoğunlaştı. Tamam, ondan hoşlandım. Gerçekten hoşlanmıştım. Belli ki Naya'nın tarafındaydı.

"Doğal olarak, Seraph Asher bu konuda oy kullanamaz."

Asher'ın "Doğal olarak," diye tekrarladığını duydum, bu da ona Claire'den tüm bakışların anasını kazandırdı.

Claire'in yanındaki beş baş melek yer değiştirdi. İkisi Daniel'a yaklaştı -soluk saçlı Gideon ve yaldızlı kireç kanatları ve siyah süet üniforması olan kuzgun saçlı bir erkek. Diğer iki pislik Claire'in yanında sıralandı.

Vay be. Az önce onlara pislik demiştim ve kanat kemiklerim daha tıngırdamamıştı bile. Şu an sevinmenin zamanı olmasa da içimde bir sevinç sızı hissetmeden edemedim.

"Bu nedenle sizden yardım talep ediyoruz. Ancak, sadece meleklerin sesleri dikkate alınacaktır. Harika neshamim'imize gücenmek istemiyoruz, ancak insan ruhlarıyla uğraştığımız için onların kararı kesinlikle önyargılı olacaktır. Ve-"

"Böldüğüm için özür dilerim Seraph Claire, ama biz insan ruhlarıyla uğraşmıyoruz. Göksel olanlarla uğraşıyoruz." Asher yavaşça arkasını dönerek vadiyi dolduran insan deniziyle yüzleşti. "Madem günahımın maskesi düştü, bırakın da tamamen düşsün. Kurtardığım ruhlar Sofia ve Raphael'in kızı Leigh'e aitti."

Kalabalığın kenarından, gümüş rengi pudra pembesi tüyleri olan bir sarışından acı dolu bir inilti yükseldi. Sofia olduğunu tahmin ettim.

"Ve Jarod," Asher devam etti, "Oğlum .
Mikaela, ölümlü sevgilisiyle kalmak için kanatlarından vazgeçen bir nefilim. Şimdi, Seraph Claire dokundu üzerine onların Şiddet eğilimli. Sizi temin ederim ki reenkarne olmuş hiçbir nefilimin şiddet eğilimi yoktur, ancak benim önyargılı olduğumu düşünebilirsiniz ve belki de öyleyimdir. Bu nedenle, zihninizi rahatlatmak için, her iki çocuk loncasının ophanimlerini bu gece karakter tanıkları olarak gelmeleri için davet ettim. Oylarınızı vermeden önce onları dinlemenizi rica ediyorum. Ve son olarak, tanıklık etmeyi kabul edenlerin hiçbirisi çocukların kökenini bilmiyor." Claire bir homurtu çıkardı. "Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?"

Asher omzunun üzerinden bir bakış attı. Claire'in burun deliklerinin hafifçe genişlemesinden, bunun bol miktarda diken içerdiğini varsaydım.

"Senin hiçbir şeye inanmanı beklemiyorum Claire, ama seçmenlerimizin inanacağını umuyorum. Ophan Gabriel, her iki loncadan ophanimlere yükselmeleri için hazır olduğumuzu bildirir misin?"

Adam'ın babalarından birinin kanala girdiğini görmek için Mimi'nin üzerine eğildim. Tobias da burada mıydı? Onu aradım ama eğer buradaysa bile göremedim. İçten içe Adam'la kalmasını umuyordum.

Gabriel'in ardından kanaldan püsküren lavanta dumanı bir an için temizlendi, sonra yoğunlaştı ve Viyana loncasına yaptığım yolculuk sırasında sadece kısa bir süre karşılaştığım melekler kaya duvarına oyulmuş oyuktan belirdi. Bir an sonra, Lonca 24'ten dışı ophanim gergin bir Gabriel'le birlikte dışarı çıktı.

Mira'yı aradım ama Tobias gibi o da ortalıkta yoktu ve onun yokluğu nabzımdaki fırtınayı dindirdi. Claire'in loncaya girebileceğine inanmıyordum.

Naya'yı sokağa fırlatmak, ama yine de Naya'nın yanında bir yetişkin olduğunu bilmeyi tercih ederdim. Tam teşekküllü bir yetişkin.

Asher sakince onlara doğru yürüdü ve omzunu sıktığı Gabriel hariç her birini kelimelerle selamladı. "Ophan Gabriel de benim gibi oğlunun kökeninden yeni haberdar olduğu için konuşmayacak."

Zavallı ophanım tebeşir gibi bembeyazdı.

"Claire, ophanimi sen mi sorgulamak istersin yoksa ben mi sorayım?" Asher sordu.

"Elbette, devam edin." Bir kolunu, yüz ifadeleri şaşkınlıktan şaşkınlığa kadar değişen yirmi profesöre doğru salladı.

"Ophan, duymuş olabileceğin gibi, son birkaç aydır ihmalkârlıkla suçlanıyorum, ancak seraphim lütfedip beni affetme kararı aldı. Bununla birlikte, Seraph Claire, Seraph Hillel ve Seraph Louis, iki fletching'i etkileyen yeni bir kovuşturma nedeni ortaya attılar. Tobias ve ben sizden bu davaya katılmanızı rica ettik çünkü bu iki fletch bizim çocuklarımız, Naya ve Adam."

"Naya," diye mırıldandı Eve, Leigh'in yeni adını dilinde yuvarlayarak. "Dawn."

"Ne?"

"Naya Angelic'te şafak demektir."

"Ah." Yüz ifadesine baktım, şaşkınlık buldum ama iğrenmedim.

"Çocuklarımızın bu gece yargılanma nedenini açıklamadan önce, onlar hakkında, kişilikleri ve sosyallikleri hakkında konuşmanızı istiyorum. Ve lütfen görüşlerinizin ne işinizi ne de Elysium'daki sosyal konumunuzu etkileyeceğini unutmayın." Bu güvence onların çekincelerini gidermiş gibi görünüyordu. "Aranızdan başlamak isteyen varsa, lütfen ayağa kalksın, bedenlen ve ses olarak, böylece toplantı duyabilsin."

Kanatlarını ilk çırpın Pippa oldu. "Ben çocukların bakıcısıyım, yani Naya doğduğundan beri benim himayem altında. Bu gece neler olduğundan emin değilim"-

Bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor, kirpikleri kanatlarıyla aynı anda çırpınıyordu-"ama onun yüzyıllık kariyerimde öğretme zevkine eriştiğim en tatlı fletchinglerden biri olduğuna ve tüm akranları tarafından sevildiğine kefil olabilirim. Ve gerçekten hepsi tarafından. Guild 24'te küçük Naya'ya karşı zaafı olmayan tek bir kız bile bulamazsınız. Fletchings'ine bağlanmamaya çalışan meslektaşım Mira bile çocuğa düşkün. Hatta o kadar düşkün ki, meslektaşımız bizi almaya geldiğinde Naya'yı tek başına bırakmayı reddetti."

"Şey, bu ... beklenmedik," diye mırıldandı Eve. "O yaşlı yarasanın Leigh'i zerre kadar önemseydiğini sanmıyordum."

"O yaşlı bir yarasa değil."

Ophan Greer fikrini paylaşmak için gökyüzüne çıktığında Eve'in alnı yivlendi ama sonra yumuşadı, o da parlıyordu. Ve sonra mavi kanatlı Michael bir dönüş yaptı. Beni Viyana loncasından New York'a geri getiren melek, Adem'den Pippa ile aynı sevgiyle bahsederken Mimi doğrulur gibi oldu. Michael tatlı ya da sevgili sözcüklerini kullanmasa da, bunun yerine meraklı ve parlak sözcüklerini seçse de, Mimi'den gurur yayılıyordu. Ophanim'in gözdesine düşkün olduğu açıktı. Onu loncasından iki kişi daha izledi ve ardından diğer hocalarım Naya hakkındaki görüşlerini sundular. Hepsi de övgüyle bahsetti.

Küçük kız hakkında kötü bir söz söylenmesini beklemiyordum, ancak her iki çocuk hakkında da hiçbir şey söylenmemiş olması beni son derece rahatlatı.

"Teşekkür ederim. Destüğünüzün yanı sıra Naya ve Adam'a gösterdiğiniz nezaket için de. Umarım birazdan açıklayacağım şey ikisine de bakış açınızı değıştirmez." Asher çenesinin kenarını ovuşturdu. "24. Lonca'dan Ophanim, dört buçuk yıl önce fletching'lerinden birini kaybettin. Yükseldikten sonra insan dünyasına dönmeye karar verdi ve ben de" -sesi dalgalandı- "kanatlarını yaktım."

Gözler yuvarlak; ağızlar ayırık.

"Tahmin etmediyseniz, Leigh'den bahsediyorum."

Greer, Pippa'nın nefesinin kesildiği yerde ağzını tokatladı. "Naya .

. ... o ...?"

"Evet. Naya, Leigh'in ruhunu içinde taşıyor." Asher tekrar Elysian kalabalığına doğru döndü, ayakları hâlâ yanan kuvarsın üzerinde sağlam bir şekilde duruyordu. "Beden hırsızlığıyla suçlanmadan önce, Naya'nın formu ölü doğmuş bir bebeğe aitti, tıpkı Adam'ınki gibi. Ruhlarını içeri yönlendirdikten sonra ikisini de canlandırdım - anılardan arındırmak için elimden geleni yaptığım ruhlar. Herhangi bir malakimin de onaylayabileceği gibi, bazı anıları onarılamaz bir hasara yol açmadan çıkarmak imkansızdır. Belki de Claire'in bahsettiği anılar bunlardır."

"Peki ya Adam? Kimdi o?" diye sordu Viyanalı ophanim'lerden biri.

"Ruhu Jarod Adler adında bir adama aitti. O ve Leigh . . . Sanırım ruh ikiziydiler. Leigh'in dünyamızı terk etmesinin sebebi o."

Göz ucuyla Eliza'nın Claire'e yaklaşıp kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüm. Claire'in bakışlarının toplantıya kaymasına neden olan bir şey. Stratejilerini mi gözden geçiriyorlardı, yoksa kendi karakter tanıklarını mı arıyorlardı?

"Claire, daha fazla sorgulama için sahne senin," diye duyurdu Asher. "Tabii Ish Eliza'nın senin emirlerini yerine getirmesini tercih etmezsen. Senin uşağın olmaktan oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor."

Kolektif hava emiş epikti ve bu geceki oylamaya nasıl zarar verebileceği konusunda endişelenmeseydim, sırtıttım. Eve kesinlikle öyle yaptı.

"Annenin evcil hayvanından hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

"Ateşim ne yazık ki tüyleri sevmediği için onun kaşlarını ve saçlarını yakmak gibi birkaç fantezi kurdum."

"Denedin mi?"

"Belki." Bana bir gülümseme attı.

Leigh ve Eve'in arkadaşlığını hiç anlamamıştım ama belki de Eve o kadar da kötü biri değildi. Ne de olsa , o bir

titiz bir karakter yargıcı. Son kararımı o oyunu kullandıktan sonra vereceğim.

Claire bir kolunu Eliza'nın kambur omuzlarına doladı. "İnsanlarımızdan birini bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret edersin? Ish Eliza çalışkan ve sadık bir rütbelidir ve bazı meleklerin aksine yasalarımızı asla göz ardı etmemiştir."

"Ish Eliza geçenlerde çocuğumu köşeye sıkıştırdı, sorguladı ve ağlattı!" Asher kükreyerek herkesin kanatlarını omurgalarına yaklaştırdı. Hâlâ havada duran melekler bile yere eğilmiş gibiydi. "Ruhumun yarısına birden fazla kez pervasızca saygısızlık ettiğinden bahsetmiyorum bile, o yüzden şu anda daha merhametli hissetmediğim için beni bağışlayın."

"Soulhalf?" Eve, bir grup insanla birlikte soluk soluğa kaldı.

Tabii ki bu herkesin tekrar bana dönmesine neden oldu. Ayrıca Mimi'nin parmaklarının ön koluma biraz daha sert girmesine neden oldu. Kimse söylediklerinin daha önemli kısmına odaklanamaz mıydı? Eliza'nın Naya'ya asil bir sürtük gibi davrandığı kısma mı?

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Eve.

"Ne? Bir melezen etkilenebileceğini düşünmedin mi?"

"Oh, hayır. Sakin yumuşağımızın sana olan ilgisinden şüphem yok, ama onun ruhunun yarısı olmasaydın, seninle birlikte olmak onu Konsey'den attırırdı."

Claire herkesin inmesini istedi, böylece oylama başlayabilirdi.

"Peki tam olarak ne için oylama yapıyoruz?" diye bağırdı birisi. "Neden, çocukların kendi okullarından Loncalar," diye yanıtladı Claire. "Nefilimleri aramızdan reddetmekten yana olanlar ayağa kalsın. Çocuklarımızın yanında var olmalarına izin verelim diyenler ayağa kalsın."

Bunun olacağını hissetmiş olsam da, sözlerinin darbesi kalbimi durdurdu ve kanımı dondurdu. Gözleri zaten benimkilerde olan Asher'a doğru baktım.

Mimi elini kolumdan çözdü. "Git erkeğinin yanında dur, ma chérie."

Onun yanına ulaşana kadar parlayan kuvarsın üzerinden yavaşça geçtim. Elini uzattı, ben de tuttum ve sonra iki masumu düşürmek için kaç kişinin ayağa kalkacağını görmek için boynumuzu büktük.

C Laire, Eliza ve diğer iki baş melek ilk ayağa kalkanlar oldular ama onları pek çok kişi izledi.

O kadar çoktu ki gözlerim yanmaya başladı. Böyle bir şey olamazdı. Ohanim'in söylediklerinin tek bir kelimesini bile duymamışlar mıydı? Neşamim ayakta kaldı ama oyları sayılmıyordu, yani dayanışma için ayakta dursalar bile bu çocukların kaderini değiştirmeyecekti.

Eve'in ayakları yere basıyordu. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ebediyen . . .

Naya ve Adam'ı dışarı atarlarsa, ne Asher ne de benim için sonsuzluk olur. Çocukları geçmiş yaşamlarında işledikleri hatalar için yargıladıkları bir dünyada kalamazdım.

Her ne kadar metanetime korumaya çalışsam da göğsümde bir hıçkırık titreşmeye başladı.

Asher elimi bırakıp kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl iyi olacak?" Mırıldandım. "Nasıl mı?"

Cevap vermedi ve sessizliği korku balonlarımı şişirdi çünkü o benim kayamdı ve Mimi'nin kumun cama dönüştüğüne dair tüm konuşmalarına rağmen, kayamın kuma dönüşmesini ya da olmadığı bir şeye dönüşmesini istemiyordum.

Birden Tobias'ın havada asılı duran seçmenlere küfrettiğini duydum, sesi duygusallıktan öylesine cızırtılıydı ki daha fazla gözyaşı taşmasına neden oldu. Ne zaman geldiğinden emin değildim ama burada olmasından, karşılıksız zulme tanıklık etmesinden nefret ediyordum, çünkü bu insanlar kim oluyordu da tanışmadıkları çocukları yargılayabiliyorlardı?

İşte bu kadar! Islak yanaklarımı avuçlayarak Asher'dan uzaklaştım. "Bu oylamayı ertelememiz gerekiyor. Naya ve Adam'a karşı oy kullanan herkesin loncaya gidip onlarla tanışması gerekiyor. Eğer onlarla tanışırlarsa, o zaman ... için oy kullanmazlar."

Başparmağı belimin kıvrımını okşadı. "Şşş." Kaşları gözlerinin üzerine düşmüş olsa da Asher hâlâ bana güven vermeye çalışıyordu.

"Celeste'e katılıyorum." Tobias'ın gözleri kıpkırmızıydı.

"Ayakta kalanlar hâlâ kararsız mı?" Claire'in sesi tam başımızın üstünde çınladı.

Barbara Hudson'ın şeytan olduğunu düşünmüştüm ama Claire de aynı acımasız kumaştan kesilmişti. Neşterler ve matkaplar yerine, kelimelerle ve kınamalarla işkence ediyordu.

"Kızım mı?"

Eve boynunu geriye attı. "Leigh benim en iyi arkadaşımdı ve senin yüzünden öldü. Beni tembel bulduğunu biliyorum ama emin ol ki bu gece bedenim, kendimi zorlamak istemediğim için karaya vurmadı."

Eve'in ela gözlerine ve uzun boyuna sahip bir adam Eve'e yaklaşıp kolunu omuzlarına doladığında Claire'in dudakları kısıtı ve sonra biraz daha kısıtı. Adam ondan biraz daha büyük görünse de, benzerlik o kadar çarpıcıydı ki, Eve'in kardeşi olmadığı için babası olduğunu düşündüm.

Bize hüzünlü bir gülümseme fırlattı, karşılık verecek gücüm yoktu. Benim de ona minnettar olmama rağmen, gökyüzünde hala çok fazla melek vardı ve kanyonda yeterince toplanmamışlardı.

"Evet, Seraph Asher, Elysium konuştu." Claire böbürlenmese de, onunla birlikte yaptıkları için ondan hâlâ nefret ediyordum.

Eliza bu gece başarmıştı.

Bunun için Abaddon'da çürümelerini umuyordum. Hayır, sırtlarında ikiz hilal izleriyle insan dünyasında çürüyeceklerini umuyordum.

Asher'ın kolları belime dolandı, gözleri o kadar kırmızıydı ki irisleri The Trap'in neon tabelaları gibi parlıyordu ve ağlamamasına rağmen yüzü bol miktarda kuvars gibi solmuştu. Kırılan bir kalbin, paramparça olan bir adamın bakışıydı bu.

"Bekle!" Seraph Daniel'in sesi Hesaplaşma Kanyonu'nda gürledi ve komutunun gücü beni yerimden sıçrattı. "Bekle! Elysium'un tamamı henüz oy vermedi."

"Elysium'un tamamı burada, Daniel." "Hayır. Ama Elysium'un tamamı geliyor."

Kanal çalışıp puslanmaya başladı, içinden melek üstüne melek çıkan sonsuz bir parıltı ve duman akıyordu.

"Sen ophanimi unuttun," dedi Daniel, "ama ophanim, senin tüm ihmal konuşmalarına rağmen, kardeşimizi unutmadı."

Binlerce melek kanaldan dışarı döküldü ve sonra binlercesi daha.

"En azından bize ne için katıldıklarını biliyorlar mı?" Lonca profesörleri toplanan yüz binlerce kişiye katılırken Claire sordu.

"Biliyorlar!" Gabriel aceleyle Tobias'a doğru geri dönüyordu. "Mira ve ben neler olduğunu açıklamak için tüm loncaları aradık."

Tobias'ın ağzından çıkan ilk kelimeler "Adam nerede?" oldu.

"Michael geri döndü. Benim burada olmam gerekiyordu."

Tobias kocasının elini Asher'ın belimi kavradığı gibi kavradı, sanki onları sürüklenmekten ve boğulmaktan koruyan tek şey buymuş gibi.

"Ve Seraph Asher'in yanındayız!" diye seslendi bir avuç ophanim.

Birkaçı ayakta durmadı. Birkaçı yukarı doğru süzüldü, ama önemli olmayacak kadar azdı.

Kanalın ısıltılı dumanlar saçmayı ve profesörlerin tüylerini kabartmayı bırakmasının ne kadar sürdüğünden emin değildim ama kanyonun parlayan duvarlarını sadece soluk iplikler yaladığında Daniel konuştu, "Sanırım Elysium'un tamamı artık burada Claire." Vadiyi dolduran rengârenk tüylerden oluşan okyanusu işaret etti. "Kanat sayımı yapmamızı ister misin, yoksa sen de David, Gideon ve benim gibi bunu gereksiz mi buluyorsun?"

Claire başımızın üzerinde sallandı. "Geçmişte, doğruluk oyları iki kat sayılırdı. Bugünkü oylamaya neden farklı davranılması gerektiğini anlamıyorum. O yüzden evet, kanat sayımına geçelim."

"Çok nefret dolusunuz," diye tısladım. "Onlar çocuk." "Onlar nefilim," diye hırladı.

"Bu doğru değil Claire," dedi yoldaşı.

"Kanun böyle! Oyların iki kat sayılmasına gelince, bu da kanundur."

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim. Gerçekler kadar melez olduğunu görmek için saymama gerek yoktu, bu da melezlerin oylarının iki kat sayılacağı anlamına geliyordu-

Elimi yumruk haline getirdim. "Bu hiç adil değil."

Onunla birlikte yükselen seraphim'lerden biri, "Claire, kaybettik. Kabul et."

"Etrafına bak, Hillel. Biz kazandık."

"Çünkü kuralları değiştirip duruyorsun," diye çıkıştı Tobias. "Diline dikkat et, Ophan," diye tersledi.

"Bu durumda, desteğimi kaybettiniz." Seraph Hillel yanımıza indi. "Bu da Konsey'in artık bölünmediği ve bu referandumun geçersiz olduğu anlamına geliyor."

Claire'in kirpikleri kalktı ve gözleri çıldırmış gibi göründü. "Oyunuzu değiştiremezsiniz."

"Yapabilirim. Ve yaptım."

Kabul et." Zaman durdu.

Kinciliğini ve gururunu bir kenara bırakacağını ummaya cesaret edemiyordum ama yine de umut içimde kıpırdanmaya başladı.

Kanyon boyunca küçük yangınlar gibi kıvılcımlanan sessiz konuşmaların üzerinde Claire herkesin duyabileceği şekilde havladı, "Bunun halkımıza pahalıya mal olacak bir hata olduğuna hâlâ inanıyor olsam da, Naya ve Adam'ı ophanim'e ve onları düzgün bir şekilde yetiştireceklerini umduğum babalarına bırakıyorum."

Kollarımı Asher'ın boynuna doladım. Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı yağıyor olsa da, artık keder yerine sevinç gözyaşlarıydı.

Naya ve Adam yaşayacaktı.

Ruhlarının değerini ve Asher'ın yaptığı şeyin doğruluğunu kanıtlama şansları olacaktı.

Gevezelik patlak verdi. Yüksek sesli, mutlu konuşmalar.

Claire kanyonun zeminine geri çöktü. "Tehlikeli bir emsal oluşturunuz, kardeşlerim."

"Bir emsal değil. Bir deney," dedi soluk saçlı Gideon. "Naya ve Adam kanatlarını kazanana kadar tekrarlanmayacak bir deney. Asher'i desteklememizin şartları bunlardı. Yedimiz birden yarın yasayı gözden geçireceğiz. Hepinize iyi geceler dilerim."

Ben ona teşekkür edemedim, kızcık sarısı büyük kanatları onu yıldızların aydınlattığı gökyüzüne taşıdı.

"Onun anahtarı, Claire," dedi Daniel.

Asher beni bıraktı, böylece iki baş melek onun kanal anahtarını geri verebilecekti.

Yüzü o kadar çok duyguyla doluydu ki, kendisine geri verilen kanala erişimini kaydettiğinden bile emin değildim. Sadece hareketleri yaptı, avuçlarını uzattı, ışınları emdi.

"Son bir dakikalığına dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Tobias'ın sesi vücuduyla aynı anda yükseldi. "Naya ve Adam'ın kökenleri artık Elysium'da bir sır olmasa da, çocukların masumiyetini bir süre daha korumak, nasıl var olduklarına dair hikâyenin loncaları sarmasını engellemek istiyoruz. Bu konuda sizin sağduyunuza güvenebileceğimizi umuyoruz."

Asher şakağımı öptü, sonra gökyüzünde Tobias'a katılmak için bacaklarını büktü. "Ophanim! Bu gece benim yanımda duran Elysium halkı! Sonsuz minnettarlığımı hak ettiniz." Tınısı derin ama netti. "Çocuklarımızı kurtarmak için sesinizi bizimkine kattığınız için teşekkür ederim." Hava kanatlarının etrafında çalkalandı, saçlarımın tutamlarını nemli yanaklarıma savurdu. "Bize karşı oy kullananlar, çekincelerinizi anlıyoruz. Kimsenin çocuklarımızı sorgulamamasını tercih etsek de, onlarla tanışmanızı organize etmekten mutluluk duyarız." Kanyon boyunca bir sessizlik sesi daha yankılandı. "Teşekkür ederim." Sesi kesildi ve avucunu kalbine bastırdı. "Teşekkür ederim."

Ve sonra Tobias'la birlikte aşağıya doğru sürükleniyordu. Yere indiklerinde iki adam kucaklaştı.

Mimi dikkatini çekmek için Gabriel'in koluna dokundu. "Henüz tanışma şerefine nail olamadık. Ben Muriel."

Yorgun yüzünü sarsan bir kaşını kaldırdı. "Jarod için Mimi'ydim."

Kaşları düzleştirdi. "Oğlumuzu geçmiş yaşamında büyüten kadın," diye fısıldadı saygıyla.

"Ona benim için çok iyi bak. Ve bunu öğrendiği gün, lütfen onu ne kadar çok sevdiğimi söyle." Mimi gülümsedi. "Ve ona beklediğimi söyle."

Başını salladı.

İki gerçek Tobias ve Asher'a yaklaştı. Pembe kanatların ışıltısını ve tamamen metalik kanatların parlaklığını gördüğümde, ruhumun yarısına doğru ilerledim.

"Seraph." Sofia'nın tüyleri de sesi gibi titredi.

Asher başını Leigh'in annesine doğru eğdi. "Sofia. Raphael."

Ellerimi Asher'ın koluna doladım, kocasıyla birlikte Naya'yı almaya geldiklerinden korkuyordum.

"Kızımızı kurtardın," dedi Raphael.

O artık senin değil. Kelimelerin ağzımdan çıkmasını engellemek için dudağımı ısırdım. Senin olduğu zamanlarda bile ona o kadar değer vermiyordun.

Asher'ın derisinin altındaki tendonlar, düşünceleri benimkilerle aynı hızadaymış gibi gerildi. "Onu lanetledikten sonra en azından bunu yapabilirdim."

Hâlâ kendini suçlamasından nefret ederek kolunu sıktım. "Kendi kendini lanetledi, Seraph," dedi Raphael.

Sofia başını kaldırıp kocasına baktı. "Onsuz var olmak, kanatlarını tutsa da tutmasa da ruhunu lanetleyecekti."

Asher'a, yüzünün keskin hatlarına, gözlerinin parlaklığına, ince burnuna ve güçlü kaşlarına baktım. Onun bedensel formunu görebildiğim için seviyordum, ama göremediğim için de seviyordum.

"Boşanma arzunuzu engellediğim için özür dilerim." Asher derin bir nefes aldı. "Artık onun hayatta olduğunu bildiğine göre, eğer hâlâ istiyorsan-"

"Yok. Ayrı hayatlar yaşamayı denedik ama ayrı olduğumuzda birlikte olduğumuzdan daha mutsuzduk." Raphael yoldaşının parmaklarını sıktı, gözlerine bir parıltı girdi. "Kızımızın ruhunu kurtardığın için teşekkür ederim." Sofia'nın parmak eklemlerini ağzına götürdü ve öptü. "Bizi kurtardığın için."

Sofia kirpiklerini Leigh'inki kadar yeşil gözlerinin üzerinde gezdirdi.

"Sofia ve ben de-"

"Lütfen benden onun babası olmamamı isteme." Asher'ın sesindeki acı ılık havayı oydu.

Raphael'in dudakları gerildi.

Sakın buna cüret etme. Sakın buna cüret etme. Tırnaklarım ve yüzüklerim Asher'ın koluna battı.

"Bunu sizden asla istemeyiz," dedi sonunda.

Rahatlama göğsümü, kanatlarımı, başımı, tüm ruhumu doldurdu. "Yine de onunla tanışmak istiyoruz. Bu sefer, daha önce yükselir."

"Ona kim olduğumuzu söylemek zorunda değilsin," diye ekledi Sofia.

Asher keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Bana sadece zamanını söyle, ben de ayarlayayım."

"Sana ne zaman uyarsa, Seraph." Raphael'in gümüş kanatları bir yumruğun sıkılması, bir kalbin pompalanması gibi açılıp geri çekildi, açılıp geri çekildi. "Bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Vadideki meleklerin çoğunun aksine yürüyorlardı ve lonca kanalını barındıran duvarın karşısındaki kaya duvarına ulaşip benzer bir boşluğa adım attıklarında nedenini anladım. Ancak bu seferki, siyah derilerini ve parıldayan kanatlarını yalayıp onları yutmadan önce koyu bir duman çıkarıyordu. Leigh'in bana ailesinin yeraltı nöbetçileri olduğunu söylediğini hatırladım, bu yüzden kanalın Abaddon'a gittiğini varsaydım.

"Gitsem iyi olacak." Tobias Asher'ın omzunu kavradı, Asher da arkadaşınınkini. "Yabancılık çekme."

Asher gülümsedi, duruşma başladığından beri ilk kez gerçek bir gülümsemeydi bu. "Celeste, bu adama benim için çok iyi bakıyorsun.

Değil mi? Daha fazla yasayı çiğnememesini sağlayın. Her zaman arkasını kollayacağız ama önce biraz soluklansa fena olmaz."

Güldüm. Gülmek ne kadar güzel bir duyguydu. "Onun için artık kanunları çiğnemek yok, sadece kanunları değiştirmek var."

Tobias'ın bitkin yüzünü bir gülümseme aydınlattı. "Siz ikiniz ne kadar korkutucu bir siyasi ikili olacaksınız."

"Elysium sarsılacak," diye ekledi Gabriel, Mimi onun yanındayken. "Eve mi? Adam'a ekstra uzun bir masal sözü verdim."

"Hadi gidip ona bu hikayeyi anlatalım." Tobias kocasının elini tuttu. Dönmeden önce ekledi: "Haftaya akşam yemeği?"

Buraya tıkılıp kaldığım için kaçıracağım onca şeyi düşününce sırtışımdı soldu.

"Elysium'da, Celeste," dedi Tobias. "Elysium'da akşam yemeği."

Oh.

"Muriel, bize katılacağını söyle?" Gabriel gülümsedi. "Jarod'la ilgili anılarını dinlemek istiyorum. Hepsini."

"Benim için zevktir."

Ellerimden birini Asher'ın kolundan çözüp onun, iki çocuk

annesi bu olağanüstü ruhun elini tuttum,

İkisi de biyolojik olarak ona ait değildi. Ama iş sevgiye gelince biyolojinin bir önemi yoktu. Gerçek anneme bak.

Bakışlarım lonca kanalına kaydı. Bu gece gelmiş miydi?

Tobias ve Gabriel uzaklaştıktan ve Mimi bize iyi geceler diledikten sonra Asher bana doğru döndü ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları boynumun etrafında kıvrıldı ve beyaz korsemin kumaşının altına daldı. "Naya'yı tekrar görmem için bir yol bulacağım."

Ona önemsiz bir gülümseme verdim. "Yapacağını biliyorum. Ama aklımın gittiği yer orası değildi."

"Aklın nereye gitti?"

"Anneme. Bu gece bizi desteklemek için buraya gelip gelmediğini merak ediyordum."

Önce çenesi sonra da kaşları düştü. "Onu görmedim ama ophanim çok kalabalıktı. Onların arasında olabilir."

Yine de beni aramaz mıydı? Onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor muydum? Naya benim kızım değildi ama yine de o küçük kız için Elysium'u ve Dünya'yı yerinden oynatabilirdim. Bunun önemli olmadığına karar verdim. Benim zaten bir ailem vardı.

Asher'a gülümsedim ve endişesinin geçmesi biraz zaman alsa da sonunda gözleri yeniden o göz kamaştırıcı ışıltısına kavuştu.

"Çoğu insan aşk hikayesinin şu cümleyle bittiğini duyuyorum
sonsuz dek mutlu." Kanatları etrafımızda kıvrılmaya başladı. "O zaman melek olduğumuz için şanslı değil miyiz?"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı geriye yatırdı. "Peki bu neden, neshahadzaleh?"

"Çünkü bizim aşk hikayemiz"-Dudaklarımı onunkilere dokundurdum
-"Bu şekilde başlar."

9 YILLAR LATER

Naya'nın kanat kemiği töreni iki gün önceydi ve on üç yaşındaki parlak kızımız ilk tüylerini kazanmaya başlamıştı bile.

Evet, bizimkiler.

Benim ve Asher'ın.

Resmi evlat edinme belgeleri yoktu çünkü bizim dünyamızda buna gerek yoktu ama herkes Naya'yı Asher ve Celeste'nin kızı olarak tanıyordu. Başlangıçta garip gelmişti ama sonra gariplik azaldı ve Naya için başka bir şey olmayı hayal edemiyordum.

Özellikle de bana annemin melek ismi ile seslendikten sonra: Ama. Bunu ilk söylediğinde, loncaya ikinci gidişimde, o kadar çok ağlamıştım ki dudağını bükmüş ve özür dilemişti. Ona sarıldım, küçük sarışın başını çenemin altına sıkıştırdım ve bana sonsuza kadar Ama demesini istediğimi söyledim.

Duruşmadan sonra Asher, Lonca Onur Sistemi Yasası'nı Yedi'ye sunmak için birkaç ay beklemişti ve oy birliği olmasa da çoğunluk yasayı onaylamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, Claire eşitliği bozan taraftı ama onun oyunun bir bedeli vardı: bir vuruş ve dışarıdaydınız. Ve kanaldan değil, Elysium'dan ve onun dünyevi loncalarından.

Claire'in yasaları çiğneyeceğim umuduyla kabul ettiğine ikna olmuştum. Beni cezalandırarak Elysium'da itibarını kaybetmesine neden olan adamı da cezalandırmış olacaktı çünkü Asher'ın bensiz artık var olamayacağını biliyordu. Ruhumun yarısı Claire'in bu kadar sapkın olduğuna inanmıyordu, ama hataya yer vermeyecek kadar yüce gönüllüydü ve her melek ruhunun kurtarılabilir olduğuna inanıyordu. Bense bazı ruhların -özellikle de Claire ve Eliza'nınkilerin- kurtarılamaz olduğuna inanıyordum.

Parmaklarımı holo-ranker'ın altındaki cam plakaya bastırmadan önce mavi boyayı yaktım. Hayata döner dönmez, Naya'nın isminin izini sürdürdüm.

Bitirip bitirmediğini görmek için çılgınca skorunu kontrol ediyordum, bu da Mira'nın bana kafa sallamasına neden oluyordu. Davranışım saçmaymış gibi davrandığı ve "Bırakın yivlensin" diye tekrarladığı halde, cam kubbenin üzerini boyadığım kafeteryaya her döndüğümde uğruyor ve ben "Henüz değil" diyene kadar oyalanıyordu.

Sonra etrafta dolaşır ve saygısızlık ettiğim tavana kaşlarını çatardı, ama gözlerindeki parıltı ve gelişmekte olan duvar resmimi uzun uzun incelemesi gerçek hislerine ihanet ediyordu: nefret etmiyordu. Sadece başkalarını loncasını kirletmeye teşvik edeceğinden korktuğu için bunu kabul etmeyi reddetti.

Naya'nın melek gibi yüzü, skoruyla birlikte holo-ranker'ımdan dışarı fırladı.

4.

Kalbim bir atım kaçırdı ve sonra toparladı, o kadar çılgınca çarpıyordu ki her an kalp krizi geçireceğimi sandım. Odadan koşarak çıktım ve Mira'nın adını haykırdım.

Ön kapıdaki ofisten fırladı. "Ne?" "Başardı!"

Naya'nın işi bitti!"

Mira çenesini sanki heyecanlanmamış gibi yukarı kaldırdı ama daha sonraki sessizliği bana gurur duyduğunu gösterdi. Birbirimize baktık, baktık ve sonra avludan çıkıp kanala doğru hızla ilerledim. Birkaç saniye sonra Viyana loncasına indim.

Onu bu sabah Naya'nın peşinden loncadan kaçmaya çalışırken yakaladıktan sonra ruhumun yarısını göndermişim.

Asher kızımızı sarmalamayı ne kadar arzulasa da, Dünya'da gezinmeyi ve insanları ıslah etmeyi kendi başına öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden Tobias'ı, Asher eve gelene kadar onun dikkatini dağıtmakla görevlendirdim.

İkisini de kafeteryada buldum; Tobias oturuyor, Asher volta atıyordu. "İşi bitti!"

"Melek gibi olan her şeye şükürler olsun." Tobias esnedi. "En sevdiğimiz başmeleğimiz kuvarsı inceltiyordu."

Asher olduğu yerde durdu. "O-Naya- bitti mi?"

"Evet, kardeşim. Senin güzel, olağanüstü kızın dört maddelik görevini otuz altı saatten kısa bir sürede tamamladı." Tobias omzumu sıktı. "Sen burada durmuş, karaya vurmuş bir turna balığı gibi havaya bakarken onun ilk tüyleri çıkıyor."

Ben güldüm; Asher gülmedi. Zavallı ruhumun yarısı bu mizahi sataşmaya tepki veremeyecek kadar şoktaydı.

"Apa?" sesi beni kenara çekmeye zorladı. "Bir bilardo oyunu daha oynayabilir miyim?"

Yanımda duran çocuğu, Asher'ın Naya'yı yaptığı gece yaptığı çocuğu, kıvrıcık şekerleme rengi saçlarından, koyu zeytin teninden ve keskin yeşil gözlerinden tanıdım. "Kanat kemiği izi var mı?"

"Sormana şaşırdım Celeste." Sesi hâlâ kırılıyordu ama derin olacağını şimdiden söyleyebilirdim. "Babalarımı tanımıyor musun? Onlar tüm loncalara duyuru yapmadan kemiklerimin ortaya çıkacağını mı sanıyorsun?"

Sırıttım.

Söylemedi ama yeşil gözleri parladı. "Naya'nın birkaç gün önce kendininkini aldığını duydum."

"Başardı! Ve az önce ilk görevini tamamladı."

Naya'nın genç bir kadının kıvrımlarına sahip olduğu yerde, Adam hâlâ çelimsiz ve yumuşak çeneliydi, ama bir gölge

üst dudağını kararttı. "Ona bravo dediğimi söyle." "Söyleyeceğim."

Bazen hiç tanışmadıklarına inanamıyordum ama fletchinglerin kanat kemikleri oluşana kadar kanaldan seyahat etmelerine izin verilmiyordu ve o zaman bile sadece aynı cinsiyetten melekleri barındıran loncalara seyahat etmelerine izin veriliyordu.

Kendisi de son derece korumacı olan Asher, her ikisi de kanatlarını tamamlayıp Elysium'a yükselene kadar çocukların karşılaşmamasını umuyordu. İkisinin de dikkatinin dağılmasını istemiyordu, özellikle de gerçekten ruhhalf olduklarından korktuğu için ve dünyalarımızda bu tür bir bağdan daha dikkat dağıtıcı bir şey olmadığı için.

Tobias Asher'ın omzunu bıraktı. "Bir oyun ve seninle yatağa, Adamleh."

"Teşekkür ederim, Apa." Adam kafeteryadan dışarı çıktı.

"Siz ikiniz hâlâ burada ne yapıyorsunuz? Gidin ve en içten tebriklerimi sunarım." Tobias Asher'ı itti. "Oh, ve Celeste, Asher'ın gergin kışına yine seve seve bakıcılık yaparım, ama bir şartla: eğer erkek olursa, benim loncamda büyür."

Asher nihayet bana doğru yürürken kocaman karnımı avuçladım, turkuaz gözleri neşeyle parlıyordu.

"Bilmiyorum kardeşim. New York erkek loncasında bir hava hokeyi masası ve bir bilardo masası var."

Tobias anlamlı bir şekilde kaşlarını çatarken, Asher parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip ruhumun yeni bir ruh için yer açtığı karnımı okşarken ben güldüm. Birlikte yarattığımız ve her an doğabilecek olan bir tane.

"Eğer bir oğlansa, sana gelecek, Tobias," diye söz verdim.

Sonsuz hayatımın aşkını onun gençliğinin koridorlarından benim gençliğimin koridorlarına doğru çekerken bana göz kırptı.

Lonca 24'e geri döndüğümüzde, Mira kafeteryadan çıkıyordu.

En sert sesiyle, "Celeste'in duvar resmi çok iyi gidiyor, eğer merak ediyorsan Seraph," dedi.

Asher sırtıttı.

Gözlerimi devirdim. "Oh, Mira, duvar resmime bayılıyorsun." Asher'ın elini iki elimle tutarak onu avluya çektim, tam o sırada ön kapı açıldı. "Naya!"

Görünüşe göre karşılama komitesini beklemiyordu - onu beklememizi nasıl beklemediği bir muammaydı.

Asher onun saçlarının altın rengi kabarıklığının ardında görünen yüzünü inceledi, obsidyen gözlerinin kadife derinliklerini avladı. "Ee, motasheh? Nasıl geçti?"

"İnanılmaz." Dudakları kıvrıldı. "Sanırım görevimi tamamlamış bile olabilirim."

"Peki bunu nereden çıkardın?" diye sordu, onun başardığının farkında değilmiş gibi davranarak.

Başımı sallamak istedim ama saçmalamasına devam etmesine izin verdim.

"Öncelikle, Mirabelle ben ayrılmadan önce üvey kardeşini ve üvey annesini aradı ve benim önümde onlardan af diledi. İkincisi"-Naya sırtına ulaşmak için kolunu kıvrırdı-"günün çoğunda oturduğum kanepeden tüy toplamadıysam, burada yumuşak bir şey büyüyor."

Bir çocuk gibi ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, zafer kelimesi dilimin ucundaydı.

"Ve son olarak, Ama patlamak üzere gibi görünüyor ve bebek yüzünden demiyorum."

Asher yan gözle bana baktı. "Öyle, değil mi?" Parmaklarını şişmiş belimde gezdirdi ve karşılığında küçük bir kıpırtı aldı.

Elini kendi elimle kapattım. "Eğer ona şimdiden söylemezsen, ben söyleyeceğim."

Naya'nın sırtışı genişledi. "Görevimi tamamladım, değil mi?" "Tamamladın, Nayaleh," diye bağırdım.

Doğmamış çocuğumuz Asher'ın elini öyle bir kuvvetle dürttü ki, artık bu minik vuruşu ruhumla karıştıramazdı.

"Eek!" Naya kendi etrafında döndü, saçları erelimlerin kalçalarına taktıkları altın bıçaklar gibi dalgalanıyordu. "Görevimi tamamladım, Ophan!"

"Zamanı gelmişti Fletching," dedi Mira, artık kimseyi kandırmayan asabi bir ses tonuyla. "Pekâlâ, görelim bakalım."

Naya etrafında döndü, siyah atletinden kanat kemikleri dışarı fırlamıştı. Bakışlarım kıvrımlı kemikler boyunca ilerledi, rengârenk tüyler aradım. Her kemiğin tepesinde büyüyen küçük tutamları yakalamak için iki uzun tarama yapmam gerekti.

Naya omzunun üzerinden baktı. "Ee? Ne renk bunlar?"

Gözlerim önce Asher'ınkilerle, sonra Mira'nınkilerle buluştu ve sonunda Naya'nınkilerle geri döndü.

Gülümsemesi dalgalandı. "Ne oldu?" Yabani saçlarını topladı ve omzundan aşağı doğru itti. Gözleri nihayet yeni çıkan tüylere takıldığında sesli bir nefes çekti ve bakışları babasına kaydı.

Şoktayım.

Sorguda.

Sıkıntıda.

Naya'ya kökeninden hiç bahsetmemiştik ve akıllara durgunluk verecek kadar şaşırtıcı bir şekilde, ophanimlerin hepsi sessiz kalmıştı, ama şimdi tüylerini lekelediğine göre bunu daha ne kadar sır olarak saklayabilirdik?

Adem'in uzantıları ortaya çıkana kadar teorimin tamamen spekülasyondan ibaret olduğunu sanıyordum, ama eğer onun tüyleri de siyahsa ...

Asher'ın boğazı düğümlendi. "Muhteşemler, motasheh. Kesinlikle muhteşem."

Parmaklarımı Naya'nınkilerin arasından geçirmek için Asher'ın elini bıraktım. "Ben kendi adıma inanılmaz kışkandım. Ben gardırobumdaki her şeyle çatışan bir renk tonuna mahkûmken sen benim en sevdiğim rengi alıyorsun."

Mira gözlerini kısarak Naya'nın tüylerine baktı, kirpikleri hafifçe dalgalandı. "Işıldıyorlar."

Naya yüzünü buruşturdu. "Ama onlar siyah. Bu arada, bir renk bile değiller."

"Evet, evet," dedim. "Bu ışığın yokluğu. Dört yaşındayken bana bu konuda ders verdiğini hatırlıyorum, akıllı kanat."

"Ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" Asher'ın tınısı duygusallıkla sertleşmişti. Ruhumun yarısı ağlamak üzere miydi? Muhtemelen. Gözleri çok parlaktı ve ilk kez onu yakmıyordum.

"Siyah tüyler için mi?" Naya babasına sarılmak için parmaklarını benimkilerden ayırdı.

"Dünyaya ilk adımını attığında dört tüy kazandığın için."

Yanağını onun göğsüne koydu. "Neden siyahlar, Apa?"

Adem'in tüyleri gelene kadar cevabımız tamamen spekülasyondan ibaret olacaktı.

"Onlar siyah değil, motasheh. Yıldız ışığı rengindeler."

"Bu sadece siyah demenin daha kibar bir yolu," diye mırıldandı. "Gerçekten gökkuşağı kanatları istiyordum."

"Ve annenizin hamileliği boyunca rahat olmasını gerçekten istedim. Bazı şeyler bizim kontrolümüz dışında." Onu kendinden uzaklaştırdı ve yanaklarını avuçladı. "Ama şunu her zaman hatırla, anneciğim, tüyler senin kim olduğunu belirler, renklerini ya da parlaklıklarını değil."

Dudağını ısırды. "İnsanlar bana neden siyah olduklarını sorduklarında ne diyeceğim?"

"Onları bana gönder."

"Ben ciddiym, Apa."

"Onlara kanatlarının siyah olduğunu, çünkü babanın seni bu şekilde yarattığını söyle Yıldızıışı." "

Dudaklarına bir gülümseme sıkıştırdı. "Bu artık bir şey mi olacak? Bana tatlı bebek yerine yıldız ışığı mı diyorsun?"

"Evet. Bu bir şey olacak. Umarım beğenirsiniz."

"Angelic dilinde nasıl söyleniyor?"

"Kalkohav."

Burnunu kırıştırdı. "İngilizcesini daha çok seviyorum."

"O zaman İngilizce olacak, sevgili kızım. Benim yıldız ışığım."

EPILOGUE

ADAM - 5 YEARS LATER

A Biramı yudumlarken kız arkadaşımın at kuyruğunu parmaklarımın arasında döndürdüm, saçları o kadar ince ve zarifti ki parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyordu. Emmy

İki ay önce onu ıslah etmek için kaydolduğumda tanışmıştık. Görevimi tamamladıktan sonra, eğlenceli olduğu için ona bağlı kalmıştım. Zihni çok da sürükleyici değildi ama vücudu ve yatak odasındaki becerisi bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Onu seçtikten sonra, en iyi arkadaşım Noah holoranker'ımı bir flört uygulaması olarak kullandığım için beni azarlamıştı, ama onu birden fazla kez güzel günahkârların profillerinde oyalanırken yakalamıştım. O her zaman daha yüksek puanlı, özellikle çirkin olanlara yönelirken, ben benimkileri yüzeysel kriterlere göre seçiyordum -genellikle görünüşlerine ya da karmaşık olmayan, bazen de eğlenceli günahlarına.

Babalarım sistemimi pek sevmezdi ama tüylerimi kazandığım ve görevlerim arasında çok fazla zaman kaybetmediğim sürece karışmazlardı. Yine de bir aylık süreyi aştığımda müdahale ettiler. Genellikle, Seraph Asher'in bir sonraki günahkârlarımı seçeceği tehdidinde bulunurlardı, çünkü Seraphim bu şekilde yüceydi. Bu tehdidi hiç ciddiye almadım.

Başmelek, kızını en genç yükselmiş kişi olması için yetiştirmekle o kadar meşguldü ki

kıçımın üstünde. Kızla henüz tanışmamıştım ama onun hakkında her şeyi biliyordum: kanatlarının renginden - benimki gibi siyah, çünkü ikimiz de evlilik dışı ilişkilerin yan ürünleriydik ama benimkinin aksine pırıl pırıldı- ne kadar erken gelişmiş olduğuna kadar... Şimdiden dokuz yüzden fazla tüy kazanmıştı. Hatta annesinin, Naya'nın sesinin loncanın serçelerine nasıl rakip olduğunu anlattığını bile duymuştum. Whoop-de-effing-doo.

Onun başarılarını duymaktan o kadar bıkmıştım ki, geçenlerde babamlar beni onunla kıyasladığında, görünüşe göre beni tüy ağlarımı geliştirmeye motive etmek için, soğukkanlılığımı kaybettim ve başmeleğin değerli prensesi hakkında bir şey duymak zorunda kalmayacağım başka bir loncaya transfer oldum.

Yine de sonunda onlara geri dönmenin yolunu buldum. Tüm kızgınlığıma rağmen, her ikisini de mutsuzluklarını uzatamayacak kadar çok seviyordum ve Elysium, onları küçümsediğimde bu ikisi ne kadar mutsuz oldular.

Şu anda görevimin tamamlanmasının birinci ay dönümüne yaklaşıyordum, bu da Emmy'ye veda etme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Sorun şu ki, ayrılmak istemiyordum. Londra'daki evindeki hayattan gerçekten keyif alıyordum. Mahallesi tam kıvamında renkliydi, köşedeki bar en iyi balık ve patates kızartmasını yapıyordu ve seks boldu.

...

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandım kulağına.

Mavi gözlerini bana doğru çevirdi ve güldü, bana İngiliz kırsalında meleyen koyunları hatırlatan dalgalı, tiz bir ses. Susturmak için ağzını öptüm, sonra içkilerimizi ve yemeğimizi karşılayacak kadar pound bıraktım ve onu King's Whistle'dan dışarı çektim.

Kapıyı onun için açık tuttuğumda, siyah bir taksiden bir sarışın indi. Bakışlarım kıçında takılı kaldı, sonra vücudundan yukarıya, uzun, kıvrıkcık buklelerin arkasından görünen yüze doğru süzüldü. Kapısını hâlâ açık tuttuğum barın girişine doğru süzüldü.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, muhtemelen bir centilmen olduğumu ve onun için tuttuğumu hayal ediyordu.

Babalarım bana görgü kurallarını öğretmişti ama cansız bir kapı tokmağı gibi davranmamın nedeni bu değildi.

Aslında neden öyle davrandığımdan emin değildim. "Adam, hadi ama," diye sızlandı Emmy.

Sarışın, gümüş melek kanatlı ceketini silkerken omzunun üzerinden baktı ama bana değil.

Emmy'de.

Kaşlarımı
çattım.

Neredeyse bir dakika sonra bakışları tekrar bana kaydı ve kaşlarının arasında küçük bir oluk oluştu.

Abaddon'da benim sorunum neydi? Neden bakıyordum? Çok güzel falan değildi. Yani, saçları .. . Fırçası yok muydu?

Renkler boğazından yukarı çıktı ve benim sürekli incelememden dolayı yanaklarına yayıldı. Sonra aniden, "Emmy Rogers?" dedi.

Kahretsin, o ses ... saf, kadife gibi.

Emmy sabırsızlıkla beyaz spor ayakkabılarından birine vurdu. "Öyle mi?"

"Seni tanıdığımı sandım. Kiraya verdiğin bir daire hakkında sohbet etmiştik." Sarışın yanımdan geçip Emmy'nin elini sıkmak için elini uzattı. "Ben Naya."

Parmaklarım kapının kolunda dondu kaldı. Naya mı? Asher ve Celeste'nin Naya'sı gibi mi?

Başımı sertçe salladım. Ne diye öfkeleniyordum ki? Lanet olası dünyalarda sadece bir tane Naya yoktu.

Emmy Naya'ya uzun uzun baktı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Erkek arkadaşım ve ben de tam geri dönüyorduk aslında."

Parmaklarımı çözdüm ve sonunda kaldırıma adım attım, keşke kapı gürültüsüzce yerine oturmak yerine çarpsaydı. Yüzündeki sırıtma kaybolana kadar Emmy'ye baktım ve sonra bir adım atan Naya'ya baktım.

Geri. Bu yabancıya yönelik saldırganlığımın mantıksızlığı garip davranışımı teşvik etti.

Gözlerim kısıldı. "Soyadın ne, Naya?"

Elleri kalçalarına doğru kaydı. Oraya tünedi. "Moreau. Seninki ne, Adam?"

Kalbim sakinleşti. Meleklerin soyadı yoktu, yani bu Elysium'un kusursuz prensesi olamazdı. Yalan söylemiş olma ihtimaline karşı kaldırımda düşen bir tüy var mı diye kontrol ettim.

Sadece ezilmiş köpek pisliği ve çiğnenmiş sakız.

Rahatlamıştım, nedenini sadece melekler biliyordu, bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdirdim.

Göğsüne ulaştığımda başım geriye gitti. Nefesim kesildi.

Sikey

im.

Ben.

İfade beni bir tüyden mahrum bırakırken yüzümü buruşturdum.

Bakışları onun çöküşünü takip ederken, benimkiler de onun etrafında kıvrılmış kanatları izledi; sanki biri yıldızlı gece göğünden bir parça koparıp onun omurgasına takmış gibi görünen kanatları.

Tüyleri gibi simsiyah parlayan gözleri tekrar benimkilere dikildiğinde, "Ve sonunda tanıştık," diye mırıldandım.

SONRAKİ

ADAM & NAYA'NIN HİKAYESİ

Starlight

AKNOWLEDGMENTS

Tüy'ü yazmaya başladığımda, bir serinin ilk kitabı değil, tek başına bir kitap olmasını amaçlamıştım. Ancak Jarod ve Leigh'in sonu beta-okuyucularımın çoğunu o kadar etkiledi ki, bu sonsözü araya sıkıştırdım ve bu da ikinci bir kitaba yol açtı.

Celeste ve Asher ile Elysium'a dönmeye bayıldım, her ne kadar onların hikâyesini yazmak zor olsa da. İlk çiftime layık bir aşk hikayesi sunma baskısı birçok kez pes etme isteği uyandırdı. Sadece Celeste'in sayısız görevini değil, Asher'in acı dolu savaşını da sergilemek zorunda olan olay örgüsünün karmaşıklığından bahsetmiyorum bile.

Birçoğunuzun Jarod ve Leigh'i orijinal halleriyle bulmayı umduğunuzu biliyorum, ancak niyetim asla bu değildi. Celestial'ı yazıp yazmamayı tartışırken bile. Naya ve Adam'ın, Starlight adlı kitaplarında meleşim ve günahkârı hakkında sevdiğiniz her şeye dönüşeceğini bilin.

Evet, üçüncü bir kitap yazıyorum.

Tüy'ün tek başına olması çok zor.

Yıldız beta-okuyucularıma teşekkür ederim: Theresea, Katie, Astrid, Maria. Siz kızlar Celestial'ı en iyi versiyonuna dönüştürdünüz.

Becky Barney, bu bizim ilk kurgu işbirliğimizdi ama son olmayacak.

Kate, her zamanki gibi keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

Değerli aileme - sizi Elysium'a kadar seviyorum, ya da meleklerimin dediği gibi: Ni aheeva ta.

Ve son olarak, sevgili okuyucu, benim çılgın, fantastik dünyamda kaybolduğun için teşekkür ederim. Umarım bu hikâye de öncekinin hakkını vermiştir ve sizi hem eğlendirmiş hem de duygulandırmıştır.

Eternally yours.

Olivia

AFTERWORD

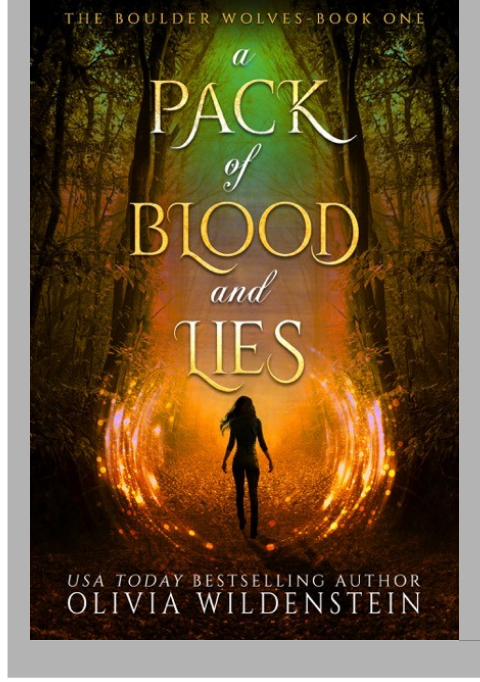
YENİ ÇIKAN KİTAPLAR, EĞLENCİLİ ÇEKİLİŞLER VE SATIŞLARLA
İLGİLİ TÜM HABERLERİ ALMAK İÇİN BÜLTENİME KATILIN. [BURAYA](#)
[TIKLAYIN.](#)

FACEBOOK OKUYUCU GRUBUMA DA KATILABİLİRSİNİZ: [OLIVIA'NIN](#)
[SEVGİLİ OKURLAR.](#)

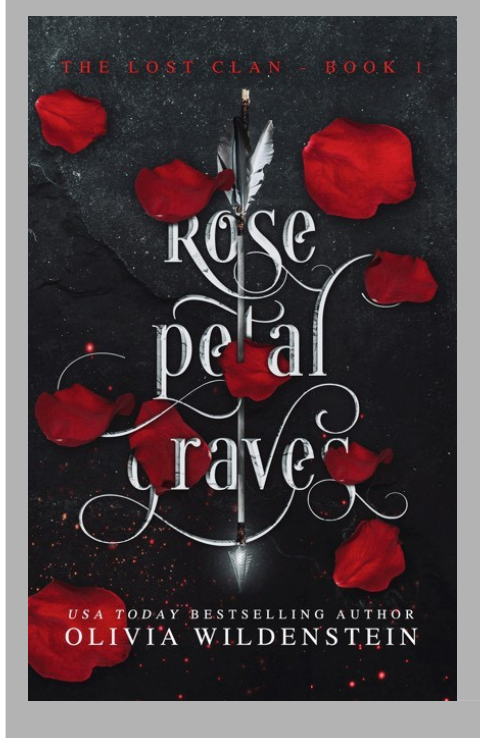

BENDEN DAHA FAZLA PARANORMAL ROMANTİZM İSTER MİSİNİZ?

Neden benim şekil değiştiren **ROMANTİZM** serime
dalmıyorsunuz >> [KAN VE YALANLAR SÜRÜSÜ](#)

Tabii perileri daha çok sevmiyorsan >>
GÜL YAPRAĞI MEZARLARI

ALSOBYOLIVIAWILDENSTEIN

YA PARANORMAL ROMANTİZM

Kayıp Klan serisi

GÜL YAPRAĞI

MEZARLARI ÜVEZ AĞACI

EFSANELERİ YÜKSELEN

GÜMÜŞ SIS

ÖFKELİ RAKIP KALPLER

PERVASIZ ZALIM

VARISLER

Boulder Kurtları serisi

KAN VE YALAN PAKETİ

YEMİNLER VE GÖZYAŞLARI

PAKETİ AŞK VE NEFRET

PAKETİ

BİR FIRTINA VE YILDIZ SÜRÜSÜ

Elysium Melekleri serisi

FEATHER

CELESTIAL

STARLIGHT

The Quatrefoil Chronicles serisi

KÖTÜ KANIN LEKELİ

KALBIN

YA ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

GHOSTBOY, CHAMELEON & THE DUKE OF GRAFFITI

BAŞKA BİR AŞK ŞARKISI DEĞİL

YA ROMANTİK GERİLİM

Usta işi seri

MASTERKEY

USTA HIRSIZLAR USTA

BEYİNLER

ABOUT THE AUTHOR

USA TODAY çoksatan yazarı Olivia Wildenstein New York'ta büyüdü ve Brown Üniversitesi'nde karşılaştırmalı edebiyat alanında lisans eğitimi aldı. Birkaç yıl mücevher tasarımı yaptıktan sonra Wildenstein, üniversite diploması göz önüne alındığında daha mantıklı olan yazarlık hayatı için aletlerini takas etti.

Bilgisayarının başında oturmadığı zamanlarda, tanıştığı herkesi (Evet. Herkesi) psikanalize tabi tutuyor, bir sonraki kitabı için malzeme toplamak amacıyla konuşmalara kulak misafiri oluyor ve çocuklarından birini okulda unutmamaya çalışıyor.

Romantizme karşı hafif bir takıntısı var, belki de bu yüzden yazıyor. Bir düzineden fazla Genç Yetişkin aşk hikayesinin karma yazarıdır.

oliviawildenstein.com
press@oliviawildenstein.com

